

ГАЛЕРИЯ
БАРД

СЪВРЕМЕННИ
РОМАНИ

От авторката на **ВСЕКИ СТРАХ, ВСЕКИ ГРЯХ**

ТАМИ ХОУТ

ПРАХ В ПРАХТА

ТАМИ ХОУГ ПРАХ В ПРАХТА

Превод: Милена Томова

chitanka.info

„СЪЖАЛЯВАМ“

На огледалото беше написана тази единствена дума. Пред него висеше обесен трупът на Анди Фолън, ченге от вътрешния отдел на минеаполиското полицейско управление.

Самоубийство? Или трагична злополука?

Мотивите

Заедно с партньорката си, остроумната и амбициозна Ники Лиска, Ковак започва да се рови в прекалено очевидната смърт на Фолън и разкрива мотив след мотив.

Сянката на подозрението пада не само върху елита на властта на града, но и в самото сърце на полицейското управление. С напредването на разследването изглежда все по-вероятно смъртта на Фолън да е по някакъв начин свързана с работата му.

Когато се разравят още по-надълбоко, Ковак и Лиска установяват, че са заложили кариерите и животът им, защото убиецът иска смъртта да бъде забравена.

ПРОЛОГ

Удивително е колко бързо става. Колко малко време е необходимо, за да се превърне бедата в трагедия. Секунди. Няколко секунди без кислород и мозъкът започва да изключва. Няма време да се съпротивлява. Няма време дори да се уплаши.

Подобно на боа, душеща бавно жертвата си, примката се затяга все повече. Няма значение какви мисли се блъскат в главата. „Давай! Хвани въжето! Поеми въздух!“ Заповедите не намират пътя до мускулите на ръцете. Координацията е изчезнала.

Въжето силно се опъва под тежестта на тялото му. Гредата скърца.

Тялото бавно се завърта първо в едната, после в другата посока. Ръцете се изпъват в ужасяващ, забавен спазъм. Танцът на мъртвите — ръцете се повдигат и се отпускат, дланите потръпват, пръстите се сгърчват. Коленете се опитват да се свият, отново се изпъват. Сигурен знак за увреждане на мозъка.

Зловещото кълчене няма край. Секундите отминават и танцът на смъртта продължава. Минута. Две. Четири. Въжето и гредата скърцат в иначе смълчаната стая. Очите са отворени, но безизразни. Устните помръдват в последен, напразен опит за глътка въздух. Кратък проблясък живот за част от секундата: последен удар на сърцето преди смъртта.

И тогава всичко свършва.

Най-накрая.

Кадърът избухва в ярка бяла светлина и сцената застива във времето.

1.

— Трябва да обесят кучия син, който е измислил тази гадост — изръмжа Сам Ковак, опитвайки се да измъкне парче никотинова дъвка от смачкана станиолова обвивка.

— Кое — дъвката или опаковката?

— И двете. Не мога да отвия проклетия станиол и бих предпочел да дъвча котешко лайно.

— И по какво неговият вкус се различава от този на цигарата? — попита Ники Лиска.

Те се промъкваха между хората в просторното бяло фойе. Ченгета, запътили се да изпуснат по цигара на стълбите на Градския съвет на Минеаполис, ченгета, връщащи се обратно, изпушили цигарата си, и случайни граждани, дошли да разберат какво могат да получат срещу данъците, които са плащали.

Ковак я изгледа начумерено. И при най-добро желание Лиска едва ли беше висока повече от сто шейсет и пет. Винаги беше смятал, че Господ я е създал ниска, защото ако беше с размерите на Джанет Рино^[1], щеше да превземе света. Притежаваше достатъчно енергия за целта.

— А какво ли пък знаеш ти за това? — подразни я той.

— Моят бивш съпруг пушеше. Опитай се да оближеш пепелник. Затова се разведохме. Не исках да си пъхам езика в устата му.

— Божичко, Тинкс, не държа да знам подробностите.

Той ѝ беше измислил прякора — Тинкърбел^[2] на стероиди. Тя имаше скандинавски руса коса, подстригана в стил рошав Питър Пан, очите ѝ бяха сини като езерна вода в слънчев ден. Беше женствена, но атлетична. Доколкото му беше известно, откакто работеше в полицията, беше сритала повече задници от половината му познати. Беше дошла в отдел „Убийства“ — Господи, кога беше това? — преди пет или шест години? Вече не си спомняше. Самият той беше в отдела толкова отдавна. Имаше чувството, че сякаш е бил там през всичките си четирийсет и пет години. Във всички случаи е бил там през по-

голямата част на двайсет и три годишната си кариера. А му оставаха още седем. Ще ги направи трийсет и ще излезе в пенсия. През следващите десет ще се наспи. Понякога се чудеше защо не напусна, когато станаха двайсет, и не се захвана с нещо друго. Но нямаше с какво, така че остана.

Лиска се промуши между двама нервни униформени полицаи, препречили пътя към вратата на стая 126 — „Вътрешен отдел“.

— Хей, това беше най-малкото — отвърна тя. — Много повече се вбесявах от факта къде иска да си пъха оная работа.

Ковак изстена и направи гримаса.

Лиска се ухили дяволито и тържествуващо.

— Името ѝ беше Бренди.

Канцелариите на отдела по криминални разследвания бяха ремонтирани и обзаведени наскоро. Стените бяха с цвят на засъхнала кръв. Ковак често се чудеше дали не е избран нарочно. Вероятно бе станало случайно. По нищо не личеше, че помещенията са предвидени за полицаи. Със същия успех тесните сиви кутийки можеха да приютят отбор счетоводители.

Предпочиташе временната им квартира, в която се бяха настанили, докато траеше ремонтът: неугледна стая, пълна с мръсни, очукани бюра, на които преуморени ченгета получаваха мигрена от ярката флуоресцентна светлина. Отдел „Убийства“ беше в средата на стаята, отдел „Кражби“ — покрай стената, а половината от момчетата от „Сексуални престъпления“ — в килера за метли. На това му се вика атмосфера.

— Какво е положението с разследването на нападението върху Никсън?

Гласът спря устрема на Ковак така успешно, както би го спряла една кука в яката. Той стисна зъби. Лиска продължи да върви.

Нови кабинети, нов лейтенант, нов трън в задника. Кабинетът на лейтенанта на отдел „Убийства“ беше като въртяща се врата. Служеше за спирка на напористи началници по пътя им нагоре. Поне най-новият — Ленард — беше върнал работата с постоянен партньор, за разлика от последния, който ги беше побъркал с някаква идиотска супер идея за работа на смени, която ги лишаваше от сън.

Което не означаваше, че и този не беше задник.

— Ще видим — отвърна Ковак. — Елууд току-що доведе един тип, за когото смята, че е убил Труман.

Лицето на Ленард порозовя. Лесно се изчервяваше, а цялата му глава беше покрита с къса сиво-бяла коса, напомняща патешки пух.

— Защо още се занимаваш с убийството на Труман? Кога беше това? Преди седмица ли? Чакат те един куп дела за физическо насилие.

Лиска се върна, надянала служебната си маска.

— Ние смятаме, че този тип е извършил и двете, Лу. Убил е и Никсън, и Труман. Предполагам, че ще започнат да им викат мъртвите президенти.

Ковак не се сдържа и се изсмя — нещо средно между лай и ръмжене.

— Като че ли някой от тези главорези би разпознал президент дори и да се изпикае върху тях.

Лиска го погледна.

— Елууд го е вкарал в стаята за гости. Да вървим, преди да е свършил с него.

Ленард се отдръпна, мръщейки се. Устните му бяха съвсем тънки, а ушите му стърчаха като на шимпанзе. Ковак го беше кръстил „Пиринчената маймуна“^[3]. В момента изглеждаше така, сякаш разкриването на едно убийство би му развалило целия ден.

— Не се безпокой — каза Ковак.

Той се обърна, преди Ленард да реагира, и се насочи заедно с Лиска към стаята за разпити.

— Значи този тип е оправил и Никсън, така ли?

— Знам ли. На Ленард му хареса.

— Пиринчен тъпанар — изропта Ковак. — Някой трябва да го изведе отвън и да му посочи проклетия надпис на вратата. Все още пише отдел „убийства“, нали?

— Така пишеше последния път, когато погледнах.

— Той иска да разследваме само насилия.

— Насилията са убийствата на утрешния ден.

— Да бе, от това става страхотна татуировка. Знам и къде точно може да си я сложи.

— Но ще ти трябва миньорска каска с лампа, за да я прочетеш. Ще ти подаря една за Коледа. Ето ти нещо, за което да си мечтаеш.

Лиска отвори вратата и той я последва в стаята, която имаше размери на просторен гардероб за дрехи. Архитектът би я определил като уютна. В съответствие с последните теории как да разпитваш една торба с боклуци масата беше малка и кръгла. Няма доминираща страна. Всички са равни. Приятелчета. Довереници.

Около нея не седеше никой.

Елууд Кнутсън се беше изправил в близкия ъгъл досущ като рисуваната мечка на Дисни с черно филцово бомбе. Джамал Джексън заемаше противоположния ъгъл близо до напълно безполезна празен вграден шкаф за книги и точно под монтираната на стената видеокамера, която се изискваше съгласно законите на Минесота като доказателство, че не изтръгват признания от заподозрените чрез побой.

Позата на Джамал беше толкова неподходяща, колкото и дрехите му. На кльоцавия му задник висяха джинси, които спокойно можеха да станат на Елууд. Огромното му яке в цветовете на националното знаме се издуваше над кръста му. Долната му устна беше дебела колкото градински маркуч и в момента я беше насочил към Ковак.

— Човече, това е лъжа. Никого не съм утрепал.

Ковак повдигна вежди.

— Така ли? Божичко, трябва да е станала грешка. — Обърна се към Елууд и разпери ръце. — Елууд, ти ми каза, че това бил човекът. А той твърди, че не бил.

— Сигурно съм сгрешил — отвърна той. — Моите извинения, господин Джексън.

— Ще уредим да те закарат до вас с полицейска кола — продължи Ковак. — Бихме могли дори да ги помолим да уведомят по мегафона близките ти, че не сме имали намерения да те задържаме и всичко е било една голяма грешка.

Джексън се опули насреща му, като устната му неспирно мърдаше.

— Можем да ги накараме специално да наблегнат, че ни е известно, че ти не си замесен в убийството на Леон Труман. Просто за да няма недоразумение за какво сме те прибрали. Не бихме искали заради нас да тръгнат разни слухове по твой адрес.

— Майната ти, човече! — извика Джамал. — Искаш да ме убият ли?

Ковак се засмя.

— Хей. Ти каза, че не си го направил. Чудесно. Ще те изпратя вкъщи.

— И тайфата ще помисли, че съм проговорил. В следващия момент ще съм мъртъв. Зарежи това!

Джамал направи няколко крачки. Късите плитчици на главата му стърчаха във всички посоки. Ръцете му бяха в белезници. Той хвърли едно око към Ковак.

— Ще ме заведеш в затвора, шибаняк.

— Не мога да го сторя. А пък ти така мило ме помоли. Съжалявам.

— Аз съм арестуван — продължи да настоява Джамал.

— Не и след като не си направил нищо.

— Направил съм много.

— Значи признаваш? — попита Лиска.

Той я изгледа изумено.

— Коя, по дяволите, е тя? Да не ти е гадже?

— Не обиждай дамата — намеси се Ковак. — С една дума ни казваш, че си очистил Труман.

— Как ли пък не.

— Тогава кой го е направил?

— Върви се чукай, човече. Нищо няма да ти кажа.

— Елууд, погрижи се господинът да се прибере у дома както подобава.

— Но аз съм арестуван! — заяви Джамал. — Отведи ме в затвора.

— Върви по дяволите — каза Ковак. — Затворът е препълнен. Това да не ти е някакъв хотел. За какво го прибра, Елууд?

— Мисля, че беше за скитничество.

— Незначително престъпление.

— Майната ви! — изкрещя вбесен Джамал. Той насочи към Елууд двата си показалеца. — Ти ме видя, че продавам крек! Точно на ъгъла на „Чикаго“ и Двайсет и шеста улица.

— Намери ли у него крек, когато го арестува? — запита Ковак.

— Не, сър. Имаше само лула.

— Изхвърлих стоката!

— Притежаване на принадлежности за дрога — заяви Лиска. — Чудо голямо! Пускай го. Не си заслужава да си губим времето.

— Да ти го начукам, кучко! — кресна ѝ Джамал. — Не ставаш и да ми духаш.

— По-скоро бих си извадила очите с ръждив пирон. — Тя пристъпи към него, сините ѝ очи подобно на лазери се забиха в него. — Дръж си го в гащите, Джамал. Ако живееш достатъчно дълго, може и да попаднеш на някое добро момче в затвора, дето ще ти го направи.

— Той днес няма да отиде в затвора — намеси се Ковак. — Хайде да приключваме. Трябва да ходя на едно събиране.

В момента, в който Ковак се обърна към вратата, Джамал се раздвижи. Издърпа един от подвижните рафтове на шкафа за книги и замахна към детектива. Изненаданият Елууд изруга високо и скочи, но беше прекалено късно. Ковак се извърна точно навреме, но ръбът на рафта разцепи кожата му над лявата вежда.

— По дяволите!

— Проклятие!

Ковак се строполи на колене, а пред очите му се спусна черна мъгла. Под него подът му се видя мек като гумен.

Елууд сграбчи Джамал за китките и дръпна ръцете му нагоре, при което дъската излетя.

Арестантът изпищя и изведнъж се свлече с подвито ляво коляно. После, превивайки се надве, отново нададе вик. Елууд отскочи назад, отворил широко очи.

Джамал падна по лице, а Лиска го яхна, опряла коляно в гърба му.

Вратата се отвори и половин дузина детективи нахлуха с извадени пистолети. Лиска вдигна къса черна полицейска палка и с невинно изражение възкликна:

— Божичко, вижте какво намерих в джоба на палтото си!

Наведе се до ухото на Джамал Джексън и сладно му прошепна:

— Изглежда, че ще изпълня едно от твоите желания, Джамал. Арестуван си.

— Прилича ми на педи.

— Това мнение на специалист ли е, Типен?

— Майната ти, Тинкс.

— Това „не“ ли ще рече или гладна кокошка просо сънува?

Около масата избухна смях, смехът на хора, които ежедневно се сблъскват с грозотата на живота. Хуморът на ченгетата беше груб и хаплив, защото светът, в който живееха, беше жестоко място. Те нямаха време и търпение за остроумията на Ноел Хауард^[4].

Групата се беше настанила на една ъглова маса в „Патрик“, бар с ирландско име и собственици шведи. В обикновени дни по това време кръчмата — стратегически разположена на еднакво разстояние от Полицейското управление на Минесота и службата на областния шериф на Хенипин, — беше препълнена с ченгета. Ченгета, приключили смяната, дошли да се заредят с енергия за живота извън работа. Пенсионирани ченгета, разбрали, че не са способни да намерят приятели сред обикновените хора. Патрулиращи полицаи, дошли да хапнат, да се видят с приятели и да убият времето до следващата двучасова обиколка.

Този ден обаче беше по-особен. Към обичайната тълпа се бяха присъединили висши чиновници от полицейското управление, градски политици и журналисти. Нежеланите посетители допълнително засилваха напрежението, което витаеше във въздуха, натежал от цигарен дим. Близо до един от предните прозорци се беше настанил новинарският екип на местен телевизионен канал.

— Трябваше да настояваш да ти направят истински шев, от онези старомодните — продължи Типен.

Той изтръска цигарата си, после я поднесе към устните си и дръпна дълбоко, съсредоточавайки вниманието си върху телевизионния екип. Лицето му напомняше ирландска хрътка: дълго и грозновато, с четинести сиви мустаци и тъмни интелигентни очи. Работеше като детектив към кабинета на областния шериф и беше участвал в работната група, разследвала преди около година убийствата на Крематора. Между някои от членовете на тази група бе възникнало приятелство, довело до тези срещи в бара за по едно питие, размяна на клюки и обиди.

— И тогава щеше да се сдобие с огромен белег ала Франкенщайн — възрази Лиска. — С тази щипка ще си има мъничък белег, подобен на онези, които жените намират за секси.

— Жените садистки — изкоментира Елууд.

Типен присви устни.

— А има ли други?

— Определено. Тези, които излизат с теб — отвърна тя. — Мазохистки.

Той я замери с чипс.

Ковак си хвърли критичен поглед в огледалцето на пудриерата на Лиска. Раната на челото му беше почистена и защита от уморена лекарка в областния медицински център на Хенипин, където обикновено шиеха или затваряха в найлонови чували членове на банди. Беше изпитал неудобство, че отива там заради драскотина, а не заради огнестрелна рана, а и поведението на младата жена подсилваше това чувство. За сексуално привличане и дума не можеше да става.

Ковак огледа белега с критично око. Лицето му беше ъгловато, пресечено с бръчки, няколко белега и извит, орлов нос, който напълно пасваше на саркастично извитите устни, притаили се под неизменните полицейски мустаци. Косата му беше по-скоро сива, отколкото кестенява. Веднъж месечно даваше по десет долара на възрастен норвежец бръснар, което вероятно обясняваше четинестата му прическа.

Никога не е бил красавец, но външността му не отблъскваше жените. Един белег в повече едва ли щеше да промени нещата.

Лиска го огледа, докато отпиваше от бирата си.

— Придава ти характерна физиономия, Сам.

— Дава ми гадно главоболие — изръмжа той, връщайки пудриерата ѝ. — И без него си имах нужната физиономия.

— Добре де, бих го целунала, за да ти мине по-бързо. Но вече натупах човека, дето го направи. Мисля, че си изпълних дълга.

— А пък се чудиш защо си още сама — отбеляза Типен.

Тя му изпрати въздушна целувка.

— Хей, обичай мен, обичай палката ми. Или в твоя случай, Тип, целуни палката ми.

Входната врата се отвори и в помещението нахлу студен въздух заедно с нова група началници. Погледите на всички ченгета веднага станаха безизразни, а напрежението нарасна едва забележимо. Защитна мярка на ченгетата срещу натрапници.

— Човекът на деня — каза Елууд, когато сред тълпата се разнесоха приветствия. — Дошъл да си побъбри с тълпата, преди да се възнесе.

Ковак мълчеше. Ейс Уайът застана на вратата, облечен в двуредно сако от камилска вълна, приличаше на капитан Америка^[5], господар на всички присъстващи. Имаше квадратна челюст и ослепителна усмивка, беше докаран като шибан водещ на телевизионно шоу. Вероятно даваше десет долара бакшиш на фризьора си и получаваше старателно измиване и подсушаване от помощничката му.

— Дали е гримиран? — попита тихичко Типен. — Чувал съм, че си боядисва миглите.

— Това ти се случва, когато отидеш в Холивуд — отвърна Елууд.

— Готова съм да понеса унижението — отбеляза саркастично Лиска. — Знаете ли колко му плащат да участва в онова шоу?

Типен дръпна дълбоко от цигарата и издиша дима. През облака дим Ковак се вгледа в капитан Ейс Уайът. Бяха работили известно време в един и същи отряд. Сякаш е било преди цял век. Тъкмо го бяха прехвърлили от отдел „Кражби“ в отдел „Убийства“. Уайът беше първенецът, превърнал се вече в легенда, и се стремеше към върха. Това му се удаде без особени проблеми в рамките на отдела, после премина към телевизията в Минеаполис, като продължаваше да бъде капитан в отдел „Криминални разследвания“, а шоуто, което водеше, беше нещо средно между „Най-търсените престъпници на Америка“ и информационно-рекламно предаване. Предстоеше излъчването на „Време за престъпление“ — така се казваше шоуто — по националния канал.

— Мразя този човек.

Той посегна към чашата с уискито, което би трябвало да не смесва с обезболяващите.

— Завиждаш ли? — заяде го Лиска.

— За какво? За това, че е лайно ли?

— Не се прави на интересен, Ковак. И ти си също толкова голямо лайно като останалите присъстващи мъже.

Ковак изръмжа и си помисли, че това е последното място, където искаше да бъде. Защо изобщо беше дошъл? Беше получил сътресение на мозъка, едно чудесно извинение, за да се прибере вкъщи. Въпреки че там никой не го чакаше — празна къща с един празен аквариум в дневната. Всички риби бяха умрели, докато беше работил седемдесет и

два часа без прекъсване по случая на Крематора. Не си бе направил труда да ги замени с нови.

Да дойде на тържеството на Ейс Уайът означаваше, че е по-голям мазохист и от жените, които излизаха с Типен. Ще си изпие уискито. В секундата, в която Уайът се отдръпнеше от вратата, той щеше да се промъкне през тълпата и да се измъкне. Можеше да отиде до „Уитиър“ — бара, където се събираха ченгетата от Пети участък. На тях не им пукаше за Ейс Уайът.

В момента, в който взе решението, Уайът го забеляза и се насочи към него с ослепителна усмивка и тълпа ласкатели по петите му. Докато си пробиваше път между хората, той докосваше ръце и рамене подобно на папата, раздаващ кратки благословии.

— Коджак, ветеране! — надвика той глъчката. После сграбчи здраво ръката на Сам.

Ковак се надигна от стола и усети как подът се изплъзва под нозете му. Дали подът беше прекалено излъскан или беше резултат от смесването на лекарства и алкохол. Във всички случаи не беше от вълнение, че Уайът му е обърнал внимание. Задник такъв — ще го нарича Коджак! Мразеше този прякор. Всички, които го познаваха добре, го използваша само за да го подразнят.

Единият от любимците се приближи с фотоапарат в ръка и светкавицата му почти го ослепи.

— За албума — обясни ласкателят, около трийсетгодишен, същински манекен от корица на списание, с лъскава черна коса и кобалтовосини очи. Външният му вид подходдаше за герой от сапунена опера.

— Чух, че пак си пострадал в името на каузата — избоботи ухилен Уайът. — Божичко, напусни, докато водиш по точки и още имаш глава на раменете!

— Остават ми още седем години, Слик — отвърна Ковак. — А и Холивуд не чука на вратата ми. Между другото, поздравления.

— Благодаря. Преминаването на шоуто в националния ефир ще промени много неща.

Особено за банковата сметка на Ейс Уайът, помисли си Ковак. Чудо голямо! Той никога не бе имал слабост към дизайнерски костюми или ежеседмичен маникюр. Беше просто един детектив. Точно това бе искал да бъде. А Ейс Уайът винаги е ламтял за нещо по-голямо, по-

добро, по-ярко, по-бързо; посягаше към лъскавите неща от живота и улавяше колкото може повече от тях.

— Радвам се, че успя да дойдеш на тържеството, Сам.

— Хей, та аз съм ченге. Има ли безплатно пиене и безплатна храна — там съм.

Погледът на Уайът вече обхождаше наоколо в търсене на някоя по-важна ръка за ръкостискане. Красивият ласкател привлече вниманието му към телевизионната камера. Усмивката на Уайът заблестя с няколкостотин вата по-ярко.

Лиска скочи от стола като човече на пружинка и протегна ръка, преди Уайът да успее да продължи.

— Капитан Уайът, аз съм Ники Лиска от отдел „Убийства“. За мен е удоволствие. Харесвам предаването ви.

Ковак намръщено я изгледа.

— Партньорът ми. Русокосата амбиция.

— Късметлия си ти — каза добродушно Уайът.

Мускулите по лицето на Лиска помръднаха, сякаш преглъщаше нещо неприятно.

— Мисля, че идеята ви да укрепите връзката между отделите и техните полицаи посредством предаването и Интернет е направо блестяща.

Уайът подхвана веднага мисълта.

— Америка е една мултимедийна култура — произнесе високо той, докато телевизионната репортерка — брюнетка в яркочервено сако — се приближаваше с микрофон в ръка. Уайът се извърна изцяло към камерата, навеждайки се да чуе въпроса на жената.

Ковак изгледа неодобрително Лиска.

— Хей, той може да ми даде работа като консултант. — Устните й насмешливо трепнаха. — Това може да се окаже моят трамплин за работа във филмите с Мел Гибсън.

— Отивам до тоалетната.

Ковак си проправи път през тълпата, дошла да пийне за сметка на Ейс Уайът и да похапне хрупкави пилешки крилца и пържено сирене. Половината от присъстващите изобщо не се бяха срещали досега с Уайът, камо ли да бяха работили с него, но с готовност бяха дошли да отпразнуват пенсионирането му. Срещу безплатна консумация вероятно биха отишли и на рождения ден на дявола.

Той се спря в края на централното помещение и огледа сцената, придобила съвсем сюрреалистичен вид благодарение на коледната украса, отразяваща светлината от телевизионните прожектори. Море от хора — повечето физиономии познати — и въпреки това той се почувства напълно сам. Празен. Време беше или да се натряска, или да си тръгне.

Лиска се навърташе около хората на Уайът, опитвайки се да бъде любезна с главния ласкател. Уайът беше отишъл да се ръкува с една привлекателна сериозна блондинка, която му се стори позната. Той сложи ръка на рамото ѝ и се наведе над ухото ѝ. Елууд се беше насочил към бюфета. Типен се опитваше да флиртува с келнерката, която го погледна така, сякаш беше настъпила нещо гадно.

След малко вече нямаше да забележат отсъствието му. А и да го забележеха, много скоро щяха да го забравят.

Къде е Ковак? Тръгнал ли си е? Я ми подай ядките.

Той се запъти към вратата.

— Ти беше най-доброто шибано ченге! — измуча пиянски глас. — Оня, който не мисли така, нека дойде да ми го каже! Хайде! Хайде! Бих дал за Ейс Уайът проклетите си крака! — изкрещя човекът.

Пияният седеше в инвалиден стол, който се люлееше на ръба на площадката над трите ниски стъпала, които водеха към главния бар, където стоеше Уайът. Пияният не разполагаше с крака, които да даде. От двайсет години те не ставаха за нищо. От тях бяха останали само тънки кости и атрофирани мускули. В пълен контраст с тях лицето му беше кръгло и червендалесто, а горната част на тялото му приличаше на буре.

Ковак поклати глава, пристъпи към инвалидния стол и се опита да привлече вниманието на възрастния мъж.

— Хей, Майки! Никой не го отрича — каза той.

Майк Фалън обърна към него блестящите си от сълзите очи, но не го позна.

— Той е шибан герой! Не се опитвай да кажеш нещо друго! — сопна се той и посочи с ръка към Уайът. — Обичам онзи човек! Обичам го като син!

При последните думи гласът на стареца секна, а лицето му се изкриви от болка, която нямаше нищо общо с изпитото през последните няколко часа количество „Оулд Кроу“.

Усмивката на Уайът помръкна и той пристъпи към Майк Фалън точно когато ръката на последния падна върху колелото на стола. Ковак се втурна напред, но се блъсна в друг пиян.

Столтът се спусна по стълбите и се обърна. Майк Фалън се изтърси на пода като чувал с картофи. Ковак бутна настрани пияницата и се втурна по стълбите. Тълпата се беше отдръпнала от изненада. Уайът стоеше и се вглеждаше намръщено в Майк Фалън.

Ковак се отпусна на колене.

— Хей, Майки, хайде да върнем лицето ти на мястото му. Ти пак го обърка със задника си.

Някой вдигна инвалидния стол. Старият човек се обърна по гръб и направи нещастен опит да седне, шляпайки по пода като тюлен, а по страните му се стичаха сълзи. Един човек от отдел „Кражби“ го хвана от едната страна, а Ковак — от другата, и двамата го наместиха в стола.

Хората наоколо се извърнаха, почувствали се неловко заради стареца. Фалън наведе глава от крайно унижение — гледка, на която Ковак не би искал да бъде свидетел.

Познаваше Майк Фалън от първия си работен ден. Всеки патрулиращ полицаи в Минеаполис познаваше Железния Майк. Бяха следвали неговия пример и изпълнявали заповедите му. И голяма част от тях бяха плакали като деца, когато Майк Фалън беше прострелян. Но да го видиш пречупен беше много тъжно.

Ковак приклекна до стола и сложи ръка на рамото на Фалън.

— Хайде, Майк. Да се прибираме. Аз ще те закарам у вас.

— Добре ли си, Майк? — запита сковано Ейс Уайът, престрашил се най-послед да се приближи.

Фалън протегна трепереща ръка, но не посмя да вдигне поглед дори когато Уайът я пое. Гласът му беше напрегнат и прегракнал:

— Обичам те като брат, Ейс. Като син. Ти знаеш, аз...

— Няма защо да го казваш, Майк. Недей.

— Съжалявам. Съжалявам — изломоти той и закри лицето си с другата ръка. От носа му покапаха сополи. Беше се и подмокрил.

Ковак забеляза, че новинарите се примъкват като лешояди.

— Ще го заведе у тях — каза той на Уайът и се изправи.

Уайът погледна към Майк Фалън.

— Благодаря ти, Сам — промълви. — Ти си свестен човек.

— Просто съм мухльо. Но какво друго ми остава да направя?

Блондинката беше изчезнала, но брюнетката от телевизионния канал се прилепи отново към Уайът.

— Това не е ли Майк Фалън? Офицер Фалън, който се занимаваше с убийството на Торн през седемдесетте?

Чернокосият ласкател се появи като пратеник на дявола и шепнейки нещо на жената, я отведе настрана.

Уайът възвърна самообладанието си и се отдалечи, като отпъждаше репортерите с ръка.

— Просто малък инцидент, народе. Да продължаваме.

Ковак погледна мъжа, който ридаше в инвалидния си стол.

Да продължаваме.

[1] Първата жена главен прокурор на САЩ (доста едра). — Б.пр.

↑

[2] Миниатюрна фея с крила, която помага на Питър Пан, героя от едноименната книга за деца от Дж. М. Бери. — Б.пр. ↑

[3] На анг. език съществува жаргонна употреба на този израз в комбинация с weather и означава природен феномен, също така brass има жаргонна употреба като „безочлив“. — Б.пр. ↑

[4] Ноел Хауард(1899–1973) — английски актьор и писател, автор на песни и комедии. — Б.пр. ↑

[5] Популярен герой на комикси, създаден през 1941 от Джо Саймън и Джек Кърби — Б.пр. ↑

2.

— Да-а, ето защо наех детегледачка тази вечер — каза Лиска. — За да мога да закарам един пияница до дома му. До гуша ми беше дошло от това, докато бях униформена.

— Престани да се заяждаш! — нареди ѝ Ковак. — Можеше да се откажеш, партньоре.

— Да, бе. И да направя лошо впечатление на господин Служителя на обществото. Само се надявам да е забелязал моята самоотверженост и да си я спомни, когато го помоля за работа в програмата му — пошегува се тя.

— На мен пък ми се стори, че се опитваше да натиснеш асистента, но за друга работа.

Лиска се пресегна и го удари по ръката, като едва сдържаше смеха си.

— Не съм. За каква ме вземаш?

— За каква ще те вземе той — това е истинският въпрос.

— Не би го направил.

— Не го направи. Това е разликата.

Лиска се престори, че се цупи.

— Той очевидно е обратен.

— Очевидно.

Те продължиха пътуването в мълчание. Чистачките на предното стъкло разчистваха падащия сняг. Ковак беше надул отоплението. Горещината засилваше миризмата на урина. Майк Фалън се беше свлякъл в ъгъла на задната седалка и хъркаше.

— Работил си с него, нали? — кимна Лиска към пътника им.

— Когато постъпих, нямаше човек, който да не работи с Железния Майк. Той беше бойният кон. При всяко повикване беше на линия. „Щото така трябва“ — казваше той. Това означава да си ченге. И точно той трябваше да получи куршум в гръбнака. А не като някое мързеливо лайно да трупва часове, докато дойде време за пенсия.

— Няма такова понятие като честно.

— Има възмездие. Той поне успя да закове идиота, който го простреля.

— Това беше убийството на Торн.

— Спомняш ли си го?

— Тогава бях дете, Метусала.

— Преди двайсет години? — изсумтя той. — Вероятно си била силно заета да сваляш капитана на футболния отбор.

— Страничният нападател — поправи го тя. — И да знаеш, ненапразно го наричаха Ръцете.

— Божичко — изпъшка Ковак, а крайчетата на устните му се извиха в усмивка. — Тинкс, голяма работа си.

— Някой трябва да те спаси от мрачните ти настроения. Иначе съвсем ще затънеш в тях.

— Я виж кой го казва...

— И така, каква беше историята с Торн?

— Бил Торн беше ченге. Години наред работил в пътна полиция. Не го познавах. Тогава бях още нов. Живеем в квартала над стария Западен университет, където имало още доста ченгета. И така, Майк патрулира в квартала и забелязва, че нещо не изглежда съвсем наред в къщата на Торн. Той се обажда в централата, после отива сам до къщата.

— Трябвало е да изчака подкрепление.

— Да, трябвало. Основна грешка. Но колата на Торн била там. Бил квартал, пълен с ченгета. Както и да е, имало един общ работник, който работел в квартала. Скитник. Няколко пъти Торн се опитвал да го пропъди, но жена му все го съжалявала и му плащала да измие прозорците. Торн се оказал прав — човекът си показал рогата. Проникнал в къщата и изнасилвил жена му.

Торн бил на смяна същата нощ, но се върнал за нещо вкъщи. Междувременно мръсникът успял да намери в къщата пистолет и убил Торн.

В този момент се появил Майк. Лошото момче стреляло. Майк също. Заковал го, но също бил прострелян. По онова време Ейс Уайът живеел отсреща. Жената на Торн му се обадила. Била изпаднала в истерия. Той поддържал живота на Майк, докато пристигне линейката.

— Това обяснява случилото се тази вечер.

— Да — замислено отвърна Ковак. — Или поне част от него.

Още много можеше да се разкаже как от Железния Майк Фалън, падналия герой, се бе стигнало до стария Майк Фалън, нещастния алкохолик. Професията им бе изпълнена с твърде много тъжни истории и още по-тъжни пияници.

Сега Майк се килна на задната седалка и повърна на пода, докато Ковак паркираше пред къщата му.

Ковак изпъшка и удари чело във волана.

Лиска отвори вратата и го погледна.

— Добрините не се възнаграждат. Не разчитай на мен за чистенето, партньоре.

Отвън къщата изглеждаше малка и спретната в един квартал от малки и спретнати домове. Вътре беше съвсем различно. Ужас. Той живееше тук сам. Мястото миришеше на стар човек и пържен лук.

Стаите бяха полупразни, за да има място за инвалидната количка на Майк. Мебелите бяха странна смесица от стари боклуци и произведения на изкуството. Кушетка за масажи с облегалка в единия край заемаше центъра на всекидневната и бе разположена точно пред цветния телевизор. Кушетката беше реликва от седемдесетте. Трапезарията изглеждаше така, сякаш не беше използвана през последните две десетилетия, най-вероятно в състоянието, в което я беше оставила госпожа Фалън, с изключение на празните бутилки върху масата.

Две легла почти запълваха малката спалня — едното, беше затрупано с дрехи, а другото — с омотани чаршафи.

Мръсното бельо беше нахвърляно около препълнен кош за дрехи. Бутилка бърбън „Мейкърс Марк“ стоеше на нощното шкафче до бурканче от сладко, изпълняващо ролята на чаша. В другия край на стаята върху скрина на починалата съпруга бяха наредени семейни снимки, някои от тях бяха обърнати.

— Съжалявам, съжалявам — мърмореше Майк, докато Ковак го настаняваше в леглото.

Лиска намери кош за пране и отнесе свалените дрехи, бърчейки нос.

— Няма нищо, Майк. На всеки от нас се е случвало — успокои го Ковак.

— Боже, аз се подмокрих.

— Не се притеснявай.

— Съжалявам. Къде работиш, Сам?

— В отдел „Убийства“.

Фалън пиянски се изхили.

— Аха, важна клечка. Прекалено си добър за униформа.

Ковак сподави една въздишка и се изправи. Погледът му се спря върху снимките в другия край на стаята. Фалън имаше двама сина. По-младият — Анди, беше ченге. Известно време беше работил в отдел „Кражби“. Обърнатите снимки бяха негови, както установи Ковак, след като ги изправи.

Анди беше хубав младеж, атлетичен, красив. Имаше негова снимка в бейзболен екип. На друга беше в полицейска униформа при завършване на академията. Той беше гордостта и радостта на Майк Фалън, продължител на семейната традиция.

— Какво прави Анди?

— Той е мъртъв — изломоти бащата.

Ковак рязко се обърна.

— Какво?

Фалън извърна лице. На светлината на лампата изглеждаше слаб, а кожата му, бледа и набръчкана, напомняше на стар пергамент.

— За мен е мъртъв — тихо изрече. После затвори очи и се унесе.

Тъгата и безвъзвратността в думите на Майк Фалън преследваха Ковак през целия път до „Патрик“, където остави Лиска да хване края на тържеството. Свали я на ъгъла и потегли през пустите, — покрити със сняг улици към своя малко позападнал квартал.

Стари дървета се надвесваха над булеварда, мощните им корени бяха повдигнали плочките по тротоара също като в Ел Ей след земетресение. Къщите бяха плътно долепени една до друга, някои бяха големи и квадратни, разделени на апартаменти, други по-малки. Едната страна на улицата беше заета от различни марки коли, а другата беше оставена празна за снегорините.

Къщата на изток от тази на Ковак беше украсена за Коледа. Изглеждаше като прегърбена под товара от цветни светлини. На покрива бяха закрепени пластмасов Дядо Коледа и северен елен. Друг Дядо Коледа се промъкваше в комина. На поляната имаше трети, който

съзерцаваше останалите, а на две крачки от него влъхвите се канеха да посетят детето Исус в яслите. Целият двор беше ярко осветен.

Ковак прекоси алеята пред къщата си и влезе вътре, без да включва осветлението. Достатъчно светлина идваше от съседите. Домът му не се различаваше много от този на Майк Фалън, що се отнасяше до оскъдната мебелировка. След последния му развод бяха останали само неща за изхвърляне, които не си беше направил труда да подмени. Той самият беше за изхвърляне, така че си подхождаха. Най-голямата му придобивка през последните пет години беше аквариумът. Жалък опит да вкара в дома си и други живи същества.

Нямаше семейни и детски снимки. От двата си провалени брака имаше само лоши спомени и една дъщеря, която не беше виждал от ранното ѝ детство. Все едно, че беше умряла. Или по-скоро, че никога не е съществувала. След развода майка ѝ се беше омъжила повторно със смущаваща прибързаност и новото семейство се беше преместило в Сиатъл. Не беше гледал как дъщеря му расте или спортува. Беше се научил да не мисли за изгубените възможности... през повечето време.

Той се качи в спалнята на горния етаж, но леглото не го привличаше. Главата му пулсираше. Седна на стола до прозореца и се загледа в светлинното шоу у съседите.

„За мен той е мъртъв“ — беше казал Майк Фалън за сина си.

Какво би накарало един човек да изрече подобни думи за детето, което безспорно беше най-голямата му гордост? Защо е прекъснал тази връзка, когато имаше толкова малко други неща в живота?

Ковак изрови от джоба си никотиновата дъвка и я хвърли в кошчето за боклук, после посегна към чекмеджето на нощното шкафче, извади полупразен пакет цигари и запали една.

Кой би могъл да му забрани?

3.

Снимката можеше да мине за фалшива. Повечето хора биха я погледнали и биха изпитали ужас, а после бързо биха решили, че това е някаква жестока шега.

Фотографът не представлява повечето хора.

Когато художникът разглежда картината, първоначално е шокиран. След това веднага го обзема сложна смесица от чувства: ужас, очарование, облекчение, вина. А под този пласт има друг, по-мрачен: някакво, вълнуващо усещане... усещане за контрол... усещане за власт. Зловещи, налудничави чувства.

Да отнемеш живот дава голяма власт. Да отнемеш живот: фразата предполага, че си отнел енергията на друго живо създание и си я прибавил към собствената си жизнена сила. Идеята е привлекателна по зловещ начин. Определен тип индивиди могат да привикнат към нея: видът, който убива като спорт.

„Аз не съм такъв. Никога няма да бъда.“

Но докато се зарича, спомени за друга смърт минават като на лента през паметта: насилие, движение, кръв, гърмящ шум в ушите, оглушителен вътрешен писък, който не може да се чуе. После тишина и неподвижност, и ужасяващото осъзнаване: „Аз го направих.“

И усещане за вълнение... и власт...

Тъмните чувства се промъкват в душата като змия, гъвкава и лъскава. Съвестта потръпва в нейната дияра. Страхът приижда като прилив.

Фотографът се вглежда в замръзналото изображение на труп, танцуващ на края на въже, изображението е отразено в огледало, на което има една-единствена дума: „Съжалявам. Толкова съжалявам.“

4.

— Анди Фалън е мъртъв.

Лиска посрещна Ковак с новината на вратата на отдела за криминални разследвания.

Дъхът му спря.

— Какво?

— Анди Фалън е мъртъв. Негов приятел го е намерил тази сутрин. Прилича на самоубийство.

— Господи! — промълви той и се почувства така дезориентиран, както сутринта, когато скоочи прекалено бързо от леглото, забравяйки за пулсиращата си глава. Пред очите му изплува образът на Майк Фалън, слаб и блед, чу го как произнася думите: „Той е мъртъв за мене.“ — Господи!

Лиска го гледаше очаквателно.

Той направи опит да се съвземе.

— Кой се занимава?

— Спринджър и Коупланд — отвърна тя и се огледа дали някой не слуша. — Занимаваха се. Минало време. Предположих, че ще искаш случая, и го задигнах.

— Не знам дали да ти благодаря, или да съжалявам, че родителите ти не са били привърженици на контрола над раждаемостта — изръмжа Ковак и тръгна към тяхната стаичка.

— Познаваше ли Анди?

— Не, не съвсем. Срещал съм го няколко пъти. Самоубийство. Вярвай ми, не искам аз да го съобщя на Майк.

— Предпочиташ някой униформен ли да го направи? Или някой от медицинската служба ли?

Ковак въздъхна и притвори очи.

— Не.

Съдбата го беше свързала с Железния Майк преди години и още веднъж предишната нощ. Последното, което можеше да стори за

стария човек, беше да продължи тази приемственост. Нека ужасната вест дойде от близко лице.

— Не смяташ ли, че трябва да се захващаме? — попита Лиска, оглеждайки се за Спринджър и Коупланд. — Без много да шумим.

— Да — отвърна той и хвърли поглед към примигващата светлина на телефона му. — Давай да изчезваме, преди Ленард да ни е натоварил с някое „утрешно убийство“.

Анди Фалън живееше в северния край на район, известен като горната част на града, в къща на етаж и половина. Много привлекателна за бързо преуспяващите, горната част всъщност се намиреше на юг от центъра на града, което винаги се беше виждало странно на Ковак. Сигурно защото беше прекалено луксозна за такива като него. Бизнес центърът беше възстановен и обновен с кафенета и ресторанти за напористите младежи, центрове на изкуството и кина. Къщите в западната част близо до Езерото на островите и езеро Калун бяха доста скъпи. Тази на Фалън се намиреше по на североизток, така че човек със заплата на полицаи можеше да си я позволи.

На тротоара пред нея бяха спрели две коли с радиостанции. Лиска тръгна бодро напред, винаги нетърпелива да започне нов случай. Ковак се мъкнеше отзад, тъй като очакваше с ужас точно този.

— Да видите само какво е вътре — каза униформеният полицаи, който ги посрещна на вратата.

Гласът му звучеше някак фалшиво. Прекалено дълго беше на тази работа и беше свикнал с вида на мъртви хора — за него те бяха просто трупове. Това беше необходимо за всички полицаи, в противен случай те биха полудели. Когато се сблъскаха със смъртта, тя не ги засягаше лично. Ковак знаеше, че и той не правеше изключение. Но този път щеше да е различно. Всъщност вече беше.

Лиска хвърли на полицаия равнодушния поглед, който детективите усвояваха, още в началото на кариерата си.

— Къде е трупът?

— В спалнята. На горния етаж.

— Кой го е открил?

— Един „приятел“ — отговори униформеният. — Той е в кухнята, плаче.

Ковак погледна табелката с името му и се надвеси над него.

— Бърджис?

— Да — отвърна онзи, устоявайки на желанието да отстъпи назад.

Лиска записа името и номера на значката му в бележника си.

— Ти ли дойде пръв на местопрестъплението? — запита Ковак.

— Да.

— Същия ли език използва, когато разговаря с човека, намерил трупа?

Бърджис се намръщи подозрително.

— Да...

Ковак направи още една крачка към него.

— Бърджис, винаги ли си такъв гаден задник или днес ти е специален ден?

Ченгето почервеня и чертите му се вкамениха.

— Мери си приказките — нареди му Ковак. — Жертвата беше ченге, също и баща му. Покажи някакво уважение.

Бърджис присви устни, отстъпи крачка назад и го погледна студено.

— Слушам, сър.

— Не желая никой да влиза, освен ако не носи значка или е от медицинската служба. Ясно ли е?

— Да, сър...

— И искам списък на всяко име, номер на значката и времето на влизане и излизане. Можеш ли да се справиш?

— Да... Сър.

— О-о, това никак не му хареса — прошепна весело Лиска, докато вървяха към задната страна на къщата.

— Така ли? Майната му. — Ковак сведе поглед към нея. — Обратен ли беше Анди?

— Гей — поправи го тя. — Откъде мога да знам. Не се мотая с плъховете от отдела за вътрешни разследвания. За каква ме вземаш?

— Наистина ли искаш да знаеш? Той във вътрешния отдел ли работеше? — попита Ковак. — Нищо чудно, дето Майк каза, че момчето е мъртво за него.

Кухнята беше в ловджийско зелено с чисто бяла дърворезба и в пълен ред. Беше кухня на човек, който знае не само как да си пусне

микровълновата печка — различни съдове висяха на метална решетка над плота, покрит с гранит, върху който имаше дървена поставка с ножове.

В отдалечения ъгъл на стаята до кръгла маса, разположена в ниша с прозорец, седеше „приятелят“, опрял глава на ръцете си. Беше хубав млад мъж в тъмен костюм. Имаше червена коса, стилно подстригана, и квадратно лице с остри черти, обсипано с лунички. Луничките изпъкваха върху кожата му, бледа от преживяното и от студената сива светлина, идваща през прозореца. Той им хвърли бегъл поглед.

Лиска ги представи и си показа значката.

— Разбрахме, че вие сте намерили трупа, господин...

— Пиърс — изрече дрезгаво той и подсмръкна. — Стив Пиърс. Да. Аз... го намерих.

— Знаем, че това е ужасно преживяване, но бихме искали да разговаряме с вас, след като свършим огледа. Нали разбирате?

— Не — отвърна той, разтърсвайки глава. — Нищо не разбирам. Просто не мога да повярвам.

— Съжالياваме за загубата ви — произнесе автоматично Лиска.

— Той не би го направил — промълви Пиърс, втрещен в масата. — Не би го направил. Просто не е възможно.

Ковак мълчеше. Докато се качваха по стълбите, кой знае защо изпита страх.

— Имам много лошо предчувствие за това, Тинкс — измърмори, докато надяваше ръкавиците. — Или пък съм пред инфаркт. Такъв ми бил късметът. Тъкмо се отказах от цигарите и да получа инфаркт.

— Само не умирай на местопрестъплението — отвърна тя. — Мога да си представя колко рапорти ще трябва да изпиша.

— Много ти благодаря за състраданието, което изпитваш към мен.

— Във всеки случай е по-хубаво от това, което изпитваш ти. Никакъв инфаркт няма да получиш.

Горният етаж, който преди това очевидно е бил таван, беше превърнат в основен апартамент. Гредите не бяха закрити и създаваха усещането за простор. „Какво прекрасно и уютно място да умреш“ — помисли си Ковак.

Трупът висеше на въжения клуп на няколко крачки зад леглото с балдахин. Въжето беше праметнато през една от гредите на тавана и беше завързано към единия край на леглото и скрито под завивките. Леглото беше оправено, никой не беше спал или сядал върху него. Всички тези неща Ковак отбеляза някак несъзнателно, цялото му внимание беше насочено към жертвата. Припомни си захлупените снимки върху скрина в спалнята на Майк Фалън: привлекателния младеж, спортиста, младия полицай и гордия Майк до него: Видя същата снимка от завършване на академията върху скрина на Анди. „Хубаво момче“ — беше си помислил.

Хубавото лице сега беше изкривено, мораво и подпухнало, устните бяха застинали сякаш в подигравателна усмивка. Очите бяха полуотворени и замъглени. Очевидно не висеше отскоро. Поне от един ден, предположи Ковак, съдейки по липсата на мъртвешко вкочаняване, опънатата кожа и миризмата. Сладникава миризма на разложено, примесена с тази на урина и изпражнения. След смъртта мускулите се бяха отпуснали и пикочният мехур и червата се бяха изпразнили на пода.

Мъжът беше гол. Ръцете му висяха отстрани, дланите бяха свити в юмруци и обърнати леко към бедрата. По кокалчетата имаше тъмни петна. Посиняване — кръвта се стича към най-долните части на крайниците. Краката, само на няколко сантиметра от пода, също бяха подути и морави.

Ковак се наведе, хвана единия глезен и притисна за момент палеца си към кожата, после го пусна. Изчака да види дали мястото ще побелее, но нищо не се случи. Кръвта отдавна се бе съсирила. Кракът беше студен.

Голямо огледало с дъбова рамка беше подпряно на стената на десетина крачки от трупа. Обесеният се отразяваше изцяло, но изображението беше изкривено поради ъгъла, под който беше подпряно огледалото. Върху него с нещо тъмно беше написано: „Съжалявам“.

— Винаги съм смятал момчетата от Вътрешния отдел за ексцентрични.

Ковак погледна към двамата униформени полицаи, които, застанали на няколко крачки, се хилеха в огледалото. Двата бяха

грубовати, без вратове, по-едрият имаше квадратна като бетонен блок глава. На табелите с имената им пишеше Рубел и Огдън.

— Хей, глупаци — скастри ги Ковак, — изчезвайте от тук. Какво, по дяволите, ви става? Може ли да тъпчете по този начин наоколо.

— Това е самоубийство — заяви по-грозният.

Лицето на Ковак пламна.

— Не си ти този, който ще ми каже какво е. Нямах никаква представа. Може би след двайсет години ще имаш право на мнение. А сега се омитайте оттук. Слизайте долу и осигурете охраната на района. Не искам никой да се приближава повече до къщата. И дръжте големите си усти затворени. Където има трупове, там са и новинарите. Ако прочета и една дума за това — той посочи към отражението в гледалото, — ще знам кой е. Ясен ли съм?

Полицайте мълчаливо се спогледаха и тръгнаха към стълбите.

— Един плъх от вътрешния отдел по-малко — промърмори грозният. — Ама че престъпление! Ако питаш мен, направил е услуга на всички.

Ковак се вторачи в трупа. Видя и Лиска, която оглеждаше стаята, като си вземаше бележки за всяка подробност, скицираше помещението, разположението на мебелите и всичко, което може да се окаже от значение. Редуваха се с това задължение — водене на бележки на местопрестъплението. Негов ред беше да направи предварителните снимки.

Той започна със стаята, после бавно се прехвърли към трупа, като го снима от различни ъгли. Всяка светкавица се запечатваше в паметта му — мъртвият, който някога е бил синът на Майк Фалън, гредата, от която виси въжето, стълбичката за упражнения „Рийбок“ точно зад трупа, достатъчно близко, която вероятно Анди Фалън беше използвал за своето отправяне в отвъдното, огледалото. „Съжалявам.“

„Съжалявам.“ Да, това беше.

Дали Анди Фалън е съжалявал? За какво? Дали някой друг не беше надраскал думата?

Вентилаторът на отоплението се включи и трупът бавно се завъртя. Отражението в огледалото му беше един страховит партньор в танца на мъртвите.

— Никога не съм разбирала хората, които се събличат голи, преди да се самоубият — каза Лиска.

— Символика. Свалят земната си кожа.

— Никой няма да ме намери гола.

— Може да не се е самоубил — отбеляза Ковак.

— Мислиш, че някой друг го е направил? Или го е принудил да го направи? Убийство чрез обесване не се среща често.

— А какво ще кажеш за огледалото? — попита той, макар че за него това не беше въпрос.

Лиска огледа за момент голия труп, после погледна към огледалото и зърна за миг своето отражение до това на Анди Фалън.

— О, Боже! — тихо възкликна тя. — Автоеротичен нещастен случай ли е? Никога не съм имала такъв.

Ковак не отвърна: опитваше се да си представи какво щеше да каже на Майк. Достатъчно неприятно беше да обясняваш автоеротично задушаване на непознати, което му се беше случвало няколко пъти досега. Но как да кажеш на един полицаи, че синът му се е обесил, като се опитвал да се възбуди, спирайки достъпа на кислород?

— Но за какво е бележката? — зачуди се на глас Лиска. — „Съжалявам“ ми звучи като самоубийство. За какво ще го пише, ако е искал само да се възбуди?

Ковак докосна с ръка пулсиращата си глава и се намръщи.

— Знаеш ли, в някои дни просто не си заслужава да ставаш от леглото.

— Да, ами... Ето ти разрешението — каза тя и кимна към трупа. — На мен не ми се вижда много приятно. Винаги съм смятала, че да изживееш един лош ден, винаги е по-добре от това да си мъртъв през какъвто и да е ден.

— Да ми го начукат — промърмори партньорът ѝ.

Лиска клекна пред огледалото, за да разгледа по-отблизо буквите. Тя погледна към отражението на Ковак.

— Не и пред труп. Не съм такова момиче.

— Знаеш какво имам предвид.

— Знам. — Тя бавно се надигна, престана да се преструва, докосна ръката му и го погледна с честните си сини очи. —

Съжалявам, Сам. Сякаш старият Железен Майк не е преживял достатъчно.

Ковак погледна за момент партньорката си, сведе очи към малката длан върху ръкава си и след кратък размисъл я хвана. Имаше нужда да усети контакта с друго човешко същество. Тя не носеше пръстени — за да не предизвиква смущение у потенциални поклонници, както сама казваше. Ноктите ѝ бяха ниско изрязани и без лак.

— Да — прошепна той.

Отдолу се чу вик, последван от силен трясък и още викове. Лиска се спусна по стълбите като планинска коза. Ковак затрополи след нея.

— Остави го! — крещеше Рубел и се опитваше да откъсне Стив Пиърс от проснатия Огдън.

Испаднал в ярост, Пиърс го отблъсна и замахна към Огдън, чу се тъп удар и пъшкане. Рубел отново го сграбчи, уви дебелата си ръка около гърлото му, крещейки:

— Казах да го оставиш!

Огдън се опита да стане и се подхлъзна на лакирания под. Парчета счупено стъкло и порцелан изхрущяха под солидните му полицейски обувки. Той се хвана за ръба на витрината за порцелан, в която се бяха блъснали, и се надигна, при което съдовете издрънчаха. Лицето му беше нарязано, а от носа му течеше кръв. Той прекара ръка под него и очите му се разшириха от удивление. Вероятно тежеше двайсет килограма повече от Пиърс.

— Арестуван си, задник! — извика, сочейки с кървавия си показалец Пиърс.

— Пусни го! — изкрещя Лиска на Рубел.

Лицето на Пиърс беше станало мораво. Рубел го пусна и Пиърс падна на колене, хриптейки. Отвори уста да поеме въздух и погледна с омраза към Огдън.

— Кучи син!

— Никой никого няма да арестува — заяви Ковак и застана между тях.

— Искам да се махнат оттук! — дрезгаво изрече Пиърс, като се мъчеше да се изправи на крака. От ярост в очите му блестяха сълзи. — Изведете ги оттук!

— Ти... — започна Огдън.

Ковак го удари. Все едно, че удари парче гранит.

— Млъквай! Изчезвай оттук!

Рубел закрачи изпъчено, Огдън го последва. Ковак мина след тях в дневната.

— Какво, по дяволите, му каза?

— Нищо — отвърна Рубел.

— Говорех на другия бик. Казал си нещо глупаво, нали? Боже, ама че въпрос! Все едно да питам дали лайното е кафяво — каза отвратен Ковак.

— Той ме нападна — с възмущение изрече Огдън. — Той обиди офицер.

— Така ли? — произнесе сухо детективът и доближи лице до неговото. — Искаш ли да стигнеш дотам, Огдън? Искаш ли да подадеш рапорт за това малко фиаско? Искаш ли господин Пиърс да даде показания? Искаш ли началникът ти да прочете що за дебела глава си?

Намръщен, полицаят извади от джоба си мръсна носна кърпа и я сложи под носа си.

— Ще извадиш късмет, ако той не подаде жалба в гражданската комисия и не съди отдела — продължи Ковак. — А сега, изчезвайте и вървете да си вършите работата.

Рубел се запъти към външната врата, стиснал зъби и присвил очи. Огдън закрачи до него по улицата, като държеше с една ръка окървавения парцал, а с другата жестикулираше, опитвайки се да впечатли с нещо партньора си, което той не държеше да чуе.

Пикапът на екипа за оглед на местопрестъплението спря зад патрулната кола. От другата страна подобно на мишелови се промъкнаха двама репортери. Ковак присви устни. Той се върна в къщата точно когато Бърджис посягаше към купчина с видеокасети на един рафт до телевизора.

— Не пипай нищо! — сряза го Ковак. — Излез на моравата и дръж настрана всички репортери. На всички въпроси отговаряш: „Без коментар“. Мислиш ли, че ще го запомниш, или има твърде много срички?

Бърджис сведе глава.

— Искам също така да записваш номерата на всички коли в района и да ги пуснеш за проверка. Разбра ли?

— Да, сър — отвърна през зъби полицаят и излезе.

— Откъде ги намират тези момчета? — запита Ковак, връщайки се в кухнята.

— Развъждат ги на север в стада — отвърна му Лиска, която го пресрещна на прага на помещението. — Огдън споменал нещо за един обратен по-малко. Пиърс загубил самообладание. Кой би могъл да му се сърди?

— Страхотно — измърмори колегата й. — Да се надяваме, че няма да даде гласност на всичко това. Достатъчно неприятно е, че Анди Фалън е мъртъв. Не ми се ще да уведомим целия град какви са му били предпочитанията.

Екипът по огледа на местопрестъплението мина покрай тях, мъкнейки сандъци и камери. Всичко щеше да бъде снимано отново и записано на видеокасета. Щяха да проверят за отпечатащи от пръсти. Ако намереха улики, преди да ги приберат, щяха да ги снимат на точното им място, измерени и описани, щяха да бъдат маркирани и опаковани с огромно внимание, така че при извършване на арест във всеки момент да бъдат на разположение. И през цялото това време тялото на Анди Фалън щеше да продължава да виси там в очакване на медицинския екип.

Ковак запозна накратко със случая главния криминалист и го упъти нагоре по стълбите.

Лиска беше отвела Стив Пиърс отново до кухненската маса. Той седеше като човек, който всеки момент ще си тръгне. С едната ръка масажираше гърлото си. По кокалчетата му имаше все още от кръвта на Огдън. Беше разхлабил вратовръзката си и разкопчал яката на ризата. Черният му костюм беше провиснал и измачкан.

— Имаш ли нещо против да седнем, Стив? — попита Ковак.

Пиърс не отговори. Независимо от това седнаха. Детективът извади от джоба си миниатюрен касетофон, включи го и го сложи на масата.

— Ще направим запис на разговора ни, Стив — обясни той непряко. — Така ще сме сигурни, че ще разполагаме с всичките ти отговори, когато се върнем в отдела и напишем рапортите си. Имаш ли нещо против?

Пиърс кимна и прокара ръка по косата си.

— Бих искал да отговаряш на глас, Стив.

— Да. Разбира се. Добре. — Той се опита да прочисти гърлото си. — Те ще... го свалят ли сега? — попита и гласът му заглъхна.

— Хората от медицинския екип ще го направят — обясни Лиска.

Той я погледна, сякаш едва сега му беше хрумнало, че ще има аутопсия. Очите му отново се напълниха със сълзи и той отклони поглед към задния двор, опитвайки да се съвземе.

— С какво се занимаваш, Стив? — попита Ковак.

— С инвестиции. Работя в „Деъринг-Лендис“.

— Тук ли живееш? В тази къща?

— Не.

— Какво те доведе тук тази заран?

— Вчера трябваше да се срещнем с Анди на кафе в „Карибу“ в горната част на града. Искаше да разговаря с мен. Той не се появи. Не отговаряше на телефонните ми обаждания. Обезпокоих се и дойдох.

— Какви бяха отношенията ви с Анди Фалън?

— Бяхме приятели. — Минало време. — От колежа. Другари. Нали знаете?

— Надявам се да ни обясниш — каза Ковак. — Какви точно другари бяхте?

Пиърс вдигна вежди.

— Ами нали знаете — да се видим за някоя бира, пица, от време на време за една игра баскетбол. Да гледаме футбол. Момчешки работи.

— Нищо по-интимно?

Ковак внимателно наблюдаваше лицето му. Пиърс се изчерви.

— За какво намеквате, детектив?

— Питам дали вие двамата сте имали сексуална връзка — отвърна той спокойно и без заобикалки.

Пиърс изглеждаше така, сякаш главата му щеше да се пръсне.

— Не съм обратен. Въпреки, че това изобщо не е ваша работа.

— Горе има мъртвец — забеляза Ковак. — От това следва, че всичко е моя работа. А господин Фалън?

— Анди беше гей — отвърна с горчиво негодувание Пиърс. — Това оправдава ли смъртта му?

Ковак разпери ръце.

— Хей, не ме интересува кой какво прави. Имам нужда от опорна точка за разследването си.

— Имате интересен начин на изразяване, детектив.

— Каза, че Анди искал да разговаря за нещо с теб — намеси се Лиска, за да привлече вниманието му и да остави Ковак да наблюдава всяка промяна в изражението на лицето му. — Знаеш ли за какво?

— Не. Не ми каза.

— Кога разговаря за последен път с него? — попита Ковак.

Пиърс му хвърли кос поглед, все още изпълнен с негодувание.

— Ъ-ъ... мисля, че беше в петък. Годеницата ми беше заета вечерта и аз минах да видя Анди. Напоследък не се виждахме често. Минах да му предложа да излезем да прием кафе или нещо друго. Да си наваксаме.

— Значи вие двамата трябваше да се срещнете вчера и Анди не се появи.

— Звънях му няколко пъти и всеки път се включваше телефонният секретар. Той изобщо не ми се обади. Реших да намина да видя дали всичко е наред.

— А не ти ли мина през ума, че може просто да е зает? Че му се е наложило да отиде по-рано на работа.

Пиърс го изглежда злобно.

— Много се извинявам за това, че съм бил загрижен за приятеля си. Предполагам, че би трябвало да бъда задник като вас. Сега щях да съм си на бюрото. Щях да си спестя неприятностите да видя...

Споменът отново нахлу в паметта му и той прекъсна изречението. Погледна през прозореца, сякаш видът на снега отвън, бял и притихнал, би могъл да го охлади и да го успокои. Лицето му беше все още зачервено, но с восъчен блясък.

— Как влезе в къщата? — попита Ковак. — Имаш ли ключ?

— Вратата беше отключена.

— Той беше ли споменава нещо за самоубийство? Изглеждаше ли депресиран? — запита Лиска.

— Изглеждаше... разстроен. Малко потиснат, да, но не дотолкова, че да се самоубие. Просто не мога да повярвам. Не би сторил подобно нещо, без да се обърне първо към някого.

Обикновено всички оцелели мислеха по този начин. Ковак го знаеше от опит. Те искаха да вярват, че преди да предприеме фаталната стъпка, любимият човек е щял да потърси помощ. Изобщо не желаеха да повярват, че може да са пропуснали да забележат някакъв знак. Ако

се окажеше, че Анди Фалън наистина се е самоубил, по някое време Стив Пиърс щеше да започне да се пита дали пък не е имало десетки признаци, които той е подминал, защото е бил егоист или уплашен, или сляп.

— Потиснат от какво?

Пиърс безпомощно махна с ръка.

— Не знам. От работата. Или от семейството му. Знам, че имаше някакво напрежение между него и баща му.

— А нещо за другите му връзки? — попита Лиска. — Беше ли обвързан с някого?

— Не.

— Как може да си толкова сигурен? — намеси се Ковак. — Не живееш тук. Не сте се виждали често. Срещали сте се за по някоя чашка.

— Бяхме приятели.

— Но въпреки това не знаеш какво го е притеснявало. Не знаеш до колко силно е бил депресиран.

— Познавах Анди. Той не би се самоубил — настояваше на своето Пиърс, губейки постепенно търпение.

— Освен, че вратата е била отворена — започна Лиска, — забеляза ли нещо да липсва или да не си е на мястото?

— Не. Но и не съм гледал. Дойдох да се видя с Анди.

— Стив, знаел ли си дали Анди извършва някакви необичайни сексуални ритуали? — запита Ковак.

Пиърс скочи от стола и го запрати назад.

— Вие, хора, сте невероятни! — Той се огледа рязко, сякаш търсеше в кухнята свидетел или оръжие.

Ковак си спомни за ножовете върху плота и за яростта върху лицето на Пиърс, когато удари Огдън. Той се изправи и застана между Пиърс и поставката за ножове.

— Това не е нещо лично, Стив. Такава ни е работата — каза той. — Опитваме се да изясним картината.

— Вие сте куп гадни садисти! — изкрещя Пиърс. — Приятелят ми е мъртъв, а...

— А аз не знам нищо за него — прекъсна го спокойно детективът. — И не знам нищо за теб. От всичко, което ми е известно, може и ти да си го убил.

— Това е абсурдно!

— И знаеш ли какво? — продължи Ковак. — Намирам мъртъв човек, обесен гол, да се наблюдава в огледало... Можеш да ме наречеш срамежлив, но това ми се вижда малко странно. Започвам да си мисля, че този тип е правил нещо малко по-различно от обичайното. Но може и ти да си замесен. Може и окото да не ти мигва пред такава гадост. Та какво знам аз? Може би си играете на задушаване всеки ден. Може би се възбуждате с остен за крави. Ако сте го правили, ако двамата сте били замесени в нещо такова, по-добре да ни кажеш още сега, Стив.

Пиърс вече плачеше, мускулите на лицето му потръпваха от усилието да овладее чувствата си.

— Не.

— Не, не бяхте замесени в подобни неща, или не, не искаш да ни кажеш?

Пиърс затвори очи и наведе глава.

— Господи, не мога да повярвам, че това се е случило. — Бремето му стана непосилно, той падна на колене, сви се на пода и обхвана с ръце главата си. — Защо го е направил, защо?

Ковак го наблюдаваше и усети как го връхлита познато разкаяние. Той приклепна до Стив Пиърс и сложи ръка на рамото му.

— Точно това искаме да разберем и ние, Стив — каза тихо той. — Сигурно невинаги ще ти харесва начинът, по който го правим. Вероятно няма да ти хареса и това, което ще открием. Но накрая ще получим онова, което всички искаме — истината.

Но още докато произнасяше думите, знаеше, че когато намерят истината, никой нямаше да я желае. И със сигурност тя нямаше да се окаже достатъчната причина за смъртта на Анди Фалън.

5.

Къщата на Майк Фалън изглеждаше още по-самотна в студената сива светлина на деня. Нощта имаше свойството да обгръща околността, къщите някак се гушеха една до друга подобно на стадо, над което се бе спуснала кадифена тъмнина. Денем изглеждаха отделени и изолирани от светлината, от алеите, от оградите и от снега.

Ковак погледна към къщата и се запита дали Майк вече не знае. Понякога хората разбират. Сякаш от мястото на смъртта изригва ударна вълна, която достига до тях по-бързо от скоростта на звука, по-бързо от скоростта на вестносеца.

„Той е мъртъв за мен.“

Съмняваше се, че Майк Фалън си спомня какво е казал, но думите му все още звучаха в ушите на Ковак, докато седеше сам в колата. Беше оставил Лиска в управлението да започне разследването. Тя щеше да се свърже с началника на Анди Фалън в отдела по вътрешни разследвания, за да разбере с какво се е занимавал напоследък. Щеше да изиска досието му от личен състав, да провери дали е посещавал участъковия психиатър.

Ковак би сменил на секундата мястото си с нея, ако чувството му за дълг не беше толкова силно. Той се наруга, че е мухльо, и излезе от колата. Има дни, в които животът на свестните хора става направо гаден.

Надникна в къщата през тясното правоъгълно прозорче на входната врата. Дневната изглеждаше още по-зле от снощи. Стените се нуждаеха от боядисване. Диванът отдавна трябваше да е даден на вторични суровини. Странен контраст с кушетката за масаж и телевизора с голям екран.

Той натисна звънеца и за по-сигурно почука, после зачака нетърпеливо, като се опитваше да не си представя какво би си помислил някой непознат за неговата дневна с празния аквариум. Крайно време беше да започне да води живот и извън работата.

Пръстите му нервно се движеха в джобовете на палтото. Напипа парче ароматизирана дъвка. Имаше чувството, че по врата му лазят мравки. Почука отново. Картини от миналата нощ преминаха пред очите му — Майк Фалън, старото ченге, прекършен, депресиран, пиян... От къщата не се долавяше признак на живот. Никакво движение. Никакъв звук.

Като затъваше в снега, той я заобиколи, търсейки прозореца на спалнята. Направо си представяше новините в осемнайсет. Двойно самоубийство на баща и син ченгета. Утре по обяд Пол Харви щеше да разнищи историята и да хвърли в депресия цяла Америка. Безсмислена смърт с пилешка салата и голям хамбургер.

Той откри една стълба в гаража, наблъскан до тавана с обичайните малко използвани боклуци, събирани цял живот. Едно „Субару Аутбек“, преустроено за шофьор инвалид, заемаше почти цялото помещение. Сигурно някое ченге я беше докарало след партито в „Патрик“ или пък някой беше закарал Майк до бара, а после, когато започна неприятната сцена, се беше покрил. Някой, който не е горял от желание пияният да му се изповръща върху задната седалка на колата му.

Щорите на прозореца на спалнята бяха вдигнати. Майк лежеше на леглото по гръб, с разперени ръце и глава, обърната на една страна. Устата му зееше отворена, като избита врата. Ковак затаи дъх и затърси знак, че сърцето на Майк бие под тънката тениска.

— Хей, Майк! — извика той и заблъска по прозореца.

Фалън не помръдна.

— Майк Фалън!

Накрая старият човек се размърда, отвори очи и примижа на светлината. При вида на лицето, долепено до прозореца, нададе уплашен рев.

— Майк, Сам Ковак е!

Фалън се заклати в леглото и се закашля.

— Какво правиш, по дяволите? — извика. — Съвсем си се смахнал!

Ковак постави дланите си отстрани на лицето, за да вижда по-добре.

— Отвори ми, Майк. Трябва да поговорим.

Дъхът му замъгли стъклото и той го изтри с ръкава на палтото си.

Фалън се намръщи и го пропъди с ръка.

— Остави ме на мира. Нямам нужда да го чуя от тебе.

— Какво да чуеш?

— За снощи. Достатъчно кофти се чувствам, че го направих. Нямам нужда някой да ми го повтаря.

Представляваше покъртителна картина седнал в леглото по бельо като скитник — тяло като буре, два крака като щеки, набола брада и кървясали очи. Той дръпна нагоре завивката.

— Ще ми отвориш, нали? — каза Ковак. — Важно е.

Фалън го погледна накриво, опитвайки се да разбере какво става. Никой не мрази повече изненадите от едно ченге.

Накрая се предаде и вдигна ръце.

— Ключът е под изтривалката на задната врата.

— Ключ под изтривалката. — Ковак седна върху плота и повдигна вежди към стареца. — Божичко, Майк. Та ти беше ченге. Не можа ли да измислиш нещо по-добро?

Фалън не му обърна внимание. Кухнята миришеше на бекон и пържен лук. Завесите се бяха вкоравили от старост. Плотът беше покрит със стъклени и порцеланови чаши, чинии, кутии с овесени ядки, огромен буркан от „Метамуцил“, около който бяха скупчени подобно на гъби шишенца с лекарства с бели капачки. Всички врати на долните долапи бяха свалени и се виждаше съдържанието им: кутии с пюре на прах, зеленчукови консерви, почти пълен кашон със супи „Камбъл“.

Фалън не си беше направил труда да си обуе панталон. Обиколи малкото помещение с инвалидния стол. От аптечката върху плота извади шишенце тилонол, после си наля чаша вода от бутилката в хладилника.

— Какво му беше толкова важното? — кисело попита той, но Ковак можеше да види колко са напрегнати раменете му, сякаш Фалън си даваше кураж. — Имам такъв махмурлук, че би повалил и крава.

— Майк! — Ковак изчака, докато Фалън се обърне и го погледне, после пое дълбоко въздух. — Анди е мъртъв. Съжалявам.

Направо. Ето така. Хората винаги смятат, че трябва да съобщават лошите новини завоалирани с баналности, но не това бе начинът. Всичко, което постигаха, беше да дадат възможност на отсрещния

човек да изпадне в паника, като си представи най-различни ужасии. Отдавна се беше научил да го каже просто и с това да приключи.

Фалън отмести погледа си.

— Още не знаем какво точно се е случило.

— Какво искаш да кажеш, че не знаете какво се е случило? — настоя бащата. — Застрелян ли е бил? Наръган ли? Автомобилна катастрофа ли? — Той все повече се ядосваше, очевидно познатото чувство беше по-успокояващо от скръбта. Червенина обля врата му и бавно запълзя нагоре. — Ти си детектив. Някой е мъртъв. И ти не можеш да ми кажеш как е станало? Боже Господи!

Ковак го остави да говори.

— Може да е било нещастен случай. Или пък самоубийство, Майк. Намерихме го обесен. Иска ми се да не ми се налагаше да ти го казвам, но това е. Искрено съжалявам.

Съжалявам. Също както Анди. Можеше да види думата върху огледалото с отражението на Анди Фалън, Гол. Мъртъв. Подпухнал. Разлагащ се. Съжалението не означаваше нищо пред тази картина.

Майк сякаш се смали и съсухри. Червените му очички се наляха със сълзи, които се стекоха по бузите му като стъклени нишки.

— О, Боже! — каза той. Беше молба, не ругатня. — О, мили Боже!

Вдигна треперещата си ръка към устните си. Беше с размер на бут шунка, но изглеждаше крехка и с тънка кожа на петна. От гърдите му се изтръгна ужасяващ вопъл.

Ковак извърна поглед; с това искаше да му даде поне малко уединение. Това беше най-ужасното от задачата на вестносеца: да присъства на тези първи силни моменти на мъка, моменти, на които никой не би трябвало да бъде свидетел.

И не само това, а мисълта, че в такъв момент трябва да задава въпроси.

Фалън рязко завъртя стола и излезе от стаята. Ковак не го спря. Въпросите можеха да почакаат. Анди вече беше мъртъв, най-вероятно от собствената си ръка, било то нарочно или случайно. Какво значение биха имали десет минути?

Той се облегна на плота и преброи шишенцата с таблетки. Седем кафяви шишенца с хапчета, предписани от лекар срещу всичко, като се

започне от лошо храносмилане, аритмия и се стигне до безсъние и болки. Е, поне Майк беше добре зареден с лекарства.

— Проклет да си! Проклет да си!

Виковете бяха съпроводени с удар и шум от счупено стъкло. Ковак изхвърча от кухнята и притича през късия хол.

— Проклет да си! — изкрещя отново Майк Фалън, удряйки една снимка с рамка в ръба на скрина. Евтината метална рамка се огъна, сякаш беше от пластилин. По скрина се посипаха стъкла.

— Майк! Престани!

— Проклет да си! — извика отново възрастният мъж, замахна с ръце и от изкривената рамка се разхвърчаха парченца стъкло. — Проклет да си!

Ковак реши, че последната ругатня сигурно е за него, защото точно в този момент сграбчи китката на Майк Фалън. Рамката прелетя през стаята като фризби, удари се в стената и падна на дървения под. Фалън продължаваше да се бори, а силата му се оказа изумителна за мъж на неговата възраст. Свободната му ръка помете всичко, което лежеше върху скрина, и на пода полетяха още снимки в рамки. Ковак застана зад стола, наведе се и се опита да усмири мъжа. Стенейки, Фалън рязко отметна главата си назад и го удари силно в основата на носа, при което веднага бликна кръв.

— По дяволите, Майк, престани! — Кръвта потече по брадичката му и закапа върху рамото на Фалън, върху косата и ухото му.

Както ридаеше, старецът се хвърли напред към скрина, после обратно. Напред-назад, напред-назад. Постепенно с всяко следващо движение силата му го напускаше, докато накрая положи лице върху скрина, без да обръща внимание на парчетата стъкло, и само ръцете му помръдваха. Първо удряше с юмруци, после с длани, а накрая само с пръсти.

Ковак се дръпна назад и избърса кръвта с ръкава на палтото си. Отиде до мястото, където се бе приземила първата унищожена снимка, и се опита да я обърне с крак. Обувките и краят на панталона му бяха мокри от газенето в снега, но усети студа едва сега, като видя пораженията. Не усещаше пръстите на краката си.

Той клекна и хвана със свободната си ръка снимката, а с другата притисна кърпата към носа, за да спре кръвта. Снимката беше от

дипломирането на Анди Фалън от Академията. Усмивнатият Анди и до него Майк в инвалидната количка, но сега ги разделяше назъбена линия.

Той изтръска последните парчета стъкло и се опита да изправи рамката.

— Майк — тихо каза той. — Миналата вечер ти каза, че Анди е мъртъв за теб. Какво имаше предвид?

Главата на Фалън върху скрина не помръдна, погледът му остана празен. Той не отговори. За момент Ковак внимателно се вгледа в него, стреснат да не би старият мъж да е умрял в ръцете му. Това щеше да бъде капакът на този проклет ден — а още нямаше два следобед.

— Двамата имахте ли някакви проблеми? — настоя той.

— Обичах това дете — произнесе безсилно Фалън, все още без да помръдва. — Обичах го. Той беше моите крака. Той беше моето сърце. Той беше всичко, което аз не бях.

— Но...

Думата увисна във въздуха, неизказана. Ковак имаше чувството, че знае какво ще последва. Огледа разпръснатите снимки на Анди Фалън: красив и атлетичен. И гей.

Един старомоден корав тип като Майк трудно би го приел. По дяволите, та самият Ковак не знаеше как би го приел, ако беше неговото дете.

— Обичах го — промълви Майк. — Той унищожи всичко. Съсипа всичко.

Лицето му се сгърчи, а после почервения от усилието да задържи сълзите — или пък да ги изкара навън. Трудно би могло да се каже кое би било по-непосилно за човек като Железния Майк.

Ковак опипа разсеяно носа си и напъха носната кърпа в джоба на палтото си. Събра бавно всички снимки и ги струпа върху скрина, за да са там, когато гневът утихне и отстъпи на нуждата от спомени.

Въпросите напиха, подредени в съзнанието му, автоматични, рутинни. Кога за последен път говори с Анди? Той каза ли ти върху какво работи напоследък? Какво беше психическото му състояние, когато го видя за последен път? Някога споменава ли е за самоубийство? Беше ли депресиран? Познаваш ли приятелите му, любовниците му?

Не изрече нито един от тези въпроси.

— Има ли някой, на когото искаш да се обадя, Майк?

Фалън не отговори. Мъката го обгръщаше като силово поле. Не чуваше нищо, освен гласа на разкаянието в главата си, не чувстваше никаква болка, освен в дъното на душата си. Не съзнаваше нищо от това, което го заобикаляше, включително и това, че парче стъкло беше порязало бузата му.

Ковак пое бавно и дълбоко въздух и погледът му попадна върху още една снимка на пода, полузакрита от скрина. Той я издърпа и погледна към едно минало, което изглеждаше на светлинни години далеч. Семейство Фалън, преди трагедиите да ги разделят. На нея бяха Майки и жена му с двете момчета.

— Ако искаш, ще се обадя на другия ти син — предложи той.

— Нямам друг син — каза Майк. — Единият ме прогони от живота си преди много години, а другия прогоних аз. Дяволска сделка, а Коджак?

Ковак погледа още малко снимката, после я сложи върху останалите. Признанието на Фалън го бе изпълнило с празнота, отзвук на чувствата на другия мъж. Или пък чувствата си бяха негови. Той не бе по-малко самотен от Майк Фалън.

— Да, Майки, наистина дяволска сделка.

Лиска стоеше във фоайето, загледана във вратата на стая 126. Вътрешен отдел. Името извикваше във въображението картина на стая за разпит с голи електрически крушки и СС офицери с присвити очи и гумени палки.

Отрядът на плъховете. По време на кариерата си не беше имала вземане-даване с тях, не бе имало причина да я разследват. Известно й бе, че работата на вътрешния отдел беше да отстранява лошите ченгета, а не да преследва добрите. Въпреки това повечето ченгета инстинктивно изпитваха страх и отвращение. Ченгетата се поддържаха помежду си, защитаваха се един друг. Отделът се обръщаше срещу своите — подобно на канибали.

Според Лиска антипатията се коренеше още по-дълбоко.

В полицейската служба в Минеаполис вътрешният отдел беше място за напористите и кариеристите. Хора, предопределени да ръководят. Хора, родени да бъдат мразени от себеподобните си. Хора,

които често като деца са били прогонвани от детската площадка от другарчетата си и после са тичали да се оплачат на учителя. Хора, които не предизвикват у другите нито одобрение, нито лоялност.

Лиска си спомни за Анди Фалън, увиснал в спалнята си, и се запита кого ли бе настроил срещу себе си.

Преди да се е разколебала, тя влезе в приемната на вътрешния отдел. Не се виждаха човешки глави, набучени на колове. Нямаше и вериги, закрепени към стената. Поне не и в приемната.

— Лиска, отдел „Убийства“ — представи се тя и показа значката си на дежурната в приемната. — Идвам при лейтенант Савард.

Предположи, че дежурната е около петдесетгодишна. Закръглена и сериозна, жената не зададе никакъв въпрос, което вероятно беше изискване към работата ѝ. Тя позвъни на лейтенанта.

От приемната се влезаше в три кабинета — единият беше тъмен, другият беше осветен и затворен, а третият — осветен и отворен. Погледна към последния, където слаб мъж в костюм и вратовръзка стоеше зад бюрото, намръщен, задълбочен в разговор с нисък мъж, с руса чуплива коса и шуба в неоновозелен цвят.

— Никак не ми допада да ме размотават — хленчеше неоновият, с достатъчно висок глас, за да подразни слушателя. — Още от самото начало това си беше истински кошмар. А сега ми казвате, че случаят е даден на друг.

— Всъщност случаят е приключен. Аз ще бъда вашата връзка, ако имате нужда. Това си е чиста проява на любезност от страна на отдела. Опасявам се, че не мога да направя нищо друго относно смяната на служителя — разясни му костюмираният. — Обстоятелствата са извън нашия контрол. Сержант Фалън вече не е сред нас.

В този момент костюмираният забеляза Лиска. Той още повече се намръщи, заобиколи бюрото и затвори вратата.

— Лейтенант Савард ви очаква — каза дежурната с приглушен глас на погребален директор.

Кабинетът на Савард беше чист. Нищо от обичайния полицейски безпорядък. Място за всичко и всичко си е на мястото. Същото можеше да се каже и за лейтенантката. Тя се изправи зад безупречно подреденото си бюро, облечена в безупречно скроен костюм с панталон. Беше някъде около четирийсетте, с безупречно правилни

черти и безупречно гладка кожа. Пясъчнорусата ѝ коса беше с идеална прическа с дължина до брадичката, подстригана виртуозно така, че да изглежда небрежна, но очевидно за ежедневното ѝ оформяне се изискваше завършен фризьорски курс.

Лиска едва не се поддаде на несъзнателното желание да прекара ръка по късо подстриганата си коса.

— Лиска от отдел „Убийства“ — каза тя, без да протегне ръка. — Тук съм заради Анди Фалън.

— Да — промълви Савард, почти на себе си — разбира се.

„Изглежда прекалено женствена за репутацията, която има“ — помисли си Лиска. Аманда Савард беше известна като издръжлива и спокойна, студена като острие от закалена стомана.

— Ужасна трагедия — каза тя и се отпусна внимателно на стола. Ръцете ѝ леко трепереха, когато посегна към чашата си с кафе. — Харесвах Анди. Беше свястно момче.

— Какъв полицай беше?

— Отдаден на работата. Съвестен.

— Кога го видяхте за последен път?

— В неделя вечерта. Трябваше да обсъдим някои неща във връзка със случая, по който работеше. Не беше доволен от резултата.

— И къде отидохте?

— В неговата къща.

— Това не е ли малко интимно?

Савард дори не трепна.

— Анди беше гей. Имах да пазарувам някои неща за Коледа. Обадох му се и го попитах мога ли мина.

— По кое време беше?

— Около осем. Тръгнах си към девет и половина.

— Той спомена ли, че очаква някого?

— Не.

— А в какво състояние на духа го оставихте?

— Изглеждаше добре. Бяхме обсъдили всичко подробно.

— Но вчера той не дойде на работа, нали?

— Не. Беше помолил да ползва понеделника за лична работа. Коледно пазаруване, така каза. Ако имах и най-малката представа... — Тя погледна настрана и през следващите няколко секунди се опита да възвърне самообладанието си.

— Имаше ли някакви признаци, че напоследък има емоционални проблеми?

Савард изпусна лека въздишка, зареяла поглед в студената красота на черно-бялата снимка със зимен пейзаж, закачена на стената.

— Да. Беше някак мълчалив и паднал духом. Беше отслабнал. Знаех, че има някакви проблеми с един случай. Знаех също, че има и известно напрежение в личния му живот. Но не съм допускала, че може да посегне на себе си. Анди беше добър в самоанализирането.

— Посещавахте ли психиатър?

— Не знам за такова нещо. Иска ми се да бях по-настойчива, когато го предложих.

— Вие сте предложили това?

— Обяснила съм на хората си, че неслучайно имаме психолог в отдела. Да работиш във вътрешния отдел понякога е трудна задача. Човек е под непрестанно напрежение.

— Да-а, предполагам, че да съсипваш други полицаи сигурно си има и неудобства — промърмори Лиска, драскайки в бележника си.

— Ченгетата сами се съсипват, сержант — отвърна ѝ Савард със стоманена нотка в гласа. — Ние ги спираме да не съсипят живота на други хора. Вършим работа, която е нужна.

— Не съм искала да намекна обратното.

— Разбира се, че точно това искахте.

Лиска се размърда на стола си и отклони поглед от студените зелени очи на Савард.

— Загубих един добър агент — каза Савард. — Загубих също един млад мъж, когото много харесвах. Мислите ли, че нямам чувства, сержант? Смятате ли, че във вените на плъховете от „Вътрешни разследвания“ тече ледена вода?

Лиска се вторачи в скута си.

— Не, госпожо. Съжалявам.

— Сигурна съм, че съжалявате. Седите си на стола и се чудите дали няма да се оплача на вашия лейтенант.

Лиска замълча, защото Савард беше напълно права. Тя повече се безпокоеше как това издънване може да се отрази на кариерата ѝ, а не доколко е засегнала лично другата жена. Тъжно, но факт. Винаги беше поставяла кариерата си на първо място. Професионалната ѝ амбиция

беше едната част от инстинкта ѝ за оцеляване, беше крепила главата ѝ над водата през целия ѝ живот. Другата част обаче често ѝ пречеше.

— Не се безпокойте, сержант — уморено каза Савард. — Кожата ми е по-дебела, отколкото изглежда.

След кратко неловко мълчание Лиска попита:

— Мислите ли, че Анди Фалън се е самоубил?

— Вие другояче ли мислите? Казаха ми, че Анди се е обесил.

— Да, беше намерен обесен.

— Боже мой, не мислите, че той е бил... — Лейтенантката спря, преди да произнесе думата. „Убит“. Пред нея седеше детектив от отдел „Убийства“.

— Може да е било и нещастен случай — продължи Лиска. — Не можем автоматично да изключим задушаване. В момента не знаем какво точно се е случило.

— Нещастен случай — повтори Савард и наведе очи. — Това също би било ужасно, но със сигурност е за предпочитане пред другите възможности. Обесването не е най-лесният начин да умреш. — Ръката ѝ докосна за кратко основата на врата ѝ, после се отдръпна.

— Едва ли има приятен начин да умреш — отбеляза Лиска. — Обесването поне е бързо. Не трябва много време, за да изгубиш съзнание. Няколко минути.

Мисълта какво биха могли да представляват тези няколко минути ги споходи едновременно. Лиска преглътна.

— Върху какво работеше той? Този случай, за който сте разговаряли в неделя вечерта — за какво се отнасяше?

— Не мога да ви кажа.

— Разследвам смъртен случай, лейтенант. Ами ако Анди Фалън не се е самоубил? Ами ако е мъртъв заради някой от случаите му?

Тя изчака Савард да се огъне, но очевидно това нямаше да се случи преди края на десетилетието.

— Сержант Лиска, Анди беше депресиран — подчерта спокойно Савард. — Бил е намерен обесен. Вероятно всичко в дома му е било на мястото си, нали? Човек не предполага самоубийство, ако вратата е била избита и стереото липсва. Не виждам тук престъпление, сержант — продължи тя. — Виждам само трагедия.

— Няма значение какво е — не се предаде Лиска. — Опитвам се да си върша работата, лейтенант. Бих искала да видя бележките и

папките по случаите на Анди.

— Невъзможно. Ще изчакаме, докато се произнесе медицинският експерт.

— Коледа е — напомни й Лиска. — Може да минат дни, преди да стигнат до Фалън.

Савард не се впечатли.

— Едно вътрешно разследване е сериозно нещо, сержант. Не искам да излизат найве подробности, преди да е абсолютно необходимо. Това може да навреди сериозно на нечия кариера.

— Мислех, че това е вашата цел — каза Лиска, изправяйки се на крака.

Тя затвори бележника си, прибора го в джоба на якето си и направи гримаса.

— По дяволите. Ето го пак оня тон. Съжалявам — каза без ни най-малко съжаление. — Ами, докато обяснявате на моя лейтенант колко съм безочлива, споменете му и факта, че не искате да оказвате съдействие за разследване на смърт, лейтенант Савард. Може би той ще извади по-голям късмет и ще ви убеди да го направите.

Тя козирува подигравателно и излезе.

Дежурната не си направи труда дори да я погледне. Вратата на кабинета на Костюмирания продължаваше да е затворена. Лиска успя да долови по интонацията, че се води спор, но не и за какво. Каквото и да бе довело тук Неоновия, то засягаше Анди Фалън. Случаят беше даден на друг.

Тя излезе във фойето и се огледа. Беше празно. Понякога сградата създаваше такова впечатление, въпреки че всъщност беше пълна с ченгета и престъпници, общински чиновници и граждани. Тя отиде до чешмичката срещу стая 126 и зачака.

Не минаха и три минути, вратата се отвори и Неоновия излезе. Лицето му носеше различни нюанси на червено, което не се връзваше с якето. Той прекоси разстоянието до чешмичката, намокри пръстите си и леко ги притисна към бузите си. Дишаше през стиснати устни, правейки видими опити да се успокои.

— Вбесяващо място, а? — забеляза Лиска.

Неоновият рязко се извърна. Очите му бяха светли, ясни и подозрителни.

— И аз не получих онова, за което бях дошла — призна му тя и се приближи. — Спокойно можете да ги мразите. Всички мразят вътрешния отдел. Аз ги мразя, а пък работя тук.

— Още по-добра причина да ги мразите, нали? — забеляза той. — От това, което видях, наистина е омразно.

Лиска му хвърли бърз поглед.

— Ченге ли сте? От отдел „Наркотици“? Иначе щях да ви познавам.

Беше ченге колкото нейното вестникарче, но тя натрупа точки, като го попита. За своя изненада установи, че не е по-висок от нея, а шест сантиметра от височината му се дължат на токовете на едни много странни обувки. „Миниатюрен“ беше най-подходящата дума, с която да го опише. Клепките му бяха почернени, на устните имаше гланц, а на едното ухо — пет обици.

— Просто, един загрижен гражданин — отвърна той, докато оглеждаше фоайето.

— И за какво сте загрижен?

— Заради несправедливостта.

— Дошли сте на подходящото място, теоретично — тя измъкна визитна картичка от джоба на якето си и му я подаде. — Може би не сте говорили с подходящите хора.

Неоновият взе визитката. Маникюрът му определено беше по-добър от нейния. Погледна визитката, като че искаше да я запамети.

— Може би — каза той, пусна я в джоба си и си тръгна.

6.

Нийл Фалън се беше отказал не само от баща си, но и от града. Ковак потегли на запад по широката скоростна магистрала 394, която в началото беше с много платна, които след това намаляваха до четири, после в две без банкет и накрая пътят заприличваше на тясна асфалтова лента, която се виеше около заливите на езерото Минетонка. На други асфалтови разширения около езерото се издигаха стари представителни жилищни постройки, построени от дърводобивни барони и индустриалци, както и нови, издигнати през последните години от професионални спортисти и рок звезди. Но на това място земята беше твърде недостатъчна за масивни постройки. По брега се виждаха колиби, сгущени под надвиснали борове. Някои от тях бяха летни вили, други — рибарски бараки, които плачеха за събаряне, трети бяха скромни целогодишни жилища.

Братът на Анди Фалън притежаваше колекция от колиби, събрани на клинообразно парче земя между езерото и кръстопътя. Барът и магазинът за стръв бяха най-близо до пътя и представляваха постройка не по-голяма от гараж за три коли, със зелена облицовка и два малки прозореца, които я правеха да изглежда малко кривогледа. Прозорците светеха с неоновы реклами на фирмите „Милър и Кор“ и „Жива стръв“.

Ковак разбра, че няма къде да обядва.

Той вкара своя шевролет „Лумина“ — пълен боклук — в малкия замръзнал паркинг, изключи двигателя и се вслуша в заглъхващото тропане. Вече една година караше тази кола от автомобилния парк на отдела. За това време нито един механик не бе успял да излекува хълцанията ѝ или да накара отоплението ѝ да полага малко повече от символични усилия. Беше подал молба за друга кола, но преписката беше потънала в бюрократична черна дупка и никой не отговаряше на телефонните му обаждания. Може би за това имаше вина и репутацията му на шофьор, но той предпочиташе да мисли, че е бил прецакан. Даваше му основания да бъде вбесен.

Билиардна маса заемаше по-голямата част в бара. Стените, облицовани със старо дърво, бяха накичени със снимки на хора — вероятно клиенти, — с риби в ръце. Телевизорът над малкия бар предаваше някакъв сапунен сериал. Тантуреста жена с рядка кестенява коса и цигара на устата стоеше зад барплота с форма на конска подкова и бършеше бирена чаша с кърпа със съмнителна чистота. На един стол седеше стар езерен плъх с изпадали зъби и червена бейзболна шапка, килната под особен ъгъл.

— Хоуп никога не би сторил това на Бо — присмя се жената. — Та той е най-голямата ѝ любов в гадния ѝ живот.

— Беше — поправи я езерният плъх. — Не внимаваш ли Морийн? След като Стефано ѝ имплантира микрочип в мозъка, тя стана гаднярка. Злобната Джина, така я наричат сега.

— Това са глупости — обяви Морийн, а в края на цигарата ѝ един сантиметър пепел заблестя в червено.

Ковак се изкашля.

— Нийл Фалън?

Жената го огледа от главата до петите.

— Какво продавате?

— Лоши новини.

— Той е навън отзад.

Тя кимна по посока на кухненската врата.

Кухнята беше натъпкана като карнавален щанд за разпродажба и вонеше на гранясала мазнина и вмирисани мокри парцали. Или може би така миришеше мъртвата риба. Ковак пъхна ръце в джобовете на палтото си и то се опъна. Опита се да не мисли къде Нийл държи живата стръв.

Фалън стоеше пред зейналата паст на голям хангар. Приличаше на стария Майк преди двайсет години — як и набит, с месесто червендалесто лице и леко провиснала устна. Той погледна към Ковак, който прекосяваше двора, спусна кислородната маска върху лицето си и продължи да работи върху плъзгача на един снегомобил. От горелката захвърчаха искри като малки фойерверки, ярки на фона на тъмния отвор на хангара.

— Нийл Фалън? — извика Ковак. Извади значката си от джоба и я показа. — Ковак, полицейско управление, Минеаполис.

Фалън отстъпи, изключи горелката и вдигна маската.

— Той е мъртъв.

Детективът спря на няколко крачки от снегомобила.

— Обадиха ли ви се вече?

— Не. Но винаги съм знаел, че ще изпратят някое ченге да ми каже, това е. За него вие бяхте семейството му, а не аз. — Измъкна червена носна кърпа от джоба на работния си комбинезон и изтри потта от лицето си, независимо че следобедната температура беше под нулата. — И какво беше? Сърцето ли? А може би се е напил и е паднал от проклетия стол?

— Не съм тук заради баща ви — отвърна Ковак.

Нийл го погледна сякаш му бе проговорил на гръцки.

— Тук съм заради Анди. Той е мъртъв. Съжалявам.

— Анди?

— Вашият брат.

— Боже Господи, знам, че ми е брат — сръза го Фалън.

Остави горелката на тезгяха. Ръцете му се справиха с усилие с тази задача, а после и със свалянето на дебелите работни ръкавици. Издърпа рязко маската от главата си и я хвърли, сякаш го изгаряше. Тя се приземи с трясък в купчина стари кутии от газ.

— Той е мъртъв? — промълви, останал без дъх. — Как така е мъртъв? Как може да е мъртъв? Не може да бъде.

— Прилича на самоубийство. Или на нещастен случай.

— Самоубийство ли? — повтори Фалън. — Мамка му. — Като дишаше тежко, той се приближи до ръждив метален шкаф отстрани на тезгяха, взе една бутилка „Оулд Кроу“ и отпи. После остави бутилката, приведе се, поставил ръце върху коленете си, и дълго време руга. — Анди. — Изплю се на земята. — Самоубийство. — Отново плю. — Господи! — Отдалечи се на няколко крачки от вратата и повърна.

Всеки реагира различно.

Ковак пъкна ръка в джоба на палтото си и напипа само дъвка „Никорет“. По дяволите!

— Господи! — промълви Фалън. Върна се обратно и седна на един стол, измайсторен от дървен пън. Постави бутилката с уиски до краката си. — Анди.

— Бяхте ли близки? — попита Ковак, облягайки се на тезгяха.

Той поклати глава и прокара пръсти през гъстата си коса с цвят на стара ръжда.

— Някога... предполагам. А може би никога. Като деца дълго време ми подражаваше, щото бях по-голям, по-издръжлив, щото се опъвах на стария. Но той винаги беше любимецът на Железния Майк. Доста време пропилях да го мразя за това.

Той издаде звук, сякаш отдавна беше забравил омразата, но Ковак забеляза, че в гласа му все още се прокрадваше горчивина. Знаеше от опит, че негодуване срещу семейството рядко се забравя напълно, ако изобщо се забрави. Вместо това хората му хвърляха по едно покривало и преставаха да му обръщат внимание, също като на стара, грозна мебел.

— Май е бил истинското американско момче, нали? — отбеляза той, с което бръкна в старата рана. — Спортна звезда. Отличен ученик. Тръгнал по стъпките на баща си.

Фалън сведе поглед, а устните му образуваха твърда тънка черта.

— Той беше всичко, което старият желаше да бъде един негов син. Или поне така мислеше Майк. Аз не бях нищо от това.

Той бръкна и извади от джоба на ризата си цигара и запалка. Заедно с първото дълбоко поемане на дима измърмори:

— Майната им.

После се засмя безрадостно и отпи нова голяма глътка от бутилката „Оулд Кроу“.

— Виждахте ли се често? — попита го Ковак.

Горчиво се изсмя и отново отпи от бутилката.

— Виждахте ли се често? — повтори Ковак.

Фалън завъртя глава, но той не беше сигурен дали му отговаря отрицателно, или се опитва да отхвърли новината.

— Идваше от време на време. Обичаше да лови по малко риба. Държеше си тук такъмите, а също и лодката през зимата. Сякаш мислеше, че е негово задължение да покровителства бизнеса ми. Анди винаги изпълняваше задълженията си.

— Кога говорихте за последен път с него?

— Мина в неделя, но не можах да говоря с него. Бях зает. Имах клиент, който искаше да си купи снегомобил.

— А кога за последен път водихте сериозен разговор?

— Сериозен ли? Мисля, че беше преди около месец.

— И за какво беше?

Устните на Фалън се изкривиха.

— Искаше да ми съобщи, че няма повече да крие, че е обратен. Като че ли имаше нужда да ми го казва.

— Вие не знаехте ли, че е гей?

— Разбира се, че знаех. Знаех го от години. Още от гимназията. Просто знаех. Не беше нещо, което трябваше да ми обяснява. — Той отпи пак от уискито, после дръпна от цигарата. — Веднъж го казах и на стария. Отдавна. Защото ми беше писнало. До гуша ми беше дошло. Гадеше ми се от неговото: „Защо не можеш да бъдеш като брат си?“

Той се изсмя високо, сякаш беше чул страхотна шега.

— Божичко, за малко да ми счупи челюстта, толкова силно ме удари. Никога не го бях виждал толкова бесен. Ако бях казал, че Дева Мария е курва, едва ли щеше да се ядоса толкова. Прегреших към златното дете. Ако не беше в оня стол, щеше да посини задника ми.

— Как изглеждаше Анди, когато ви го каза?

Фалън се замисли за момент.

— Напрегнат — проговори накрая. — Предполагам, че за него това беше травма. Беше говорил и с Майк. Сигурно сцената е заслужавала да се види. Не беше за вярване, че старият не е получил удар.

Всмукна още веднъж от цигарата, пусна фасата на пода и го смачка.

— Беше някак странно, знаете ли? Стана ми мъчно за Анди. Знаех какво означава да разочароваш стария. Той обаче не беше наясно.

— Виждахте ли се оттогава?

— Няколко пъти. Идваше да лови риба в леда. Дадох му да ползва една от бараките ми. Веднъж пихме по едно. Мисля, че той искаше отново да сме като братя, но мамка му, какво общо имахме, освен стария? Нищо... Как го прие Майк? — тихо попита. — Смъртта на Анди.

После дълбоко издиша с разширени ноздри.

— Той ли ви изпрати тук? Не можа да ми се обади сам. Не можа да се насили да приеме, че идеалният син се оказа не чак толкова шибано идеален. Такъв си е Майк. Ако не е неговото, се държи като тъпанар.

Хванал бутилката за гърлото, той се надигна и тръгна към вратата.

— Майната им.

Ковак го последва. Беше станало по-студено — влажен студ, който прониква до костите. Болеше го главата и носът му пулсираше.

Фалън зави около ъгъла на хангара и спря, вперил поглед между мръсните малки рибарски бараки, които даваше под наем през лятото. Постройките се гушеха близо до брега на Минетонка, въпреки че по това време на годината трудно можеше да се говори за бряг. Снегът покриваше всичко. Пейзажът приличаше на бяло море, простряло се до оранжевия хоризонт.

— Как го е направил?

— Обесил се е.

— Ъхъ.

Само това: ъхъ. Остана неподвижен още малко, докато вятърът вдигаше тънка бяла мъгла от единия до другия край на езерото. Без отричане, без недоверие. Може би не бе познавал брат си така добре, както Стив Пиърс. А може би бе пожелавал смъртта на брат си в миналото и сега му беше по-лесно да я приеме, независимо каква беше.

— Когато бяхме малки, играехме на каубои — каза той. — Аз бях винаги този дето го бесят. Винаги бях лошият. А Анди играеше шерифа. Странно е как се обръщат нещата.

Известно време мълчаха. Ковак си представяше как пред очите на Фалън се редят картини от детството. Две момчета, целият им живот пред тях, с евтини каубойски шапки, яхнали дръжки на метли. Светло бъдеще, помрачено от ревност, напрежение и разочарованието да пораснеш.

Картините от детството избледняха и се появи Анди Фалън, гол, увиснал на гредата.

— Може ли да пийна? — попита той и посочи с глава към бутилката.

— Не сте ли на работа? — Фалън му я подаде.

— Винаги съм на работа. Само това ми е останало — призна си Ковак. — Няма да кажа на шефовете, ако и вие не им кажете.

Фалън се обърна с гръб към езерото.

— О, майната им.

Когато Ковак се прибра, съседът му беше в двора и подменяше усърдно изгорели крушки от коледната украса. Ковак се спря по средата на пътя си и го загледа как развива една от ореола на Дева Мария и я пъха в торбата за боклук.

— И половината да изгорят, пак ще бъде все едно да живееш до слънцето — отбеляза Ковак.

Съседът му го погледна със смесица от обида и страх, притиснал торбата с боклук до гърдите си. Беше дребен седемдесетгодишен човек със зловни очички. На главата си носеше пилотски шлем на червени карета, чиито наушници висяха като уши на ловджийско куче.

— Къде ви е коледното настроение? — настойчиво попита той.

— Загубих го четвъртата нощ, през която не можах да спя благодарение на проклетите ви светлини. Не можете ли да сложите таймер на тъпото нещо?

— Значи нищо не разбирате — заяви съседът.

— Разбирам, че сте лунатик.

— Искате да предизвикам срив в захранването ли? Това ще се получи, когато започна да включвам и изключвам тези светлини. Срив в захранването. Целият квартал може да остане на тъмно.

— Де такъв късмет — каза Ковак и си влезе вкъщи.

Включи телевизора да му прави компания, претопли си парче останала лазаня в микровълновата печка и седна да вечеря. Запита се дали Майк Фалън се е настанил пред големия екран на телевизора си тази вечер, опитвайки се да се храни и по този начин да се скрие от мъката в рутинните занимания.

По време на работата си в отдел „Убийства“ Ковак беше забелязал, че много хора, които са жертва на жестоко престъпление, прекрочват границата между нормалното и сюрреалистичното. Не смяташе, че това е правило. Не беше социален работник. Работата му беше да разкрие престъплението. Но тази вечер се замисли, защото Майк беше ченге, а и по други причини.

Той заряза лазанята и „Новини от деня“, отиде до бюрото си, порови в едно чекмедже и измъкна бележник с адреси, който сигурно не беше виждал дневна светлина от десет години. Бившата му жена беше записана само с малкото ѝ име. Той набра номера и изчака, после затвори, щом се включи телефонният секретар. Беше записан мъжки глас, явно на втория ѝ съпруг.

А и какво ли щеше да й каже? „Днес имах смъртен случай и си спомних, че имам дете.“

Не. По-скоро му напомни, че си няма никого.

Той се върна в дневната с празния аквариум и със Стоун Филипс на екрана. Почти като стария Железен Майк, седнал на масажната кушетка пред големия телевизор, съвсем сам в света и изпълнен с горчиви спомени и несбъднати мечти. И един мъртъв син.

Имаше и по-лоши съдби от това да си само ченге. През повечето време си харесваше работата, но без политиката, която вървеше с нея. Беше добър в работата си. Не с показността на Ейс Уайът, който търсеше заглавията и тикаше мъжествената си челюст пред всяка камера. Беше добър в смисъл, че вършеше нещо.

— Придържай се към това, което правиш най-добре — измърмори той, обърна гръб на вечерята си, грабна палтото си и излезе.

Стив Пиърс живееше в тухлена къща близнак на мрачна улица, твърде близо до автострадата в Лоури Хил. Кварталът беше населен с юпита и артистични типове с достатъчно пари да обновят старите тухлени постройки. Но тази част беше раздробена на странни ъгълчета, когато преди години разширяваха главните пътни артерии на Хенипин и Линдейл, и си остана разпокъсана не само физически, но и психологически.

Съседите на Стив Пиърс нямаха безвкусна коледна украса, изтощаваща електроцентралата на Северните щати. Всичко беше направено с вкус и скромно — тук венец, там гирлянда. Колкото и да мразеше съседа си, Ковак реши, че тук изобщо не му харесва. Улицата създаваше впечатлението, че нищо не свързва живеещите на нея, дори и анонимността.

Тази вечер и той пасваше добре в картината.

Седеше в колата си, спрял малко по-надолу на отсрещната страна на улицата на Пиърс, чакаше и мислеше. Мислеше си, че Анди Фалън вероятно не е оставил външната врата отключена. Мислеше си, че Стив Пиърс май знае много, а може би и почти нищо за стария си приятел. Мислеше си, че в тази история имаше нещо повече, но Стив Пиърс не желае да го каже.

Хората непрекъснато лъжеха ченгетата. Не само лошите и виновните. От лъжата се възползваха всички. Невинните също лъжеха. Лъжеха майки на малки деца, баби с побелели коси. Всички лъжеха ченгетата. Сякаш беше вградено в човешкия генетичен код.

Стив Пиърс лъжеше. Ковак не се съмняваше в това. Трябваше само да прецени възможните лъжи и да реши дали някоя от тях не беше от значение за смъртта на Анди Фалън.

Той издърпа пакет „Салем“ изпод пътническата седалка, задържа го под носа си, вдишвайки дълбоко, после остави цигарите на мястото им и излезе от колата.

Пиърс отвори вратата по долнище на анцуг и хокейна фланелка, от него идваше аромат на хубаво уиски подобно на мирис от одеколон, а в устата му висеше цигара. В часовете след като бе открил трупа на Анди Фалън, той беше заприличал на човек, който от дълго време се бори с неизлечима болест. Изглеждаше изпит, с пепеляв тен на лицето и зачервени очи. Извади цигарата и издиша дима, при което устните му насмешливо се извиха.

— О, виж ти. Призракът на коледен подарък. Носите ли си гумената палка този път? Щото май не съм бит достатъчно днес. Намерих най-добрия си приятел мъртъв, сбихме се с Хълк Хогън^[1] в полицейска униформа и бях заплашен от дебелоглав детектив. Списъкът е твърде къс. Мога да добавя и малко изтезаване.

Разтвори широко очи, имитирайки уплаха.

— О-о! Издадох тайната си! Секс и убийство. Мамка му!

— Слушай — каза Ковак, — това и на мен не ми беше най-любимият ден. Трябваше да кажа на човек, на когото държа, че синът му вероятно се е самоубил.

— А той чу ли ви? — запита Пиърс.

— Какво?

— Майк Фалън. Нима той ви изслуша, когато му казахте за Анди?

Ковак сви вежди.

— Едва ли имаше избор.

Пиърс впери поглед в тъмната улица, сякаш все още си представяше как Анди Фалън ще се появи от мрака и ще победи. Той хвърли угарката на земята.

— Имам нужда от питие — каза, обърна се и влезе, оставяйки вратата отворена.

Ковак го последва и огледа помещението. Драматични цветове и дъбови мебели в някакъв ретро стил, който да го убият, не можеше да познае. Почти нищо не знаеше за обзавеждането, но можеше да различи качеството и големите пари. По стените на трапезарията имаше множество матови художествени снимки в тънки черни рамки.

Двамата влязоха в кабинета. Стените му бяха тъмносини, а големите кожени кресла — жълти. Пиърс се приближи до малък бар в единия ъгъл и доля чашата си от бутилка „Маккалн“. Петдесет долара бутилката. Ковак знаеше, защото беше събирал пари да купят една за предишния лейтенант при напускането му. Самият той през целия си живот не бе дал повече от двайсет долара за някакво питие.

— Братът на Анди ми съобщи, че той се отбил при него преди месец и му казал, че повече няма да се крие — рече Ковак и се облегна на бара.

Пиърс се намръщи и старателно взе да бърше плота.

— Май не е минало добре при стария, а?

— И за какво трябваше да му казва? — Гласът му се напрегна от гнева, който усилено се опитваше да прикрие. — Да, тате, аз съм все още същият син, с когото ти така се гордееше — изрече саркастично. — Само дето го предпочитам отзад, това е всичко.

Той надигна чашата и изпи съдържанието ѝ, сякаш беше ябълков сок.

— Господи, и какво очакваше той? Трябваше да остави нещата каквито си бяха. Нека старецът вижда онова, което иска да види. И без това повечето хора искат точно това.

— От колко време знаете, че Анди е гей?

— Не знам. Не съм си го отбелязал на календара — отвърна Пиърс и се отдалечи.

— Месец? Година? Десет години?

— От известно време. — Започваше да нервничи. — Какво значение има?

— Да си признае — това ли беше премълчал пред семейството си? Всички останали в живота му ли знаеха? Приятелите му, колегите му?

— Той не се държеше като педал — сряза го Пиърс. — Това не влизаше в работата на другите, освен ако Анди не пожелаеше. Бяхме съквартиранти в колежа. Тогава ми каза. Не ми пукаше. Нямах никакво значение. Повече мадами за мене, нали? Нямах конкуренция на срещите.

— Но защо е казал сега — попита Ковак — на брат си и на баща си? Какво го е накарало? Хората не решават такива неща току-така. Нещо го е принудило.

— Има ли някакъв смисъл във всичко това? Защото ако няма, предпочитам да си седя тук сам и да се напия.

— Не ми приличаш на човек, който ще седи със скръстени ръце, Стив — отбеляза Ковак и се отдалечи от бара, за да се подпре на едно от големите кресла. Миришеше на ръкавица за бейзбол. За миризмата вероятно се плащаше допълнително.

Пиърс се скова под изпитателния му поглед. Хората лъжат и с езика на тялото си или поне се опитват. Рядко тази разновидност на лъжата е толкова сполучлива, колкото думите.

— Твоят приятел е направил голяма стъпка, като се е разкрил — продължи Ковак. — И се е приземил по нос — поне в случая с баща си. Подобно отхвърляне може да послужи като тласък за някой човек. Човек като Анди, който е толкова близък с баща си и непрекъснато се стреми да му угоди...

— Не.

— Написал е извинение на огледалото. Защо би го направил, ако не му е пукало?

— Не знам. Знам само, че той не би се самоубил.

— А може би бележката на огледалото не е била от Анди — предположи Ковак. — Може би при Анди се е отбил негов приятел. Може двамата да са си поиграли, нещо се е объркало... Приятелят се е паникьосал... Случайно да знаеш имената на някои от любовниците му?

— Не.

— Нито едно? Въпреки че сте били най-добри другарчета? Това изглежда странно.

— Сексуалния му живот не ме е интересувал. Нямах нищо общо с мен. — Отпи от скоча и се вторачи в електрическия контакт на отсрещната страна на стаята.

— Тази заран ти ми каза, че не се е срещал с никого. Тогава сякаш те интересуваше.

— Което ми напомня — каза Пиърс, — че вече сме водили този разговор, детектив. Не изпитвам огромно желание да повтора преживяването.

Ковак разпери ръце.

— Ей, приличаш ми на човек, на когото нещо му тежи на душата. Просто ти давам възможност да го изкараш навън, знаеш какво имам предвид.

— Знам, че нямам нищо важно за казване.

Ковак поглади мустаците си.

— Сигурен ли си?

Пред входната врата издрънчаха ключове, което предостави удобен случай на Пиърс да се измъкне. Ковак го последва в коридора. Видя изумително красива блондинка, която в момента събуваше ботите си, след като бе оставила пазарски торбички върху масичката в антрето.

Усети аромата на пиле с чесън и монголско говеждо. Стомахът на Ковак изкъркори и той си спомни лазанята върху малката масичка с такова умиление, каквото тя не заслужаваше.

— Казах ти, че не съм гладен, Джос.

— Трябва да хапнеш нещо, миличък — изгука нежно блондинката, докато събличаше палтото си. Лицето ѝ беше красиво изваяно, очите — огромни. Косата ѝ, която стигаше до раменете, приличаше на златна коприна. — Надявах се, че ароматът може да възбуди апетита ти.

Тя закачи палтото си на стояща дъбова закачалка, която имаше вид на стогодишна и струваше малко състояние. Забеляза Ковак едва когато се обърна и се скова. Изглеждаше толкова нещастна, като кралица, заварила неканен селянин в покоите си. Дори и по чорапи, тя бе висока колкото Пиърс и имаше спортна фигура. Облечена беше консервативно, с усета на човек с пари — скъпи материи, традиционен стил, светлокафяв вълнен панталон и морскосиньо сако, поло с цвят на слонова кост и невероятно меко на вид.

Ковак ѝ показва значката си.

— Ковак. Отдел „Убийства“. Тук съм във връзка с Анди Фалън. Съжалявам, че наруших вечерта ви, госпожице.

— Отдел „Убийства“? — повтори тя със сдържана изненада, а очите ѝ се отвориха широко. Бяха кафяви, като на Бамби. — Но Анди не е бил убит.

— Налага се да се убедим в това така, както сте убедена вие, госпожице...

— Джослин Деъринг — отвърна тя, но не подаде ръка. — Аз съм годеницата на Стивън.

— И дъщеря на шефа му — подхвърли детективът.

— Неуместна забележка, Ковак — предупреди го Пиърс.

— Съжалявам — не се смути Ковак. — Доста често ще ви случва с мен. „Нетактичност“ е второто ми име. Предполагам, че не съм израснал в подходяща среда.

Погледът, който му хвърли Джослин Деъринг, можеше да замрази сухо нес кафе. На Ковак не му пукаше. Той усилено си мислеше, че очевидно Стив Пиърс е един от бързо напредващите в „Деъринг-Лендис“ и този бързо напредващ трябваше да бъде чист, не можеше да си позволи да има скрити скелети в гардероба си.

Годеницата положи длан върху ръката на Стив Пиърс с жест, който се стори на Ковак едновременно властен и вдъхващ увереност. Тя не откъсваше очи от натрапника.

— Има ли наистина някаква причина за вашето присъствие тук, детектив? Стивън преживя ужасен шок днес. Бихме искали да останем сами, за да се отдадем на мъката си. Освен това той едва ли има вина за самоубийството на Анди.

Пиърс дори не я погледна. Погледът му беше устремен към отворената врата на кабинета — в някакво друго измерение. Не беше трудно човек да си представи какво виждаше. Въпросът беше какво то означава за него и дали тежестта на чувствата, които го притискаха, имаше нещо общо с вина. И ако имаше, то каква бе тази вина.

— Трябваше да задам няколко въпроса — отвърна ѝ Ковак. — Опитвам се да разбера какъв е бил Анди, кои са били приятелите му, какво би могло да го е тласнало към самоубийството — при условие, че го е направил доброволно. Нали знаете, опитвам се да разбера дали напоследък не е преживял някакви разочарования и неприятности.

Джослин Деъринг отвори дамската чанта, която беше оставила до торбите с храна, и извади визитна картичка. Пръстите ѝ бяха дълги

и елегантни, ноктите ѝ блестяха като перли. Квадратният диамант на лявата ѝ ръка можеше да задави козел.

— Ако имате още въпроси, защо първо не се обадите? — предложи тя.

Ковак взе визитката, хвърли ѝ един поглед и повдигна вежда.

— Адвокат?

— Стивън ми разказа за начина, по който сте се отнесли с него тази сутрин, детектив. Няма да позволя това да се случи повторно. Разбирате ли ме?

Пиърс продължаваше да не я поглежда. Ковак кимна.

— Да-а, аз съм малко тъп, но мисля, че започвам да разбирам как стоят нещата.

Тръгна към вратата, спря се с ръка върху дръжката и погледна назад. Джослин Деъринг беше застанала пред Стив Пиърс, сякаш да защити годеника си от Ковак.

— Познавахте ли Анди Фалън, госпожице Деъринг? — запита детективът.

— Да — отвърна тя. Без сълзи. Без тъга.

— Моите съболезнования за загубата ви — каза ѝ той и излезе на студа.

[1] Американски артист, професионален борец — Б.пр. ↑

7.

Къщата на Лиска с нищо не се отличаваше от останалите на една улица без име в квартала „Сейнт Пол“. „Близко до Гранд Авеню“ казваха обикновено хората, които живееха тук, защото Гранд Авеню си беше точно такава: Голямо. От двете му страни се издигаха красиви реставрирани имения на бивши барони от дърводобивната промишленост. Къщата на губернатора се намиреше на Гранд Авеню. Дори и фактът, че губернаторът беше бивш професионален борец, не можеше да затъмни славата на квартала. Подобно на горната част на града, сърцето на района около Гранд Авеню бяха редици от модни бутици и скъпи ресторанти.

Кварталът на Лиска приличаше доста на този на Анди Фалън — достатъчно отдалечен от лукса, за да бъде по джоба на човек, който сам издържа семейство. На теория бившият съпруг на Лиска трябваше да плаща издръжка за децата, която се предполагаше, че ще облекчи финансовия товар на самотното майчинство. Но това, което Спийд Майър бе длъжен да плаща съгласно съдебното решение, и това, което в действителност даваше, бяха съвсем различни неща.

Такъв беше резултатът от женитбата ѝ с ченге от отдел „Наркотици“. „Парковете“, както им викаха, живееха на ръба през голяма част от времето. Границата между това, какви са по време на работа, и това, какви са в реалния живот, твърде често се прекриваше. За Спийд тази граница вече не съществуваше. Харесваше му да бъде винаги на ръба.

Лиска знаеше, че е доловила тази необузданост у него още докато и двамата носеха униформи. Но докато необуздаността можеше да бъде нещо желано у любовника, тя беше твърде неподходяща черта за бащата. Усмивката му бе достатъчна, за да му прощава многократно. А пък задникът се оказа особено предразполагащ. Прекалено много други жени горяха от желание да сложат ръка върху него.

Тя разбърка снимките на Анди Фалън и се запита дали и неговите любовници са мислили по този начин. Фалън беше изглеждал

страхотно, преди смъртта да го вкочани.

Подреди снимките върху малката масичка в дневната и пригответи един брой от „Сейнт Пол Пайниър Прес“, за да ги покрие, ако някое от момчетата се появи. Беше късно и двамата — Кайл и Ар Джей, си бяха легнали преди повече от час. А и те нямаха навика да идват по пижама, за да се гушнат в нея, докато тя се разтоварва с някоя книга или пред телевизора.

Част от нея желаше точно това да се случи в момента, за да забрави за снимките и да бъде поне за малко нормално човешко същество. Имаше главоболие и я болеше челюстта от дългото стискане на зъбите. На всичкото отгоре лейтенант Ленард я спипа, докато тя чакаше Ковак да се появи. Той така и не дойде. Джамал Джексън беше надигнал вой и я заплаши, че ще я съди за бруталност. Делото му още не бе заведено, но това нямаше да му попречи да се свърже с някой адвокат по граждански права и да ѝ направи живота черен, докато делото му отидеше в съда. Докладът щеше да ѝ се лепне към досието, независимо от това, дали обвиненията са били доказани или не. И преди да се усети, вътрешният отдел ще си завре носа в разследването ѝ, докато тя се опитва да стори същото с техните дела.

Страхотно. Ако инцидентът се беше случил миналата седмица, щеше да се запознае с Анди Фалън, преди да се е превърнал в труп.

Тя разглеждаше снимките без ужаса или отвращението, които би изпитал обикновен човек. Отдавна беше преодоляла тази инстинктивна реакция. Гледаше снимките като ченге — търсейки това, което биха могли да ѝ кажат. Неочаквано ѝ мина през ума, че и Анди Фалън някога е бил на дванайсет, също като Кайл, по-големия ѝ син.

Беше твърде уморена, за да възпре страха, който я обзе. Безпокойството, че не прекарва достатъчно време със синовете си, не я напускаше и я караше да се чувства виновна. Животът им беше едно постоянно препускане напред. Те бяха заети с училището, скаутските занимания и хокея. Тя беше претрупана с работа, със задълженията да поддържа къщата, да слага масата, да подписва бележки и да посещава родителски срещи, както и още хиляди други подробности, представляващи част от майчинството. И тримата бяха толкова изтощени, че в края на деня им оставаше малко енергия за тях самите. Как тогава би могла да знае дали някой от двамата не се плъзгаше по наклонената плоскост?

Беше чела, че експериментите с автоеротично задушаване не били нещо необичайно за юношите. Всяка година немалка част от смъртните случаи сред подрастващите беше причинена от подобни нещастни обстоятелства, независимо че ги класифицираха като самоубийства. Дванайсетгодишният Кайл все още се интересуваше повече от „Нинтендо“, отколкото от момичета, но пубертетът чукаше на вратата. На Лиска ѝ се искаше да причака гадния пубертет и да го пребие с палката си.

Тя се опита да не мисли повече за това, а да се съсредоточи върху Анди Фалън. Ако смъртта му беше нещастен случай, тогава защо беше тази бележка върху огледалото? Ако този вид секс беше нещо обичайно за него, възможно ли бе Стив Пиърс да не знае за това? Вероятно да, след като са били само приятели. Но ако са били нещо повече... Ами ако Стив Пиърс лъжеше, за да защити паметта на Анди Фалън или себе си?

Ръководството по диагностика и статистика на психически разстройства беше разтворено на масата на страница 529, глава „Сексуален мазохизъм“. Невероятно какви неща се научават да правят хората, за да се възбудят. Фантазиите варираха от изнасилване до оковаване в белезници, от нанасяне на бой до напикаване върху другия или носене на пелена. По-долу на страницата откри това, което търсеше:

„Една особено опасна форма на сексуалния мазохизъм, наречена «хипоксифилия», представлява сексуално възбуждане чрез лишаване от кислород... То може да се постигне самостоятелно или с помощта на партньор. Поради неправилно функциониране на съоръжението, грешки при поставяне на клупа или превръзката или други нередности понякога се стига до нещастни случаи... Сексуалният мазохизъм обикновено е хроничен и човек е склонен да повтаря един и същи мазохистки акт.“

Сам или с партньор. Първоначалната реакция на Пиърс относно сексуалните навици на Фалън беше негодувание, но негодуванието

беше удобно прикритие за други емоции: неудобство, страх, вина. Стив Пиърс твърдеше, че е хетеросексуален. Може би се опитваше да скрие факта, че всъщност не е, или че отскоро е преминал от другата страна. Но беше възможно и да казва истината, и Анди Фалън да е имал други партньори. Кои са били?

Налагаше се да открият нещо повече за личния живот на Анди Фалън. Ако някой проявяваше интерес към личния живот на Лиска, нямаше да открие нищо. Не можеше да се сети кога за последен път е била на среща. Тя общуваше само с ченгета, а те като правило са скапани гаджета. От друга страна, мъжете с нормална работа се плашеха от нея. Идеята за приятелка, която борави с лекота с палка и деветмилиметров пистолет, му идваше малко в повече на среднестатистическия Джо. И какво ѝ оставаше на една жена? Особено пък ако е и майка на две деца.

Усети нечие присъствие пред входната врата секунда преди да чуе да се превърта ключ. Скочи от креслото, като стрела и без да откъсва поглед от вратата, посегна към безжичния телефон. Съжали, че това не е пистолетът ѝ, но когато си беше вкъщи, той стоеше заключен в бюрото — предпазна мярка за безопасността на момчетата и приятелите им. Но полицейската ѝ палка винаги беше наблизо. Хвана меката дръжка и с добре отработено движение на китката си изкара стоманения прът с цялата му дължина.

Застана от другата страна на вратата и когато тя започна да се отваря, вдигна палката.

От вратата надникна кукла марионетка, герой от „Саут Парк“, изкриви дебелината си глава и я погледна.

— Хей, лейди, ще стреляте ли в задника ми?

Лиска изпита едновременно облекчение и гняв и кожата ѝ настръхна.

— Дяволите да те вземат, Спийд, заслужаваш наистина да стрелям в задника ти! Някой ден ще ти вкарам парче олово и ще те оставя да кървиш на предните стъпала. Ще си го заслужиш.

— Няма ли друг начин да се обърнеш към бащата на синовете си? — попита той, докато влизаше. После затвори вратата. Не за пръв път Лиска съжали, че ѝ се налага да му дава ключ. Не ѝ харесваше това постоянно негово появяване и изчезване както в нейния, така и в живота на момчетата, но също така не искаше помежду им да има

враждебно отношение — заради Кайл и Ар Джей. Спийд беше негодник, но той им беше баща и те имаха нужда от него.

— Момчетата будни ли са?

— Единайсет и половина е Спийд. Всички трябва да спят. Кайл, Ар Джей и аз живеем в реален свят, в който хората стават рано.

Той сви рамене и се опита да си придаде невинно изражение. Някои жени биха си паднали по това. Лиска добре познаваше тези изражения и неискреността зад тях.

— Какво искаш всъщност?

Той се ухили лукаво като пират от роман. Вероятно работеше по някой случай. Макар че русата му коса беше ниско подстригана, почти по военному, не се беше бръснал от няколко дни. Носеше разкопчан стар военен шинел върху изцапани с боя джинси и стара черна тениска. Изглеждаше дяволски секси. Но тя отдавна имаше имунитет.

— Бих могъл да кажа, че те желая — отвърна той и пристъпи към нея.

— Да, бе — изрече безучастно Лиска. — Аз пък мога да те гръмна случайно. Чакам причината.

Усмивката му угасна.

— Не мога ли да мина да оставя играчки на децата? — попита той, издърпвайки куклата от ръката си. — Какво, по дяволите, ти става, Ники? Защо трябва да си такава кучка?

— Нахлуваш в къщата ми, изкарваш ми, акъла и искаш да съм щастлива, че те виждам? Пропуснах ли нещо?

— Не нахлух. Имам ключ.

— Да, имаш ключ. А случайно да имаш телефон? Не можеш ли поне веднъж да го използваш, преди да връхлетиш тук като торнадо?

Спийд не си направи труда да отговори. Никога не отговаряше на въпроси, които не му допадаха. Той остави куклата на масичката и вдигна една от снимките на Анди Фалън.

— Такива ли гадости допускаш да гледат децата ми?

— Твоите деца — измърмори тя и дръпна снимката от ръката му. — Сякаш си сторил нещо повече, освен да подсигуриш суровия материал — и то половината от него. Как така никога не се сецаш, че са твои, когато са болни, имат нужда от нови дрехи или са направили някоя беля?

— Трябва ли да слушам всичко това? — запита той и направи физиономия.

— Ти дойде в къщата ми. Ще слушаш каквото искам да кажа.

— Тате!

Ар Джей се хвърли към баща си и обви с ръце краката му. Лиска прибра палката и закри с вестника снимките на Анди Фалън, въпреки че никой не ѝ обърна внимание.

— Ар Джей, мой човек! — Спийд се ухили на по-малкия си син, освободи се от прегръдката на момчето и клекна пред него.

— Сега искам да ми казват Рокит — каза Ар Джей, търкайки сънено очи. Русата му коса стърчеше като корона около главата му. Пижамата му, наследена от Кайл, беше прекалено голяма. — Искам да имам прякор като тебе, татко.

— Рокит. Харесва ми — обяви Спийд. — Наистина е жестоко, малко мъжле.

Куклата беше открита и двамата мъже потънаха в петминутно възпроизвеждане на „Саут Парк“. Лиска усещаше как търпението ѝ е на изчерпване.

— Ар Джей, наистина е късно — каза тя, мразейки се, че го прави и мразейки Спийд, че я кара да бъде лошата. Появяваше се в живота на момчетата, и пораждаше вълнения, забава и приключения. Като родител Лиска осигуряваше малко от тези неща за сметка на дисциплината и досадните задължения. — Утре си на училище.

Синът ѝ я погледна с нейните сини очи, сърдит и разочарован.

— Но татко току-що дойде!

— Тогава се сърди на татко. Той изведнъж е решил, че е страхотна идея да дойде посред нощ, когато се предполага, че всички спят.

— Ти не спиш — не се предаде той.

— Но също така не съм на десет. Когато станеш на трийсет и една, можеш да работиш по цяла нощ, без да спиш. Тепърва ти предстои.

— Аз ще работя под прикритие и ще стана като татко.

— Ти ще отидеш под юргана след две минути, господинчо.

Ар Джей и Спийд си размениха погледи, които напълно изключваха Лиска. Спийд сви рамене.

— Тя е с по-висок ранг, Рокит. По-добре си лягай.

— Мога ли да взема куклата?

— Разбира се. — Той разроши косата на момчето, но вниманието му вече се беше насочило към бившата му жена.

Лиска се наведе да целуне детето по бузата, но то се отскубна и излезе от стаята, като говореше на куклата. Когато се отдалечи достатъчно, за да не я чуе, Лиска погледна злобно Спийд.

— Такова лайно си — изсъска, въпреки че искаше да изкрещи. — Не дойде тук, за да видиш Ар Джей...

— Рокит.

— ... или Кайл. Разстрои Ар Джей. Сега няма да заспи няколко часа.

— Съжалявам.

— Не, не съжаляваш. Никога не си съжалявал — каза тя с горчивина. — Какво искаш, Спийд? Обзалагам се, че не си дошъл да ми донесеш парите, които ми дължиш.

Той въздъхна дълбоко.

— Следващата седмица. Обещавам — изрече го с добре отрететирано разкаяние. — Сега съм точно по средата на нещо, но следващата седмица...

— Спести ми го. Защо не станеш артист? — прекъсна го Лиска и вдигна вестника от снимките. После ги събра на купчинка. — Денят беше много дълъг. Бих искала да си легна, ако не възразяваш.

Спийд замълча, после почука с пръст по най-горната снимка.

— Познавам ли го? — тихо попита той. — Чух, че някой от вашите се самоубил. Този ли е?

— Така изглежда. Човек от вътрешния отдел. Едва ли го познаваш.

И двамата бяха започнали като униформени полицаи в Сейнт Пол; Спийд беше останал там, но тя се беше прехвърлила от другата страна на реката в Минеаполис. Той познаваше доста от минеаполските ченгета — главно от отдела за борба с наркотиците, но и някои от отдел „Убийства“, — но нямаше причина да познава Анди Фалън. Никой не си правеше специално труда да се запознава с хората от вътрешния отдел.

Той взе снимката и я разгледа внимателно.

— Ама че начин да разбере. Предполагам, че момчетата от вътрешния не знаят как да ползват пистолет, а?

— Кой може да предположи какво става в главата на хората — отбеляза Лиска.

Имаше период в брака им, когато двамата споделяха подробности от разследванията си и си помагаха един на друг. В спомените си ги наричаше „златните моменти“, онзи кратък период от време, преди изневярата и съперничеството в работата да унищожат връзката им.

— Може и да не е било по негово желание — каза тя.

— Боже, вие с вашите убийства. — Той хвърли снимката обратно върху масичката. — Нищо сложно, Ники. Защо се измъчваш, като гледаш това? Човекът го е направил сам. Обесването е самоубийство или нещастен случай, но не и убийство. Зарежи го и давай нататък.

— Когато от съдебномедицинската експертиза, го потвърдят, ще го зарежа. Но не и преди — упорито отвърна тя. — Такава ми е работата. Такава съм аз.

— Да-а, ама не е било нужно да ги носиш вкъщи.

— Не ме обвинявай, че развалям децата ти — каза раздражено тя. — Чу Ар Джей, че иска да работи в отдел „Наркотици“. Не може да падне по-ниско от това.

— Със сигурност може. Може да работи във вътрешния отдел. Виж ги как завършват.

Лиска не погледна снимката, която той вдигна. Нямахше нужда да я гледа.

— Добре. Достатъчно приятни разговорчета за една вечер. Беше... както обикновено. Знаеш къде е вратата.

Спийд не помръдна. Изражението му стана сериозно. Лиска въздъхна.

— Знаеш ли, дойдох само да видя как се справяш — призна той. — Чух, че си получила този случай, Ники. Помислих, че може да ти е трудно — защото е бил ченге, защото е от вътрешния. Заради баща ти и всичко останало.

— Баща ми не се самоуби — каза Лиска, твърде бързо, твърде отбранително. Грешката я накара да се почувства уязвима.

— Аз го знам, но целият вътрешен отдел смята...

— Това няма нищо общо със случая — прекъсна го тя категорично.

Спийд обмисли възможностите си. Виждаше го как мисли, докато преценява коя роля да изиграе.

Той разпери ръце. Приятелят, който само я съветва.

— Въпреки това... Е, ти можеш да го приключиш още щом медицинският експерт се произнесе, че е самоубийство. Или можеш да го прехвърлиш на друг още сега. Подобен случай едва ли има нужда от двама детективи. Остави го на Коджак.

Грешна стъпка. Лиска го възприе като намек, че не може да се справи.

— Какво те засяга? Получих случая и ще работя до края.

— Чудесно. Аз просто... — Той въздъхна дълбоко и измъчено и се почеса по главата. — Аз все още те харесвам, Ники, това е всичко. Имахме си наша история. Това означава нещо... дори и за гадняр като мен.

Лиска мълчеше. Нямаше доверие на гласа си и на чувствата си. Загрижеността му беше неочаквана и я завари неподготвена за начина, по който я накара да се чувства — уязвима, нуждаеща се. Определения, които не искаше да свързва със себе си.

Спийд бръкна в джоба си и извади цигара.

— Ами — започна тихо той, докосвайки с ръка бузата ѝ. — Недей да казваш, че никога не съм правил нищо за теб.

Лиска, отстъпи и извърна лице.

— Да-а — каза той и ръката му се отпусна. — Знам къде е вратата. Доскоро, Ники.

Ръката му беше вече върху дръжката, когато тя успя да се насили да заговори:

— Ъ-ъ... Спийд, благодаря за загрижеността. Но аз съм добре. Ще се справя. Това е просто поредният случай.

— Разбира се. Какъвто и да е той, след ден и половина ще си го приключила.

Изгледа я и на Лиска ѝ се стори, че иска да каже още нещо. Но той само се обърна и си тръгна.

Тя спусна резето на вратата и изгаси лампите. Събра снимките на Анди Фалън и отиде в спалнята да ги прибере на сигурно място в куфарчето си. После провери момчетата, които се преструваха, че спят, изми си зъбите, облече една огромна тениска от Националната

академия на ФБР и си легна по гръб, за да гледа в тавана и да усеща как миналото се върти в паметта ѝ като въртележка.

Старият танц — дъщеря — баща. Беше на тринайсет и беше покрусена. Объркана. Вината беше заседнала в стомаха ѝ като огромен камък. Баща ѝ стоеше сковано до нея, свел очи, засрамен, че хората го гледат. Нисък и набит, с проникателни сини очи, лявата му страна на лицето отпусната, сякаш всички нерви са били срязани с ножица. Хората са вторачени в тях — не само заради лицето на баща ѝ, но и заради историите, които са чули: намеците за корупция в полицейското управление, ченгета, откраднали пари от наркотици, разследвания на вътрешния отдел...

Ники знаеше, че това не е истина. Изглежда, че тя вярваше по-силно от баща ѝ, и това я ядосваше. Той беше невинен. Защо не се бори по-упорито да го докаже? Защо не ги заплюе в лицето? Отречи, отбранявай се, действай. Вместо това той се явява на публични места с ниско наведена глава. Думи като „слаб“ и „безгръбначен“ минават през ума на дъщеря му като мръсен полъх. След всяка една подобна мисъл чувството за вина се задълбочава, а негодуванието ѝ нараства.

Разследването се проточи близо осемнайсет месеца, но не постигна нищо. Не бяха повдигнати никакви обвинения. Предполагаше се, че всички ще забравят и ще простят. Дотогава здравословното състояние на Томас Лиска се беше влошило сериозно. Две години по-късно той умря от рак на панкреаса.

Беше една много дълга нощ.

8.

Трупът беше намерен.

Самоубийство. Нещастен случай. Трагедия.

Думата „убийство“ не бе спомената.

А дали наистина е убийство, ако е продиктувано от необходимост, ако е придружено с разкаяние?

Съжалявам...

Има известно чувство на безпокойство от факта, че и други хора вече знаят, макар и да не подозират. Сякаш непознати нахълтват в нещо, което трябва да остане лично. Само те двамата бяха споделили интимността на смъртта. Останалото щеше да е публично достойние.

Това обезценяваше преживяното.

Анди Фалън гледа от снимката, последните искрици живот гаснат в очите, езикът напират между разтворените устни. В изражението имаше нещо обвинително.

Съжалявам...

Поднася към устните снимката, целува образа на смъртната маска.

Съжалявам...

Но още докато се извинява, възбудата расте.

Лиска се втурна в стаичката им с изпито лице и порозовели от студа бузи. Ковак я наблюдаваше с ужас, защото му бе добре известно как ще се отрази върху деня му настроението ѝ. Той седеше, без да мърда, под унищожителния ѝ поглед. Тя го удари с всичка сила по лявата ръка. Все едно, че го удари с чук.

— О-ох!

— Това ти е, задето ме заряза снощи — заяви му тя. — Чаках те и защото те чаках, Ленард ме спипа и ми чете конско заради покушението върху Никсън и как Джамал Джексън не може по никакъв начин да бъде свързан с него. Освен това си е наумил, че по

неизвестни причини Джексън ще претендира за фалшив арест и ще го използва, за да подаде жалба срещу управлението.

— Каква жалба?

— Тази, с която Джексън заплашва. За жестокост от моя страна.

Ковак завъртя очи.

— О, за Бога! Имаме видеозапис как ме удря по главата. Нека подаде жалба. Ако Ленард смята, че Джексън има шанс, то тогава главата му е завряна в задника толкова навътре, че трябва да повикаме хората от Гинес. Това определено е някакъв вид рекорд.

— Знам — каза Лиска вече по-спокойно. Тя хвърли дамската си чанта в дълбоко чекмедже на бюрото си, а куфарчето си сложи на стола. — Извинявай, че ти се нахвърлих, но изкарах гадна нощ. Спийд намина. И почти не съм спала.

— О, Божичко. Няма да ме караш да слушам за секс, нали?

Лицето на Лиска отново потъмня, тя прекоси тясната стаичка и го удари отново точно на същото място.

— О-ох!

Елууд подаде голямата си глава през вратата.

— Има ли нужда да викам полицията?

— Защо? — пожела да узнае Лиска, докато си събличаше палтото. — Да не би да е престъпление да си лудата глава?

Ковак разтри удареното място на ръката си.

— Вероятно казах нещо нередно.

— За кой ли път — добави Елууд. — Тя ли ти направи това на носа?

Ковак се опита да улови отражението си в тъмния екран на монитора на компютъра си, въпреки че вече знаеше как изглежда носът му; подут, червен и безформен като на някой стар пияница. Поне не беше счупен.

— Физическо малтретиране на мъже от жени — обяви Елууд. — Едно от големите табута на обществото. Социалният работник вероятно ще ти препоръча групова терапия с други жертви, Сам. Да извикам ли Кейт Конлан?

Ковак го замери с химикалка.

— Защо не скочиш от прозореца?

Лиска се настани на стола си и се завъртя към него. Изглеждаше потисната и мъничко разкаяна.

— Не спях, защото си мислех какъв тъпанар е моят бивш. Както и за други важни въпроси. Какво се е случило с носа ти? Железният Майк е отказал да чуе, че синът му е правил извратен секс ли?

— Удари ме, без да иска — обясни Ковак. — Прие тежко новините. Двамата са скъсали отношенията си вероятно преди около месец, когато Анди е решил да му каже, че е сменил резбата. Предполагам, че това не е нещо, което един баща би приел леко. Какво получи от вътрешния отдел?

— Никакво съдействие. Лейтенант Ледена кучка ме заля с театрални пози и никаква информация. Твърди, че не желае да компрометира разследване на вътрешния отдел. Нечия кариера можела да бъде съсипана.

— Мислех, че точно това целят.

Лиска сви рамене.

— Била в дома на Фалън в неделя вечерта между осем и девет и половина, обсъждали някакъв случай, който го притеснявал. Твърди, че когато си тръгнала, изглеждал нормално. Спомена, че ѝ се сторил депресиран. Не му била нареждала, но му намекнала, че не е зле да се види с полицейския психолог.

— Знаем ли дали я е послушал?

— Поверителна информация.

— Никой няма да проговори, докато медицинската експертиза не приключи — каза Ковак. — Всички са убедени, че заключението ще е самоубийство. Тогава съвсем няма да искат да говорят и да му мислят онези, които искат да узнаят защо момчето се е самоубило. Ако това е направило.

Лиска хвана една дебела химикалка, в единия край на която беше залепено кървясало око. Едно от многото странни съкровища в стаята им. Най-ценното притежание на Ковак беше реалистичен изкуствен пръст, който изглеждаше като току-що отрязан от ръка с ножовка. Обичаше да изненадва хората с него, като го оставяше в някоя папка или го скриваше върху нечие бюро. Това беше най-странният предмет, който бе получавал от жена, а още по-странното бе, че това му достави най-искрено удоволствие. Две провалени женитби с „нормални“ жени, а той се радва на подарък, представляващ част от човешко тяло. Какво му се вика на това?

— Ще ходиш ли на аутопсията? — попита Лиска.

— Какъв е смисълът? Достатъчно кофти бе, че видях момчето мъртво. Не изпитвам желание да гледам как го режат без особена причина. Брат му ми каза, че Анди отишъл да го види преди месец. Казал на Майк, че повече нямало да се крие, и разговорът не минал много добре.

— Изборът на време може да съвпада с обзелата го депресия.

— Да. Очевидно мирише на самоубийство — каза Ковак. — Момчетата от екипа за оглед на местопрестъплението не намерили нищо необичайно, така чух.

— Вярно е, макар че агенция „Клю-клю“ говори друго — отбеляза Лиска. — Типен ми каза, че това било най-горещата клюка снощи в „Патрик“. Разказвали, че екипът бил намерил какви ли не сексиграчки и порнография. Как мислиш, откъде може да е тръгнал този слух?

Ковак се намръщи.

— От ония три карикатури в униформи. Къде видя толкова рано Типен?

— В кафене „Карибу“. Той си има един ужасен навик наречен „двойно еспreso“.

— Предполага се, че истинските ченгета пият мътилката от каната в стаята за почивка. Това е традиция.

— Коледа е традиция — поправи го Лиска. — Лошото кафе е нещо, което може да се избегне.

— Това, което ме безпокои със сексуалния елемент, е следното — продължи тя. — Ами ако Анди Фалън наистина си е играл с някое приятелче на онзи трик с еротичното въже и нещо се е объркало. Фалън умира. Партньорът се паникьосва и напуска сцената. Това според моя учебник е престъпление. Дори две: поквара и незаинтересованост. Най-малкото.

— И аз мислих върху това — каза Ковак. — Снощи отидох при Стив Пиърс. Прилича ми на човек, на когото нещо му тежи.

— Каза ли ти нещо?

— Не много. Бяхме прекъснати от годеницата му: прекрасната госпожица Джослин Деъринг, адвокат.

— Деъринг също като „Деъринг-Лендис“? — изненада се Лиска.

— Изказах това предположение. Никой не ме поправи.

Тя тихичко подсвирна.

— Това е интересен обрат. Нещо знае ли се за отпечатъците?

— Не, но трябва да очакваме, че ще има отпечатъци на Пиърс. Те са били приятели.

Телефонът на Лиска иззвъня и тя се обърна да го вдигне.

Ковак се извърна към компютъра си и го включи. Предположи, че може да хвърли поглед върху първоначалния доклад за смъртта на Фалън. Вероятно седмица след аутопсията щяха да получат и доклада от медицинската експертиза. Той щеше да се обади преди това в моргата, за да разбере нещо за токсичните проби и да се опита да ускори получаването на резултатите.

Неочаквано в стаята им се появи лейтенант Ленард.

— Ковак. В кабинета ми. Веднага.

Докато говореше, Лиска бе навела силно глава, избягвайки да срещне погледа му. Ковак въздъхна дълбоко и го последва.

Една от стените в кабинета на лейтенанта беше почти изцяло покрита с огромен календар, нашарен с кръгли цветни лепенки. Червени — за дела по убийства в процес на разследване, черни — за приключени случаи, оранжеви — за дела по покушения в процес на разследване, сини — за приключените случаи. Цветовете координираха борбата с престъпността. Спретнато и подредено. На такива тъпотии ги учат в курсовете по управление.

Ленард мина зад бюрото си и застана с ръце на кръста, смръщил дългото си лице. Беше облечен с кафяв пуловер върху риза с вратовръзка. Ръкавите на пуловера бяха твърде дълги. Цялата картина напомни на Ковак една смешна маймуна, която имаше като дете.

— Ще получиш първоначалния доклад за момчето на Фалън от съдебния лекар по-късно днес.

Ковак тръсна глава, сякаш имаше вода в ушите.

— Какво? Казаха ми, че ще минат поне четири-пет дена, докато стигнат до него.

— Някой е поискал тази услуга. Заради Майк Фалън — добави Ленард. — Той е герой на управлението. Никой не желае да страда повече и по тези причини. А и като се имат предвид обстоятелствата около самоубийството... — Устните му се сгърчиха като червей. — Неприятна история: гол самоубиец с извратени наклонности.

— Да — съгласи се Ковак. — Крайно неподходящо от страна на момчето да си отиде по този начин. Ако е станало така. Неловка

ситуация за отдела.

— Това е още един фактор, който трябва да се има предвид — заяви отбранително лейтенантът. — Медиите само това чакат, да ни очернят.

— Е, това ще им свърши работа. Първо онази история за ченгетата в центъра, дето си прекарвали смените в стриптийзърски клубове. А сега и това. Тук ще настане Содом и Гомор.

— Можеш да запазиш този коментар за себе си, сержант. Не желая никой да говори пред медиите за този случай. По-късно днес ще дам официално изявление. „Ненавременната смърт на сержант Фалън е в резултат на нещастен случай. Ние тъгуваме за неговата загуба и мислите ни са със семейството му.“ — Той изрецитира наизустените редове, пробвайки как звучат.

— Сухо, кратко и по същество — отсъди Ковак. — Звучи добре, особено ако е истина.

Ленард го погледна втренчено.

— Има ли някаква причина да не вярваш, че е истина, сержант?

— Не и за момента. Ще бъде добре да разполагам с няколко дни, за да проследя някои нишки. Нали знаете, нещо като разследване. Ами ако е била сексигра, която е завършила трагично? Ще имаме следствие за вина.

— Разполагаш ли с доказателства, че и друг е бил там?

— Не.

— Освен това са ти казали, че е бил изпаднал в депресия, че е посещавал полицейския психолог.

— Ъ-ъ... да — призна Ковак, макар това да бе наполовина истина.

— Той имаше... — започна Ленард, очевидно притеснен.

— Знам, че е бил гей, ако това искате да ми кажете.

— Тогава не мъти водата — сръза го шефът му. Изведнъж се оказа, че папките на бюрото силно го интересуват. Той седна и отвори една. — Нищо няма да спечелиш от това. Фалън се е самоубил или случайно, или умишлено. Колкото по-бързо приключим, толкова по-добре. Имаш други случаи.

— О, да — отвърна сухо Ковак. — Утрешните убийства.

— Какво?

— Нищо, сър.

— Свършвай с това и се връщай към покушението върху Никсън. Областният прокурор не ме оставя на мира заради него. Гангстерското насилие е с приоритет.

„Да, бе — помисли си Ковак, запътил се обратно към стаичката им, — умиротворявай бандите, за да спечелиш благоразположението на градския съвет. А от странната, необяснима смърт на едно ченге, гледай да се отървеш набързо.“

Каза си, че би трябвало да е щастлив. Също както Ленард и той искаше случаят с Фалън да приключи, но по различни причини. На Ленард не му пукаше за Железния Майк. Вероятно никога не го беше и виждал. Той беше загрижен за отдела. А Ковак искаше да приключи заради Майк — като онзи, който се беше обадил на съдебния лекар. Само дето онова свиване на стомаха, на което Ковак се опитваше да не обръща внимание, му бе твърде с познато — като любовно докосване. Или на нещо подобно, като се имаше предвид откога не бе имал приятелка.

Лиска му подхвърли палтото.

— Имаш нужда от цигара, нали, Сам?

— Хей. Отказвам ги. Много ми помагаш.

Тя пристъпи към него и го погледна многозначително. Той я последва към вратата.

— Приключваме с Фалън — каза ѝ, докато обличаше палтото си вече извън кабинета.

Лиска го погледна по същия начин, по който той бе погледнал Ленард.

— Аутопсията е извършена.

— Какво?

— Всички очакват заключението да е самоубийство. Само че ще го нарекат „случайно“, за да бъде по-поносимо за Майк. Ще получим първоначалния доклад днес, а също и благословия от Ленард. Никой от горните етажи не желае Майк, тоест отделът да бъде поставян в неудобно положение заради мръсни подробности.

— Да, обзалагам се, че е така — отбеляза тя и силно пребледня.

Повече не проговори, докато не излязоха навън. Ковак не ѝ поиска обяснение. Бяха заедно от толкова време, че нямаше нужда от думи. Партньорството в работата създаваше една интимност — не в сексуален смисъл, а в психологически, в емоционален. Колкото повече

бяха на една вълна, толкова по-добре работеха по даден случай. Партньорството му с Лиска беше най-доброто, което бе имал. Те се разбираха и се уважаваха.

Той я следваше през лабиринт от коридори, докато излязат навън през една рядко използвана врата в северната част на сградата. Слънцето грееше ярко и ослепително в снега. Небето беше бледосиньо като яйце на червеношийка. Един измамно хубав ден, като се имаше предвид студеният вятър. На стъпалата, до които слънчевите лъчи не достигаха, нямаше никого. Хората се събираха откъм южната страна подобно на арктични птици, търсеци топлинка.

Ковак се сви от студа. Пъхна ръце в джобовете си и обърна гръб към вятъра.

— Ленард ти каза, че случаят Фалън е приключен? — започна Лиска.

— Успешно завършен и закрит.

— Кой ги е накарал да проведат толкова бързо аутопсията?

— Някой високо по веригата.

Лиска се загледа в улицата, а лицето ѝ се напрегна. Вятърът си играеше с късата ѝ коса и насълзяваше очите ѝ. Той усети, че това, което ще му каже, няма да му хареса.

— И така, какъв трън ти е влязъл в задника? — раздражено попита той. — Тук е по-студено, отколкото се държеше с мен втората ми тъща.

— Ами просто ми се обади един човек, който твърди, че знае върху какво е работил Анди Фалън.

— Този човек има ли си име?

— Все още не. Но вчера го видях в канцелариите на вътрешния отдел. Още един разочарован клиент.

Ковак настръхна:

— И върху какво според него е работел Фалън?

Тя го погледна в очите.

— Убийство.

— Убийство? — повтори невярващо той. — Че откога вътрешният отдел се занимава с убийства? Няма начин. Като се има предвид, че ония от вътрешния отдел не могат да си намерят задниците в тъмна стая, углавните престъпления винаги се изпращат в

участъка. Как може Фалън да е работил върху убийство и ние да не знаем за това. Това са глупости.

— Би могъл, ако ние го смятаме за приключено. Помниш ли Ерик Къртис?

— Къртис? Патрулното ченге? Онова псе, дето го уби, си седи в затвора. Как му беше името? Върмин?

— Върма. Реналдо Върма.

— Поредица от кражби с нападения. Жертвите са гейове. На колко беше видял сметката? Трима или четирима за осемнайсет месеца.

— Четирима. Две от жертвите са умрели. Къртис беше последната.

— Същото медицинско заключение като останалите, нали? Вързан, пребит, ограбен.

— Да, но Ерик Къртис беше ченге — напомни му Лиска.

— И какво?

— Ами това, че е бил не само ченге, но и гей. Според моя тайнствен човек месеци преди смъртта си Къртис се е оплакал във вътрешния отдел, че са го дразнели на работа заради сексуалните му предпочитания.

— И искаш да кажеш, че някое ченге го е убило по тази причина? — възкликна Ковак. — Господи, Тинкс. Ако смяташ да повярваш на това, може би трябва да кандидатстваш за работата на Фалън.

— Майната ти, Ковак — сопна се тя. — Мразя вътрешния отдел. Мразя онова, което причиняват там на хората. Мразя го толкова силно, както не можеш дори да си представиш. Но Ерик Къртис е бил ченге и гей и сега е мъртъв. А Анди Фалън също е бил ченге и гей и сега е мъртъв.

Личеше, че това, което казва, и на нея не й харесва. Но въпреки това го отстояваше. Такава си беше Лиска. За нея никоя работа не беше мръсна или отвратителна. Щом трябваше да се върши, вършеше я.

— А на мен току-що ми казаха, че с Фалън е приключено — изрече Ковак и погледна към улицата.

— И на теб не ти харесва, Сам — произнесе тихо Лиска. — Усещаш го.

Той не ѝ отговори веднага. Превъртя чутото в главата си като филм, докато камбаните на градския часовник не го прекъснаха, като отбелязаха часа с мелодията „Бяла Коледа“.

— Да — каза накрая. — Нищо в този случай не ми харесва.

За момент и двамата замълчаха. Колите се низеха по Четвърта улица. Вятърът виеше в тунелите, образувани между сградите, знамето на федералното учреждение на отсрещната страна на улицата плющеше.

— Възможно е Анди Фалън да се е самоубил — заговори Лиска. — Нищо на мястото не подсказваше друго. Този тип, дето ми се обади. Кой може да каже дали дава и пукната пара за Анди Фалън? Може случаят с Къртис да е само начин да си отмъсти и да ни използва... Но ако е прав, Сам. Ние сме единствените, които има Анди Фалън. И Майк. Ти си ме учил на това — за кого работим ние?

— За жертвата — промълви той, а неприятното усещане в стомаха му не отминаваше.

Работеха за жертвата. Беше го повтарял безброй пъти. Жертвите не могат да се защитят сами. От детектива зависеше да зададе най-уместните въпроси, да търси, да опипва, да обърне канари, докато стигне до истината. Понякога беше лесно. Понякога не.

— Какво ще ни навреди, ако зададем няколко въпроса? — каза той и знаеше, че звучи като цитат от глава „Прочути последни слова“.

— Аз ще се заема с моргата. — Лиска се обърна към вратата. — Ти поеми вътрешния отдел.

9

— Вече разговарях с партньора ви, сержант — каза лейтенант Савард, хвърляйки му бегъл поглед, докато разпределяше купчината с доклади върху бюрото си. — И в случай, че не сте информиран, заключението за смъртта на Анди Фалън е нещастен случай.

— Излязло за рекордно кратко време — вметна Ковак.

Този път лейтенантката на вътрешния отдел внимателно го погледна. Очите ѝ бяха толкова зелени, че дори малко стряскаха. Ясни и студени, те се вираха изпод веждите ѝ, малко по-тъмни от пепеляворусата ѝ коса. От този контраст лицето ѝ изглеждаше прекалено сурово. Мина му през ума, че видът ѝ сигурно разтреперваше гащите на много ченгета.

Той бе твърде дълго в играта, за да се страхува. Беше станал безчувствен. А може би беше просто глупав.

Седна на стола пред бюрото ѝ и кръстоса крака. Преди близо сто години и той самият беше работил за кратко във вътрешния, когато отделът се ръководеше от истинско ченге, а не от някой излъскан кариерист. Не бе изпитвал срам от работата си. Нямахше слабост към лошите ченгета. Но не можеше да се каже, че много му бе харесало там.

В онези времена лейтенантите в полицията изглеждаха като жената пред него.

— Много благородно от тяхна страна да го нарежат на парчета толкова бързо, не мислите ли? — каза той. — Знаем, че в моргата са затрупани с работа по това време на годината. За Бога, та трупове там са накамарени като коледни бъдници.

— Беше професионална услуга — рязко отвърна Савард.

Ковак се улови, че наблюдава устните ѝ. Те бяха с идеална извивка като на лък и леко начервени.

— Ами да. Аз пък чувствам, че също дължа подобна услуга на стария Майк, разбирате ли? Познавате ли го? Майк Фалън.

Тя отново се загледа в документите.

— Знам за него. Разговаряхме днес по телефона и му изказах съболезнованията си.

— Да, вие сте твърде млада. Едва ли сте били тук по време на Железния Майк. Вие трябва да сте на... колко — трийсет и седем — трийсет и осем?

Тя го погледна, като че ли устата ѝ бе пълна с горчилка.

— Това не ви влиза в работата, сержант. И един малък съвет: ако искате да се пробвате в отгатване възрастта на една жена, започнете с по-малки числа.

Ковак трепна.

— Толкова ли бях далече от истината?

— Напротив, твърде близо. Аз съм суетна. А сега, ако нямате нищо против... — Вдигна няколко документа. Тънък намек да си тръгва.

— Аз имам един-два въпроса.

— Нямате нужда от въпроси или от отговори за тях. Вие нямате случай за разследване.

— Но имам Майк — напомни ѝ той. — Опитвам се само да изясня някои неща заради него. Достатъчно трудно е за един родител да загуби дете. Ако успея да му разкажа за последните дни на Анди, това може да му помогне. Не е чак толкова голяма работа, не мислите ли?

— Голяма е, ако искате поверителна информация за разследвания на вътрешния отдел — заяви Савард и отмести назад стола си.

Беше се опитала да го отпрати с хладно държание. Сега щеше да пробва да го натири. Ковак остана да седи още малко, просто за да я подразни, да ѝ покаже, че няма толкова лесно да се даде. Тя заобиколи бюрото, за да му посочи вратата. Той я изчака да се приближи до стола му и стана, което я разколеба за момент. Жената отстъпи назад намръщена, това не ѝ хареса.

— Знам за Къртис — блъфира Ковак.

— Значи знаете, че няма нужда да разговаряте с мен, нали?

На устните му се появи крива усмивка.

— Не са ви назначили тук само заради равните права на жените, нали лейтенант?

— Повярвайте ми, аз съм достатъчно квалифицирана за поста, който заемам, сержант Ковак.

В гласа ѝ долови нещо подобно на насмешка или по-скоро ирония. Не можеше да си представи защо или откъде се бе появила, а още по-малко защо бе допуснала той да я чуе. В момента това не бе важно за него, но запомни случилото се в случай, че му дотрябва по-късно.

Тя пристъпи към вратата, но той скръсти ръце и се облегна на ръба на бюрото ѝ. В зелените очи проблесна раздражение. Гневът леко обагри бузите ѝ. „Ето така — помисли си той — телевизията би искала да покаже жената лейтенант: изискана, спретната, в стилиен стоманеносив костюм с панталон. Хладнокръвна, владееща се, секси по един ненатрапчив начин.“

„Прекалено е изискана за теб Ковак“ — каза си той. Лейтенант. Господи! Защо изобщо си позволяваше да я оглежда?

— Знаехте ли, че Анди Фалън е гей?

— Личният му живот не е моя работа.

— Не това ви попитах.

— Да, той ми каза, че е гей.

— Преди да отидете в къщата му в неделя вечерта ли?

— Навлизате в опасна територия, сержант. Вече ви казах: няма да отговарям на въпросите ви. Или предпочитате да разговарям по този въпрос с вашия лейтенант.

— Може да му се обадите, но той е много зает да упражнява речта си: „Беше трагичен нещастен случай — зарежете го!“

— Би трябвало да я упражнява върху вас.

— Аз вече си изказах критичните забележки — няма ритъм и не може да се танцува без него. Той да гледа да си запази работата като дребен бюрократ, а политиката да остави на другите.

— Сигурна съм, че мнението ви означава много за него.

— Да. По-точно нищо. Вашето би означавало повече, ако решите да го дадете. Ще ме повика в кабинета си и ще ми нареди да върша работата си или ще бъде временно отстранен. Трийсет дена без заплата. И всичко това, защото се опитвам да направя нещо добро за друго ченге. Животът те прецаква, някои дни повече от останалите. И какво се предполага, че трябва да направя? Да се обеса?

Лицето на Савард потъмня.

— Това никак не беше смешно, сержант.

— Не беше шега. Ясно ви е, че целта ми е да си представите отново Анди Фалън. Ако искате, мога да ви покажа снимките. — Извади една от вътрешния горен джоб на самото си и ѝ я подаде като фокусник, изпълняващ номер с карти. — Неприятно нещо за гледане, нали?

Кръвта се отдръпна от лицето на лейтенантката. Изражението ѝ говореше, че би ѝ се искало да го удари с нещо.

— Махнете я.

Ковак погледна снимката с безстрастието на човек, който е виждал стотици подобни.

— Вие го познавате. Поддържали сте връзка. Съжaliaвате, че е мъртъв. Помислете как се чувства старият му баща.

— Махнете я — повтори тя. Гласът ѝ се разтрепери, когато добави: — Моля ви.

Той прибра снимката в джоба на палтото си.

— Загрижена ли сте дотолкова, че да помогнете на един баща да отхвърли съмненията?

— Майк Фалън има ли съмнения, че смъртта на Анди не е била нещастен случай?

— Майк не е наясно кой изобщо е бил Анди?

Тя се отдалечи от него.

— Никой не познава никого. Не и истински. Повечето от нас не познават самите себе си.

Ковак я наблюдаваше, заинтригуван от неочаквания философски обрат. Звучеше по-скоро замислено, отколкото отбранително.

— Аз знам точно кой съм, лейтенант — каза той.

— И кой сте вие, сержант Ковак?

— Аз съм точно това, което виждате — отвърна той и разпери ръце. — Ограничено ченге, дюстабанлия, в евтин костюм от „Джей Си Пени“. Аз съм крачещ и говорещ стереотип. Ям лоша храна, пия повече от необходимото и пуша — макар че се опитвам да ги откажа — и мисля, че с това ще добавя няколко червени точки към характеристиката си. Не участвам в маратони, не се занимавам с тайчи и не композирам опери в свободното си време. Ако имам въпрос, задавам го. На хората това невинаги се харесва, но майната им — извинете ме за нецензурния израз, още един лош навик, от който няма да се отърва. О, да — и съм упорит като магаре.

Савард леко вдигна вежди.

— Чакайте да отгатна. Вие сте разведен.

— Два пъти, но това едва ли ще ме спре да опитам пак. Под евтиния костюм бие сърце на безнадежден романтик.

— А съществува ли друг вид?

Ковак предпочете да не отговаря. По-добре да продължи илюзията.

— И аз искам да направя това за Майк — продължи той. — Да разпитам за момчето му, да очертая един образ, с който би могъл да живее. Ще ми помогнете ли?

Савард се замисли за момент, прецени и претегли всички за и против.

— Анди Фалън беше добър следовател — каза накрая тя. — Работеше неуморно. Понякога, повече от необходимото.

— Какво означава „повече от необходимото“?

— Просто, че работата беше всичко за него. Работеше усърдно и приемаше провалите много присърце.

— Напоследък допускат ли е провали? Делото на Къртис ли имате предвид?

— Убиецът на офицер Къртис е в затвора и очаква присъда.

— Реналдо Върма.

— След като знаете това, значи сте наясно, че в този отдел няма отворен случай, засягащ Ерик Къртис.

— Предполагам, че няма, след като вашият разследващ случая подчинен е мъртъв.

— Случаят умря преди Анди.

— Къртис оплаквал ли се е от заплахи?

Савард не отговори.

Ковак усети, че търпението му се изчерпва.

— Вижте, аз мога да тръгна и по веригата на гей офицерите и лесбийките. Къртис сигурно е споделял с тях, преди да дойде във вътрешния отдел. И тогава пак ще се върна, но ми се струва, че ме опознахте достатъчно.

— Да — проговори тя. — Офицер Къртис е подал оплакване малко преди смъртта си. Поради тази причина, когато той бе убит, вътрешният отдел прояви интерес. Но всички улики сочеха към Върма и случаят приключи, когато Върма се съгласи за споразумение.

— А имената на въпросните офицери?

— Поверителна информация.

— Мога да ги изровя.

— Можете да изровите каквото си поискате — каза Савард. — Но няма да ровите тук. Случаят е приключен и аз нямам основание да го отварям отново.

— А защо Фалън е бил толкова разстроен, след като убиецът си е седял в затвора?

— Не знам. През последния месец на Анди много му се насъбра. Само той можеше да ви каже защо и как. Не е споделял с мен. И аз не смея да изказвам предположения. Никой не може да опознае нечие сърце. Съществуват твърде много бариери.

— Но вие можете. — Ковак срещна погледа ѝ безпристрастно и се опита да надникне зад бариерите. Нямахше късмет, както установи. Тия стени бяха дебели. Една жена не постига нещо, ако показва слабост.

— Само трябва да пожелаете да разровите гадостите — продължи той. — Половината от времето аз съм затынал до колене в тях. Дори миризмата вече не ми прави впечатление.

Лейтенантката не продума, въпреки че Ковак остана с убеждението, че тя има много за казване, че думите вътре в нея се надигаха като вода зад язовирна стена. Усети напрежението ѝ. Но накрая тя се отдръпна от него.

— Вървете с кирката си другаде, сержант Ковак — отвори вратата, предлагайки му изглед към външния кабинет. — Повече нищо няма да ви кажа.

Ковак не бързаше да стигне до вратата. Когато се изравни с Аманда Савард, той се спря — пристъпил, макар и на косъм границата, зад която тя се чувстваше удобно. Стоеше достатъчно близо, за да улови финия аромат на парфюма ѝ, за да забележи пулса ѝ под нежната кожа в основата на врата ѝ. Беше достатъчно близо и усети бучене в главата си.

— Знаете ли, не съм убеден в това, лейтенант — изрече тихо той. — Благодаря ви за времето, което ми отделихте.

10.

Реналдо Върма беше дребно, изпито, приличащо на плъх човече. От дълги години беше пристрастен към крека наркоман. Трудно беше да си го представиш, че може да пребие някого, особено пък полицай. И въпреки това той се бе признал за виновен в непредумишлено убийство на човек, когото бе пребил с бейзболна бухалка. Досието му включваше обвинения от проституция до наркотици, от кражби с взлом до грабежи. Сега към репертоара му се прибавяха нападение и убийство. Беше се спрял на определен модел грабеж и нападения. Психолозите го наричаха „подпис“ — действия, извършени по време на престъплението, които не са необходими за осъществяването му, но задоволяват определена вътрешна потребност. Би могъл да се превърне в сериен убиец, ако бе успял да избегне залавянето.

Върма влезе наперено в стаята за разпит, сякаш имаше нещо, с което да се гордее. Зае мястото си срещу Ковак и веднага посегна към пакета „Салем“ върху масата. Ръцете му бяха дълги и кокалести, като лапи на гризач, лицето му носеше следи от поражения, които вероятно се дължаха на СПИН.

— Не би трябвало да разговарям с вас без адвоката си — рече той и изпусна дима през ноздрите си.

Носът му беше тънък и дълъг, с две подутини отгоре. Тънки като молив мустачки украсяваха горната му устна и създаваха впечатлението, че се е изцапал с нещо. Говореше превзето и някак женствено, а езикът на тялото му бе твърде сложен — докато говореше, горната част на тялото му се люлееше, накланяше и завърташе, сякаш в главата му звучеше балетна музика.

— Ами повикай адвоката си — отвърна Ковак и се надигна. — Но нямам време за подобни глупости. Когато той се появи, аз отдавна ще съм си тръгнал, а за теб ще остане само сметката.

— Данъкоплатците оправят сметката — каза Върма и се изкикоти. — Хич не ме е грижа.

— Да, виждам, че не даваш пукната пара за нищо — отбеляза Ковак. — Значи ще ми съобщиш това, което смяташ, че искам да чуя, защото искаш да сключиш сделка. Само че за сделка е твърде късно. Ще сърбаш каквото си надробил с окръжния прокурор. И то е затворът „Сейнт Клауд“.

— Не, не е — самодоволно изрече Върма и поклати пръст към детектива. — „Оук Парк Хейтс“. Няма да ходя в скапаното парче гранит в шибания север. Онова място е средновековно. Отивам в „Хейтс“. Това е част от сделката. В „Хейтс“ имам приятели.

Ковак измъкна сгънат лист хартия от вътрешния джоб на самото си, вгледа се в него, сякаш беше нещо много важно, а не бележката му от химическото чистене, и го прибра обратно.

— Е, добре, няма да ти противореча.

Върма подозрително присви очи.

— Какво искаш да кажеш? Сключихме сделка. Сделката е изпълнена.

Ковак сви рамене.

— Както и да е. Искам да говоря с теб за убийството на Ерик Къртис.

— Не съм го направил.

— Знаеш ли колко глупаци казват същото? — възрази му детективът. — Трябва ли да ти напомням, че в момента не сме „Риц Карлтън“.

— Арестуваха ме за убийството на Франц. Но нямах намерение да го убивам.

— Разбира се, че нямаше. Как би могъл да знаеш, колко удара би могла да понесе човешката глава?

— Не отидох там, за да го убия — подчерта Върма.

— О, ясно. Било е негова грешка, че си е бил вкъщи, когато си отишъл да го ограбиш. Той очевидно е бил идиот. Трябва да те похваля, че си отървал човечеството от него.

Затворникът се изправи.

— Хей, я ми се махай от главата, Ковак.

— Сигурно някой приятел те чака в килията. Вероятно смята, че и той ще отиде в „Сейнт Клауд“ с теб. Или ще трябва да си ходите на свиждане.

Върма насочи цигарата си към него, при което посипа с пепел масата.

— Няма да отида в „Сейнт Клауд“. Говори с адвоката ми.

— Твоят адвокат ли, претрупаният нископлатен служител на окръг Хенипин? Да, ще го потърся. Ще проверя дали изобщо си спомня името ти. — Стана, заобиколи масата и постави ръката си върху кокалестото рамо на Върма. — Сядай, господин Паразит.^[1]

Върма се стовари на стола. Загаси цигарата си в масата и запали нова.

— Не съм убивал никакво ченге.

— Ъ-хъ. Значи окръжният прокурор просто си е измислил това обвинение. Само щото искал да създаде повече работа на някой нещастник в кабинета си. — Ковак направи гримаса, докато седнаше обратно на стола си. — Я не ме размивай. Той те е обвинил, защото всички следи водят до теб.

— Е, и? Никога ли не си чувал за подражател?

— Не ми приличаш на модел за подражание.

— Така ли? А как мислиш, че стигнах до споразумение? — попита самодоволно Върма. — Нямаха една скапана улика срещу мен. Няма отпечатъци. Няма свидетели.

— Няма ли? Ами, че ти значи си шибаната Сянка^[2], така ли? А как тогава часовникът на Къртис се е озовал в апартамента ти?

— Това беше шок за мен — настоя затворникът. — Не съм го сложил там. Шибаният „Таймекс“ Защо да го крада?

— Можел е да ти послужи там, където отиваш. Познавал си Ерик Къртис — каза Ковак. — Прибирал те е за проституиране.

Върма вдигна рамене, присви устни и свенливо сведе очи.

— Не му се сърдя. Последния път му предложих на аванта. Той беше сладък. Каза ми, някой друг път. Съжалих, че ми отказа.

— Затова реши да се отбиеш у тях, за да изпълни обещаното. И едното довело до другото...

— Не — прекъсна го той. Погледна Ковак право в очите и дръпна силно от цигарата. Струята дим се насочи към гърдите на Ковак. — Виж, Коджак, онези ченгета се опитаха да ми лепнат убийството на Къртис, но не можах. И окръжният прокурор се опита, и той не успя.

Протегна се, стараейки се да изглежда съблазнително. Ковак усети тръпки по кожата си.

— Знам, че и на теб много ти се иска — измърка той, — но не можеш да ми го пъхнеш.

— По-скоро бих го пъхнал в електрически контакт.

Върма се отпусна на стола и се разсмя като побъркан.

— Говориш като мъж, който не знае какво пропуска.

— Повярвай ми, не съжалявам за това.

Върма се изкикоти, после изплезе езика си и го завъртя неприлично.

— Не искаш ли да ти го смуча, Коджак? Или да пъхна езика си в задника ти?

— Боже Господи! — Ковак бутна рязко стола си назад. Извади кафяв шал от джоба на палтото си, което бе метнал върху облегалката на стола, отиде в ъгъла на стаята, където висеше видеокамерата и я уви с шала.

Затворникът се изправи на стола и посегна към гърлото си.

— Хей, човече, защо го правиш?

— Ох, Реналдо! — прошепна Ковак и тръгна към масата с широко отворени очи. — Мисля, че камерата вече не работи!

Върма се опита да се смъкне от стола, но той го хвана за врата и го задържа на мястото му, като се облегна върху него.

— Единственото, което искам да навра в задника ти, е върхът на обувката си — тихо каза той. — Край на глупостите, Паразит. Или мислиш, че нямам хора в „Сейнт Клауд“, които ми дължат услуга?

— Няма да отида в... — Натискът върху врата му пресече думите му.

— Детето на сестра ми работи там като пазач — излъга Ковак. — Той е голямо, тъпо копеле, дошло направо от фермата. Не е много умен, но е лоялен като куче. Много е лош, когато се разгневи.

— Добре! Добре!

Детективът го пусна и се върна на мястото си.

— Не можеш да ме виниш, че се опитах — отбеляза Върма и посегна към цигарите. Ковак ги дръпна, извади една и я запали, като си каза, че това е само тактически ход.

— У теб има нещо толкова мъжествено — каза Върма, преструвайки се на срамежлив. — Толкова си страстен.

— Паразит...

— Какво? — попита той. — Какво искаш от мен, Коджак? Искаш да си призная за Къртис? Майната ти. Сделката е приключена и аз не съм го пречукал. Окръжният прокурор и не настоя толкова, щото разполагаха с грънци. Но направиха така, че да ми го лепнат. Казаха, че за убийството на Франц са ме пипнали яко, и за да спестели парите на държавата, нямало да заведат второ дело. А това ми вършеше работа. Нямах да ми навреди момчетата в „Хейтс“ да си мислят, че съм светил маслото на ченге. Но не съм пречукал Къртис. Ако искаш да разбереш, кой го е направил, питай твоя сержант Спринджър от отдел „Убийства“. Той знае кой го е направил.

Ковак се престори, че чулото не заслужава внимание. Извърна поглед, продължи да пуши и се изненада с каква наслада усеща как в дробовете му се отлагат катран и никотин.

— Така ли? — произнесе накрая и погледна отново към Върма. — Че защо тогава не е заковал мръсното копеле?

— Ами защото мръсното копеле беше друго ченге.

— Това ти го казваш.

— Каза го хубавото момче от вътрешния отдел.

— Не знам кого имаш предвид — отвърна Ковак.

— Строен, мускулест, красив като модел на Версаче. — Върма затвори очи и затананика тихо.

— Ъхъ. Та този хитрец от вътрешния отдел намина да си поприказва с теб. И просто те уведомява, че според него ченге е пречукало Къртис.

Върма издаде напред долната си устна и я отпусна. На детектива му се прииска да го зашлеви.

— А ти какво му каза?

— Защо не го попиташ?

— Щото питам теб. Би трябвало да си щастлив, Реналдо. Значи си по-важен от вътрешния отдел. Същото може да се каже и за гонорейта.

— Казах му, че не съм убил Къртис и не ми пука колко на брой ченгета искат от мен да кажа обратното. Нито красавеца от вътрешния. Нито Спринджър. Нито униформения.

— Какъв униформен?

— Оня, дето ми направи това — отвърна той и посочи по-голямата подутина върху носа си. — Каза, че съм оказвал съпротива.

— Извинявам се от името на отдела — рече Ковак без разкаяние. — Този униформен има ли си име?

— Голям позъор. Кръстих го Стъдли Стероид. Никак не му хареса. Партньорът му му викаше Би Оу. Изглежда нямаше нищо против — оплака се той, размахвайки отвратено ръка. — Но мисля, че това бе съкратено от нещо, на което смърдеше. Преди да ме трупяса, прочетох името му върху гърдите, Огдън.

— Огдън — повтори Ковак и скоростта, с която картината се появи в съзнанието му, замая за миг главата му: Стив Пиърс се бори на пода в кухнята на Анди Фалън с човешко подобие. То се изправя, препъвайки се, а от носа му тече кръв.

Огдън.

— Върма поиска споразумение, защото вие се издънихте — заяви безцеремонно Крис Логън, докато ровеше в купчина документи върху бюрото си. — Питай Кал Спринджър, дали знае какво значи свидетелски показания. Питай го дали знае нещо за особеностите на заповедта за обиск.

— Нещо гнило ли имаше в уликите? — Ковак стоеше прав близо до вратата на малкия кабинет на Логън, готов да излезе заедно с прокурора, който след пет минути трябваше да е в съда.

Логън изруга сподавено, застанал с ръце на кръста и загледан втренчено в бъркотията върху бюрото. Беше висок, трийсетгодишен, със спортна фигура, красив и амбициозен. Коров тип с юридическо образование и лесно раздразним.

Беше добър обвинител. Дясната ръка на Тед Сабин, тъй като окръжният прокурор рядко поемаше дела.

— Всичко беше погрешно — измърмори Логън.

Той се наведе към кошчето за отпадъци до бюрото и започна да рови сред смачкани листа хартия, опаковки от десертчета, скъсани пликосе. Изправи се със смачкан на топка жълт лист, разгъна го и прегледа написаното. След миг въздъхна с облекчение. Напъха листа в куфарчето си и тръгна към вратата.

Ковак го последва.

— Трябва да отида в съда — каза му Логън, проправяйки си път сред тълпата във фоайето пред кабинета на окръжния прокурор.

— И аз не разполагам с много време — отвърна детективът. Той се запита дали Савард бе привела в действие заплахата си да се обади на Ленард. Беше трудно да се отгатне как щеше да постъпи. Никой не можеше да му каже още колко му остава, преди Ленард да го привика за Големия разговор.

Те влязоха в празния асансьор и Ковак показа значката си на хората, които се опитаха да влязат след тях.

— Полицейска работа, народе. Съжалявам — каза той и натисна бутона за затваряне.

Логън не изглеждаше щастлив, но той така си изглеждаше през повечето време.

— Всичко, с което разполагахме, бяха косвени улики — започна. — По-ранен контакт, мотив, почеркът на Върма. Но нямаше свидетели, че е бил на местопрестъплението или близо до него. В лабораторията също не откриха доказателства. Никакви отпечатъци. Никакви влакна. Никакви телесни секрети. На другото местопрестъпление беше оставил всякакви следи. Но не и при Къртис. Не знаем защо. Може нещо да го е принудило да напусне сцената по-рано? Кой знае? Би могло да е какво ли не.

— А каква беше историята с часовника? — попита Ковак, когато асансьорът спря, вратите се отвориха, за да разкрият гледката на един човешки мравуняк в действие.

Фоайето пред съдебните зали бе постоянно претъпкано с влиятелни дилъри, адвокати мошеници, неудачници, уплашени и объркани хора — всички те призовани да подхранват машината на съдебната система на окръг Хенипин.

— Ами някакъв униформен идиот твърдеше, че го е намерил в гардероба на Върма, но цялата работа ужасно смърдеше — отвърна Логън и се запъти към вратата на съдебната зала. — Нямаше начин да приемат доказателството. А и заради последните съдебни процеси срещу отдела ви Сабин реши да не рискува.

— Въпреки че свидетелят е бил ченге — възмути се Ковак.

Прокурорът сви рамене и се насочи към адвокатската маса, разположена близо до по-силния вентилатор в залата.

— Щяхме да загубим делото. Градът нямаше нужда от още един процес. Какъв беше смисълът да настояваме? Доказахме, че Върма е убил Франц. Осъдиха го.

— Но не за две убийства.

— Извършил е нападение и грабеж с углавно престъпление. Все сериозни работи. Освен това е убил Франц със собствената му бейзболна бухалка. Случайно оръжие. Как бихме могли да докажем преднамереност?

— Имаше ли все пак някакво усещане, че Върма не е убил Къртис? Че може наистина да е бил натопен?

— Имаше известни слухове, че Къртис е бил заплашван от други патрулни полицаи, защото бил гей. Но това не води до заключение за убийство, а и косвените улики показваха с големи ясни букви ВЪРМА.

Ковак въздъхна и се огледа. Съдебният пристав си говореше със секретаря. Адвокатката на защитата, пълна жена със ситно накъдрена сива коса, свита на кок, с очила без рамки, постави огромното си куфарче на масата и се приближи до Логън с безнадеждно самодоволна усмивка.

— Последна възможност да се споразумеем, Крис.

— Само в сънищата ти, Филис — заяви Логън и издърпа от куфарчето си папка, дебела колкото Библията. — Никаква милост към любители на детска порнография.

— Жалко, че нямаш същите чувства и към убийците — отбеляза Ковак и си тръгна.

[1] Игра на думи, името на престъпника е Verma, а vermin означава паразит. — Б.пр. ↑

[2] Сянката, герой на едноименен анимационен и игрален филм, който върши делата си невидим. — Б.пр. ↑

11.

— Защо отиде при Върма? — попита Лиска и си взе пържено картофче от червената пластмасова кошничка, в която бяха донесли поръчаната от Ковак храна. Тя беше закъснела. Той си бе поръчал, без да я дочака. — Лъжлива торба, пълна с лайна — добави тя.

— Срещала ли си го?

— Не. — Тя натопи картофче с кетчуп в чинията му. — Всички са лъжливи торби, пълни с лайна. Това е моето всеобхватно обобщение за деня.

— Искаш ли нещо? — попита я той и махна на сервитьорката.

— Не. Ще ям от твоите.

— Не си познала. Дотук ми дължиш деветдесет и две хиляди пържени картофа. Никога не си поръчваш.

— От тях седебелее.

— Какво? А по-малко ли седебелее, ако ги поръчвам аз?

Тя му се ухили.

— Точно така. А освен това ти ще започнеш да наддаваш, защото спря цигарите. Правя ти услуга. Защо отиде при Върма?

Ковак загуби апетит и остави бургера. Беше избрал по навик „Патрик“ и сега съжеляваше. Както винаги заведението беше пълно с полицаи. Беше избрал едно сепаре отзад и беше седнал в ъгъла. В момента дори се чувстваше по този начин — заклещен в ъгъла. Никак не му хареса това, което му каза Върма и което бе загатнал Логън. Не му харесваше увереността, че ако продължи да разнищва живота на Анди Фалън, повечето от останалите играчи ще се окажат ченгета и беше твърде вероятно част от тях да не са от добрите.

— Защото не знам дали вътрешният отдел е бил замесен с Къртис. Савард няма да ми каже — обясни той. — Може би те са проучвали истинския убиец, както ти е казал твойт човек. Или са преглеждали само разследването. Искам да придобия някаква представа, преди да отида при Спринджър.

— Кал Спринджър не може да намери лайно в пасбище за крави — обяви Лиска и си поръча кола. — Но не съм чула някой да казва за него, че е пропаднал.

— Той е идиот — заяви Ковак. — Надут пенис. Прекарва повече време в опити да организира профсъюзите, отколкото да се занимава със случаите си. От друга страна, делото на Къртис изглежда просто и ясно. Дори и Спринджър не би могъл да го оплеска. Но Върма твърди, че не е убил Къртис.

Лиска отвори широко очи.

— Не може да бъде! Невинен човек в затвора!

— Да бе, чист е като преспа сняг — съгласи се насмешливо колегата ѝ. — Но слушай каква е историята. Върма е убеден, че ченге е подхвърлило часовника на Къртис в дома му. Огдън.

Лиска смръщи вежди.

— Огдън ли? Вчерашната случка?

— Той самият. Подобно изявление би могло да доведе до намесата на вътрешния отдел. Логън сподели, че историята така смърдяла, че Сабин не искал изобщо да се докосва до нея. А Сабин не е от хората, които, ако видят кръв във водата, ще излязат от нея. Особено като се има предвид, че Къртис е бил ченге.

— Къртис е бил гей ченге — напомни му тя. — Станал е жертва на хора, чиято мишена са били гейове. Да не мислиш, че кметицата и подгласниците ѝ биха допуснали прожекторите на медиите да се насочат към подобно нещо.

Ковак обмисли казаното.

— Върма твърди още, че Къртис е пречукан от ченге.

— Как така не сме чули нищо? — попита Лиска, очевидно обезпокоена, че е била оставена извън кръга.

— Добър въпрос. Вътрешният отдел е в играта не повече от месец. Върма е затворен поне от два. Може би още никой не е знаел, че вътрешният отдел разследва. Дори и да е знаел, Спринджър едва ли би обявил новината по радиото. Страхът да не получи ритник в задника би го накарал да занемее. — От самата мисъл го досмеша. — Ха! Вътрешният отдел по петите на Кал Спринджър. Голяма смехория.

— Може би никой не е знаел, докато Анди Фалън не им е казал — отбеляза тя.

— Можеш ли да си уредиш среща с твоя тайнствен човек и да разбереш някои подробности?

Лиска направи физиономия.

— Той трябва да ми се обади. Не ми даде телефонния си номер. Изглеждаше нервен.

— Съдейки по това, което си чула вчера, няма начин във вътрешния отдел да не знаят името и телефонния му номер.

— Но те няма да ни го дадат. Дори не можем да ги питаме. Официално нашият случай е приключен.

— Ще бъде, когато аз го приключа — каза Ковак и без голям ентузиазъм забеляза, че прозвуча собственически. Случаят беше негов. Не желаше никой да му казва как да го води, кога да спре или каквото и да било. Работеше по даден случай, докато останеше доволен от резултата. В момента обаче не беше доволен.

— Този път няма да е толкова просто — забеляза Лиска. — Познай кой е накарал трупът на Анди Фалън да пререди опашката в моргата.

Ковак се намръщи.

— Няма да ми хареса, нали?

— Гарантирам ти.

Той изпусна дълбока въздишка и бутна към нея.

— Е, майната му. Кой?

Лиска отрязва част от сандвича, взе го и отхапа, при което въгълчето на устата ѝ потече кетчуп. Тя го изтри със салфетката и го погледна в очите.

— Ейс Уайът.

Ковак изръмжа.

— Тоя блюдолизец.

— Правел услуга на Майк.

— Сигурно. Искане да се покаже. На нас определено не ни е направил услуга.

Той отпи от бирата си и огледа помещението, припомняйки си как изглеждаше вечерта, когато празнуваха пенсионирането на Ейс Уайът: празнично, претъпкано, горещо, задимено. Видя Майк Фалън на пода и скованото изражение върху лицето на Ейс Уайът.

Помисли си за бремето да дължиш живота си на някого и този някой да не те остави да го забравиш. Задължението никога не

свършва. Ейс Уайът продължаваше да спасява Майк Фалън, този път с услуги. Вероятно влиянието на Уайът беше помогнало да обявят смъртта на Анди за нещастен случай, а не за самоубийство, спестявайки на Майк срама и спасявайки застраховката „Живот“ на Анди.

— Получи ли докладите? Стоун изготвила ли ги е?

— Стоун не е извършвала аутопсията. Ъпшоу я е направил.

— Ъпшоу? Кой, по дяволите, е тоя Ъпшоу?

— Някакъв нов тип. Доста сладък, ако си падаш по някого, който цял ден пипа трупове. Аз ще се въздържа, благодаря — каза Лиска.

— Забеляза ли нещо друго у него? Като например дали си е с ума си?

— По моя преценка, да. Не се лигавеше. Дали е наясно с работата си — рано е да се каже.

— Страхотно.

— Според първоначалния доклад Фалън е умрял поради спиране притока на кислород. Няма никакви други забележими рани по тялото. Без следи от борба.

— А правил ли е секс?

— Ъпшоу каза, че не е намерил семенна течност там, където не й е мястото. Следователно, ако е било игра, която е свършила лошо, те са практикували безопасен секс или са запазили главното събитие за края. Или изобщо няма нищо общо със секса.

— Нещо от токсикологията?

— Нищо на хартия, но аз се обадох и говорих с Баркин. Той каза, че Фалън има ниско съдържание на алкохол в кръвта: 0,4. А също и барбитурати, нещо, което се нарича золпидем. И хапче за сън, известно като амбиен. Това по би отговаряло на самоубийство, отколкото на сексигра, въпреки че количествата не са били смъртоносни дори и в комбинация. Много хора се дрогират преди голямата крачка. Е, ако открият рохипнол или нещо подобно, това е съвсем различно. Вероятно само самотните мазохисти го вземат.

Ковак се намръщи, опита се да си спомни нещо, но не успя.

— Някой проверил ли е съдържанието на аптечката на Анди Фалън?

— Нямаше причина да го правим.

— Искам да знам.

— Не можеш да вземеш заповед за обиск.

— За какво ми е? Кой ще има нещо против?

Лиска сви рамене и засмука от своята пепси-кола през сламката, докато оглеждаше помещението. Изведнъж погледът ѝ се изостри и тя се облегна назад с безизразно лице.

— Какво? — попита Ковак.

— Ето ти го и Кал Спринджър. Изглежда, че е прекалил с храната и сега има газове.

Спринджър си пробиваше път през тълпата, движейки се като дървена фигура, неестествено сковано. Лицето му беше порозовяло от гняв или студ, или и от двете. То беше дълго и плоско, с издължен и извит като клюн нос. Косата му беше гъста и къдрава. Погледът му светна, щом попадна върху Ковак, и той се втурна напред, като блъсна сервитьорката. Тя разля една бира и изруга, а Спринджър провали ефектното си явяване с непохватни извинения.

Ковак поклати глава.

— Хей, Кал, чувал съм, че сваляш жените, но не съм си представял, че го правиш буквално.

Спринджър отвърна:

— Какво си правил при Реналдо Върма?

— Ами изтанцувахме едно танго и изпушихме по цигара.

— Не можах да се отърва от адвоката му цял следобед. Никой не е поискал разрешение за тази среща от него. Нито пък от мен.

— Никой не е имал нужда да иска разрешение от него. Върма се съгласи да ме види. Ако искаше, той можеше да извика адвоката си. А и откога трябва да ти искам разрешение да си избърша задника?

— Това е мой случай.

— И е приключен. Ти си вече вън. И какво толкова е станало?

Спринджър се огледа като човек, който се готви да издаде важни държавни тайни.

— Не е приключил.

— О, заради вътрешния отдел ли? — на висок глас запита Ковак.

Спринджър беше готов да припадне.

— Те нали нямат нищо срещу теб? — попита Лиска. — Искам да кажа, че не ти си този, дето е подхвърлил часовника, нали, Кал?

— Нищо не съм направил.

— Верен на своята обичайна техника за разследване — забеляза Ковак. — Ако това е престъпление, по-добре се прости със службата.

Спринджър гневно го изгледа.

— Извърших чисто разследване. Работих по правилата. Върма не може да каже нищо срещу мен. Нито пък вътрешният отдел.

— Тогава защо си губиш времето с мен? — попита Ковак.

Другият си пое дълбоко въздух.

— Стой настрана от това, Ковак. Край. Случаят е приключен, както и всичко, свързано с него.

— Ами, защо не решиш кое по-точно, Кал. Приключил ли е или не е? — попита Ковак, докато го гледаше внимателно и се чудеше. Забеляза, че и Лиска наблюдава Спринджър, но в изражението ѝ се четеше някакво напрежение, сякаш съжаляваше, че той си изпусна нервите.

— Лейтенантът на вътрешния отдел ми каза, че няма нищо ново за убийството на Къртис — каза Ковак. — Не и днес. Разследващият делото е мъртъв.

— Знам — промърмори Спринджър, извъръщайки поглед. — Чух. Самоубийство. Много неприятно.

— Така казват.

Другият детектив отново го погледна.

— Какво означава това?

Ковак сви рамене.

— Нищо. Начин на изразяване.

Спринджър обмисли чутото и прецени възможностите. Накрая раменете му се отпуснаха.

— Виж — започна. — Не мога да си позволя от вътрешния да се занимават с мен. Кандидатирал съм се за делегат на профсъюза.

— Ако вътрешният отдел те вземе на мушка, това ще те изстреля до върха.

— Само ако такива като теб си направят труда да гласуват. За разлика от теб, Ковак, имам по-големи планове за живота си. Обръщам внимание на онова, което може да ми се лепне. Моля те, не ме прецаквай.

Ковак го проследи с поглед, докато се отдалечаваше, видя го как се бутна отново в същата сервитьорка, очевидно в мислите си беше далече от „Патрик“.

— Като по учебник — изрече подигравателно Ковак. — Само че по кой учебник? „Практическо ръководство за разследване на убийства от чучело.“

Лиска мълчеше. Тя се бе обърнала настрани, за да наблюдава излизането на Спринджър, но като че се бе загледала в нещо много подалечно. „На светлинни години отук“ — помисли той. Той я потупа по рамото.

— Хей, много ти благодаря. Голямо внимание ми обърна.

— Остави го, Сам — каза тя и се извърна обратно към него. — Спринджър е чист. Не заслужава това, което вътрешният отдел може да му стори, и то без да има причина.

— Ако той знае нещо, аз го искам.

— Аз ще го разбера.

Ковак я погледна. Тя избегна погледа му. Приличаше на четиринайсетгодишно хлапе, научило неприятна тайна. Например, че капитанът на футболния отбор пие бира и пуши цигари. Тя посегна колебливо към последния пържен картоф.

— Има ли ти нещо? — попита тихо той.

Устните ѝ се изкривиха в подобие на усмивка.

— Ами да. Хормоните ми. Искаш ли да направиш нещо по въпроса?

— Ако причината за раздвижването на хормоните ти е Кал Спринджър, ще трябва да те поля с ледена вода.

— Моля те. Току-що се нахраних — отвърна с отвращение тя. — Беше дълъг ден. И то след една дълга нощ. Трябва да се прибирам.

— Мислех, че не желаш да имаш нищо общо с вътрешния отдел.

— Така е — отвърна тя, докато прибираше нещата си.

— Това как би могло да ме спре да разбера какво крие Спринджър? И той самият не гори от желание да има вземане-даване с тях.

— Както искаш.

Лиска имаше право на някоя и друга тайна, макар това да не му допадат.

Той се изправи и хвърли няколко банкноти на масата, после взе палтото си от закачалката в дъното на сепарето.

— Отивам да проверя какво е държал Анди Фалън в аптекката си.

— Сам Ковак, неуморният детектив.

— А с какво друго да си запълвам времето?

— Очевидно с нищо. Никога ли не ти се е приискало нещо повече? — попита тя, докато се измъкваше от сепарето.

— Не-е. — Опитва се да прогони мисълта за Аманда Савард. Това бе толкова абсурдно, че трудно би минало и за фантазия. — Ако не искаш нищо, няма да си разочарован, когато не го получиш.

12.

Подземният гараж беше наречен на името на едно ченге, убито най-хладнокръвно в пицария на Лейк Стрийт. Лиска винаги се сещаше за това, когато късно вечер си търсеше колата съвсем сама или пък когато беше изморена и мразеше бъдещето. Тази нощ беше такава. Рампата беше пуста, а настроението ѝ бе мрачно. Ковак се бе върнал в участъка, за да вземе ключа от къщата на Анди Фалън. Тя бе отхвърлила предложението му да я придружи до колата.

Усети как косата ѝ настръхна. Тя рязко спря, обърна се и се взря в мрака. Наоколо се чуваха различни звуци, които ехтяха в бетонния лабиринт, и това затрудняваше определянето на източника им. Захлопването на врата можеше да бъде едно ниво по-горе или по-долу. Стърженето на нечии подметки можеше да бъде в края на редицата коли. Или точно зад теб. Рампите на подземните гаражи бяха любимо място на крадци и изнасилвачи. Скитниците, повечето от тях пияни или умствено недоразвити, използваха рампите като убежище и тоалетни, когато ги изгонеха от места като обществената библиотека в центъра на града.

Лиска непрекъснато изчакваше и се оглеждаше, обръщайки се бавно, хванала с една ръка пистолета.

Тя не видя никого и не чу нищо обезпокояващо. Може би беше просто изнервена, но си имаше причина. Беше прекарала деня си, разпитвайки за смъртта на две ченгета. Имаше усещането, че някой бе сложил възглавница върху главата ѝ и я беше стягал с менгеме. Искаше да си е у дома с любимите деца и за няколко часа да забрави, че доброволно си бе предложила услугите да се разрови в купчина лайна на вътрешния отдел.

— Направо съм светица — измърмори тя, свали ръката си от пистолета и бръкна в джоба си за ключовете на колата.

А сега трябваше да измисли как да омае Кал Спринджър, за да измъкне информацията. Божичко! Тежка задача.

Трудно можеше да си представи, че той се е забъркал в някоя мръсотия. Останалите рядко го канеха с тях на обяд, та камо ли да участва в конспирация, но от него определено се излъчваше миризма на страх. Тя ѝ напомни за баща ѝ. А тя мразеше това.

— Защо ли не послушах майка си? — промълви. — Научи занаят, Ники. Козметика. Ресторантьорство. Цели се по-високо. Намери си работа, където можеш да носиш хубави дрехи. Срещни мъжа на мечтите си.

Тъмносиният сатурн, който ѝ служеше за пътуващ кабинет и такси, се намиреше в края на редицата до стената на твърде тъмно място, което не ѝ допадна. Беше обърнат навън, готов за бързо измъкване. Тя натисна бутон на дистанционното управление и тихичко изруга. Нищо не се случи. Никакъв звук от автоматичното отваряне на ключалките. Устройството ѝ правеше номера от седмици — понякога работеше, понякога не. Лиска беше толкова заета, че не ѝ оставаше време да го закара на ремонт. Виждаше ѝ се твърде дребно неудобство, за да му обърне внимание. Докато не се озова сама на тъмната рампа.

Някакво тупване и стържене я накара да застине на място за втори път. От друго ниво долетя протестиращ звук на кормило, навито силно в едната посока. На това ниво усещаше нечие присъствие. Друго човешко същество. Тя не се втурна в глупаво търсене на рационално обяснение, както биха постъпили повечето жени в подобна ситуация. Човек трябваше да се доверява на инстинктите си повече, отколкото на обучението и възпитанието. Щом усещаше, че нещо не е наред, значи нещо наистина не беше наред.

— Хей! Кой е там? — рязко извика тя и бавно се обърна. Пулсът ѝ се ускори.

Тя се придвижи към колата — в лявата ръка държеше ключовете, а с дясната посегна отново към пистолета и го измъкна от кобура. Опита се да отключи, веднъж, втори път. Не сведе глава нито за миг, продължи да оглежда мястото отляво надясно, отдясно наляво, като се напрягаше да види... нещо или някого. Потъналата в сянка страна на бетонната колона изглеждаше малко по-дебела и по-изкривена.

Лиска примигна.

Най-сетне улучи ключалката. Лиска се вмъкна в сатурна, затвори вратата, натисна бутона за заключване на вратите, но без резултат. Изруга и запали мотора, после пак натисна бутона. Този път чу как се

задействаха ключалките. Погледът ѝ все още не се отместваше от колоната на петдесетина крачки от нея. Не забелязваше движение, но усещането за друго живо същество, което я наблюдава, не изчезваше.

Време беше да тръгва.

Хвърли куфарчето си на седалката и на пода се разпиляха стара поща, торбичка от „Бургер Кинг“, няколко списания, една гуменка, няколко пластмасови фигурки. И купчина счупено стъкло.

Пулсът ѝ отново се ускори.

Стъклото от страната на пътника беше счупено. Реши, че вероятно е работа на някой наркоман. Сигурно беше нейният фантом в сенките, който сега се криеше и я чакаше да си тръгне, за да счупи нечие друго стъкло и да отмъкне нещо ценно. Това бе най-логичното обяснение.

Тя запали мотора и включи на скорост. Смяташе да стигне до нивото на улицата и оттам да се обади на патрулна кола от добре осветената кабина на обслужващия паркинга.

Погледът ѝ попадна на червена примигваща светлина, която ѝ напомни, че трябва да закара колата на преглед.

— Да, а кой ще прегледа моя мотор? — изръмжа тя и изкара колата от мястото.

Фаровете ѝ осветиха колоната. Нищо. Нямаше никого. Въпреки това чувството за нечие присъствие не я напускаше.

Погледна в огледалото за задно виждане, щом подмина колоната, и за миг зърна нещо. Един човек беше застанал близо до седан, паркиран на три коли от мястото, където допреди минута стоеше тя.

Нищо необичайно да видиш човек на паркинг. Рано или късно за всяка кола се появява някой. Обикновено този „някой“ отваря вратата и запалва фаровете. Този не го направи, а се скри. Лиска се отказа да гледа в огледалото, а погледна през лявото си рамо. Дясната ѝ ръка лежеше върху пистолета на седалката до нея — малък „Зиг Зауер“, подходящ за малката ѝ ръка, но достатъчен да спре и връхлитащ бик.

Откъде бе дошъл този човек? Тя непрекъснато се бе оглеждала и слушвала. Никой не би могъл да стигне толкова далеч на рампата, без тя да не разбере.

— Хей!

Гласът я стресна като куршум. Лиска рязко извъртя глава надясно и видя един мъж, който бе наврял главата си през счупения прозорец.

— Хей! — извика отново той. Лицето му сякаш беше издълбано с чекийка в дънер. Беше мръсно, с груби черти. Имаше жълти зъби, мръсна брада и подивели тъмни очи. — Дай пет долара!

Лиска даде газ. Гумите изсвистяха върху бетона. Мъжът яростно изрева и грубите му ръце се вкопчиха в облегалката на седалката. Лиска вдигна пистолета и го размаха пред очите му.

— Махай се от колата ми! Аз съм ченге!

Мъжът отвори широко уста, изрева отново и я обля с вонливия си дъх.

Лиска отново насочи пистолета си към него.

— Изчезвай, тъпанар!

Тя изви с една ръка кормилото наляво и удари рязко спирачка, при което сатурнът занесе. Задната броня закачи малък товарен автомобил, а пияният пусна облегалката и бе изхвърлен навън.

Лиска спря колата, скочи от нея и я заобиколи отпред, държейки насочен пистолета. Пияният лежеше със затворени очи свит на купчина близо до задницата на мръсен автомобил с три врати и приличаше на мъртъв. Майната му, само това ѝ липсваше, да убие някого. В този момент се появи служителят, който обслужваше рампата: дебел мъж в зле скроена униформа, с прекалено тясна шуба, от която напираше биреният му корем.

— Божичко, лейди! — възкликна той задъхано между две вдишвания. Беше двайсет градуса, а той се потеше като състезателен кон с полепнала кестенява коса върху едрата му глава. Очите му щяха да изскочат, щом се спряха върху пистолета и той вдигна ръце.

— Аз съм ченге — каза Лиска. — Той е арестуван. Има ли някаква охрана?

— Ъ-ъ... в почивка е.

— Страхотно. В стриптийз бара зад ъгъла, нали?

Служителят няколко пъти отвори и затвори уста. Тя провери дали пияният е жив. Дишането му бе равномерно и пулсът му беше добър. Не видя кръв. Измъкна белезници от джоба на палтото си и закопча една върху китката му.

— Имаш ли клетъчен телефон? — погледна към служителя.

— Да, госпожо.

— Обади се на 911. Имаме нужда от полиция и линейка.

Той се оглеждаше къде да се скрие.

— Да, госпожо. Мисля, че споменахте, че вие сте ченге.

— Просто го направи.

Пияният отвори кървясало око и опита да го фокусира върху нея.

— Ти си момче — заяви той. — Дай ми пет долара.

Лиска гневно го изгледа.

— Имаш право да мълчиш. Използвай го.

Тя закопча другата част на белезниците към теглича на автомобила. После се върна към колата си и измъкна от жабката огромен фенер „Маг Лайт“, какъвто ползваха патрулните полицаи. Това чудо тежеше близо килограм и приличаше на сопа. Служителят все още стоеше с вдигнати ръце, когато тя се върна.

Лиска го изгледа с негодувание.

— Защо не се обаждаш?

— Не искам да правя резки движения.

— О, за Бога.

Тя прехвърли в лявата си ръка фенера, извади отново пистолета си от джоба и тръгна назад по рампата.

— Къде отивате? — извика след нея служителят.

— Да потърся един тайнствен човек. Върви да се обадиш.

Беше почти десет часът, когато изтощената и възмутена Лиска най-после зави по алеята пред дома ѝ. Настроението ѝ се влоши още повече, като видя колата на Спийд, блокирала пътя ѝ към гаража. Това нямаше значение, тъй като така или иначе не можеше да вкара своята в гаража заради натрупаните боклуци. Но въпросът беше принципен.

Тя остана в сатурна, зъзнейки. Включеното отопление не можеше да прогони студа, който нахлуваше през липсващия прозорец. Не беше открила и най-малка следа от фантома на рампата. Патрулните полицаи бяха задържали пияния — Едуард Джедс — и бяха последвали линейката до болницата. Там вероятно щяха да убиват времето си, докато чакат да бъде прегледан, като пият кафе и флиртуват със сестрите от отделението. Нямаше много, в което да го обвинят, освен ако не докажеха, че той е бил този, който е счупил прозореца, но Лиска не беше видяла как се е случило. Не ѝ се вярваше, че е станало по този начин. Значи Джедс беше разбил прозореца, после я бе изчакал да се появи, възнамерявайки да скочи през прозореца като цирково пони — нещо, в което тя силно се съмняваше.

От колата не липсваше нищо, не че тя държеше ценни предмети в нея. Едва ли са я разбили, за да откраднат някоя пластмасова фигурка. А жабката изобщо не бе претърсвана. Стереото също си беше на мястото. Прииска ѝ се да беше обратното. Кражбата на каквото и да е щеше да даде смислено обяснение за счупеното стъкло. Единственото, което беше разбъркано, беше старата ѝ поща. Някой, който проникваше в чужди коли на обществен паркинг, вече имаше домашния ѝ адрес.

Фантомът в сенките.

Защо от всички коли на рампата беше избрал точно нейната?

Тя събра нещата си и се отправи към къщата. Никой не забеляза влизането ѝ. В дневната ѝ се вихреше сражение. В единия край от одеяло бе измайсторена палатка. До коледното дръвче с обърнатите столове от трапезарията бе построено укрепление. С лица, намазани с боя, момчетата търчаха наоколо в пижамите си и размахваха пластмасови саби, вдигайки шум, достатъчен да събуди мъртъвци. Бившият ѝ съпруг, навлякъл хавлия върху дрехите си и вързал черен парцал около главата си, се беше привел, стиснал в ръка самурайски меч.

— Добре дошла вкъщи, мамо — каза Лиска и пусна чантата си върху масата в трапезарията. — Добре ли мина денят ти? Не съм — отговори си тя сама. — Но благодаря, че попитахте. Радвам се да си бъда вкъщи, където всичко е тихо и спокойно и ме очакват с нетърпение.

Кайл пръв реагира, закова се на място, а усмивката изчезна от лицето му докато местеше поглед от майка си към баща си. Две години по-голям от Ар Джей той добре си спомняше враждебността в края на брака им и беше чувствителен към напрежението, което цареше между родителите им.

— Здравсти, мамо — каза, после сведе поглед към играчката в ръката си и я остави настрана, сякаш засрамен, че са го уловили да се забавлява. Той бе наследил красивия външен вид на баща си, но с една сериозност, която липсваше на Спийд.

— Здравей, голямо момче. — Лиска отиде до него, отметна косата му назад и го целуна по челото. Кайл погледна към пода.

Ар Джей квичеше като диво прасе и препускаше в кръг, като размахваше сабята си, без да удостои с внимание майка си. Тя усети

как я обзема познатият гняв, когато отмести поглед към бившия си съпруг.

— Здравсти, Спийд, не си представях, че ще те видя тук. Ти почти се държиш като баща. Къде е Хеда?

— Освободих я — отвърна той и се изправи. — Защо да плащаш на детегледачка, когато няма нужда. Имах свободно време тази вечер.

— Много мило от твоя страна да се загрижиш за финансовото ми състояние — забеляза тя, като ужасно ѝ се искаше да добави: „Особено като се има предвид, че никога не участваш в него.“ Но заради децата премълча.

— Минало е времето ви за лягане, момчета — каза тя, като отново влезе в ролята на лошия и намрази Спийд за това. — Вървете да измиете лицата и зъбите си, моля.

Кайл тръгна към вратата. Ар Джей я изгледа сърдито и нададе смразяващ кръвта вик, като заскача във въздуха с размахани ръце и крака, правейки се на нинджа.

Кайл се върна и го хвана за ръката.

— Стига толкова, Твърдоглавка — каза той с най-строгия си глас. Лиска не го смъмри.

— Знам, че си бил добър в кръшкането — обърна се тя към Спийд, след като момчетата излязоха от стаята, — но синовете ти все пак ходят на училище. И по тази причина имат нужда от сън.

— Една безсънна нощ няма да ги убие, Ники.

— Не, няма.

„Но защо избра точно тази нощ?“ — искаше да го попита тя, но се опасяваше, че ако го направи, може да избухне в сълзи. Беше твърде изтощена, за да понесе Спийд, а и от сандвича на Ковак беше минало доста време. Тя разтри лицето си, после прекоси трапезарията и отиде в кухнята, където започна да рови в един от долните шкафови.

Забеляза как Спийд се подпря на вратата. Беше свалил хавлията и бе останал по черна тениска на „Аеросмит“. Тя очертаваше широките му гърди и плоския корем. Ръцете му бяха с добре оформени мускули. Личеше, че напоследък е тренирал много. Той дръпна черния парцал от главата си и разроши късо подстриганата си коса.

— Искаш ли да говориш за това? — попита той.

— Че откога си говорим изобщо за нещо?

Той вдигна рамене.

— Можем да започнем тази вечер.

— Не желая да започвам нищо тази вечер.

Издърпа от долапа кутия, пълна със сини прозрачни найлонови торбички за боклук, извади една и я опита на големина и здравина.

— Ще свърши работа засега.

— За какво?

— Някой е разбил тази вечер стъклото на колата ми. Става малко ветровито, като вдигна седемдесет по магистралата.

— Проклети наркомени — измърмори той. — Откраднали ли са нещо?

— Нищо.

— Само са счупили прозореца ли?

— И са преровили старата ми поща върху предната седалка.

— Сигурна ли си, че е било само това? Да не е имало извлечения от кредитната карта? Или сметки от телефона? Или нещо подобно?

— Не.

— И не са взели стереото?

— Какво да вземат? Карам сатурн. Колата има радио. Кой би искал да го вземе?

Спийд се намръщи.

— Не ми харесва това, че не са откраднали нищо.

— На мене също. — Тя дръпна чекмеджето и извади руло с лепенка. — Искан ми се да бяха взели цялата кола. Светна лампата за проверка на двигателя. С моя късмет вероятно ще се окаже, че моторът страда от някоя неизлечима болест.

— Да не работиш върху нещо, от което някой се интересува? — попита той и се приближи до плота, където тя механично сгъваше торбичката на малко правоъгълниче.

Лиска се сети за Неоновия мъж, за Кал Спринджър и вътрешния отдел, за патрулния Огдън и за двете мъртви ченгета. Поклати глава и сведе поглед към торбичката.

— Нищо специално.

„Застанал е твърде близо — помисли си. — Не го искам толкова близо. Не и тази нощ.“

— Чух, че медицинската експертиза е дала заключение за вашето момче от вътрешния. Нещастен случай, а?

Лиска повдигна рамене.

— Така ще изплатят застраховката.

— Ти другояче ли мислиш?

— Няма значение какво мисля аз. Ленард каза, че случаят е приключен.

— Има значение, ако продължаваш да се ровиш. Ти как мислиш? Че го е отнесъл заради разследването ли? Че някое долно ченге го е линчувал? Звучи много шибано, Ники. Какво би могло да става в полицейското управление на Минеаполис, та да накара някого да се реши на подобна постъпка?

— Нищо не мисля — прекъсна го тя малко нетърпеливо. — И нямам представа какво става във вътрешния отдел. И без това няма никакво значение. Лейтенантът обяви случая за приключен.

— Значи край. Не се занимаваш повече. Е, това е някакво облекчение.

— Разбира се — съгласи се тя неубедително. Усещаше, че той я наблюдава и се опитва да долови какво не му казва.

— Ники...

В гласа му прозвуча раздразнение и може би малко копнеж. А може би на нея просто ѝ се искаше да е така. Той докосна брадичката ѝ и тя го погледна, затаила дъх. Техните взаимоотношения се бяха променили, но той все още — и за голямо нейно отчаяние сигурно щеше винаги да продължи — я привличаше физически. На химията не ѝ пукаше за ревност, съперничество или изневери.

— Ще се целувате ли?

— Ар Джей — каза Лиска, а Спийд силно въздъхна, — не се задават такива въпроси. Не е възпитано.

— Какво от това?

Той не бе успял да измие съвсем боята от лицето си. Тя се наведе и целуна едно петно върху челото му.

— Ами това, че те обичам — отвърна му тя. — Време е да си лягаш.

— Но татко...

— Той тъкмо си тръгваше — отвърна майка му и погледна многозначително Спийд.

Ар Джей се намръщи.

— Ти винаги го караш да си тръгва.

— Хайде, Рокит. — Спийд сложи ръка върху рамото на Ар Джей и го побутна. — Ще те сложа в леглото и ще ти разкажа някоя приказка.

Лиска ги проследи с поглед как излизат от кухнята и изпита желание да ги последва. Не защото искаше да създаде впечатление за нормален семеен живот, а защото ревнуваше заради разбирателството, което цареше между Спийд и момчетата. Не беше здравословно да си позволява такива мисли. Не беше здравословно и желанието ѝ бившият ѝ мъж да я докосне.

Тя взе лепенката и найлоновия плик и излезе навън. Хладният въздух я отрезви.

— Колко изискано — измърмори тя, докато залепяше плика върху счупения прозорец. Една лепенка винаги придава стил на колата.

Кварталът беше притихнал. Нощта беше ясна и студена и на небето имаше повече звезди, отколкото се виждаха от града. Съседът ѝ отляво работеше за „Юнайтед Уей“, а семейната двойка отдясно от трийсет години работеше за „ЗМ“. Никой от тях никога не беше виждал мъртвец да виси обесен на греда. Застанала до колата, Лиска неочаквано се почувства сама, отдалечена от нормалните хора чрез преживяното и от това, което тепърва щеше да преживее. Отделена от тях от насилието, насочено тази нощ срещу нея.

Някой, когото не познаваше и не можеше да идентифицира, имаше адреса ѝ.

Тя погледна към пътя. Всяка минаваща кола... очи, които я наблюдават от мрака... Всеки шум под прозореца на спалнята ѝ...

Уязвимостта не беше позната и желана. Премина през нея сякаш я тресеше. Предчувствие за страх. Вид слабост. Безпомощност. Чувство за самота.

С наслада би си го изкарала на някого.

— Най-последно сами.

Лиска се стресна и се завъртя, разпознавайки гласа.

— Майната ти, Спийд! Как си оцелял толкова време?

— Не знам. Очаквах, че ще ме убиеш преди доста време.

— Извади късмет, че не държах пистолет.

— Може би все още имам късмет, че не държиш пистолет.

Той бръкна в джобовете на старото си яке и извади кутия „Марлборо“ и запалка. Запали една.

— Точно сега няма да те застрелям — успокой го тя. — Иска ми се вечерта да свърши. Ако те застрелям, няма да си легна цяла нощ, докато се разправям с полицията и адвокати. Не си заслужава.

— Божичко, благодаря.

— Изморена съм, Спийд. Можем ли вече да си кажем „лека нощ“?

Той дръпна дълбоко от цигарата, издиша дима и погледна към пътя, където бавно премина тъмен седан без отличителни белези.

— Ще повикаш ли утре някого да ти постави стъкло? — попита и поръси пепел, посочвайки към колата ѝ.

— Вече съм на телефона.

— Щото този найлонов плик е направо покана за крадците.

— Благодаря за загрижеността ти.

— Ти си майка на децата ми.

— Това говори много за добрата ми преценка, нали?

— Хей — той я погледна в очите и хвърли цигарата на снега, — да не би да съжаляваш за момчетата?

Лиска срещна погледа му.

— Не съжалявам за тях. Дори и за секунда.

— Но съжаляваш за нас.

— Защо го правиш? — попита тя. — Не е ли малко късно за разкажание и пазарене, Спийд. Бракът ни от дълго време беше приключил.

Спийд извади ключовете от джоба си и намери този, който му трябваше.

— Съжаление за изгубеното време. Живей за момента, тъй като никога не знаеш дали няма да е последният.

— И след тази ободряваща забележка... — Лиска тръгна към къщата.

Когато мина покрай него, той я хвана за ръката. Смяташе да опита да я целуне. Прочете го в очите му, усети го по напрежението на тялото му. Но тя не искаше. Предположи, че и той го забеляза.

— Внимавай, Ники — тихо рече той. — Прекалено си смела и това не е добре за самата теб.

— Това съм, от което имам нужда — отвърна тя.

В отговор той тъжно се усмихна и я пусна.

— Да. Жалко, че никога не съм бил това, от което имаш нужда.

— Не бих казала никога — отрече тя, но не го погледна.

Не го видя как си тръгва, но го наблюдава как изкарва колата от алеята на пътя. Остана там, докато червеният блясък на задните светлини изчезна. „И ето, че отново съм сама“ — помисли си, оглеждайки колата си. Или поне се надяваше, че е сама.

Изкачи задните стъпала и влезе в къщата. Заклучи вратата и загаси осветлението. И докато се оттегляше в спалнята си — сама, един тъмен седан мина по улицата... за втори път.

13.

Къщата на Анди Фалън тъмнееше сред заобикалящите я, като единственият отблясък идваше от отражението на светлината от лампата от съседската веранда върху жълтата полицейска лента, пресичаща входната врата.

Ковак откачи лентата, отключи вратата и влезе. В къща, където е минал екипът по оглед на местопрестъплението, винаги остава да витае някакво усещане за оскверняване. Без благословията на собственика през нея са минали доста хора, които са претърсвали и са оглеждали. Личните вещи са били докосвани, светостта на уединението е била нарушена. Изказвани са заключения, правени са забележки. Всичко това сякаш висеше във въздуха като миризма на развалено. И въпреки това Ковак се връщаше в къщата с намерението да обиколи отново стаите и да се опита да добие представа за жертвата, преди да се превърне в труп.

Започна от дневната с коледното дръвче, украсено с малки лампички и гирлянди от червени мъниста. Беше красиво и от него се разнасяше фалшив боров аромат.

Той приклепна и прегледа картичките, прикрепени към опакованите подаръци, като си записваше имената. Повечето бяха от Анди Фалън, предназначени за Кърк, Арон и Джесика... Щеше да сравни имената в бележника с адреси на Фалън, за да отдели приятелите му. По същия начин щеше да постъпи и с коледните картички, натрупани в кошница върху малката маса.

Прехвърли се към ъгъла с уредбата и прегледа заглавията на видеокасетите. „Чудо на 34-та улица“, „Холидей Ин“, „Животът е прекрасен“ — филм, започващ с един мъж, който иска да се самоубие, но завършващ с обичайния за Холивуд лигав щастлив край. Но никакъв ангел, наречен Кларис, не бе успял да спаси Анди Фалън от съдбата му. Ковак от опит знаеше, че когато се нуждаеш от ангел, той не се появява.

За да стигне до стълбите, той прекоси трапезарията, която като в повечето жилища изглеждаше неизползвана.

В банята, разположена близо до стълбите, се виждаха обичайните вещи, необходими за всекидневните нужди на един мъж. Ако имаше хавлиени кърпи, те биха могли да се проверят за косми и телесни секрети и да бъдат изпратени в лабораторията за сравнение на ДНК. Ако смъртта на Фалън бе безсъмнено убийство — или определена като такава, той щеше да накара хората от екипа да изпразнят сифоните на умивалниците и да проверят за наличие на косми. Известно му бе, че с подобни улики рядко се печелеше дело, но от прокуратурата държаха на тях. Обаче този случай официално бе приключен и никой нямаше да се рови за срамни косми във ваната на Анди Фалън.

На рафтчето в аптечката намери кафяво шишенце със золофт, предписан от лекар. Антидепресант. Д-р Сейрос. Ковак си записа нужната информация и остави шишенцето на мястото му. До него видя опаковка с тилебол и друга с мелатонин. Нито следа от золпидем или пък от амбиен.

В спалнята миризмата на смърт преобладаваше над тази на освежителя за въздух. Помещението беше обработено за отпечатъци и по повърхността на скрина и нощните шкафчета се забелязваха фини, подобни на пепел остатъци. Като се изключеше това, всичко изглеждаше спретнато като в нова хотелска стая. Синята кувертюра беше опъната върху леглото. Ковак я повдигна в единия край. Чаршафите бяха чисти. За разлика от стаята на баща му в спалнята на Анди Фалън нямаше купища мръсно спално бельо или празно бурканче от конфитюр с един пръст изветряло уиски. Гардеробът беше подреден. В чекмеджетата бяха нагънати бельо и чорапи.

На нощното шкафче лежеше книга с твърди корици, в която се разказваше за млад мъж и неуспешния му опит да прекоси безкрайната бяла шир на Аляска. Може пък потискащото впечатление от нея да бе наложило вземането на едно-две хапчета золофт. В чекмеджето имаше уокмен, няколко касети за отпускане и медитация, таблетки за смучене против кашлица с вкус на лимон и мед. Върху шкафчето от другата страна бяха подредени тумбести железни свещници и купа от кован метал. В чекмеджето намери кибритени кутии от различни барове и ресторанти и туба с интимен вазелин.

Ковак затвори чекмеджето и огледа стаята, мислейки си за Анди Фалън. Добрият син. Изискан. Не създава проблеми и винаги се стреми нагоре. Добре заключил тайните си в метафорични чекмеджета и шкафове. Върху скрина бе поставена същата снимка, която Майк захвърли, когато разбра за смъртта му. Беше от дипломирането на Анди от полицейската академия. Спомен, който Анди бе запазил, независимо от отношенията с баща му.

Ковак изпита дълбока тъга. Вероятно това бе причината, поради която не се бе опитал да бъде нещо друго, освен ченге. Беше се сблъсквал с твърде много разрушени семейства, унищожени от нереализирани или нереалистични очаквания. Никой не се задоволява само с постигнатото. У човека е заложено да иска повече, да иска по-доброто, да се стреми към онова, което не може да постигне.

Той си пое дълбоко въздух, задържа го за секунда и реши да си тръгва. Слаб мирис на застоял цигарен дим подразни ноздрите му. Помисли си, че е от дрехите му, и отново подуши въздуха. Не. Това бе миризма, замаскирана под друг аромат. Освежител с горски аромат над мириса на изгорял тютюн. Съвсем слаб, но го имаше.

В стаята не се виждаха пепелници, нито отворени пакети цигари. Не беше забелязал следи от пушач и в останалата част на къщата. На хората от екипа за оглед на местопрестъплението не се разрешаваше да пушат.

Стив Пиърс беше пушач. Замисли се за заключението си, че Пиърс крие нещо. Сети се за госпожица Деъринг с очи като на кошута.

Отново насочи вниманието си към леглото. Беше старателно оправено. Чаршафите бяха чисти. Никой дори не бе сядал отгоре. Това не беше ли странно? Фалън бе открит увиснал на няколко крачки от леглото, с гръб към него. Според Ковак, след като човек е подготвил сцената на самоубийството си или на сексуалната игра, логично би било да седне, за да обмисли старателно всичко, преди да си пъкне главата в клупа.

Отиде на мястото, където бе висяло тялото на Фалън, и измери разстоянието до леглото. Една или две малки крачки. Той се намръщи на отражението си в огледалото. *Съжالياвам.*

Думата бе все още там. Бяха намерили маркера, който вероятно бе използван. Нищо особено. Марка „Шарпи“, черен, неизтриваем,

оставен върху скрина. Ковак си взе бележка да не забрави да провери за пръстови отпечатьци върху него.

Бяха снели отпечатьците на Пиърс още във вторник, докато беше в кухнята — за да ги елиминират. Стандартна процедура. Но Пиърс не изглеждаше много доволен. Дали защото се страхуваше, че ще намерят отпечатьците му в тази спалня? Върху предната част на чекмеджето с вазелина ли? Или върху колоните? Или върху огледалото? Или върху черния маркер?

Не беше толкова сложно да си представиш сценария: Пиърс и Фалън са били тайни любовници, харесвало им да си играят. Но играта се обърква, Фалън умира. Пиърс се паникьосва. А може би не е било чак толкова невинно. Може Фалън да е настоял той да се обвърже с него и да зареже годеницата си. Може би Стив Пиърс е видял как уютното му местенце в „Деъринг-Лендис“ изчезва в канализацията, когато Фалън го е заплашил, че ще го издаде. Може Стив Пиърс да се е върнал във вторник сутринта, за да провери дали не е оставил следи, а после е повикал полицаите, правейки се на най-добрия приятел.

Той хвърли последен поглед на спалнята и слезе долу. В кухнята провери в шкафове за други шишенца с предписани лекарства. Такива нямаше. Нямаше и използвани чаши върху плота. Съдомиялната машина беше пусната полупразна: три чинии, няколко сребърни прибора, различни стъклени чаши и чаши за кафе. В една ниша извън кухнята, затворена с врата, бяха пералнята и сушилнята. В пералнята имаше изпрани чаршафи и хавлиени кърпи.

Или Анди Фалън бе подредил къщата си, преди да умре, или някой друг се бе погрижил за това. От второто предположение нервите на Ковак се опънаха.

От другата страна на стълбите за втория етаж се намираха още две стаи. По-малката представляваше стая за гости и в нея нямаше нищо интересно. По-голямата бе превърната в домашен кабинет с бюро, рафтове за книги и две кантонерки за документи. Ковак включи настолната лампа и започна да преглежда чекмеджетата, като внимаваше да не разбърква съдържанието.

Познаваше доста ченгета, които си пазеха папки със стари случаи. Ако имаше Господ, Анди Фалън може да е запазил копие от разследването си на убийството на Къртис. И ако бе така, шансът да го е класифицирал под буквата К, бе голям.

Първата кантонерка съдържаше лична финансова и данъчна информация. Във втората трябваше да се крие джакпотът. Спретнато подредени папки с етикети, върху които с главни букви старателно бяха написани фамилните имена и осем цифри с номера на делото. На нито една от тях не се виждаше името на Къртис, нито на Огдън или на Спринджър.

Ковак се отпусна на стола пред бюрото, завъртя го и се замисли. Ако Фалън е бил обсебен от разследването на Къртис, би трябвало да има папка. Кантонерките не бяха заключени. Всеки би могъл да я вземе и да си излезе с нея. Помисли си за Огдън, но се съмняваше, че толкова сложно действие е по силите му. Да разбива с глава циментови блокове, да. Умна постъпка, едва ли. Но и никой не можеше да каже кой е влизал и излизал от къщата в периода между смъртта на Фалън и откриването на тялото му. Времето не беше малко, а хора наоколо — доста.

Той продължи да обмисля нещата, оглеждаше ги от различни ъгли, като се опитваше да измисли план как да се добере до истинската папка във вътрешния отдел, но нищо не му хрумна. Всички пътища бяха блокирани от прелестната лейтенантка Савард. Не можеше да стигне до папката без нея, а тя в никакъв случай нямаше да го позволи.

Представяше си я съвсем ясно как седи зад бюрото си. Лице на холивудска звезда от времето на черно-белите филми с Вероника Лейк. По неясни причини беше убеден, че онова, което се крие зад тази външност, е тайна, достойна за всеки велик детектив, бил той истински или измислен. Което го привличаше повече от външността. Искаше му се да се промъкне зад тайната врата и да разгадае какво се крие зад нея.

— Сякаш имаш шанс, Ковак — промълви той, изненадан и засрамен от самия себе си. — Ти и лейтенантката от вътрешния отдел! Да-а, може и да стане.

И докато си губеше времето в мисли по жена, която не би могъл да има, изведнъж го осени, че нещо липсва от бюрото на Анди Фалън. Нямаше компютър. Кабелът за принтера в единия край с широк куплунг се виеше отгоре като плоскоглава змия. Другият му край бе свързан към мастиленоструен принтер. Ковак отново провери чекмеджетата и намери кутия с нови дискети. Погледна в кантонерката с папките и установи, че във всяка една има дискета. Отиде до

рафтовете с книги и намери ръководства за работа за телефон/факс, за принтер, стереоуредба и за лаптоп „Гинкпад“ на Ай Би Ем.

— А къде е той? — попита на глас Ковак.

Докато обмисляше възможностите, един звук прекъсна размишленията му — остър, електронен, долитащ от другата част на къщата. Последва го скърцане на дървен под. Той изгаси настолната лампа и стаята потъна в мрак. Насочи се към вратата и ръката му автоматично посегна към пистолета в кобура на кръста. Изчака очите му да привикнат с тъмнината и се промъкна в антрето.

По навик беше изгасял лампите в стаята, които вече бе претърсил. Не искаше да привлича вниманието на съседите. Единствената светлина, която проникваше през стъкления прозорец на входната врата, беше достатъчна да очертае силуета на човек.

Ковак извади глока, насочи го с дясната си ръка, а с лявата потърси ключа за осветлението.

Човекът до вратата вдигна дясната си ръка близо до лицето.

Ковак затаи дъх в очакване да чуе изщракването на предпазител.

— Да, аз съм — мъжки глас. — В къщата съм. Аз...

— Не мърдай! Полиция! — изкрещя Ковак и натисна ключа за осветлението.

Мъжът се стресна и отвори широко очи, после ги присви срещу светлината. Свободната му ръка се вдигна, сякаш, да го предпази от куршумите. От клетъчния телефон в ръката му долиташе тъничък гласец.

— Не, всичко е наред, капитан Уайът — каза и бавно свали другата си ръка. Телефонът остана притиснат към ухото му. — Просто един от градските, който си върши работата.

Ковак огледа продължително мъжа пред себе си, но не свали пистолета, защото още беше бесен и искаше това да се забележи. Разпозна лицето от тържеството. Господин Големия красавец с черната коса и уханието от задника на Ейс Уайът, носещо се от дъха му.

— Остави телефона — троснато му нареди Ковак.

Големия красавец го изгледа изненадано.

— Но това е...

— Затвори проклетия телефон, Хубавецо. Какво си мислиш, че правиш, като влизаш в охранявана от полицията къща?

Човекът на Уайът изключи малкия телефон и го прибра във вътрешния джоб на скъпото си тъмносиво връхно палто.

— Капитан Уайът ме помоли да се срещнем тук. Не мислите ли, че това е достатъчна причина...

— Мисля, че не е достатъчно, Хубавецо — срязва го Ковак и се приближи все още с пистолет в ръка. — Можех да пръсна хубавата ти глава. Да си чувал случайно за звънец?

— А защо трябва да звъня в къщата на мъртвец?

— А защо изобщо трябва да идваш в къщата на мъртвец?

— Капитан Уайът ще дойде тук заедно с Майк Фалън. Господин Фалън трябва да избере дрехи за погребението на сина си — обясни с тон, който се използва, когато говориш на нахален подчинен. — Аз работя за капитан Уайът. Името ми е Гейвин Гейнс, в случай че се уморите да ми викате Хубавецо.

„Усмивката му подсказва, че се забавлява“ — помисли си Ковак. Никак не обичаше такива колежанчета.

— Трябва ли да остана в това положение? — попита Гейнс, отпуснал ръцете си отстриани. Отвън се чу шум от затваряне на автомобилна врата.

— Не се прави на много умен. — Ковак върна пистолета в кобура. — Сякаш можеш да бъдеш друг. И какво по-точно вършиш за капитан Уайът?

— Личен помощник съм. Отговарям за връзките е обществеността и с медиите. От каквото се нуждае.

Преведено: мазник, ласкател, близач.

— Ще има нужда от теб, за да му помогнеш да вкара господин Фалън в къщата — отбеляза Ковак и отвори вратата. — Или ще си изцапаш ръцете?

Гейнс стисна идеалните си зъби.

— Както казах, от каквото има нужда. Живея, за да му служа.

Наложи се и двамата да се заемат с Фалън. Майк висеше на ръцете им като мъртъв. Беше по-лошо, отколкото когато беше пиян, мина през ума на Ковак. Сякаш мъката беше увеличила тежестта на тялото му, а отчаянието бе отнело силата му. Ейс Уайът внесе инвалидния стол.

— Сам, чух, че едва не си застрелял моята дясна ръка — пошегува се Уайът. Самият господин Очарование.

— Ако му плащаш на мозъчна клетка, той ти дължи ресто — отвърна Ковак. — Май не му достига здрав разум.

— Защо говориш така? Та Гейвин не е нахлул незаконно на мястото на престъпление. Не е имало причина да очаква, че ще има друг човек. А ти всъщност защо си тук?

— Просто обичайния оглед — рече Ковак. — Търся някои късчета.

— Нали знаеш, че смъртта на Анди е определена като нещастен случай — произнесе тихо Уайът, отправил поглед към Майк Фалън, който се бе отпуснал в инвалидния стол. Гейвин стоеше настрана със скръстени отпред ръце, зареял поглед в далечината покрай коледната елха. Вероятно копираше филмов актьор, играещ таен агент.

— Така чух и аз — забеляза детективът. — Голяма работа си, Ейс, щом си задействал толкова бързо системата.

Уайът не долови иронията в думите му.

— Ами какъв смисъл имаше да удължаваме нещастieto на Майк? И чий интерес щяхме да обслужим, ако го определяхме като самоубийство?

— На застрахователната компания. Да вървят на майната си.

— Майк отдаде всичко на управлението — каза Уайът. — Краката си. Сина си. Най-малкото, което биха могли да сторят, е да му изплатят дължимото.

— И ти се погрижи за това.

— Моята последна велика постъпка като капитан. — На устните му се изписа познатата уморена усмивка. Без грим кожата му изглеждаше малко жълтеникава на осветлението в антрето, а бръчките покрай очите му бяха по-дълбоки.

Последната му велика постъпка. Много подходящо, като се имаше предвид, че случаят, който бе изстрелял Уайът към звездите, бе повалил Майк Фалън на земята.

— Къде е момчето ми? — изрева Майк.

Ковак приклепна до стола.

— Него го няма, Майки. Не помниш ли? Казах ти.

Той го погледна втренчено, със застинало лице и празен поглед. Знаеше. Знаеше, че синът му вече го няма, знаеше, че трябва да се изправи пред истината, да се справи с нея, да продължи напред. Но ако

продължи още малко да се преструва, че не разбира... Един стар човек може да си го позволи.

— Ако желаете, аз мога да се погрижа за избора на дрехите, капитане? — предложи Гейнс и тръгна към стълбите.

— Това ли искаш, Майк? — попита Ковак. — Един непознат да избере за момчето ти дрехите, с които да прекрачи в отвъдното.

— Той няма да отиде там — промълви отчаяно Фалън. — Отнел е сам живота си. Това е смъртен грях.

— Ти не го знаеш със сигурност, Майки. Може да е било нещастен случай, както казва съдебният лекар.

В продължение на няколко секунди бащата не свали погледа си от него.

— Аз знам. Знам какъв беше. Знам какво направи.

Очите му се напълниха със сълзи и той започна да трепери.

— Не мога да му простя, Сам — прошепна и се вкопчи в рамото на Ковак. — Господ да ми е на помощ. Не мога да му простя. Мразех го. Мразех го за онова, което правеше.

— Не говори така, Майки — намеси се Уайът. — Не го мислиш.

— Остави го да говори — срязва го Ковак. — Той знае какво мисли.

— Защо не се съгласи да постъпи така, както му казвах? — ломотеше Фалън, говорейки на себе си или на своя Бог — оня дето пази вратата на рая и не допуска самоубийци, обратни и други, които не отговарят на изискванията на ограничените разбирания на Майк Фалън.

— Защо?

Ковак докосна възрастния мъж по главата. Благословия от ченге на ченге.

— Хайде, Майки. Да го направим.

Оставиха инвалидния стол в подножието на стълбите. Ковак и Гейнс понесоха Майк Фалън на ръце. Уайът завършваше процесията. Сложиха стария човек на края на леглото с гръб към огледалото с написаното извинение, но не можеха да направят нищо срещу миризмата — миризма, добре позната на всяко ченге.

Майк Фалън сведе глава и тихичко заплака, изгубен в собственото си изтезание, питайки се какво се бе объркало. Гейнс се

приближи до прозореца и погледна навън. Уайът застана до края на леглото и намръщен се загледа в огледалото.

Ковак отиде до гардероба, за да избере костюма за погребението, и се запита кой ли щеше да направи същото за неговото.

— Кой предпочиташ, Майк? — попита, хванал в едната ръка тъмносин, а в другата тъмносив костюм.

Фалън не отговори. Беше се загледал в снимката върху скрина в другия край на стаята. Онази от дипломирането на Анди. Един застинал миг на гордост и радост.

— Никой родител не бива да надживява децата си — мрачно рече той. — Трябва да умре, преди те да разбият сърцето му.

14.

Никой родител не трябва да надживява децата си.

Особено той.

Бе го надживял.

Виждаше онази сцена пред очите си така ясно, сякаш не бяха минали двайсет години: зимната нощ. Черно и бяло. Студено. Тихо.

Обувките скърцат върху добре отъпкания сняг. Долавя шума от собственото си дишане. Усеца как фините косъмчета в ноздрите му замръзват.

Къщата изглежда огромна. Задната врата е открената.

В кухнята белите флуоресцентни лампи над плота жужат като кабели с високо напрежение. Върви в тъмното. Стаите са потънали в мрак, луната е ярка и светлината ѝ струи през прозорците. Тишина, която сякаш натиска с пръсти тъпанчетата му. Секундите бавно отминават.

Движенията му са атлетични. (Усещането е все още живо, независимо, че от двайсет години не чувства нищо от кръста надолу. Той си спомня напрежението във всеки мускул на тялото си — краката, гърба, пръстите на лявата ръка, стиснали дръжката на пистолета, пулсирането на сърцето му.)

И ето я. Изненадата при вида на нещо, което не помни съвсем ясно. Смърт в неочаквана синьо-бяла светкавица. Ужасно силна експлозия. Ударът го събаря назад, но въпреки това той стреля.

Офицерът пада.

Не вижда. Не чува. Носи се.

Неверие. Паника. Облекчение.

Аз съм мъртъв.

Иска му се да бе останал мъртъв.

Взира се в мрака, вслушва се в дишането си, усеца слабостта си, усеца смъртността си и за сетен път се пита защо не умря през онази нощ. Толкова често го бе пожелавал, но не бе направил нищо, не му стигна куражът. Вместо това остана жив, изпълнен с горчивина и

зависим от алкохола и успокоителните. Двайсет години в чистилицето. Никога не се опита да излезе, защото не смееше да погледне демоните в лицето.

Сега е изправен пред един от тях. Дори и в опияненото си състояние той го вижда ясно и го разпознава: демонът на Истината. Ангелът на Смъртта.

Демонът му говори тихо и спокойно. Вижда как мърдат устните му, но звукът като че излиза от собствената му глава.

Време е да умреш, Майк. Човек, не бива да надживява децата си.

Той се взира в стария си служебен револвер — 38-милиметров, с дълбока следа върху дръжката му, където куршумът, засегнал гръбначния му мозък, си бе проправил път към тялото му. Пистолетът, с който, както му бяха казали, беше убил убиеца си в последната нощ от службата си.

Чува слаб уплашен вик и предполага, че идва от тялото му, въпреки че звучи отдалеч. Ръцете му се мъчат да завъртят колелата на инвалидния стол, сякаш тялото му се опитва да избяга от съдбата, която е определила мозъкът му. Странно.

Пита се дали е било същото и при Анди — страхът нараства, докато примката се затяга около врата. Господи, какви чувства предизвиква у него тази гледка! Срам, ярост. Вина, омраза и обич.

— Обичах го — казва той задавено. От устата му се стича слюнка. — Обичах го, но и го мразех! Той бе виновен за това. Негова грешка беше.

Да казва тези думи беше като да забива нож в гърдите си. И въпреки това не можеше да спре да го повтаря, да го мисли, да мрази Анди, да мрази себе си. Що за човек може да мрази собствения си син? Проплаква отново — дълъг, мъчителен вой, който се надига и отслабва подобно на сирена. Само демоните го чуват. Той е сам в света, сам в нощта. Сам със своя демон, Ангела на Смъртта.

Човек не бива да надживява децата си. Трябва да умре, преди те да разбият сърцето му. Или той тяхното. Ти го уби. Ти го мразеше. Ти го уби.

— Но аз го и обичах. Не разбираш ли?

Видях какво направи, как разби сърцето му. Той направи всичко за теб, а ти го уби.

— Не. Не — казва той и усеща вкуса на сълзите. Паника и страдание растат като тумор в гърлото му. — Той не искаше да ме послуша. Казах му. Казах му... Проклет да е — ридае той. — Проклет педал.

Болката избухва и той замахва с ръце към демона, свил нокти като животно.

Ти го уби.

— Как бих могъл да го направя? — крещи той. — Моето красиво момче!

Искаш ли да се освободиш, от това, Майк? Да сложиш край на болката.

Край на болката...

Гласът е мамещ, съблазнителен. Той отново плаче, почти се задавя от страха, сграбчил гърлото му.

Край на болката.

Това е грях!

Това е изкуплението ти.

Направи го, Майк.

Свършвай.

Студеното дуло на служебния револвер целува бузата му. Сълзите се стичат по черната стомана.

Край на болката.

Направи го.

След всичките тези години.

Ридаейки, той отваря уста и затваря очи.

Светлината е ослепителна. Експлозията е оглушителна.

Действието е извършено.

В неподвижния въздух лъкатушат струйки дим.

Времето минава. Минута. Две. Уважение към мъртвите.

Проблясък и бръмчене на работещ мотор на кола.

Ангелът на Смъртта прибира снимката в джоба си, обръща се и си тръгва.

15.

Тя се събуди от неспокоен, изпълнен с кошмари сън и го видя. Той стоеше до леглото ѝ, осветен отзад от светлината, проникваща през вратата на банята: огромен силует, без лице, с рамена като планински хребети.

В гърдите ѝ като бомба избухна паника. Късове от нея заседнаха в гърлото ѝ и тя се задъха. Преминаха като шрапнел през стомаха ѝ. Мускулите на ръцете и краката ѝ се свиха в спазъм.

Бягай!

Докато се надигаше от леглото, той вдигна ръце и пусна нещо от тях. Видя го като на забавен каданс: дебело, извиващо се тяло на змия. Видя ясно цветовете му: млечнобял корем, кафяви и черни шарки върху гърба.

Размахала ръце, тя се замята напред-назад. За части от секундата объркването замъгли съзнанието ѝ. Светът стана катраненочерен. Не виждаше. Не чувстваше. Сякаш нямаше крака, макар че тичаше колкото ѝ държат силите.

Усети удар откъм дясното око. Сякаш ковашки чук я удари по черепа. Главата ѝ отскочи назад и ѝ се счу, че извика. После всяко движение замря и тя осъзна, че нещото, което я удари, е подът.

О, мили Боже, счупих си врата!

Той е все още в стаята.

Не мога да помръдна.

Усети как се изплъзва съзнанието ѝ. Тя се захвана за него с цялата си воля, насили мозъка си да функционира.

Ако можеше само да помръдне краката си... Да.

Ако можеше да помръдне ръцете си... Да.

Намести ръцете си отстрани и бавно се отгласна от пода. Главата ѝ тежеше като топка за боулинг, усещаше врата си слаб като клечка за зъби. Отпусна се назад върху коленете си, покри лицето си с ръце и усети пулсиращата болка. Реалност и тъмнина се сменяха в съзнанието ѝ. Ярка светлина, после мрак. Ярка светлина, после мрак.

Не беше истина.

Не се беше случило.

Не беше сън, но не беше и реалност. По-скоро халюцинация. Беше будна, но не и в съзнание. Нощен ужас, така му викат експертите. Тя бе станала експерт от собствен опит.

Сега я обля познатата вълна на отчаяние. Искаше да заплаче, но не можеше. Защитната вцепененост започна да изчезва. Не й хареса, но се примири. Бавно и несигурно се изправи на крака.

Притиснала ръка към слепоочието си, тя запали лампата на тоалетната масичка. В стаята нямаше никого. Светлината се отрази в раираните тапети. Леглото беше празно, обичайната купчина възглавници до извитата тапицирана табла за главата липсваше. Беше хвърлила възглавниците от двете страни на пода и беше бутнала чашата с вода от нощното шкафче. Върху килима с цвят на слонова кост тъмнееше мокро петно. Будилникът лежеше близо до празната чаша. Показваше 4:39 сутринта.

Бавно и с усилие се приближи до леглото и дръпна завивките. Нямаше никаква змия. Логично разсъждаващата част от ума й знаеше, че никога не е имало, но въпреки това огледа пода. Почти очакваше, че ще види тъмната форма да се плъзне под гардероба.

Тя се зае да успокои дишането си — едно упражнение, познато й така добре като самото дишане. Главата й пулсираше. Болката във врата й беше като забит нож. Гадеше й се. После усети, че ръката, притисната до главата й, лепне и разбра, че беше време да огледа пораженията.

Аманда Савард се взря в лицето си в огледалото в банята, почти без да забелязва обстановката. Мека, елегантна, женствена: едно обкръжение, което сама бе създала, за да й даде усещането за сигурност. Същите думи обикновено прилягаха към външността, която показваше на света, но сега тя изглеждаше така, сякаш бе играла пет рунда бокс. Дясното й слепоочие беше подуто от удара при падането и яркочервено, където плъзването по килима я бе ожулило. Цветовете изпъкваха ярко на фона на бледото й лице. Тя леко притисна с пръсти раната и от болката изсъска през зъби.

Какво обяснение щеше да даде? Как щеше да го скрие? Кой щеше да й повярва?

Взе хавлиена кърпа, намокри я със студена вода и стиснала зъби, леко докосна ожуленото. Глътна три хапчета тилебол и се върна в спалнята. Съблече нощницата си, която беше мокра от пот, облече огромна тениска и обу вълнени чорапи.

Къщата беше тиха. Всичко беше нормално — поне така показваше панелът на охранителната система до вратата на спалнята. Преди да си легне, бе извършила нощния си обход, проверявайки всички ключалки. И все пак страхът не я напускаше. От опит знаеше, че единственият начин беше да обиколи къщата, за да се увери, че няма неканен гост.

Извади пистолета си от чекмеджето на нощното шкафче и излезе в антрето, движейки се като деветдесетгодишна жена. Обиколи стая след стая, запали всички лампи, провери всеки прозорец, всяка ключалка. Остави лампите да светят. Светлината беше нещо хубаво. Светлината пропъждаше призраците в сенките. Призраците, които я преследваха толкова дълго, че беше чудно как притежаваха способността още да я плашат. Бяха й познати и омразни като членове на семейство.

Включи стереоуредбата в кабинета си и се разнесе песен на Кени Логинс. Спокойна, нежна песен за празници и спомени за дома. Макар че тя предизвика у нея чувство на самота и тъга, продължи да я слуша.

Харесваше малката стая в задната част на къщата. Тя гледаше към уединения заден двор, в който имаше доста хранилки за птици. В тази стая се чувстваше уютно и в безопасност. Живееше в предградията Плимут, което се извиваше покрай мочурищата и горите на езерото Медсин. Не беше нещо необичайно денем да види елен около хранилките. Нощем обаче животните се плашеха от защитното осветление. Трите снимки, които бе успяла да им направи през прозореца, висяха в рамки в кабинета ѝ. На едната се виждаше призрачен образ — собственото ѝ отражение в стъклото, насложено върху образа на животното, загледано в нея.

Тя спусна щорите, за да се откъсне напълно от света. Изпитваше нужда да се уедини. Спалнята ѝ беше нейното убежище, когато искаше да се откъсне от работата си.

Кабинетът ѝ служеше за убежище, когато искаше да избяга от сенките в живота си.

Тази нощ не успя да се избави от тях. Бюрото ѝ беше подредено, рафтовете и преградките за писма над него — добре организирани. Сметките и документите бяха надлежно прибрани, бележките бяха закрепени към магнитна поставка, а писалките — в чаша от черешово дърво. Нямаше снимки, а само няколко спомена, включващи полицейска значка в най-горния десен ъгъл на рафта. Тази вещ непрестанно ѝ напомняше защо бе станала ченге. Тя рядко я поглеждаше, но сега я взе в ръка и дълго я гледа.

Върху бюрото бе разгърнат вестник „Минеаполис Стар Трибюн“ на страницата, която повечето хора прескачаха и минаваха към спорта. Съобщението, привлякло вниманието ѝ, бе в долния край. Беше съвсем лаконично. Смърт в резултат на нещастен случай. Дори нямаше снимка.

„Срамота — помисли си тя. — Беше толкова хубав.“ Но за по-голяма част от жителите на града той щеше да си остане само в рамките на тези няколко реда, бегло погледнати и забравени. Вчерашна новина.

— Аз няма да те забравя, Анди — прошепна тя.

Как бих могла? Аз те убих.

Пръстите ѝ обхванаха значката и силно, до болка я стиснаха.

Минеаполис все още тънеше в мрак, когато Аманда Савард пристигна в Градския съвет. Повечето от светещите прозорци на кабинетите, които гледаха към улицата, вероятно си светеха още от предната вечер. Никой не идваше по това време, което ѝ даваше идеалната възможност да се промъкне незабелязано в кабинета си. Колкото по-дълго останеше скрита, толкова по-добре, въпреки че нямаше как да се измъкне от погребението следобед. Но на това събитие можеше спокойно да носи тъмни очила.

Дори и сега, макар да беше малко вероятно да се натъкне на друго човешко същество, тя беше с тъмни очила с големи рамки, скриващи пораженията, които сама си бе нанесла. Около главата си бе увила широк шал от черно кадифе, праметнат артистично назад върху раменете ѝ, за да се скрие по-добре.

Токчетата на ботушите ѝ отекваха по стария под на празното фоайе. Разстоянието до стая 126 ѝ се видя по-голямо от обикновено. В ръкавиците ръцете ѝ се бяха изпотили. Стисна здраво ключовете и те издрънчаха. Чувстваше се едновременно нервна и изтощена. Виеше ѝ

се свят. Усещаше краката си слаби, а в главата ѝ сякаш блъскаха чукове. Не можеше да я завърти и ѝ се гадеше.

Пъхна ключа в ключалката и го завъртя. Кожата на тила ѝ настръхна. Но фойайето беше празно, или поне това, което виждаше от него. Прекоси приемната на вътрешния отдел, без да включва осветлението, и влезе направо в кабинета си, където бе оставила настолната лампа да свети.

Беше в безопасност поне за един-два часа. Остави палтото и шала си на закачалката, монтирана близо до вратата, и мина зад бюрото. Свали очилата и се погледна в огледалцето на пудриерата си. Като че ли би могло да се случи някакво чудо по пътя от дома ѝ дотук.

Ожуленото около дясното ѝ око изглеждаше възпалено, зачервено и лъскаво от антибиотичния гел. Не можа да го прикрие с грим или с лейкопласт. Мястото до самото око беше подуто и посиняло.

— Сдобили сте се със страхотно насинено око.

Савард подскочи. Поиска да се обърне с гръб, но вече беше късно. Смути се, а после изпита гняв и негодувание. Грабна слънчевите очила и си ги сложи.

Ковак стоеше до вратата и приличаше на излязъл от романите на Реймънд Чандлър герой — дълго палто с вдигната яка, ръце, пъхнати дълбоко в джобовете, и стара мека шапка, нахлупена на главата.

— Предполагам, че да те халосат по главата е обичайният риск, който се поема от работещите във вътрешния отдел.

— Ако искате да ме видите, сержант, запишете си час — произнесе тя с най-студения тон, който можеше да постигне.

— Вече ви видях.

Нещо в начина, по който го каза, я накара да се почувства уязвима. Сякаш беше видял нещо повече от физическото доказателство за онова, което ѝ се бе случило, нещо по-дълбоко, по-важно.

— Ходихте ли на лекар? — попита той, докато се приближаваше. После свали шапката си, остави я на бюрото и прокара пръсти през късата си коса. Погледът му се спря на раните, които сама си бе нанесла. — Изглеждате зле.

— Добре съм — продума тя, доволна, че бюрото остана между тях. Отмести се към по-далечния му край, за да прибере пудриерата и

чантата си в чекмеджето. Отново усети замайване и се подпря с една ръка върху бюрото.

— Сигурно си заслужава да видя как изглежда другият човек, а?
— рече Ковак.

— Няма друг. Просто паднах.

— От третия етаж на сградата ли?

— Не е ваша работа.

— Моя е, ако някой друг ви го е причинил.

Плащаха му, за да защитава и да служи — така говореха за него. Нищо лично. Или поне така й се искаше да бъде.

— Казах ви, че паднах.

Не й повярва. Пролича си. Той бе ченге, при това добро. Тя си бе направила труда да провери. Сам Ковак имаше голям опит в изслушването на лъжи. Наистина тя не го лъжеше, но и не му казваше цялата истина.

Видя как погледът на Ковак се насочи към лявата й ръка в търсене на венчална халка. Минало му бе през ума, дали не е замесен малтретиран съпруг. Единственият пръстен, който носеше, беше на дясната й ръка. Смарагд, който от сто години преминаваше от жена в жена в семейството на майка й.

— Повярвайте ми, сержант, аз съм последната жена, която би оставила един мъж да се измъкне безнаказано.

Той понечи да каже нещо, пое си дъх, но се отказа.

— Едва ли сте дошли тук, за да видите как се чувствам.

— Миналата вечер се натъкнах на Кал Спринджър — отвърна Ковак. — Вероятно бихте се гордели, ако го видехте как се поти при мисълта от вашето разследване.

— Кал Спринджър не ме интересува. Казах ви, че случаят „Къртис“ е приключен. Разследването беше пълно с грешки, но нито едно от твърденията за неточност не даде резултат. Такъв, който би свършил работа в съда.

— Некомпетентността е отличителна черта на Кал, но той е твърде голям страхливец, за да допусне неточност. А Огдън? Чух, че той бил подхвърлил часовника на Къртис в дома на Върма.

— Можете ли да го докажете?

— Не. А Анди Фалън успя ли? Когато двамата с партньора ми отидохме в къщата на Фалън във вторник, Огдън беше там.

— Не, и той не можа да го докаже. Приключихме случая — отвърна тя. Отново почувства замайване. Болката в главата ѝ продължаваше да пулсира. — Щеше да се прехвърли към друга задача.

Не по свое желание. По заповед. По нейната заповед.

— Огдън знаеше ли за това?

— Да, знаеше. Какво правеше той там — у Анди?

— Разглеждаше.

— Това е отвратително.

— И тъпо, но ако трябва да съм искрен, не мисля, че той е най-ярката крушка в полилея.

— Разпитахте ли го за причината да се намира на местопрестъплението?

— Нямах право да разпитвам, когото и да било, лейтенант — напомни ѝ Ковак. — Случаят е приключен. Нещастен случай. Спомняте ли си?

— Едва ли ще го забравя.

— Предполагам, че Огдън и партньорът му са се отзовали на повикване от радиоколата. Нямам причина да смятам, че присъствието му там се дължи на друг мотив. Според вас имаше ли вражда между него и Фалън? Огдън заплашвал ли го е?

— На мен поне не ми е известно. Бих казала, обичайната ненавист.

— Свикнали сте хората да ви мразят.

— И вие също, сержант.

— Не и колегите ми.

Тя остави думите му да минат покрай ушите ѝ.

— На хората, които вършат лоши неща, не им харесва да страдат от последиците. В това отношение провинилите се ченгета са по-лоши от престъпниците. Те си въобразяват, че могат да се скрият зад полицейската значка. И когато се окаже, че не могат...

— Мога да проверя файла със случая — продължи тя с дълбока въздишка. Усещаше, че лепне от пот. Трябваше да седне, но не искаше да покаже слабост пред него, нито пък да отвори файла с разследването на компютъра в негово присъствие. — Не очаквам да открия нещо. Освен това и двамата знаем със сърцата си — независимо от заключението на съдебния лекар — че Анди най-вероятно се е самоубил.

— Не позволявам на сърцето ми да се намесва, лейтенант. Оставям стомахът ми да ръководи чувствата ми.

— Знаете какво имам предвид. Той не е бил убит.

— Знам, че е мъртъв — не отстъпваше Ковак. — Знам също, че не трябваше да е мъртъв.

— Светът е пълен с трагедии, сержант Ковак — каза тя. Това е нашият дял за тази седмица. Вероятно за нас щеше да има повече смисъл, ако беше престъпление, но не е. Тогава просто щяхме да се справим с него и да продължаваме нататък.

— Това ли правите вие? — попита той и се премести откъм нейната страна. — Справяте се.

Савард остана с впечатлението, че той вече не говори за Анди Фалън. Сякаш се взираше в белезите по лицето ѝ — тези, които се виждаха покрай очилата ѝ. Тя понечи да отстъпи, но подът сякаш изчезна изпод краката ѝ. Пред очите ѝ притъмня и замайването я повали като силна вълна.

Ковак бързо се приближи и я хвана за раменете. Тя опря ръце върху гърдите му, за да се задържи.

— Трябва да отидете на лекар — настоя той.

— Не. Ще се оправя. Просто трябва да поседна.

Отблъсна го, искаше да се освободи. Той не я пусна. Вместо това я завъртя и в следващия момент, когато коленете ѝ отново се подгънаха, тя се отпусна на стола. Ковак свали очилата ѝ и погледна в очите ѝ.

— Колко образа виждате от мен? — попита той.

— Един ми е достатъчен.

— Гледайте пръста ми — нареди ѝ той и започна да го мести пред лицето ѝ. Изражението му беше мрачно. Очите му бяха сивокафяви, с лека следа от синьо в дълбочина. „По-интересни отблизо, отколкото отдалеч“ — разсеяно си помисли тя.

— Исусе — измърмори той, докато оглеждаше мястото около дясното ѝ око. Обхвана нежно тази страна на лицето ѝ и палецът му опипа с натискане костта. — Залагам десет долара, че ще остане белег.

— Няма да ми е първият — тихо каза тя.

Ръката му застина. Проницателният му поглед намери нейния. Тя се извърна.

— Трябва да ви прегледа лекар — повтори и седна върху бюрото й. — Може да имате мозъчно сътресение. Говоря от опит. — Той посочи към щипката, с която бе затворена дълбоката рана над лявото му око. Мястото около нея бе добило морав цвят с жълтеникав оттенък.

— Имахте ли сътресение? — попита Савард. — Това би обяснило някои неща.

— Не-е. Главата ми е като гранит. Изглежда, че въпреки всичко май двамата имаме нещо общо — забеляза след известен размисъл.

— Предполагам, че работата ви чака, сержант — каза тя и премести стола към бюрото си, като се надяваше, че от движението няма да й прилошее и да падне или пък да повърне. Ковак не се помести. Тази близост изобщо не й допаднаше. Той можеше да протегне ръка и да докосне косата й и лицето й по начина, по който го бе направил преди минута.

Не й харесваше, че е от нейната страна на бюрото. Това си беше нейното място. Беше сломил съпротивата й и предполагаше, че и той го знае.

— Вие не желаете да говорите за Анди Фалън — тихо рече той. — Защо, лейтенант?

За момент тя безсилно затвори очи.

— Защото е мъртъв и аз се чувствам отговорна.

— Смятате, че трябва да сте забелязали, че нещо става. Понякога човек не успява — отбеляза той. — Понякога очаквате едно нещо, а от изневиделица животът ви нанася удар с друго.

Савард го изгледа втренчено.

— Вероятно ви чака неразрешено убийство, сержант — каза тя и посегна към телефона. — Предлагам ви да се заемете с него.

Той я наблюдава, докато набираше номера да прослушва съобщенията си. Не изглеждаше доволен, но не го беше виждала такъв. Може би никога не беше.

„Още нещо общо между нас, сержант“ — помисли си тя.

Той неохотно заобиколи бюрото и взе шапката си.

— Невинаги е умно да си смел, Аманда — тихо изрече.

— Можете да ме наричате лейтенант Савард.

Той сви устни.

— Да-а. Знам. Просто исках да чуя как звучи. — Замълча. —
Когато бяхте при Анди в неделя, пихте ли по чаша вино?

— Не пия алкохол. Пихме кафе.

— Ммм. Знаете ли, че Анди е сменил чаршафите и е изпрал
прането си, преди да се самоубие? — попита той. — Странно, нали?

Савард мълчеше.

— Ще се видим на погребението. — Ковак се обърна и излезе.

Тя продължи да гледа след него, без да чува съобщенията.

16.

От четирийсет години полицаите обичаха да закусват в едно заведение, наречено „Чип Чарли“, разположено на ничия земя на североизток от града. Мястото се бе изплюло в лицето на прогреса, речесията, разслояването и всичко останало, което се бе променило през годините на съществуването му. „Чип Чарли“ нямаше нужда от промени. Клиентите му бяха ченгета. Десетилетията идваха и отминаваха, но те никога не се променяха. Традицията беше всичко.

Сигурно като новобранец и Майк Фалън се беше хранил тук, помисли си Лиска, оглеждайки през синия найлонов плик, който ѝ служеше за прозорец на колата. Беше извадила късмет, че намери веднага къде да паркира отпред, на мястото на патрулна кола, която тъкмо потегляше. И тя самата се беше хранила тук като новобранка.

Вероятно всички тях ги бе обслужвала една и съща сервитьорка, жена на име Чийкс^[1]. В дните на разцвета ѝ, преди да се появи модерната фотография, тя бе изглеждала като катерица, напълнила цялата си уста с лешници. Само бузи, без брадичка и с нос като копче. С годините гравитацията се бе намесила до такава степен, че прякорът Джаулс^[2] би бил по-подходящ, но тя си остана Чийкс.

Тази сутрин жената работеше зад тезгяха — съсухрена кукла с очи като цепки и наклонена кула от боядисана в черно коса, захапала цигара като предизвикателство към всички здравословни правила. Никое ченге не си позволяваше да ѝ направи забележка. Голяма част от детективите също закусваха тук. Понякога между тях бе и Ковак. Традиция.

Лиска отиде до бара, седна на празен стол до Елууд Кнутсън и огледа заведението.

— Елууд, мислех, че вече си пораснал и не се храниш тук.

— Така е — отвърна той и погледна към чинията, в която се виждаха остатъци от бекон и яйца, — но реших да опитам с протеинова диета, а какво по-добро място от това да получа необходимата закуска. А твоето извинение какво е?

— От много време не съм имала хубава сърдечна тръпка.

— Дошла си на подходящото място.

— Бинго! — възкликна тя, като забеляза Огдън. Беше се натикал в едно сепаре отзад, а изражението му подсказваше, че отдавна има запек. От мястото, където седеше тя, не виждаше кой е партньорът му за закуска, за когото бе предназначена вкиснатата му физиономия.

Без да се обърне, Елууд изучаваше лицето на Лиска.

— Дали е нещо, което трябва да зная и аз?

— Може и да го знаеш. Спомняш ли си полицай Къртис, убит по време на работа?

— Да. Едно от убийствата на обратни, извършени от сериен убиец.

— Така се предполага. Какво знаеш за нападения срещу обратни в управлението?

Елууд замислено задъвка кожичка от бекон. Носеше сива шапка с плоско дъно и обърната нагоре периферия отпред.

— Знам, че не одобрявам да се преследва или дискриминира на базата на сексуални предпочитания. Кой сме ние, та да съдим другите. Любовта е рядко...

— Благодаря ти. Това е възхитително. Ще изпратя адреса ти на Организацията за защита на американските граждански права — прекъсна го сухо Лиска. — Не говорим за теб, Елууд.

— А за кого говорим тогава?

Тя дискретно се огледа, като се надяваше да не го подслушват.

— Говоря за униформените. Как стоят нещата на предната бойна линия? Като оставим настрана официалната политика, какво е отношението сред началниците и чиновниците? Чух, че Къртис се оплакал във вътрешния отдел, че бил обезпокояван. За какво е ставало дума? Все още ли пускат неандерталци в клуба? Мислех, че това време е отминало с Родни Кинг и бунтовете в Ел Ей^[3].

— За съжаление работата ги привлича — бе коментарът на Елууд. — Всичко е в значката. Тя е като лъскава монета за една маймуна.

Униформеният от другата страна на Лиска го изгледа с омраза.

— Сигурно в предишния си живот е бил орангутан — прошепна тя. Отпи от кафето си и вкусът му веднага я подсети, че трябва да

смени маслото на сатурна. — Както и да е, разбрах, че разследването на убийството на Къртис е било огромна купчина лайна.

— Бе дело на Спринджър, неговото схващане беше купчината лайка.

— Така е, но чух, че някакъв униформен издънил разследването. Голямо тъпо говедо на име Огдън. Познаваш ли го?

— Опасявам се, че не се движим в едни и същи среди.

— Аз щях да се опасявам повече, ако беше така — заяви Лиска и стана.

Запъти се към задната част на помещението, кимайки на познатите си за поздрав, без да сваля очи от Огдън. Той още не я беше забелязал, а разговорът му с неизвестния човек ставаше все по-напрегнат. Не можеше да различи думите, но гневът му не оставяше място за съмнение. Искаше ѝ се да може да мине отзад и да го изненада, но пътеката бе твърде тясна. Той най-после я видя и толкова се стресна, че разля чаша с портокалов сок.

— Ако бях на твое място, щях да опитам със сушени сливи. Чувала съм, че стероидите могат да запекат човек като цимент.

— Не знам за какво говориш — каза Огдън. — Не вземам стероиди.

В този момент Лиска забеляза събеседника на Огдън. Беше Кал Спринджър. Едва ли би изглеждал по-виновен, ако го бяха хванали с проститутка.

— Здравсти, Кал. Интересна компания имаш. Така ли създаваш добро впечатление във вътрешния отдел? Да се мотаеш с типа, дете е издънил делото ти? Май хората грешат за теб. Ти може би наистина си толкова тъп, колкото изглеждаш.

— Защо не си гледаш работата, Лиска?

— Тогава нямаше да ставам за детектив, нали? — възрази му тя. — Виж, Кал, не съм дошла заради твоя задник тук. Само казвам, че изглежда лошо, това е. Би трябвало да се замисляш за тези неща, след като ще ставаш политическо животно.

Той се извърна към прозореца, но нямаше какво да види. Стъклото беше замъглено от дим, влага и мазни петна.

— Къде ти е партньорът? — попита Лиска. — Бих искала да говоря с него.

— На почивка. За две седмици на Хаваите.

— Щастливец.

Видът на Спринджър говореше, че би предпочел две седмици в ада вместо този разговор.

Лиска се обърна към Огдън и го попита направо:

— Как така двамата с партньора ти се оказахте на местопрестъплението на Фалън?

Огдън се почеса по темето. Белият му скалп прозираше под късо подстриганата коса.

— Чухме повикването по радиото.

— И просто се оказахте в съседство?

— Точно така.

— Тъп късмет. Кое не ме изненадва.

Малките очички на Огдън приличаха на две стафиди в тесто. Той изпъна рамене.

— Не ми харесва отношението ти, Лиска.

Тя се разсмя.

— Не ти харесва отношението ми? Знаеш ли какво, говедо — нападна го и се наведе напред, за да бъде лице в лице с него. — Ти си няколко еволюционни клона под мен на полицейското дърво. Ако искам, мога да изкензам отношението си върху главата ти и никой няма да чуе оплакванията ти. Следователно, ако аз не харесвам твоето отношение, а аз не го харесвам, това вече е проблем. — Защо бяхте там? — повтори въпроса си тя.

— Казах ти: чухме повикването.

— Бърджис се е озовал пръв на местопрестъплението.

— Мислехме, че може да има нужда от помощ.

— С един мъртвец.

— Той караше сам. А трябваше да осигури охрана на мястото.

— Значи двамата с Рубел дойдохте и хубаво се разходихте навсякъде. И е било щастлива случайност, че жертвата се е оказала следователят от вътрешен отдел, който е бил по петите ти заради издънката с Къртис.

— Точно така.

Лиска поклати изумено глава.

— Да не би да си разбивал скали с главата си, когато са раздавали мозък? Какво си си мислил? Пак ли искаш с теб да се занимава вътрешният отдел?

Огдън се огледа, мръщейки се на всеки, който му се стори, че слуша.

— Отговорихме на повикване. Откъде да знаем, че самоубиецът е бил Фалън?

— Но когато сте разбрали, сте останали. Навсякъде има отпечатъци от пръстите ви...

— И какво? Нали сам се е обесил? Не е като да го е направил някой друг.

— Не би могъл да го знаеш. Все още не го знаеш. И никога няма да кажеш какво е било, поне докато носиш униформа.

— Това е заключението на съдебния лекар — настоя той. — Не е било убийство.

— Нито пък е било място за забавление, но ти не си могъл да устоиш, нали? Направи ли няколко снимки, за да ги раздадеш на останалите хомофоби в съблекалнята?

Огдън се измъкна от сепарето и се изправи. Лиска се опита да остане на мястото си, но се наложи да отстъпи крачка назад, за да не бъде избутана насила. На челото му изпъкна голяма вена. Очите му бяха студени и безизразни като копчета. Тя неволно потръпна от страх.

— Няма да отговарям пред теб, Лиска — изрече той с тон, едновременно тих и напрегнат.

Тя срещна злобния му поглед, като съзнаваше, че го предизвиква. Може и да не беше най-умната й тактика, но я беше започнала и трябваше я да продължи.

— Сипам ли те да душиш на някое друго мое местопрестъпление, няма да ти се наложи да отговаряш пред никого, Огдън. Просто няма да носиш повече значка.

Вената му пулсираше като във филм на ужасите, а червенината над стегната яка запълзя към лицето му.

— Хей, Би Оу^[4], хайде да движим.

Детективката се досети, че гласът трябва да беше на партньора на Огдън, Рубел, който се приближаваше към тях. Въпреки това тя не се обърна. За нищо на света нямаше да се обърне с гръб към Огдън. Яростта в него набъбваше с всяко вдишване. Тя я виждаше, усещаше я.

Пред очите ѝ се мярнаха снимките от убийството на Къртис. Ярост. Огромна сила. Човешкият череп бе смазан като тиква.

Хората около тях вече ги гледаха. Кал Спринджър стана и забърза за вратата, като се размина с Рубел.

— Би Оу, хайде. Да вървим — заповяда му Рубел.

Най-накрая Огдън го погледна и напрежението спадна като спукан балон. Лиска въздъхна. Рубел я измери с поглед зад огледалните стъкла на очилата си.

Той определено изглеждаше по-добре от Огдън. Имаше тъмна коса, квадратна челюст, телосложение като на Давид на Микеланджело, напопан със стероиди. Поведе партньора си към вратата и Лиска предположи, че той е мозъкът на двойката, който измъкваше Огдън от неприятности, също както бе направил оня ден при Фалън.

Тя ги последва навън. Те вървяха към паркинга на отсрещния ъгъл.

— Хей, Рубел! — извика му. Той се обърна и я погледна. — Трябва да разговарям и с теб. Ела в отдела за криминални разследвания в края на смяната си.

Той не ѝ отговори. Изражението му остана непроменено. Дватамата с Огдън продължиха.

Ако не бяха постановили смъртта на Анди Фалън като нещастен случай или самоубийство, Огдън щеше да бъде един от първите заподозрени. Толкова ли беше глупав, та да се яви на мястото на престъплението? Едва ли. Това, че беше отговорил на повикването за открит мъртъв човек, му бе дало възможност легитимно да остави отпечатъците си из цялата къща на Анди Фалън.

Как можеш да принудиш един човек да се обеси?

Побиха я студени тръпки от мисълта, че се опитва да разбере какво гнило има в друго ченге.

Камбанката над вратата на „Чип Чарли“ иззвъня, което ѝ подсказа, че вратата зад нея се е отворила.

— Наречи ме педант, ако щеш — каза Елууд, — но съм останал с впечатлението, че не разследваме приключени случаи.

Лиска продължи да гледа униформените, които се качваха в колата. Рубел беше шофьорът, Огдън — стрелецът. Колата се огъна на амортизьорите си, когато и той се настани.

— За кого работим, Елууд?

— Технически или фигуративно?

— За кого работим, Елууд?

Ковак ги бе обучил.

— За жертвата.

— Моят работодател още не ме е уведомил официално, че ме освобождава от задълженията ми — каза тя.

Елууд въздъхна дълбоко.

— Тинкс, за човек, който се стреми да напредва в кариерата, твърде много си вреш гагата, дето не ти е работа.

— Да-а. — Лиска измъкна ключовете на колата от джоба си. — Аз съм оксиморон^[5]. Наблегни на морон^[6].

[1] Cheeks — бузи. — Б.пр. ↑

[2] Jowls — увиснала гуша. — Б.пр. ↑

[3] На 22 април 1992 г. в Лос Анжелис избухват бунтове, след като съдът обявява за невинни четиримата полицаи, пребили негъра Родни Кинг. — Б.пр. ↑

[4] Съкращение от първите букви на името на героя Брус Огдън. — Б.пр. ↑

[5] Oxymoron — фигура на речта, логически противоречиво съчетание на думи и изрази. — Б.пр. ↑

[6] Moron — слабоумен. — Б.пр. ↑

17.

Светът е пълен с трагедии, сержант Ковак.

Гласът на Савард продължи да звучи в ушите му, докато пътуваше към къщата на Майк Фалън. Съзнанието му играеше номера, като го караше да долавя сексуалност в дишането ѝ. Придаваше драматизъм на играта на светлината и сенките по лицето ѝ и изпълваше погледа ѝ със загадъчност.

Последното поне беше вярно. Аманда Савард беше една загадка, а загадките винаги го бяха изкушавали. Знаеше, че е добър с разгадаването им, но инстинктът му подсказваше, че тази щеше го затрудни повече от другите, а нямаше изгледи за някаква отплата. В едно беше напълно сигурен — тя нямаше да оцени опитите му.

Можете да ме наричате лейтенант Савард.

— Аманда — изговори той само за да докаже дързостта си. Едва ли щеше да ѝ хареса, ако знаеше, че произнася името ѝ, когато е сам. Сигурно дори по-малко. Сега я нямаше и не можеше да му нарежда, но беше очевидно, че за нея бе важно да се контролира. Запита се какво ли я е превърнало в жената, която беше.

— Каква е твоята трагедия, Аманда?

Тя не носеше халка. В кабинета ѝ не забеляза лични снимки. Не му приличаше на човек, който ще остави ненаказан мъжа, насинил окото ѝ.

Не повярва на обяснението ѝ с падането. Подозрително му се видя разположението на раните. Кой пада точно по лице? Нормалната реакция при падане беше да си протегнеш ръцете напред, за да се предпазиш от нараняване като нейното. Но по ръцете ѝ нямаше никакъв белег.

Мисълта, че някой мъж може да удари по този начин жена, го вбеси. А фактът, че точно тази жена го беше допуснала, го объркваше.

Зави по алеята на Майк Фалън и реши да остави тези въпроси за по-късно. Нямаше други коли до тротоара. Никой не отговори на позвъняването.

Ковак извади клетъчния си телефон и набра номера на Майк, който бе драснал на късче хартия. Никой не вдигна телефона. Готов беше да се обзаложи, че Майк или спи, или е в несвяст след изпития алкохол и взетите успокоителни. И двете възможности му вършеха работа. Искаше да остане за няколко минути сам в къщата.

Заобиколи отстрани и провери гаража. Колата беше там. Мина отзад и извади ключа изпод изтривалката.

Къщата беше тиха. Никакъв звук от работещо радио, телевизор или душ. Сигурно старият човек се опитваше да се изолира за света. Настъпваше денят, в който щеше да погребее сина си.

Ковак отиде при кухненския плот и започна да разглежда лекарствата, които осигуряваха функционирането на Майк Фалън. Имаше прилосек, дарвосет и амбиен.

Амбиен ще рече золпидем. Това беше барбитуратът, който беше открит в кръвта на Анди Фалън. Ковак се взря в шишенцето и го обзе тягостно усещане. Махна защитната капачка за деца и погледна вътре. Беше празно. Рецептата беше за трийсет таблетки, с указание да се взема при необходимост по една вечер преди лягане. Датата на получаване бе 7 ноември.

Вероятно беше просто съвпадение, че баща и син използват едно и също сънотворно. Амбиен беше разпространено лекарство. Но в къщата на Анди нямаше амбиен, което изглеждаше странно. Ако е взел от лекарството онази нощ, то тогава къде беше опаковката? Нямаше я в аптекката, нито в боклука, нито в нощното шкафче. Шишенцето на Майк беше празно, но той може и да бе употребил лекарството съгласно указанията. От друга страна, „при нужда“ означаваше един-два пъти седмично, в такъв случай много таблетки се губеха.

Ковак имаше най-различни хипотези, които нямаше как да провери. Всичките бяха неприятни, но такава беше естеството на работата му, което бе изкривило съзнанието му. Не можеше да си позволи да се довери, да отхвърли, да отрече, както правят повечето хора. Това не му пречеше. Нито пък го потискаше, както беше с някои от колегите му. Простата житейска истина бе, че хората, дори и свестните, понякога постъпват отвратително с други хора, а нерядко и с децата си.

И въпреки това не можеше да си представи сценария, в който Майк Фалън ще убие сина си. Ограничените физически възможности

на въззрастния мъж го правеха неизпълним. Предположи, че самият Анди може да е взел хапчета от запасите на баща си, но и това му се видя малко вероятно. А може да ги е взел от някой приятел. Отново си спомни за изпраните чаршафи и хавлиените кърпи в пералнята и няколкото чисти прибора в съдомиялната машина.

— Хей, Майк! Буден ли си? — провикна се той. — Ковак е!

Не последва никакъв отговор.

Той остави шишенцето от лекарството на плота и излезе от тясната кухня. В къщата цареше особена тишина, сякаш беше напусната. Това никак не му допадна. Вероятно Нийл бе дошъл и бе отвел Майк, но до погребението оставаха часове. Или пък Майк имаше други роднини, които в момента го утешаваха, предлагаха му кафе и му казваха подходящи думи, но и това му се видя съмнително. Познаваше го като самотник. Изолиран първо заради грубостта си, а после от огорчението. Трудно му бе да си представи, че някой би го обичал така, както хората в едно семейство се обичат. Не че самият Ковак знаеше много по въпроса. Семейството му се бе пръснало в четирите посоки на света. Не се виждаше с никого.

Надничаше в празните стаи в къщата на Майк Фалън и се питаше дали не гледа в собственото си бъдеще.

— Майк? Ковак е — извика отново и прекоси антрето, водещо към спалните.

Първо усети миризмата. Ужасът притисна гърдите му като с наковалня. Сърцето му се блъскаше в тях като чук върху врата.

Изруга под нос и измъкна глока от кобура. Отвори с крак вратата на спалнята за гости. Видя само две празни легла с бели кадифени покривки и портрет на Исус в евтина метална рамка върху стената.

— Майк?

Пристъпи към вратата на спалнята на Фалън, но вече знаеше. Представи си какво щеше да намери от другата ѝ страна. Но въпреки това се отдръпна настрани, докато завърташе бравата. Пое дълбоко въздух и бутна с крак вратата.

В стаята цареше същият безпорядък, в който я бе видял последния път. Снимките в рамки, които Фалън бе хвърлял, бяха натрупани, както ги бе оставил Ковак. Леглото си стоеше неоправено. Бурканчето от конфитюр с глътка уиски в него върху нощното шкафче бе същото. Подът бе осеян с мръсни дрехи.

Озовал се в празната стая, Ковак за момент се обърка и побърза да освободи съзнанието си от картините, които си бе представял. Тук миризмата бе по-силна. Миришеше на кръв, изпражнения и урина. Долавяше и острата миризма на барут. Затворената врата на банята беше точно срещу него.

Отдръпна се настрани и почука. Отново изрече името на Фалън, но толкова тихо, че сам едва се чу. Натисна дръжката и бутна вратата.

Завесата за душа изглеждаше сякаш някой бе раждал върху нея. Беше кървава с парченца кожа и коса, полепнали по нея.

Железният Майк Фалън седеше в инвалидния си стол по бельо, ръцете му висяха отстрани, а главата му бе отпусната назад. Устата му зееше, а очите бяха широко отворени, сякаш в последния момент бе разбрал, че смъртта е изненадващо по-различна от онова, което си е представял.

— Ох, Майки — промълви Ковак.

По навик влезе внимателно в помещението, като автоматично си отбелязваше подробностите, въпреки че друга част от съзнанието му отчиташе собствената му загуба. Майк Фалън го бе научил на правила, превърнал се бе в легенда за него. В много отношения го чувстваше като баща. Дори по-добър от баща, като се имаха предвид отношенията на Майк със собствените му синове. Достатъчно неприятно му бе да вижда стария човек огорчен, разгневен или предизвикващ съжаление. Да го види мъртъв по бельо бе последното унижение.

Задната част на черепа му липсваше. По пода се бяха пръснали мозък и парченца кост. От дясната страна на Фалън лежеше стар служебен револвер 38-ми калибър, паднал там, където го бе тласнал спазъмът на мъртвата ръка.

Железният Майк Фалън — просто още едно ченге, отнело живота си със собствената си ръка с пистолета, с който бе закрилял обществото. Един Господ само знаеше колко други го правеха всяка година. Ченгетата бяха част от едно братство, но умираха сами — защото никой от тях не знаеше как да се справи с напрежението и всеки се страхуваше да си го признае. Това, че може да са си върнали значките, нямаше значение. Едно ченге си оставаше ченге до последния си ден.

Този ден бе дошъл днес за Майк Фалън. Беше денят, в който щяха да погребат сина му.

Човек не бива да надживява децата си, Коджак. Трябва да умре, преди да са разбили сърцето му.

Ковак докосна с два пръста основата на врата на стареца. Чиста формалност, макар да знаеше за хора, оцелели след такава рана. Или по-скоро бе виждал хора, чието сърце продължаваше да бие още известно време. Това едва ли би могло да се нарече оцеляване.

Фалън беше студен. Главата и вратът бяха започнали да се вкочаняват, но горната част на тялото му — още не беше. Въз основа на това Ковак определи часа на смъртта в границите на последните пет-шест часа. Беше настъпила между два и три през нощта. Това бяха най-самотните часове. Часове, които се точат безкрайно, когато човек лежи буден, взира се в тъмнината и си представя безрадостния си живот.

Ковак излезе от стаята, а после и от къщата и застана на задните стъпала. Запали цигара. Пръстите му се вкочаниха от студа. В джоба му имаше ръкавици, но той не си направи труда да ги извади. Понякога и от болката имаше полза. Физическата болка беше доказателство, че си жив.

Прииска му се да има чаша уиски, за да почете паметта на стария човек, но това щеше да почака. Допуши цигарата и извади клетъчния си телефон.

— Обажда се Ковак от отдел „Убийства“. Изпратете ми момчетата с чувала. Имам мъртвец — каза той. — Предпочитам да бъде екип А. Той беше един от нас.

Когато Лиска се появи, той седеше на предните стъпала, пушейки втората си цигара.

— Божичко, Тинкс, какво се опитваш да направиш? Да събереш съседите ли? — подвижна й той, щом тя излезе от колата си — беше със сатурна, разкрасен с найлонов плик вместо стъкло.

— Мислиш, че кварталният е забелязал и ще повика ченгетата ли? — попита тя, докато се приближаваше по алеята.

— Сигурно ще те гръмне още докато си на улицата. Нали знаеш, първо стрелят, а после задават въпроси. Америка в навечерието на новото хилядолетие.

— Ще извадя късмет, ако улучи резервоара и изпече гадната таратайка. Мога да си позволя малко почивка тази седмица.

— И аз с тебе — каза Ковак. Той кимна към колата, докато Лиска се качваше по покритите със сняг стъпала, пренебрегвайки почистената рампа за инвалидната количка. — И така, какво се е случило?

Тя вдигна рамене.

— Просто още една жертва на смъртоносния порок. Както можеш да се досетиш, на рампата в паркинга.

— Светът се е запътил към ада на ролкови кьнки.

— Затова не оставаме без заплати.

— Взели ли са нещо?

— Не забелязах. Нямахте и нищо ценно за вземане, освен адреса ми от стари пощенски пликове.

Ковак се намръщи.

— Това не ми харесва.

— Да-а, ами... Майка ти никога ли не ти е казвала, че излизат хемороиди, като седиш на студент цимент?

— Не-е. — Той бавно и схванато се изправи. — Казвала ми е, че ще ми направят сляпа мечка.

— Нямам нужда от голяма фантазия, за да си представя.

— Бие по точки това, което те очаква вътре — предупреди я той. После се наведе да загаси цигарата и хвърли угарката отстрани на малката веранда зад хвойнов храст.

За момент помежду им се възцари неловко мълчание.

— Наистина съжалявам, Сам — тихо каза Лиска. — Знам, че той означаваше много за теб.

Ковак въздъхна.

— Винаги най-коравите налапват дулото.

Лиска го перна леко.

— Ей, ако ми направиш този номер, ще те възкреса само за да те застрелям аз.

Опита се да се усмихне, но не успя и обърна поглед към съседната врата. Съседът на Фалън си беше изрязал от шперплат силуети на тримата влхви върху камили, забързали се към детето Исус. Шнауцер бе вдигнал крак до една от камилите.

— Не съм толкова корав, Тинкс — призна й той.

Чувстваше се така, сякаш старата броня бе ръждясала и лющейки се бе разкривала пласт подир пласт. Кое беше по-лошо — да

си твърде закоравял, за да чувстваш, да си твърде вгълбен, за да се трогнеш, или да си отворен за чуждия живот и емоции и да си готов да бъдеш наранен от досега с тях? Страхотно време за избор в ден като този. Все едно да решиш какво предпочиташ: да те наръгат с нож или да те пребият със сопа.

— Добре. — Лиска сложи ръка на гърба му и облегна глава за няколко секунди на рамото му. Допирът ѝ му донесе облекчение подобно на студен компрес върху изгорено.

„По-добре да си отворен — реши той, връщайки се към основния въпрос. — Макар по-често да е болезнено.“ Обгърна с ръка раменете на партньорката си и леко я притисна към себе си.

— Благодаря.

— Няма защо. Наистина — подразни го тя със сериозно лице и се отдръпна. — Имам репутация на човек, който подкрепя другите. И като говорим за хора с репутации... Познай кои видях тази сутрин да закусват заедно в онова известно заведение „Чип Чарли“.

Ковак зачака.

— Кал Спринджър и Брус Огдън.

— Проклет да съм.

— Странни съквартиранти, а?

— Зарадваха ли ти се, като те видяха?

— Да-а, по-скоро биха предпочели да си загубят главите. Според мен срещата им не е била планирана. Кал се потеше като монах в публичен дом. Измъкна се в първия удобен момент.

— За човек, от когото са снети всякакви обвинения за грешки, ми се вижда твърде нервен.

— Съгласна съм. А Огдън... — Тя погледна към улицата, като че търсеше с какво да го сравни. В това време бавно премина боклукчийска кола. — Тоя тип е като бъчонка нитроглицерин с опасен детонатор. С удоволствие бих надникнала в личното му досие.

— Савард обеща да прегледа документите на Анди Фалън относно разследването му на случая „Къртис“. Да провери какво си е отбелязал за Огдън, дали Огдън го е заплашвал, такива неща.

— Но няма да ти позволи и ти да ги видиш.

— Не.

— Започнал си да губиш от обаянието си, Сам.

Той се усмихна обидено.

— Какво ти обаяние? По-скоро се надявам така да почне да ѝ призлява от вида ми, че сама да ми даде каквото искам, само и само за да се махна от очите ѝ. Терапия с антипатия.

— Ама да ти кажа правото, ако не бях толкова печена привлекателна жена, тая сутрин Огдън за малко да ме смрази — призна си Лиска. — Стоим си там, той наврял лице в моето, а единственото, което си представям аз, е Къртис, пребит до смърт с бухалка.

Ковак се замисли.

— Смяташ, че Огдън е човекът, заплашвал Къртис, и го е пречукал, задето онзи се оплакал на вътрешния отдел. Но ако е имало и най-малкото съмнение, че той е заплашвал Къртис в миналото, то той никога нямаше да бъде допуснат до разследването. Такива работи стават само по филмите.

— Да-а — въздъхна тя. — Ако ти беше Мел Гибсън, а аз — Джоди Фостър, можеше да се случи.

— Мел Гибсън е нисък.

— Добре. Тогава... Брус Уилис.

— Той е нисък и плешив.

— Ал Пачино?

— Него пък като че са го влачили с камион по чакъл.

Лиска извъртя очи.

— Господи! Харисън Форд?

— Започнал е да остарява.

— Ти също — възрази партньорката му и пак погледна към улицата: — Къде се губи екипът? — Започна да подскача леко на място. Не носеше шапка и ушите ѝ бяха яркочервени от студа.

— Още правят оглед на една семейна история с фатален край — обясни Ковак. — Чуй само: след девет години една обикновена съпруга заявява, че ѝ е писнало мъжлето ѝ да я изнасилва, когато се е натряскала до припадък. Наръгва го със счупена бутилка водка в гърдите, лицето и слабините.

— Ау! Чиста проба убийство.

— И то добре извършено. Както и да е, явно, че ще закъснеят.

— Тогава ще взема полароида. — Тя протегна ръка за ключовете от колата му, за да вземе камерата.

Напълно по правилата. Към всяка насилствена смърт се подхожда като към убийство.

Заедно с нея и Ковак се върна в къщата и започна да си води бележки. Намери известно успокоение в рутинните действия, стига да не се сещаше, че преди цял един живот жертвата му бе наставник. Този път Лиска се въздържа от обичайните си мрачни шеги, с които разсейваше ужасните сцени на смърт. За известно време единственият шум бе жуженето и щракането на апарата, който вадеше една след друга ужасните снимки. По едно време Ковак забеляза, че шумът е спрял, и вдигна поглед.

Лиска бе клекнала пред него и го гледаше, сякаш очакваше да ѝ отговори на въпрос, който му бе задала телепатично.

— Какво има? — попита Ковак.

Тя не отговори, но се изправи и огледа стените на тясната баня. Сви вежди и присви устни.

— Защо е влязъл на заден ход тук?

— Ъ?

— Това помещение е тясно, да не говорим за препятствия като тоалетната чиния и умивалника. Защо е влязъл на заден ход? Трябва да е било сложно. Защо си е направил този труд?

— Ако влезе на преден ход, тогава този, който отвори вратата, ще се озове срещу размазаната му глава. Може пък да е пожелал да запази част от достойнството си.

— Тогава по-добре да си беше облякъл някакви дрехи, не мислиш ли? Тия парцали никак не крещят: Уважавай ме!

— Самоубийствата невинаги са логични. Този, който е решил да се нагости с 38-милиметров куршум, едва ли е съвсем с всичкия си. И ти като мен знаеш, че доста хора се самоубиват в тоалетните. Сякаш ги е преследвала мисълта, че те ще трябва да чистят бъркотията, дето ще оставят след себе си.

Лиска не каза нищо. Загледа се в пода от сивкава пластмаса, чийто основен цвят преди двайсет години е бил бял. Зад Фалън пластмасата беше оплискана с кръв, осеяна тук-там с парченца от кости и мозък, който приличаше на преварени макарони. Пред него — нищо. Завесата на душа имаше ужасен вид, вратата, през която бяха влезли, беше чиста.

Всеки, който влизаше или излизаше, разполагаше с чиста пътека без кръв, в която да може да стъпи, без да остави отпечата̀ци.

— Ако той беше някой, милиардер с млада и красива жена, бих казал, че си на гореща следа, Тинкс — отбеляза Ковак. — Но Фалън беше огорчен старец в инвалиден стол, току-що загубил любимия си син. Какво друго му бе останало, заради което да живее? Страдаше по Анди. Съжалявайте, че не е простил на момчето. Докарал стола тук, приготвил и се гръмнал. И го направил по начин, по който сцената на смъртта да остане чиста — та никой от нас да не гази в мозъка му.

Лиска насочи полароида към пистолета на пода и направи последната снимка.

— Вероятно това е старото му служебно оръжие — забеляза Ковак. — Като се поогледаме наоколо, ще разберем, че го е държал в кутия от обувки на дъното на гардероба, щото това е мястото, където всички стари ченгетата си скътват пистолетите. — Той се усмихна накриво. — Там слагам и моя, ако някой път искаш да ми го вземеш. Ние сме едни трогателни създания, подвластни на шаблони и навици — погледът му се отмести към Фалън, — като някои от нас будят по-голямо съжаление от останалите.

— Ти самият говориш с известно огорчение, Коджак. — Лиска му подаде снимките.

Той ги пхна във вътрешния джоб на палтото си.

— А как да говоря при вида на това тук?

От другата страна на къщата се разнесе шум от затваряне на външна врата. Ковак с готовност обърна гръб на трупа и се запъти към антрето.

— Крайно време беше — извика и се спря в мига, в който Нийл Фалън също се закова на място под арката между дневната и трапезарията.

Имаше вид, сякаш някой го бе търкалял. Косата му бе отметната на една страна, на дясната буза се тъмнееше мораво петно, а устната му беше разцепена. Като че ли беше спал с кафявия костюм, в който бе облечен. Евтината вратовръзка бе изкривена, а горното копче на бялата риза — разкопчано. И с клещи не би могъл да го закопчае. Очевидно беше купувал ризата, когато обиколката на врата му е била няколко номера по-малка, и досега не бе имал повод да я облече.

Той си пое въздух.

— Боже Господи, и това ли дори не може да остави на мен? — избухна Фалън и изражението му от стреснато премина в гневно. — Не мога ли аз да го закарам до проклетото погребално бюро? И за това ли му трябва някой от неговите хора? Кучият му син...

— Той е мъртъв, Нийл — без заобикалки го прекъсна Ковак. — Изглежда, че се е застрелял. Съжалявам.

В продължение на цяла минута Фалън не свали от него втренчения си поглед, накрая поклати изумено глава.

— Май си се превърнал в постоянен ангел на смъртта?

— Аз съм само вестносец.

Фалън се обърна, сякаш искаше да тръгне към входната врата, но остана неподвижен, с ръце на кръста, а едрите му рамене ритмично се повдигаха и спускаха.

Ковак зачака; с удоволствие би изпусил още една цигара и изпил чаша уиски. Спомни си за бутилката „Оулд Кроу“, която Нийл държеше в хангара в деня, когато бе отишъл да му каже за брат му, и как двамата бяха стояли на студа, отпивайки от уискито, загледани в снега, прехвърчащ над замръзналото езеро. Сякаш беше преди година.

— Кога разговаря за последен път с Майк? — запита той, прибъгвайки както винаги към обичайния установен ред.

— Миналата нощ. По телефона.

По кое време?

Фалън се засмя с дрезгав и неприятен смях.

— Ти си голяма работа, Ковак — каза той и започна да обикаля около масата в трапезарията. — Само за няколко дни умряха брат ми и баща ми, а ти се готвиш да ми лепнеш шибано убийство. Наистина си голяма работа. Не съм виждал стария повече от пет пъти през последните десет години, а ти си мислиш, че може аз да съм го убил. За какво ми е да го правя?

— Не за това те попитах, но тъй като повдигна въпроса, просто за протокола ще трябва да ми кажеш къде си бил между полунощ и четири сутринта.

— Чуках те.

— Мисля, че щях да го запомня. Вероятно е бил някой друг.

— Бях у дома в леглото.

— Да има съпруга или приятелка, която да потвърди?

— Имах съпруга. Разделени сме.

Фалън се огледа, като че търсеше някого, който да стане свидетел на това, което му се случваше. Продължи да крачи още известно време, после тръсна глава. Виждаше се как гневът и безсилието му нарастват.

Той понечи да се нахвърли срещу Ковак, но отстъпи и размаха показалец с изкривено лице.

— Мразех този стар кучи син! Страхотно го мразех!

През здраво стиснатите му очи се процедиха сълзи и се затъркаляха по бузите му.

— Но той ми беше баща — продължи и рязко си пое въздух. — А сега е мъртъв. Не ми трябва дивотиите ти!

Той спря да крачи и се наведе напред, сякаш някой го бе ударил в корема.

— Господи, ще повърна.

Ковак бързо се измести, за да му препречи пътя към банята, но Фалън се насочи към кухнята и задната врата.

Ковак го последва, но чу, че през входната врата влиза екипът по оглед на местопрестъплението, и се отказа. Още по-добре. Когато вече можеше да се присъедини към Нийл Фалън на задните стълби, всякакви гастроентерологични фойерверки бяха утихнали. Фалън стоеше облегал на перилата, гледаше към двора и отпиваше от гладко метално шише. Кожата му изглеждаше сивкава, а очите му бяха зачервени. Не даде вид, че е забелязал присъствието на Ковак, но посочи към един дъб в далечния край на двора.

— Това беше дървото за бесене — проговори равнодушно, — когато двамата с Анди бяхме деца.

— И си играехте на каубои.

— И на пирати, и на Тарзан, и на какво ли не. Трябваше да дойде тук да го направи. Анди — обесен в задния двор, Железният Майк вътре в къщата с пръсната глава. Аз можех да вкарам колата в гаража и да се отровя с изгорели газове.

— Как ти се стори снощи Майк, докато разговаряхте по телефона?

— Като задник, както винаги: „Искам да съм в проклетото погребално бюро преди десет“. — Имитацията не беше много ласкателна, но сравнително точна. — „Постарай се да си навреме“. Шибан стар гадняр — измърмори той и вдигна ръката си в ръкавица до течащия си нос.

— По кое време беше? Опитвам се да определя кое кога се е случило — обясни Ковак. — Трябва ми за доклада.

Фалън се загледа в дървото и сви рамене.

— Не знам. Не обърнах внимание. Може да е било около девет.

— Не е било тогава. По това време налетях на него в къщата на Анди.

Фалън го погледна.

— Какво си правил там?

— Оглеждах. Има някои неща, които се опитвам да свържа.

— Какви например? Анди се обеси. Как можеш да имаш съмнения?

— Обичам да знам защо стават нещата — отвърна Ковак. — Може да ти се виждам смешен. Исках да погледна върху какво е работел, какво е ставало в личния му живот, такива неща. Да запълня празнините, да получа цялостна картина. Разбираш ли?

Дори и да разбираше, на Фалън не му хареса. Той се извърна и отпи глътка от малкото шише.

— Свикнал съм да виждам как умират хора — продължи детективът. — Наркодилъри се убиват заради пари. Наркомани се убиват за дрога. Съпрузи се убиват от омраза. Лудостта си има различни проявления. Някой като брат ти я прихваща. Трябва да опитам да намеря причината.

— Желая ти късмет.

— Какво е станало с лицето ти?

Фалън се опита да отклони вниманието му. Докосна с ръка синината върху бузата си.

— Нищо. Снощи се сборичках малко с един клиент на паркинга.

— За какво?

— Правеше намеци. По изключение му казах какво мисля за сексуалните му предпочитания към една овца. Той замахна и ме цапардоса.

— Това е нападение — напомни му Ковак. — Извика ли ченгетата?

Фалън се изсмя нервно.

— На това му се вика добър въпрос. Самият той беше ченге.

— Ченге? Градско ченге ли?

— Не беше в униформа.

— Тогава откъде знаеш, че е бил ченге?

— Моля ти се. Като че ли не мога да разпозная от един километър.

— Взе ли името му? Или номера на значката?

— Да. След като паднах на задника си, настоях да ми каже номера на значката си. Но както и да е, не ми трябва да се разправям с подаване жалба. Беше само някакъв гадняр, който познавал Анди. Изпусна се. Двамата излязохме навън.

— Как изглеждаше?

— Като половината ченгета по света — нетърпеливо отвърна Фалън.

Той пусна шишето в джоба си и извади цигара. Изруга, успя най-сетне да я запали и дръпна няколко пъти дълбоко.

— Виж, иска ми се да не ти бях казал нищо. Не ми се ще да правя проблем от това. И аз самият съм постъпвал така, когато се натряскам.

— Едър тип ли беше? Дребен? Бял? Черен? Стар? Млад?

Фалън се намръщи и се размърда. Сякаш се почувства неудобно в кожата си. Отбягна погледа на Ковак.

— Не знам дори дали ще го позная, ако го видя повторно. Това не означава нищо. Не е важно.

— Може да означава страшно много — не го остави на мира детективът. — Брат ти работеше във вътрешния отдел. Изкарваше си хляба, създавайки си врагове.

— Но той се самоуби — настоя на своето Фалън. — Нали това е станало? Обесил се е. Случаят е приключен.

— Очевидно на всеки му се иска да е така.

— Но не и на теб?

— Аз искам истината — каквато и да е тя.

Нийл Фалън се разсмя, но бързо стана сериозен и пак се вторачи в задния двор — или в миналото.

— Тогава си избрал неподходящо семейство, Ковак. Фалънови никога не са държали особено на истината. Ние лъжем себе си, лъжем за себе си и за живота си. Това го умеем най-добре.

— Какво трябва да означава това?

— Нищо. Ние сме просто типичното американско семейство. Или поне бяхме, преди две трети от него да се самоубият тази седмица.

— Може ли някой друг от хората ти да разпознае човека от снощи? — попита Ковак, който бе повече обезпокоен от идеята, че Огдън е отишъл чак на майната си до бара на Нийл Фалън, отколкото от разрушителните движещи сили на семейство Фалън.

— Работех сам.

— Нямах ли други клиенти?

— Може би. Господи — измърмори Фалън. — Съжалявам, че не ти казах, че съм се блъснал във врата.

— Нямах да си първият, който ми излиза с този номер днес — отбеляза Ковак. — И така, кога говори с Майк, преди или след сбиването с ченгето?

Фалън издуха дим през ноздрите си.

— Май беше след това. Какво значение има, по дяволите?

— Той беше под влияние на лекарство, когато го видях — успокоително или каквото е там друго. Щом си разговарял с него след това, предполагам, че вече е бил по-добре.

— Сигурно. Когато трябва да ме съдъвчи, изтрезнява на секундата — рече с горчивина той. — Нищо не беше достатъчно добро. Нищо не можеше да го компенсира.

— Какво да компенсира?

— Че не съм като него. Че не съм Анди. Сигурно си мислиш, че след като разбра, че Анди е обратен... Е, сега е мъртъв, така че каква е разликата? Всичко свърши. Най-накрая.

Той погледна още веднъж към дъба, после метна цигарата в снега и сведе поглед към часовника си.

— Трябва да отида до погребалното бюро. Може пък да успея да положа единия в земята, преди да се е вкочанил другият.

Хвърли кос поглед към Ковак, докато отваряше вратата.

— Не го вземай лично, но се надявам, че повече няма да те видя, Ковак.

Той не му отговори. Остана на площадката и пак погледна към дървото за бесене на братята Фалън, като си представи двете момчета как си играят на добри и лоши; как братските връзки се преплитат в жизнения им път, определяйки тяхната сила, слабост и обида.

Ако има нещо, от което хората никога не се възстановяват, то е детството. Ако има връзка, която нищо не може да прекъсне, за добро или зло, тя е със семейството.

Обръщаше мислите в главата си една по една като мечка, която обръща скала след скала и търси червейче. Мислеше за семейство Фалън, за ревността, разочарованието и гнева помежду им. Мислеше за безименното ченге, с което се бе сбил Нийл Фалън на паркинга пред бара си.

Възможно ли е Огдън да е толкова глупав, че да отиде там? Защо? А може би глупав не е точната дума. Какво би спечелил от това? Може би това бе въпросът.

Но дори и докато размишляваше, Ковак не можеше да се отърси от мисълта, че Нийл изобщо не пожела да види баща си. Обикновено семействата на жертвите го правеха. Повечето хора отказваха да повярват на лошата новина, докато не видеха мъртвия с очите си. А Нийл Фалън не попита. И не тръгна към банята, когато му стана лошо. Запъти се направо към задната врата.

Може да е имал нужда от чист въздух. Може да не е искал да види мъртвия си баща, защото не беше от хората, които трябва да видят с очите си смъртта, за да повярват, или пък защото нямаше да понесе гледката.

А може би трябваше да проверят дали по ръцете на Нийл Фалън има следи от барут.

Задната врата се отвори и Лиска надникна в стаята.

— Лешоядите пристигнаха.

Ковак изпъшка. Беше спечелил малко време, като се обади от клетъчния си телефон, но диспечерът беше информирал екипа по радиото, а всеки журналист в града разполагаше със скенер. Новините за нечий труп винаги събираха любителите на мърша. Според пресата народът имаше право да узнае всичко за нещастieto на непознати хора.

— Искаш ли да се заема с тях? — попита Лиска.

— Не. Ще направя изявление — отвърна той, като си мислеше за живота на Майк Фалън, за болката, загубата, гневната обич и изгубените възможности. — Как ти звучи? Животът е една кучка и накрая умираш.

Лиска изви вежди и насмешливо заговори:

— Да-а. Чудесно начало.

Тя понечи да се върне, но Ковак я спря.

— Хей, Тинкс, когато видя Огдън сутринта, изглеждаше ли като човек, който се е бил с някого?

— Не. Защо?

— Следващия път, когато го видиш, попитай го какво, по дяволите, е правил вчера вечерта в бара на Нийл Фалън. Виж дали ще има реакция.

Лиска не изглеждаше щастлива.

— Бил е снощи в бара на Фалън ли?

— Може би. Фалън твърди, че някакво ченге е било там, правело намеци и се сборичкали на паркинга.

— Огдън ли описа?

— Не. Хвърли малката си бомба и после млъкна като риба. Държа се като човек, който се страхува от нещо. Вероятно от отмящение.

— Защо Огдън ще измине целия този път дотам? Какъв е смисълът? Дори ако — Господи, особено ако има нещо общо с Анди Фалън или със смъртта на Къртис! Да отиде там и да се сбие с Нийл Фалън. Дори и Огдън не е толкова глупав.

— Точно това мисля и аз. И следващият логичен въпрос е: тогава защо Нийл Фалън ще ме лъже, ако това не се е случило?

— Нийл Фалън, чийто баща седи в банята и част от главата му липсва?

Нийл Фалън, който кипеше от дълго сдържани лоши чувства. Нийл Фалън, който сам призна, че има избухлив нрав. Нийл Фалън, който негодуваше срещу брат си и мразеше баща си дори и след смъртта им.

— Хайде малко да се разровим около господин Фалън — предложи Ковак. — Кажете на Елууд да го направи, ако не е зает. Аз ще говоря с някои от клиентите на Фалън. Да разбере дали и друг не е видял ченгето фантом.

— Дадено.

Ковак хвърли последен мрачен поглед към дървото за бесене.

— Да напомниш на хората от лекарския екип да напъхат найлонови пликосе на ръцете на Майк. Може пък да се окаже убийство.

18.

Погребението нямаше да бъде от онези, които показват в новините в шест часа. Църквата нямаше да бъде препълнена с униформени от всякакъв ранг, дошли от всички краища на щата. Към гробището нямаше да се проточи безкрайна процесия от полицейски коли. Никой нямаше да изсвири на гайди „Амейзинг Грейс“. Анди Фалън не беше загинал при изпълнение на служебния си дълг. Смъртта му не беше героична.

„Това място дори не прилича на църква“ — помисли си Ковак, след като остави колата на паркинга и тръгна към ниската тухлена постройка. Като повечето църкви, строени през седемдесетте, тя напомняше на общинска сграда. Издаваше я само тънкият, стилизиран железен кръст отпред, както и светецният знак близо до булеварда:

„СВЕТИ МАЙКЪЛ"
ВТОРО ПРИШЕСТВИЕ: ОЧАКВАТЕ ЛИ ЧУДО?
ЛИТУРГИЯ: В ДЕЛНИЧНИ — ОТ 7 ЧАСА
СУТРИНТА
СЪБОТА — ОТ 5 ЧАСА СУТРИНТА
НЕДЕЛЯ — ОТ 9 ЧАСА И ОТ 11 ЧАСА
СУТРИНТА"

Табелата създаваше впечатление, че в тези часове редовно се извършват чудеса. Катафалката бе спряла на кръговата алея, близо до страничния вход. Не се беше случило чудо с Анди Фалън. Кой знае, ако беше дошъл в неделя в пет часа...

Вятърът усука палтото на Ковак около краката му. Той наведе глава, за да не хвъркне шапката му. От различни места на паркинга към църквата се бяха запътили опечалените. Видя трима цивилни — мъж и две жени, около трийсетгодишни. Ченгетата не бяха в униформи и той не ги познаваше, но това не му пречеше да разпознае едно ченге не по-

зле от Нийл Фалън. Имаше нещо в стойката, в поведението, в очите и в мустаците.

Докато хората влизаха в преддверието, от органа се разнасяше обичайната погребална песен. Ковак отново си каза, че когато умре, не иска да му се прави погребение. Приятелите му можеха да го споменат с няколко наздрависи в „Патрик“. Щеше да помоли Лиска да разпръсне пепелта му, например на стъпалата пред Главното полицейско управление, за да се смеси с пепелта от хилядите цигари, които изпушваха всеки ден ченгетата. Изглеждаше подходящо. В никакъв случай нямате да подложи хората на това да стоят прави и да се гледат един друг, да слушат божествената органична музика и да вдишват силния аромат на гладиоли.

Той остави шапката си на закачалката, но не свали палтото си, после се отдръпна настрана, за да наблюдава тримата цивилни, които се присъединиха към друга група от техни себеподобни. Щеше да ги потърси по-късно, след като положат приятеля си в земята. Запита се дали някой от тях е бил достатъчно близък с Анди Фалън, за да е споделял с него сексуални интереси.

Невъзможно му бе да прецени. От собствен опит знаеше, че най-нормалните на вид хора могат да са замесени в най-чудати гадости. Приятелите на Анди Фалън изглеждаха като хора от каймака на обществото. Бяха добре облечени, добре подстригани, с тъжни бледи лица. Само страните им бяха леко зачервени от студа. Трудно беше да се каже кой е гей, кой не е, кой има влечение към садомазохизъм.

Вратите отново се отвориха и Стив Пиърс задържа едната, за да пропусне пред себе си Джослин Деъринг. В скъпите черни кашмирени палта двамата представляваха хубава двойка. Джослин приличаше на порцеланова кукла. Русата ѝ коса бе пригладена назад под черна кадифена панделка. Едва ли бе почувствала загубата на най-добрия приятел на годеника си, но затова пък знаеше как да се облече за случая. Изглеждаше леко нацупена. С отнесен поглед Пиърс се изправи до нея близо до закачалката за дрехи. Не ѝ помогна да съблече палтото си. Тя му каза нещо, а той ѝ се сопна. Ковак не различи думите, но тонът беше остър, а реакцията ѝ беше да се нацупи още повече. Не се докосваха.

Явно това беше една не особено щастлива двойка.

Ковак мина през стъклената врата и огледа събралите се опечалени. Пейките представляваха хромирани столове от черна пластмаса, закачени един към друг. Нямаше поставки за коленичене, нито тайнствени статуи на Дева Мария или на други светци, окичени с човешка коса. Нищо в мястото не всяваше страх, нито потискащото чувство, че Господ злобно гледа отгоре ужасеното си стадо. Беше съвсем различно от детството на Ковак, когато да изядеш хамбургер в петък по време на Великите пости, беше сигурен пропуск за ада. Като малък той уважаваше и се страхуваше от църквата. Тук можеш да се стреснеш не повече, отколкото ако си на сказка в обществената библиотека.

Пиърс и Деъринг бяха седнали по средата в централната част. Той рязко стана и тръгна обратно, като през цялото време приятелката му не сваляше поглед от него. Той обаче се взираше в пода и докато вървеше, извади от джоба на палтото си цигара и запалка. Ковак се отдръпна от вратите. Пиърс не го забеляза, прекоси преддверието и излезе навън.

Детективът го последва и застана на три крачки вдясно от него. Пиърс не го погледна.

— Непрекъснато се заричам, че ги отказвам — обади се Ковак и изтръска една цигара от пакет „Салем“. После я запали с коледна запалка „Бик“. В поздравлението не се споменаваха, че Коледа си пада по рак на белите дробове. — Но знаеш ли какво? Така и не го направих. Харесва ми. Всички ме карат да се чувствам виновен и съм като наказан. И си мисля, че съм го заслужил. Затова обявявам, че ги отказвам, но никога не го правя.

Пиърс го изгледа с крайчеца на окото си и също запали цигара с тънка хромирана запалка, която приличаше на огромен куршум. Ръцете му трепереха. Отново насочи погледа си към улицата и бавно издиша дима.

— Предполагам, че се дължи на човешката натура — продължи Ковак и съжали, че не си бе взел шапката. Струваше му се, че цялата топлина на тялото му излиза през главата му. — Всеки един от нас носи на гърба си голям товар и си мисли, че трябва да се чувства виновен заради него, че по този начин ще стане по-добър човек. Освен това смята, че съществува закон срещу това да си такъв какъвто си.

— Такива закони има много — проговори Пиърс, без да откъсва поглед от улицата. — Зависи от това кой си.

Ковак изчака той да продължи. Пиърс беше открехнал съвсем леко вратата.

— Да, разбира се, ако си проститутка или наркодилър. Или ти имаше предвид нещо не толкова очебийно?

Пиърс издуха струя дим.

— Ако си гей — допълни Ковак.

Събеседникът му размърда рамене и преглътна, адамовата му ябълка заподскача.

— Зависи кой те пита.

— Аз те питам. Смяташ ли, че това е нещо, за което човек трябва да се чувства виновен? Или че е нещо, което човек трябва да крие?

— Зависи от човека и от обстоятелствата.

— Например зависи дали не е сгоден за дъщерята на шефа — предположи детективът.

Наблюдаваше как изстреляната ракета се забива право в целта. Пиърс буквално направи крачка назад.

— Мисля, че вече ти казах: не съм гей — изрече с напрегнат глас. Погледът му бързо се местеше наляво-надясно в търсене на подслушвачи.

— Каза ми.

— Тогава очевидно не си ми повярвал. — Гласът му прозвуча погневно.

Ковак бавно дръпна от цигарата, сякаш разполагаше с цялото време на света.

— Ще имаш ли нещо против да попиташ годеницата ми? Или да запишем на видео как правим секс — още по-ядосано попита Пиърс. — Някакви предпочитания за позите?

Ковак не отговори.

— Искаш ли списък с бившите ми приятелки?

Детективът само го погледна, изчаквайки гневът му да премине. Той обаче продължаваше да намира у Пиърс подобно на френетична възбуда, която не можеше да задържи.

— От много години съм ченге, Стив — продума най-сетне той. — Мога да позная, когато някой крие нещо от мен. А ти носиш твърде тежък товар.

Пиърс изглеждаше така, сякаш някой кръвоносен съд щеше да му се спуска.

— Току-що загубих най-добрия си приятел от колежа. Намерих го мъртъв. Бяхме като братя. Или ти, сержант, смяташ, че двама мъже не могат да тъгуват един за друг, ако не са обратни, че се страхуват какво биха си помислили хората, ако знаят истината?

— Не давам и пукната пара какво мислят останалите за мен — сухо изрече Ковак. — Не се опитвам да ги впечатля. Видял съм много хора, които всекидневно мъкнат канари, докато цялата тази тежест не ги повлече и ги убие по един или друг начин. Сега имаш възможност да смъкнеш една от тежестите.

— Нямам нужда.

— Днес ще го заровят. Ако знаеш нещо, Стив, то няма да отиде заедно с него в земята. Ще ти висят на врата, докато не го измъкна.

— Нищо не знам — изсмя се с дрезгав от дима и студа глас, — абсолютно нищичко не знам.

— Ако си бил там през онази нощ...

— Не знам с кого се чукаше Анди, сержант — каза горчиво Пиърс, което накара няколко глави да се обърнат към тях. — Знам само, че не беше с мен.

По врата му все още изпъкваха жили. Лицето му бе придобило цвета на косата. Сините му очи бяха присвити, пълни с омраза и сълзи. Той хвърли цигарата на земята и я разтри с върха на скъпата си обувка.

— А сега, извини ме, аз съм един от четиримата, които ще носят ковчега. Трябва да пренесе трупа на най-добрия си приятел.

Ковак го остави да си тръгне и си помисли, че много хора биха го нарекли жесток за това, което току-що направи. Но той не мислеше така. Той мислеше за Анди Фалън, увиснал на гредата. Това, което направи, беше заради жертвата. Фалън беше мъртъв — малко неща са по-жестоки от смъртта.

Загаси цигарата си, после взе двете угарки и ги пусна в една саксия близо до вратата. През стъклото видя, че са докарали ковчега в преддверието. Едър мъж от погребалното бюро даваше инструкции на тези, които щяха да го носят.

От едната страна с безучастно изражение стоеше Нийл Фалън. Ейс Уайът сложи ръка върху рамото на директора на погребалното

бюро и му каза нещо поверително. Гейнс се въртеше наоколо, готов да се притече, готов да оближе нечий задник.

— Ще влизате ли, сержант? Или ще наблюдавате от евтините места?

Ковак се вгледа в размазаното отражение, което се появи до неговото върху стъклото. Беше на Аманда Савард, докарана като Вероника Лейк. Носеше ефектни очила, на главата имаше кадифен шал. „Не премяна — помисли си той, — а маскировка.“ Имаше голяма разлика.

— Как е главата? — попита.

— Само гордостта ми е наранена.

— Да-а. Какво е едно малко сътресение за корава готина жена като вас?

— Притеснително — отвърна тя. — Предпочитам да не повдигате повече въпроса.

Това едва не го разсмя.

— Не ме познавате добре, лейтенант.

— Изобщо не ви познавам — заяви тя. — И нека не променяме нещата.

Все едно, че бе развяла червен флаг. Запита се дали го съзнаваше и ако е така, каква игра е започнала?

Ти и лейтенантката от вътрешния отдел, Ковак.

— Никога не се отказвам — каза той и я накара да го погледне. — По-добре е да го знаете.

Неразгадаема зад тъмните очила, тя остави думите му без коментар и влезе в църквата. Ковак я последва. Беше ненаситен за наказанието. Процесията с ковчега и опечалените се бе придвижила напред. Звучеше нова потискаща мелодия.

Савард си избра място отзад на един празен ред. Направи се, че не забелязва Ковак, който се настани до нея. Тя не запя задължителните химни, не се присъедини към изговаряните молитви, нито към химните след четенето на Евангелието. Не свали очилата си, не махна шала, не разкопча палтото си. Сякаш беше в пашкул, чийто стени я изолираха от външния свят. Беше загърната в собствените си мисли за Анди Фалън.

Ковак я наблюдаваше с крайчеца на окото си, като си казваше, че е пълен тъпанар, щом предизвиква така съдбата. Една дума от нея и

веднага щяха да го отстранят. От друга страна, идеята да създаде впечатлението, че е минал на страната на вътрешния отдел, не изглеждаше лоша. Не че това интересуваше някого от събралите се.

Всеки — не само Аманда Савард — се бе вгълбил в себе си. Едва ли някой слушаше свещеника, човек, който не бе познавал Анди Фалън и можеше да говори за него само това, което някой друг му бе казал. Както на повечето погребения нямаше значение какво казва свещеникът. Това, което имаше значение за всеки от присъстващите, бяха спомените, които минаваха пред очите им, техният мислен и емоционален албум от преживяното с човека, когото бяха загубили.

Докато разглеждаше лицата, Ковак се питаше кой от тях, ако имаше такъв, криеше спомени на интимност с Анди Фалън. Кой от тези хора може да му е помогнал да сложи примката на врата си, а после се е изплашил, когато нещата са се объркали? Кой от тях знаеше липсващото парченце информация затова в какво състояние на духа е бил Анди Фалън: дали би могъл да се самоубие?

Дали някой от тях наистина искаше да научи? Случаят беше приключен. Свещеникът се правеше, че думата „самоубийство“ никога не се е отнасяла за Анди Фалън. След още един час Анди Фалън щеше да лежи в земята и да се превърне в избледняващ спомен.

Дойде моментът за възхвала. Нийл Фалън се размърда на стола си, хвърляйки крадешком погледи, сякаш искаше да разбере дали някой не очаква от него да стане и да говори на погребението на брат си, Стив Пиърс бе забил поглед в пода и като че ли имаше проблеми с дишането. Докато чакаше, Ковак усети подобен натиск върху собствените си гърди. Ловците на мозъци наричаха заредените с емоции ситуации „нагнетено напрежение“, водещо до действия, до изповед, до свидетелства. Но това беше Минесота, място, където хората нямаха навика да говорят открито за чувствата си. Моментът отмина без драма.

Савард се изправи, съблече палтото си и без да сваля очилата и шала, елегантно и със самочувствие на кралица застана отпред. Свещеникът отстъпи, за да й направи място.

— Аз съм лейтенант Аманда Савард — започна тя с тон едновременно тих и авторитетен. — Анди работеше за мен. Той беше добър служител, отдаден на работата, талантлив следовател и чудесен

човек. Всички ние сме се обогатили от познанството си с него и станахме по-бедни от ненавременната му загуба. Благодаря ви.

Просто. Изразително. С наведена глава тя се върна на скамейката. Тайнствена. Ковак стана и излезе на пътеката, за да й направи път да седне на мястото си. Хората се бяха втренчили в тях. Вероятно се чудеха как така човек като него седи до жена като Савард.

Ковак също ги погледна, предизвиквайки ги безмълвно. Стив Пиърс срещна погледа му за секунда и го отмести. Ейс Уайът се изправи и оправяйки ръкавелите си, излезе отпред.

— Боже Господи! — измърмори детективът и бързо се прекръсти, когато една жена през два реда пред тях се обърна и го изгледа сърдито. — Можете ли да разберете този човек? Не пропуска възможност за изява.

Савард повдигна вежда.

— Той ще провеси голия си задник от десетия етаж и ще изпърди националния химн, стига това да му донесе публичност.

Идеалните устни на Савард се извиха в крива усмивка.

— Капитан Уайът е стар мой познат.

Ковак потрепери.

— Напъхах се дето не трябва, нали?

— С главата напред.

— Ето така правя повечето неща. Затова и изглеждам по този начин.

— Познавам Анди Фалън от дете — започна Уайът с целия драматичен талант на артист от любителски театър. Фактът, че предстоеше да стане звезда в националната телевизия, беше доказателство за снижените стандарти на американската публика. — Не познавах много добре мъжа Анди Фалън, но знам, че беше смел, честен и решителен. Знам това, защото работех с баща му, Железния Майк Фалън. Всички познаваме Железния Майк. Всички уважавахме човека и мнението му и се страхувахме от гнева му, когато сбъркахме. Не съм познавал по-добър полицаи от него и с огромно съжаление трябва да ви съобщя, че и Майк Фалън почина миналата нощ.

Много от присъстващите изумено възкликнаха. Савард подскочи, сякаш я ръгнаха с остен. Лицето й пребледня. Дишането й стана учестено и повърхностно.

Уайът продължаваше:

— Отчаян след смъртта на сина си...

Ковак се наведе напред.

— Добре ли сте, лейтенант?

— Извинете ме — каза тя и рязко се изправи.

Ковак също стана, за да ѝ направи път. Тя почти го събори обратно на стола, докато минаваше покрай него.

Едва се удържа да не побегне по пътеката навън от църквата. Но не го направи. Хората, покрай които мина, ѝ хвърлиха по един бегъл поглед. Вниманието на всички бе приковано в Уайът. Никой, освен нея не чуваше биенето на сърцето и пулсирането на кръвта във вените ѝ.

Тя бутна стъклената врата към преддверието и сви по коридора, за да потърси женската тоалетна. Намери я. Тя бе слабо осветена и миришеше на освежител за въздух. Гласът на Ейс Уайът не излизаше от главата ѝ и предизвикваше нова вълна на паника. После разбра, че всъщност се разнасяше от високоговорител, закачен високо на стената.

Свали шала и очилата си и едва не извика от болка, като докосна с тях прясната рана. Стиснала здраво очи, за да възпре напиралците сълзи, тя пипнешком затърси крана. Водата плисна в умивалника и я намокри. Тя не ѝ обърна внимание. Напълни шепите си и потопа лице в тях.

Главата ѝ се замая, краката ѝ отмаляха. Савард се отпусна върху умивалника, вкопчи се с едната ръка за него и другата протегна към стената за опора. Трябваше да преодолее гаденето, помоли Господ да ѝ помогне в това изпитание, макар отдавна да не вярваше в съществуването на по-висша сила.

— Моля те, моля те, моля те — монотонно повтаряше, превита на две. А пред очите ѝ бе Анди Фалън, който я гледаше обвинително и с гняв. Той беше мъртъв, а сега и Майк Фалън.

Отчаян след смъртта на сина си...

— Лейтенант? — Гласът на Ковак се разнесе точно пред вратата.
— Аманда? Вътре ли сте? Добре ли сте?

Савард опита да се изправи и да си поеме дълбоко въздух, за да му отговори с твърд глас. Не успя.

— М-да — трепна, като чу слабия си глас, — добре съм. Благодаря.

Вратата рязко се отвори и той влезе без колебание или притеснение, че може да има и друга жена. Видът му бе свиреп.

— Добре съм, сержант Ковак.

— Да-а, виждам — отвърна детективът и се приближи. — По-добре сте, отколкото бяхте сутринта, когато се олюлявахте над бюрото си. Често ли ви се случва да вземате душ облечена? — попита той.

— Почувствах леко замайване — обясни тя и притисна ръка към челото си. Полека си пое въздух и затвори за момент очи.

Ковак сложи ръка на рамото ѝ и тя настръхна. Каза си, че трябва да бяга. Погледна отражението му в огледалото и забеляза загрижеността в тъмните му очи. Видя и себе си и се ужаси от безпомощния си вид в този момент — беше бледа и смачкана.

— Хайде, Ел Ти — меко каза той, като съкрати званието ѝ като прякор, — нека ви заведе на лекар.

— Не.

Трябваше да му каже да свали ръката си, но тежестта ѝ беше солидна и успокоителна, макар и да не можеше да се облекне на нея, както ѝ се искаше. През тялото ѝ премина тръпка. Не трябваше да иска нищо, още по-малко от този човек.

Погледна в огледалото към ръката му върху рамото ѝ. Голяма длан, широки пръсти. Ръка на работник, мина ѝ през ума, независимо от факта, че Ковак вършеше работата си с главата, а не с ръцете. За момент пръстите му я стиснаха по-здраво.

— Нека поне излезем от тук — предложи той. — Този гаден освежител може да задуши и козел.

— Мога да се оправя и сама — заяви Савард. — Наистина. Благодаря все пак.

— Хайде — продължи да я придумва Ковак, като се обърна към вратата и грижовно я поведе със себе си. Това не го затрудни; имаше опит с пияни, с жертви, с хора, изпаднали в шок. — Ще взема палтото ви.

Тя се освободи от ръката му, върна се до умивалника, взе слънчевите си очила и внимателно ги сложи. Кадифеният шал беше намокрен на места. Независимо от това тя пак го уви около главата си, Ковак не сваляше поглед от нея.

— Мислех, че само сте чували за Майк Фалън — отбеляза той.

— Така е. Разговаряла съм с него, разбира се. За Анди.

— В такъв случай реакцията ви на новината за смъртта му изглеждаше малко крайна...

— Казах ви, получих замайване. Съобщението за смъртта на Майк Фалън нямаше нищо общо с това. Разбира се, това е трагедия...

— Чух, че светът бил пълен с трагедии.

— Да.

Тя мина покрай Ковак и излезе. Беше малко късно да крие слабостта си.

Той беше оставил палтото ѝ метнато върху една маса, отрупана с църковни листовки. Тя го взе и започна да се облича, но болката във врата и плешката ѝ попречиха да продължи ѝ тя спря, пъкнала само едната си ръка. Ковак ѝ помогна, застанал твърде близо зад нея.

— Знам — тихо рече той. — Добре сте. Можехте и сама да се справите.

Тя направи крачка настрани, шмугна се покрай него и се насочи се към предверието. Органът свиреше отново, а въздухът бе изпълнен със сладникавата миризма на тамян.

— Нямам намерение да ви оставя да шофирате — заяви Ковак, изравнявайки се с нея. — Щом сте замаяна, не трябва да седате зад волана.

— Добре съм. Вече ми мина.

— Ще ви откарам. И без това се връщам в участъка.

— Прибирам се вкъщи.

— Тогава ще ви оставя там.

— Не ви е по пътя.

Той задържа вратата, за да мине.

— Вярно е, но това ще ми даде възможност да ви задам няколко въпроса.

— Господи, нима никога не се отказвате? — каза през стиснати зъби тя.

— Не, никога. Нали ви казах. Не и докато не получа това, което искам.

Ръката му се плъзна около нейната и тя опита да се отдръпне, сърцето ѝ подскочи, а очите ѝ зад очилата се разшириха.

— Какво си мислите, че правите?

Той я погледна втренчено за секунда, прочитайки Бог знае какво в изражението ѝ. Чувстваше се гола пред него.

— Ключовете.

При тази дума мускулите на ръката ѝ се отпуснаха и той успя да измъкне ключовете от пръстите ѝ. Това беше голяма грешка. Не желаше Ковак да я закара до дома ѝ. Не го искаше в къщата си. Нямаше нужда от интереса му. Беше свикнала да командва от позицията на сила и макар званието и да бе по-високо от неговото, Ковак я превъзхождаше с натрупания опит. Това я караше да се чувства подчинена като малко момиче, което се прави на много важно.

— Щом като имате въпрос, питайте — каза тя и се обгърна с ръце. Вятърът беше станал по-студен и по-силен. През часа, който бяха прекарвали в църквата, температурата беше паднала. Слънцето от зимното небе грееше още по-слабо. — А след това ще ми върнете ключовете, сержант.

— Анди Фалън говорил ли е с вас за брат си?

— Не.

— Някога споменавал ли е нещо за любовниците си или че има проблеми в личния си живот?

— Казах ви — личният му живот не беше моя работа. Защо продължавате да се занимавате с това, сержант?

Той се опита да си придаде невинен вид, но Савард се съмняваше, че дори и като дете бе успявал. От него лъхаше умора от света, сякаш бе живял хиляда години.

— Плащат ми да разследвам.

— Да разследвате престъпления. Сигурна съм, че тук няма престъпление.

— На Майк Фалън му липсва половината глава. Преди да сложа точка, искам да съм напълно убеден, че някой друг не го е извършил вместо него.

Савард го изгледа внимателно през тъмните очила.

— Какво ви кара да мислите, че някой би убил Майк Фалън? Капитан Уайът каза, че се е самоубил.

— Капитан Уайът говореше прибързано. Разследването продължава. Тялото още не беше изстинало, когато го оставих, за да дойда тук.

— Не виждам причината някой да убие Майк Фалън — възрази Савард.

— Кой е казал, че трябва да има причина? — възрази ѝ Ковак. — На някого му писва, загубва самообладание и нанася удара. На някого

му идва до гуша, нещо възпламенява искра. Банг и нечия глава хвърква. Сблъсквам се с това всеки ден, лейтенант.

— Здравето на господин Фалън беше разклатено. Току-що беше загубил сина си. Сигурна съм, че следите сочат самоубийство. Не изглежда ли по-логично той сам да е дръпнал спусъка, а не някой друг?

— Така е. Но всеки умен убиец би си помислил същото — изтъкна Ковак.

— Май тези дни в отдел „Убийства“ имате малко работа — отбеляза Савард, — след като един от най-добрите ви детективи може да отделя цялото си време на несъществуващи случаи.

— Колкото повече време прекарвам с хората, свързани с Анди и Майк Фалън, толкова по-малко смятам смъртта им за „несъществуващи случаи“. Познавали сте Анди. Твърдите, че сте били загрижена за него. Искате от мен да се откажа, макар да смятам, че съществува възможност да не е поставил сам клупа на врата си. Искате от мен да отхвърля вероятността, че някой може да е помогнал на Майк да захапне дулото. Що за ченге ще съм тогава, ако го направя?

Вратите на църквата зад тях се отвориха, опечалените излязоха и забързаха към колите си. Ковак мерна Стив Пиърс и Джослин Деъринг. Деъринг правеше опити да пхне ръката си в тази на годеника си, Пиърс я отблъскваше. Малко зад тях се появиха Ейс Уайът и неговият ласкател. Уайът като че ли не чувстваше студа, вървеше с изправени рамене и вирната брадичка. Присви очи към Ковак като дуло с лазерен мерник.

— Сам — заговори той със сериозния си телевизионен глас, — разбрах, че ти си намерил Майк. Господи, каква трагедия!

— Смъртта му или че аз съм го открил?

— И двете, предполагам. Горкият Майк. Не можа да понесе товара. Мисля, че изпитваше огромна вина за смъртта на Анди, за неразрешените въпроси между тях. Много лошо...

Погледна към Савард и кимна.

— Аманда, радвам се да те видя.

— Капитане — дори и през очилата, Ковак беше сигурен, че тя гледаше покрай Уайът, а не в него. — Новината за смъртта на Майк Фалън е ужасна — продължи. — Много съжалявам. Знам, че двамата ви свързваха много неща.

— Горкият Майк — повтори с надебелял глас той и отвърна поглед. Изчака малко, сякаш отдаваше почит, и леко се изкашля. — Виждам, че познаваш Сам.

— Повече, отколкото бих искала — каза тя, посегна и издърпа ключовете от ръката на Ковак. — Господа, ако ме извините...

— Тъкмо казвах на лейтенанта колко странно ми се струва, че Майк, толкова разстроен снощи от самоубийството на Анди, бърборейки за смъртен грях и неща от този род, ще се прибере у дома си и ще налага дулото — каза Ковак и успешно задържа Савард на мястото й. — Няма никакъв смисъл, нали?

— Кой казва, че трябва да има смисъл? — попита насмешливо тя.

— Аманда е права — съгласи се Уайът. — Майк не беше съвсем с всички си, нали?

— Не разсъждаваше много ясно, когато го видях последния път. А ти какво ще кажеш, Ейс? Нали ти го отведе вкъщи? Как ти се видя, когато го остави?

Гейнс многозначително погледна часовника си.

— Капитане...

Уайът направи физиономия.

— Знам, Гейвин. Притесняваш се за срещата с хората от връзки с обществеността.

— И ще пропуснеш полагането на ковчега? — направи се на изненадан Ковак. „Може да има и снимки“. Едва се въздържа да не го изрече на глас.

— Отложиха го — информира го Гейнс. — Имало проблеми с оборудването.

— Аха. Технически проблеми. Твърде е студено, за да изкопаят шибаната дупка. Извинете ме, лейтенант — обърна се той мило към нея.

— Мисля, че за вас няма извинение, сержант Ковак — каза сухо тя. — И след тази забележка, господа, ще ви кажа довиждане.

Помаха им с ръка и се отправи към заснежения паркинг, Ковак я остави да си тръгне. Ясно му беше, че ако се опита да я спре сега, ще премине една граница, до която и без това се бе приближил твърде много.

— Сам, не може сериозно да мислиш, че Майк е бил убит — каза Уайът.

— Аз съм ченге от отдел „Убийства“. — Ковак намести шапката си. — Смятам, че е убит. Това е естествената нагласа на мислите ми. По кое време остави Майк?

Гейвин ги прекъсна:

— Капитане, ако искате да отидете на срещата, аз ще се оправя с това.

— Да не би да ядеш вместо него и да му бършеш задника? — попита Ковак и си спечели хладен поглед от страна на помощника.

— Бавите капитана за една много важна среща, сержант Ковак — рязко изрече Гейнс и ловко се намести между двамата. — Миналата нощ и аз бях там с господин Фалън и капитана. Мога да отговоря на въпросите ви толкова добре, колкото капитан Уайът.

— Няма нужда, Гейвин — намеси се Уайът. — Докато докараш колата, ние със Сам ще сме приключили.

Ковак го погледна самодоволно.

— Хайде, Хубавецо, тичай да запалиш колата. Двамата с теб можем да си поговорим по-късно. Ето ти нещо, което да чакаш с нетърпение.

На Гейнс не му хареса, че го надхитриха, а още по-малко, че го отпращат. Сините му очи бяха студени като цимента под краката им, челюстите му бяха здраво стиснати. Но той се подчини на заповедта на Уайът и забърза към черен линкълн континентал.

— С красиво куче пазач си се сдобил, Ейс — отбеляза детективът.

— Гейвин е моята дясна ръка. Амбициозен е, има собствено мнение и е изключително лоялен. Без него нямаше да съм това, което съм сега. Пред този човек се разкрива светло бъдеще. Понякога е фанатик, но и за теб мога да кажа същото, Сам. Освен, ако не съм добре информиран, а аз съм, нищо около смъртта на Майк не дава основание за подозрения в убийство.

Ковак пхна ръце в джобовете и въздъхна:

— Той бе един от нас, Ейс. Майк беше специален. Вярно, може би по-специална беше легендата, а не човекът, но въпреки това... Чувствам, че му дължа нещо. Знаеш какво искам да кажа? Би трябвало да знаеш, като се има предвид общото ви минало.

— Все още ми е трудно да повярвам, че тази страница от живота ми се затвори и че него го няма — продума тихо Уайът и погледна към паркинга, където от ауспуха на линкълна се виеше струйка изгорели газове.

„Също така е и голямо облекчение за него“ — помисли си Ковак. Преди толкова години нощта на убийството на Торн бе станала съдбоносна в живота на Ейс Уайът и Майк Фалън. Те повече нямаше да бъдат същите и винаги щеше да ги свързва онзи миг, който бе превърнал Майк Фалън в инвалид, а Ейс Уайът в герой. Сега, когато Майк си беше отишъл, този товар вече нямаше да го има и усещането вероятно беше едновременно облекчение и объркване. Как щеше да съществува Ейс Уайът, като го нямаше Майк Фалън?

— Беше около десет и половина, когато напуснахме къщата на Майк — каза Уайът. — Той беше мълчалив. Потънал в скръбта си. Нямах представа какво е намислил, иначе щях да му попреча — устните му се извиха иронично. — А може би това щеше да бъде по-голяма трагедия. Той страда дълги години. Сега всичко свърши. Остави го да си отиде, Сам. Той намери покой.

Гейнс излезе от колата и заобиколи да отвори вратата. Уайът се качи и линкълнът отпраши в облак дим. Самотният рейнджър и Тонто^[1], яздейки към залеза.

Ковак остана още една минута на тротоара — последният от дошлите да изпратят Анди Фалън във вечността. Дори и свещеникът беше изчезнал.

— Самотният рейнджър — измърмори той, загледан в замръзналия паркинг.

[1] Герои от легенда за самотния рейнджър и верния му индиански приятел Тонто. — Б.пр. ↑

19.

— Нийл Фалън има досие.

Ковак се спря.

— Бързо действате.

— Любезно обслужваме — каза Елууд, примижавайки към него.

Лиска седеше на стола с характерното си изражение на пакостлив малък дух. Направо нямаше грешка, когато надушеше някой случай. Възбудата ѝ беше толкова силна, че бе на крачка от сексуалната. Ковак не си спомняше той самият толкова да се е палил от работата си, а тя беше най-голямата любов в живота му. Може би трябваше да проведе хормонално лечение.

— От младежките му години е и е запечатано, разбира се, но подадох молба да надникна в него — каза Лиска. — Изкарал седем години в армията. Поисках служебното му досие. Годината, в която се уволнил, го прибрали за нападение. Полагало му се от три до пет години, но получил осемнайсет месеца.

— Какво е направил?

— Сбил се в един бар. Човекът бил една седмица в кома.

— Избухливост, избухливост, Нийл.

Ковак съблече палтото си и го закачи на закачалката, като не преставаше да мисли. От кабинетите се носеше обичайното жужене като от кошер. Чуваше се звънене на телефони, нечий смях. Към стаята за разпит поведоха около двацетгодишен взломаджия с белезници. Беше с изрусена коса на щръкнали кичури и увиснали на задника му панталони. По времето на Майк Фалън някой щеше да му тегли ритника само заради модните му предпочитания.

— Тогава как е получил разрешение за продажба на алкохол с присъда за углавно престъпление в досието? — попита Ковак, докато се отпускахе на стола си.

— Не е получил — каза Елууд.

— Ела насам, за Бога — ядоса се Ковак. — Ще ми се схване вратът.

Лиска се ухили и бутна стола му с върха на ботуша си.

— Трябва да си доволен от усещането.

— Много смешно!

Елууд се приближи и му подаде един факс.

— Разрешението за бара е издадено от общината в Екселсиор на името на Черил Брюстър, която няколко месеца по-късно станала Черил Фалън.

— А, отчуждилата се съпруга — отбеляза Ковак.

— Която скоро ще стане бившата съпруга — поправи го Лиска. — Обадох ѝ се вкъщи. Тя е медицинска сестра. Работи нощем в „Феървю Ридждейл“. Каза, че се развежда и че за съжаление не може да стане толкова бързо, колкото ѝ се иска. „Пиян мръсник“, „кучи син“ — това е само част от „гальовните думи“, които използва.

— Брей, а пък аз го намирах за толкова приятен човек — затюхка се Ковак. — Значи, жената държи разрешителното за алкохол. И какво ще стане, когато го зареже?

— Край на шибания късмет на Нийл, това ще стане — каза Лиска. — Могат да продадат бара заедно с разрешителното, като извадят временно разрешение за новия собственик. Нийл може да си намери друго подставено лице, но това още не е станало. Черил каза, че той се опитва да купи останалия бизнес и да забрави за разрешителното, но очевидно и за това не е събрал необходимата сума. Дори и да успее, според нея без бара едва ли ще изкарва нещо, така че... Попитах я дали смята, че се е опитал да вземе заем от семейството си. Тя се разсмя и каза, че Майк не би му развалил десет centa, камо ли да му даде пари да откупи бизнеса — въпреки че според нея Майк имал доста.

— В детективския бизнес на това му викаме мотив — обади се Елууд.

— Питам се дали се е обърнал към Анди — замислено произнесе Ковак.

— Казал на Черил, че щял да попита брат си, дали не иска да инвестира, но тя не знае дали го е направил — информира го Лиска. — Можем да попитаме Пиърс. Логично е да се предположи, че е давал финансови съвети на Анди.

— Но ако Пиърс е смятал, че братът на Анди може да има нещо общо със смъртта му, защо не ни каза? — попита Елууд.

Ковак кимна.

— Защо не ни го посочи с пръст, вместо да се прави на човек, чиято съвест не е чиста?

— Хайде да прегледаме бележките с показанията на съседите на Анди Фалън — продължи той. — Да видим какво сме пропуснали. Да проследим телефонните обаждания. Може някой да разпознае кола или да знае с кого се е срещал. Елууд, дали ще имаш време да прегледаш бележника с адреси на Фалън и да провериш приятелите му?

— Дадено.

— И без това трябва да вземем отново показания от съседите — вметна Лиска.

— Защо?

— Първите на местопрестъплението са нашите два малки елфа, Огдън и Рубел.

Ковак изпъшка:

— Страхотно. Само това ни липсва: Огдън обикаля и казва на хората, че нищо не са видели.

— Ако някой свидетел е видял и другиго, освен него и Рубел — например Нийл или Пиърс, — дори и Огдън има достатъчно мозък да ни обърне внимание върху това — каза Лиска.

— Остава да се надяваме, че униформените са пропуснали точно този.

— Кой кого е пропуснал? — пожела да узнае Ленард, който неочаквано влезе в стаята им.

Ковак се престори, че търси някаква папка върху бюрото си и покри бележките, които си бе водил за смъртта на Анди Фалън.

— Типът, дето преби Никсън — отвърна той. — Гангстерите на Дийн Комб. Да се надяваме, че хората му са пропуснали да изплашат до смърт всички, които знаят нещо.

— Разговаряхте ли отново с жената? Онази, дето шофьорът на такси е видял да влиза в сградата, когато извършителят е избягал.

— Пет пъти.

— Говорете отново с нея. Тя е ключът. Сигурни сме, че знае нещо.

— Надявай се — каза Ковак. — Тя ще отнесе тайната в гроба си.

— След като самият Никсън не иска да предаде човека, Чамика Джоунс едва ли ще го направи вместо него — изтъкна Лиска.

Ленард се обърна към нея:

— Пак говорете с жената. Идете там, където работи. Още днес. Не желая тези гангстери да си мислят, че могат да правят каквото си поискат.

Ковак погледна към Лиска, която сведе очи. Елементарната логика, отнасяща се до случая с Никсън, беше, че Уейн Никсън беше измамил шефа си Дийн Комб за една малка сделка с наркотици и шефът му го превърнал в пример за останалите, но всички си мълчаха, включително и Никсън. Окръжният прокурор, който искаше да даде публичност на твърдата линия, поета срещу наркодилърите, беше дал тържествено обещание, че окръгът ще повдигне обвинения дори и Никсън да не го направи. Но без свидетел нямаше и дело, а шофьорът на такси не беше видял достатъчно, за да даде подробно описание на извършителя.

— Това е черна дупка — каза Ковак. — Никой няма да свидетелства за нищо. Какъв е смисълът?

Ленард придоби типичната си маймунска физиономия.

— Смисълът е твоята работа, Ковак.

— Аз си върша работата.

— Така ли? А на мен ми се струва, че си започнал да й даваш нови параметри.

— Не знам за какво говориш.

— Случаят Фалън е приключен. Остави го на мира.

— Чу ли за Майк? — попита Ковак.

Запита се кой ли може да го е издал на Ленард. Беше готов да се обзаложи, че е Савард. Тя не искаше да го допуска близо до себе си, та да застрашава защитните стени, които бе издигнала старателно около себе си. Уайът не даваше пукната пара за това, което се случваше в скучния живот на Ковак. Единственото, което го интересуваше, беше следващата му публична изява.

Ленард изглеждаше смутен.

— Че се е самоубил.

— Не съм сигурен, че точно това е станало.

— Налапал пистолет.

— Така изглежда.

— Имаше няколко червени нишки, лейтенант — намеси се Лиска. — Положението на тялото например.

— Искаш да кажеш, че позата му е била нагласена?

— Не точно нагласена, но твърде удобна. И няма бележка.

— Това не означава нищо. Много самоубийци не оставят бележки.

— По-големият син има проблеми и досие.

— Искам да се поразровя малко — каза Ковак. — Майк може сам да се е самоубил, но може и да не е? Дължим му нещо повече, а най-лесният отговор е да приемем, че е било самоубийство.

— Да видим какво ще каже съдебният лекар — каза. Ленард ядосано, недоволен, че един изстрел в главата може да се превърне в криминален роман, още повече пък този, който Уайът и останалите началници с пагони щяха да наблюдават внимателно. — А междувременно вървете при Чамика Джоунс. Днес. Искам от кабинета на окръжния прокурор да престанат да ми досаждат за Никсън.

— По-скоро ще се набуча цялата с игли, отколкото да отида в търговския център по Коледа.

Ковак, който маневрираше с каприса в натовареното движение на изток от шосе 494, ѝ хвърли кос поглед.

— Къде изчезна духът на купувача?

— Умря от липса на кислород на дъното на банковата ми сметка. Имаш ли някаква представа какво искат децата за Коледа?

— Полуавтоматични пистолети?

— Ар Джей ми е дал един списък, който изглежда като опис на инвентара на „Тойс Ар Ю“^[1].

— Погледни го откъм веселата страна, Тинкс. Не ти го е изпратил от някой детски изправителен дом.

— Който е казал, че трябва един милион долара, за да отгледаш и дадеш в колеж детето си, не е взел предвид коледните празници.

Ковак смени пътната лента покрай една зелена кола с плешив мъж на кормилото. Номерът беше от Айова.

— Тъпи фермери — изръмжа той. — Не могат да карат, ако от едната им страна няма поле с царевица.

Пресече две ленти, за да стигне до изхода, който му трябваше. Обикновено шофирането му бе съпроводено със забележки от страна на Лиска, но този път тя не каза нищо. Изглежда, бе потънала в мисли за Коледа.

Ковак си припомни Коледата, след като го беше напуснала първата му жена. Беше изпратил подаръци за малката им дъщеря. Плюшени животни, кукла. Такива неща, за които се бе надявал, че ще се харесат на едно момиченце. Върнаха му кутиите неотворени. Той ги закара там, където се оставяха играчки за замяна, и се напи до забрава. После се сби с един Дядо Коледа от Армията на спасението точно пред общината и бе отстранен от работа за един месец.

— Нали ти е дете — каза той. — Купи му нещо, което наистина иска, и престани да мърмориш. Та това са само пари.

Лиска го изгледа втренчено.

— Какво иска? — попита я той и се почувства неудобно под изпитателния ѝ поглед.

— Иска двамата със Спийд да се съберем.

— Велики Боже! Има ли опасност това да стане?

Тя не отговори. Влязоха в западната рампа на търговския център. Ковак отново я погледна.

— Да не би адът да е замръзнал? — попита отбранително тя. — Да не би да съм го пропуснала по новините?

— Той е мръсник.

— Няма нужда ти да ми го казваш.

— Само отбелязвам.

Ковак паркира и запомни нивото и номера на редицата. Едно от местата за паркиране, собственост на центъра. Не беше най-подходящото място да се изгубиш.

Търговският център на „Мол ъф Америка“ приличаше на огромен елегантен лабиринт за мишки на четири нива, чиито просторни фойета гъмжаха от обезумели хора, препускащи от етаж на етаж. Най-големият търговски център в Съединените щати — петстотин магазина, двеста и петдесет хиляди квадратни метра търговска площ, и въпреки това не достигаха щандове за онези, които търсеха най-идеалния подарък, който да бъде опакован и доставен за Коледа. Човешка природа.

Шумът, долитащ от развлекателния парк „Кемп Снупи“ в средата на комплекса, беше постоянен: глухият рев на увеселителните влачета и плиськът на водната пързалка, писъци на страх и удоволствие. На един подиум пред входа на „Мейси“^[2] диригентът на смесен

ученически хор се опитваше да събере пръсналите се пред витрините участници.

Те подминаха триетажния магазин на „Лего“, с осемметровата му часовникова кула, огромен динозавър Лего и космическа станция Лего с малък въздушен кораб, сглобени от 138 240 блокчета Лего, увиснали във въздуха над всичко останало.

Ковак погледна с неприязън изложените комплекти от панталон, тениска и грозен елек на баклавички.

— Виж тая смехория.

— Ретро от седемдесетте — обясни Лиска. — Всичките ми ризи се свиват, след като ги изпера, но независимо от модата аз си ги нося.

— Още като се появила, ги намирах за грозни. Като ги погледна сега, все едно, че ме връхлитат лоши спомени от гимназията.

Продавачката, на която Ковак показва значката си, имаше обица на устата, котешки слънчеви очила, кестенява коса, която сякаш някое петгодишно дете беше накълцало с ножица за стригане на овце.

— Управителят тук ли е?

— Аз съм управителят. Да не би да става дума за оня тип, дето се крие между рафтовете и си показва оная работа на жените?

— Не.

— Трябва да направите нещо с него.

— Веднага ще си запиша. Чамика Джоунс на работа ли е?

— Да. — Очите на момичето зад очилата изглеждаха големи. — Какво е направила? Тя никога не е размахвала пенис пред никого.

— Искаме да ѝ зададем само няколко въпроса — намеси се Лиска. — Нищо не е направила.

Жената ги погледна скептично, но без повече коментар ги поведе към пробната.

Чамика Джоунс беше двацет и няколко годишна, изглеждаше на четирийсет, имаше конструкция на двесталитров бидон и яркочервена фризура. Стоеше близо до пробната и упътваше бъдещите клиенти и крадци.

— Вратата е ей там, скъпа — насочи тя една клиентка, после поклати глава и промърмори под нос, щом жената отмина. — Сякаш щеше да си напъхаш дебелия си бял задник в ония панталони.

Хвърли бегъл поглед към Лиска и Ковак и влезе в една от пробните, за да прибере купчина от пробвани дънки.

— Пак ли вие.

— Здравсти, Чамика.

— Не искам да се караме на работното ми място, Ковак.

— Ти толкова ми липсваше, а виж как ме посрещаш. А аз си мислех, че ще станем добри приятели.

Джоунс не се усмихна.

— Ще ми гръмнат задника, това ще направиш.

— Все още ли нямаш какво да ни кажеш за Никсън? — попита Лиска.

— За президента ли? Нищо. Не съм била родена тогава. Чувала съм, че бил мошеник, но не са ли всичките такива?

— Един свидетел ни каза, че си била на мястото на покушението, Чамика.

— Оня смахнат шофьор на такси ли? — Тя занесе дънките на една маса. — Той лъже. Не съм видяла никакъв побой. Казах ви и преди.

— Значи не си видяла мъж да се нахвърля върху Уейн Никсън и да го пребива с верига за автомобилна гума?

— Не, госпожо. Всичко, което знам за Уейн Никсън, е, че той носи лоши вести. Особено на мен.

Сгъна дънките с бързи и сръчни движения. Ръцете ѝ бяха пълни, с къси пръсти и опъната кожа. Напомняха на Ковак за малки балони с форма на животни. Погледът ѝ се отмести на десетина метра към млад, нисък и набит мъж, с бяла шапка, прилепнала като презерватив към черепа му. Ковак не го беше виждал досега, но и за момент не се усъмни, че е бияч. Вероятно беше на шестнайсет или седемнайсет години, но определено не беше дете. Стоеше до кръгъл щендер с дебели вълнени жилетки и ги прехвърляше, без да ги гледа. Празният му студен поглед не се отделяше от Чамика Джоунс.

— Имам много работа — каза тя и отключи вратата на една пробна с ключа, който висеше на зелена пластмасова лента около китката ѝ.

Ковак обърна гръб на бияча.

— Можем да ти предложим защита, Чамика. Окръжният прокурор иска да пъхне Дийн Комб зад решетките.

— Защита! — изсумтя тя. — Каква? Ще ме закарате с автобуса до някой пълен с мухи мотел в Гари, Индиана ли? Да ме скриете! — Тя

поклати глава, докато се връщаше при масата с нова купчина дрехи. — Аз съм почтена жена, Ковак. Работя на две места, отглеждам три хубави деца. Искам да доживея да ги видя как завършват училище. Не, благодаря ти. Уейн Никсън може сам да се грижи за черния си задник. Аз се грижа за моя.

— Ако реши да се прави на много корав, окръжният прокурор може да ти лепне съучастничество — пробва се Лиска. — Възпрепятстване на съда, отказ за сътрудничество...

Джоунс протегна ръце, хвърляйки поглед към Презерватива.

— Тогава ми сложете белезници и ме отведете. Нямам нищо за казване за Уейн Никсън или Дийн Комб. Нищо не съм видяла.

Ковак поклати глава.

— Не и днес. Пак ще се видим, Чамика.

— Надявам се, че няма.

— Днес никой не ме обича — оплака се Ковак.

Лиска извади визитна картичка и я остави върху купчината сгънати джинси.

— Обади се, ако промениш мнението си.

Джоунс скъса картичката на две.

— Кой може да я вини? — измърмори Ковак и хвърли мръсен поглед към Презерватива, докато минаваха покрай него.

— Пази децата си — отбеляза Лиска. — И аз бих направила същото. И без това тя няма да махне Дийн Комб от улицата. Знаеш, че той самият не е обработил Никсън. Тя може да ни покаже някое парче месо, като тоя дето я наблюдава и заради това ще я убият. И за какво? Там, откъдето идва оня, има още хиляда като него.

— Да-а. Да го зарежем. Една отрепка пребива друга отрепка. Ето ти една отрепка по-малко за известно време. Кой го е грижа? На никого не му пука.

— Някой трябва да го е грижа — поправи го Лиска. — Ние трябва да сме загрижени.

Ковак я погледна.

— Защото ние сме единственото, което стои между обществото и анархията ли?

Тя направи физиономия.

— Моля те. Защото ще ни разчисти пътя към повишение. Майната му на обществото. Трябва да пратя децата си в колеж.

Ковак се засмя:

— Тинкс, ти никога не пропускаш да поставиш нещата на точните им места.

— Ако не съм аз, винаги ще си навъсен.

— Не съм навъсен.

— Винаги си навъсен.

— Не съм навъсен, а съм огорчен — поправи я той, докато минаваха покрай кафене „Рейнфорест“^[3]. От говорителите се разнасяше шум на дъжд и гръмотевици, а един от живите папагали крещеше като банши^[4]. Хората се редяха на опашка за това.

— Има разлика — продължи той. — Да си навъсен е пасивност. Огорчен е активност. Да си огорчен е нещо като да си имаш хоби.

— Всеки има нужда от хоби — съгласи се Лиска. — Моето е користолобовиво да преследвам лесни пари.

Тя кривна към входа на „Сам Гуди“^[5], където една изрязана от картон фигура на Ейс Уайът в човешки ръст бе положила акрилнически ръце около кутия, пълна с видеокасети със заглавия: „Професионални полицейски съвети как да не станете жертва.“ Лиска сложи слънчевите си очила и зае поза до силуета.

— Какво мислиш? Не изглеждаме ли добре заедно? — ухили се тя. — Не смяташ ли, че той има нужда от по-млада партньорка за разширение на демографския си обхват? Ако се наложи, ще нося и бикини.

Ковак погледна намръщено картонения Уайът.

— Защо просто не отидеш на третия етаж и да си потърсиш работа при „Хутър“^[6]. Или се разходи по авеню „Хенипин“.

— Аз съм наемен войник, не съм проститутка. Има разлика.

— Не, няма.

— Да, има... Един наемник не използва вагина.

— Божичко! — Ковак се изчерви. — Никога ли не се чувстваш неудобно?

— От какво? От устата си или от безсрамния поход към повишение?

— Възпитан съм да не говоря за... неща като... — Той стана още по-тъмночервен.

— Вагини ли?

Ковак ѝ хвърли гневен поглед, защото някои от минаващите купувачи се заглеждаха в тях.

— Това може би обяснява защо нямаш такива на разположение — започна да гадае Лиска. — Трябва да се преоткриеш, Сам. Трябва да намериш допир с твоята женска страна.

— Ако мога да се допра до женската си страна, няма да имам нужда от... една от онези... да ми е на разположение.

— Браво на теб. И можеш да си имаш свое телевизионно шоу — Детектив хермафродит от отдел „Убийства“. Помисли колко последователи ще имаш. И вече няма да завиждаш на Ейс Уайът.

— Не завиждам на Ейс Уайът.

— Да бе. А пък аз съм Хедър Локлиър^[7].

— Ти просто си навита на помощника му. Това е истината — каза Ковак.

Лиска извъртя очи.

— Гейнс ли? Моля те. Та той е гей.

— Гей или не ти обръща внимание?

— Едно и също е.

Ковак се засмя.

— Тинкс, и в двата случая ти си прекалено женствена за него. Човекът е един пенис. А Уайът е голям задник. Двамата са си ликаприлика.

— Да-а, цялата тая служба на обществото, помощ на хората, работа с жертвите... ама че мижитурка.

Лицето на Ковак потъмня.

— Цялата тая публичност, всичките му повишения, парите от Холивуд. Ейс Уайът не прави нищо, което да не донесе печалба на Ейс Уайът.

— Спасил е живота на Майк Фалън.

— И стана легенда.

— Да-а, сигурна съм, че го е планирал предварително.

Ковак усети горчив вкус в устата си и се намръщи.

— Добре. Направил е едно почтено, безкористно нещо в живота си — отстъпи той. Двамата излязоха навън, където ги посрещнаха студът и изгорелите газове. — Това обаче не означава, че не е голям задник.

— Хората са сложни същества.

— Да-а — съгласи се Ковак. — И затова ги мразя. От един психопат поне знаеш какво да очакваш.

[1] Голяма американска фирма за играчки с 1578 магазина за продажби на дребно. — Б.пр. ↑

[2] Верига магазини за мебели, облекло, козметика и др. — Б.пр. ↑

[3] Rainforest — тропически лес. — Б.пр. ↑

[4] Банши — дух, вещаещ смърт. — Б.пр. ↑

[5] Верига магазини за музика, CD, касети, видеокасети и др. — Б.пр. ↑

[6] Място, където се организират тържества, а момичетата, които обслужват, са по бикини. — Б.пр. ↑

[7] Американска артистка, участвала в сериала „Далас“, „Мелроуз плейс“ и др. — Б.пр. ↑

20.

Смяната беше свършила и когато се прибраха, Ленард си беше тръгнал, което им спести докладването за неуспеха им с Чамика Джоунс. Лиска обмисли и отхвърли идеята да проведе няколко телефонни разговора от бюрото си. Не можеше да се отърси от чувството, че всички около нея я наблюдават и се напрягат да я чуят — само защото въпросите, които трябваше да зададе, се отнасяха за други ченгета.

Винаги се бе смятала за готова да се справи с всичко, което ѝ поднесе работата, но би предпочела какъвто и да е случай пред този, с изключение убийство на дете. Нищо не беше по-лошо от това да работиш върху убийство на дете. Тя събра нещата си и си тръгна, като се чудеше как трябва да постъпи, ако пътят към разкритията ѝ минава пак през вътрешния отдел. Ще потърси друг път.

Разходката ѝ до паркинга бе съпроводена с хапещ студ. Пътуването до дома ѝ едва ли щеше да е по-добро. Не успя да си запази час за смяна на стъклото. Жалко, че избитото стъкло на прозореца намаляваше шансовете да откраднат колата. Със застраховката поне можеше да си наеме кола.

Дежурен беше същият дебел служител. Той я позна и се сви, страхувайки се да не привлече вниманието ѝ. Лиска извърна поглед и усети успокоителната тежест на сгъваемата палка в джоба си. Бе мислила да паркира на друго място, но реши, че ще се върне на мястото на престъплението. Обратно на седлото, но с едно око ще гледа за извършителя. Ако имаше късмет, можеше да преодолее и страха. Така щеше да улучи с един куршум два заека, но ѝ изглеждаше малко вероятно нейният тайнствен човек все още да се мотае наоколо. Освен ако не си беше избрал специално нея за мишена.

Нямаше нищо откраднато, нищо разхвърлено, освен пощата ѝ...

Бяха наредили на една от патрулиращите коли да прави редовни обиколки на рампата. Предполагаше се, че радиоколата щеше да подплаши скитниците, които най-вероятно се бяха изнесли на

отсрещната страна на улицата, където опикаваха ъглите на общинския паркинг и си пробваха късмета с колите там.

Сатурнът, обърнат с предницата навън, беше трети на един почти празен ред. Найлоновият прозорец стоеше непокътнат. Никой не бе разбил останалите. Лиска подмина колата и се огледа. Това ниво на рампата беше тихо и полупразно. Тя се върна при колата и влезе. Заклучи вратите, запали двигателя, включи отоплението и извади от чантата си клетъчния телефон. Набра номера на офицера, поддържащ връзка с лесбийките и гейовете в управлението. Загледа се в светещия червен надпис „Проверка на двигателя“ и зачака някой да се обади.

Гадна кола. Трябваше да я смени. Може би през януари, ако не фалираше след Коледа. Можеше да я замени с джип. Допълнителното пространство щеше да е добре дошло за момчетата, техните приятелчета и хокейните им екипировки. Само ако можеше да измъкне от Спийд парите, които ѝ дължеше...

— Ало?

— Дейвид Дънген ли е?

— Да.

— Дейвид, аз съм сержант Лиска от „Убийства“. Ако е удобно да говориш в момента, имам няколко въпроса, с които би могъл да ми помогнеш.

— Отнасящи се за...

— Ерик Къртис.

— За убийството ли? Този случай е приключен.

— Знам това. Търся някои свързани с него неща.

— Разговаря ли с вътрешния отдел?

— Знаеш как е там. Няма желание да развържат красивата флъонга, а още по-малко да споделят нещо.

— Имат си причина — каза Дънген. — Въпросът е деликатен. Не мога да дам информация на всеки, който я поиска.

— Аз не съм всеки. От отдел „Убийства“ съм. Не се интересувам само защото страдам от извратено любопитство.

— Това има ли нещо общо с друг случай?

— Ще бъда честна с тебе, Дейвид. — „Използвай малко име. Ти си ми приятелче. Можеш да ми кажеш всичко.“ — В момента се лови риба в мътни води. Ако мога да се добера до нещо, което да покаже на лейтенанта си...

Дънген замълча за миг, но накрая отвърна:

— Трябва да ми дадеш номера на значката си.

— Ще ти я дам, но не искам да пускаш някаква докладна. Разбра ли?

— Защо?

— Защото някои хора не биха искали да разлайват кучетата, ако схващаш какво имам предвид. Проверявам някои неща, отнасящи се до Къртис, защото лично ме помолиха. Не знам дали от това ще излезе нещо. Не мога да отида при шефа си само с недомлъвки и чудати предчувствия. Трябва ми нещо истинско.

Мълчанието му продължи толкова дълго, че Лиска реши, че връзката е прекъснала.

— Дай си номера — изрече накрая той.

Лиска пое дълбоко въздух и тихо въздъхна. Миризмата на изгорели газове се засилваше. Тя смъкна малко стъклото на прозореца, но остави двигателят да работи. Беше твърде студено. Даде номера на значката си на Дънген заедно с телефонния си номер, като се надяваше, че той няма да се обади на Ленард, за да провери.

— Добре — каза доволен той. — Какво искаш да разбереш?

— Узнах, че Къртис се е оплакал във вътрешния отдел, че получава заплахи на работното си място. Ти какво знаеш за това?

— Знам, че е получил няколко заплашителни писма. Подобни на бележките за откуп с букви, изрязани от списания. От рода на „Всички педерастии трябва да умрат“, „Затова Господ измислил СПИН“. Това бил основният му мотив. Обичайната хомофобична саркастичност, с лоша граматика и грешен правопис.

— Тогава е било ченге — сухо забеляза Лиска.

— О, ченге беше. Без съмнение. Две от бележките били пъхнати в шкафчето му за дрехи. Едното намерил в колата си след края на смяната. „Пощалъонът“ разбил прозореца на пътническата седалка, за да го достави.

Лиска погледна синия си найлонов прозорец и през тялото ѝ премина студена тръпка.

— Имал ли е някаква представа кой може да е бил?

— Той каза, че няма. Няколко месеца преди това бил сложил край на една връзка, но се закле, че не е бившият му.

— А бившият от управлението ли е бил?

— Да, но приятелят му не е бил от явните. Това била една от причините да се разделят. Къртис поискал от него да признае за предпочитанията си.

— Къртис е бил от явните.

— Да, но от спокойните. Не беше някакъв яростен активист. Просто се беше уморил да живее в лъжа. Искаше светът да бъде място, където хората да бъдат това, което са, без да се страхуват за живота си. По ирония на съдбата беше убит от гей.

— Знаеш ли кой е бил бившият?

— Не. Знам, че Къртис беше патрулирал с няколко партньора, но това нищо не означава. Не подозираше никого от тях. Но всъщност това не ми влизаше в работата. Аз не разследвам. Задачата ми беше да придвижва жалбата му и да осъществя връзка между вътрешния отдел и началника му.

— Спомняш ли си имената на партньорите му в патрула?

— По онова време беше с Бен Игъл. А за останалите не си спомням. Той нямаше оплакване срещу Игъл. Очевидно са се разбирали добре.

— Когато го намериха убит, мина ли ти през ума, че може да е човекът, който го е заплашвал?

— Ами да, разбира се. Отначало се уплаших. Беше ужасно. Искам да кажа, ние — имам предвид полицаите, които сме гейове, — всички сме заплашени в една или друга степен заради предубеждението на хората. Около нас работят доста хора с малки мозъчета и дебели червени вратове. Пред очите ти веднага изплува цялата тая тълпа. Но едно убийство щеше да промени нещата. Беше страшно само да си го помислиш. Слава Богу, че не се оказа така.

— Ти вярваш, че Реналдо Върма е убил Къртис.

— Да. Ти не вярваш ли?

— Някои хора не са убедени.

— А-а... — каза той, сякаш чак сега го беше осенило. — Говориш за Кен Ибсен.

Името нищо не й говореше, но Лиска го свърза с лицето на Неоновия. Дънген прие мълчанието й за съгласие.

— Няма по-голям теоретик на конспирации след Оливър Стоун — заяви той.

— Мислиш, че е куку ли?

— Мисля, че е кралицата на драмата. Очевидно не му е достатъчно времето на сцената в клуба, дето работи. Завел е сума ти съдебни процеси за сексуално дискриминиране и заплахи. Познаваше Ерик Къртис — или поне така твърдеше — и това му даде повод да се насочи към управлението. И сега се е обърнал към теб, защото на вътрешния отдел му е омръзнало да слуша теориите му — добави Дънген.

— Всъщност дойде при мен, защото човекът от вътрешния отдел, с когото е работел, беше намерен мъртъв.

— Анди Фалън. Много неприятно.

— Познаваше ли Анди Фалън?

— Разговарях с него относно разследването му. Не го познавах лично.

— Той беше обратен.

— Ние не сме като клуб, сержант. Не тренираме заедно — каза Дънген. — Предполагам, че господин Ибсен е намерил начин да включи смъртта на Фалън в последната си теория. Която е част от по-голяма конспирация, целяща да прикрие заплахата от СПИН в полицейското управление.

— Къртис имал ли е СПИН?

— Беше серопозитивен. Не го ли знаеше?

— Нова съм в играта. Имам да наваксам — отвърна Лиска, а част от съзнанието ѝ пренареждаше игралното поле, вземайки предвид новата бомба. — Бил е носител на вируса, а как все още е бил патрулен?

— Не беше казал на началника си. Първо дойде при мен. Страхуваше се, че ще загуби работата си. Казах му, че това няма да се случи. Управлението не можеше да дискриминира полицаи заради здравословното му състояние. Така е според наредбата за трудоустрояване. Щяха да го махнат от улицата и да го назначат на друга работа. Без съмнение е рисковано да имаш полицаи, носител на вируса, като патрулиращ, на когото се налага да се справя с нещастни случаи и наранявания или ситуации, в които самият той може да бъде наранен, при което би могъл да зарази някого.

— По времето, когато са го заплашвали, кой друг е знаел, че Къртис е носител на вируса? Някой от останалите униформени знаел ли е?

— Мисля, че не е споделил с никого. Казах му, че трябва да предупреди всеки, с когото е бил в интимни връзки. Не знам дали го е направил. — Убиецът едва ли е знаел. Кой ще е толкова глупав, че да убие човек, носител на вируса, с бейзболна бухалка?

Лиска ясно си представяше сцената на престъплението. Навсякъде кръв — по стените, тавана, лампионите, опръскала всичко, докато убиецът е нанасял удар след удар с бухалката.

Кой би се изложил съзнателно на контакт със заражена кръв?

Някой, незапознат с начина за предаване на болестта, или някой, когото не го е било грижа. Някой, достатъчно арогантен да повярва в собствената си безсмъртност. Някой, който вече е бил заразен.

— Кога разговаря за последен път с Фалън по този случай? — попита тя и разтри дясното си слепоочие. Вдигна прозореца, през който май влизаше повече дим, отколкото кислород. — Наскоро?

— Не. Случаят беше приключил. Типът се беше споразумял. За какво е всичко това, сержант? — изпълни се с подозрения Дънген. Мислех, че Анди Фалън се е самоубил.

— Да-а — потвърди Лиска. — Просто се опитвам да разбера защо. Благодаря ти за помощта, Дейвид.

Един от големите трикове как да разпитваш хората е да знаеш кога да спреш. Запита се кога ли Ленард ще разбере за този разговор и ще ѝ го изкара през носа. От тази мисъл главата ѝ се замая. Или пък беше от въглеродния двуокис. Леко ѝ се виеше свят.

Изключи двигателя, излезе от колата и дълбоко пое въздух, като се облегна на сатурна.

— Сержант Лиска.

Гласът я прониза като с нож. Тя рязко се обърна, за да се изправи срещу Рубел. Стоеше на около десетина метра от нея. Не беше чула асансьора, нито пък стъпки по стълбището. Сякаш се бе появил от нищото.

— Опитах се да ви хвана в кабинета ви — каза той, — но си бяхте тръгнали.

— Май смяната ви отдавна свърши?

Той започна да се приближава — все по-голям и по-голям. Дори и без огледалните очила лицето му беше напълно безизразно.

— Писмена работа.

— И ме открихте тук... Как?

Той махна към черен форд експлорър близо до сатурна.

— Съвпадение.

„Сигурно — помисли си Лиска. — От всички паркинги в центъра на Минеаполис...“

— Светът е малък — сухо отбеляза тя.

Облегна се на колата си, напъха ръце в джобовете на палтото си и стисна дръжката на сгъваемата палка.

— За какво искахте да разговаряте с мен? — попита Рубел.

Той се спря само на няколко крачки от нея. Твърде близо, за да й хареса, което вероятно му беше ясно.

— Сякаш приятелят ви Би Оу не ви е казал. Моля ви се.

Той мълчеше.

— Вие знаехте, че вътрешният отдел проверява Огдън за издънката с доказателствата при разследването на случая с Къртис...

— Това е приключило.

— Но сте отишли в къщата на следователя, независимо от това. Чия беше гениалната идея?

— Повикването дойде по радиото. Бяхме наблизно.

— Вие привличате като магнит съвпаденията.

— Нямахме начин как да знаем, че мъртвото тяло е на Фалън.

— Разбрали сте в момента, когато сте пристигнали. Трябвало е да отведете Огдън оттам. Имате навика да спасявате задника му. Защо не го направихте и когато стигнахте до къщата на Фалън?

Рубел се втренчи в нея дълго и изнервящо. Главата на Лиска пулсираше. Гадеше й се.

— Щом смятате, че сме постъпили неправилно, защо не съобщите на вътрешния отдел?

— Това ли искате да направя?

— Не можете, защото случаят е приключен. Фалън се е самоубил.

— Това не означава, че е приключен. Нито пък, че няма да разговарям с началника ви...

— Давайте.

— От колко време патрулирате с Огдън?

— Три месеца.

— С кого работеше преди вас?

— Лари Портър. Той напусна. Сега работи в полицейското управление в Плимут. Всичко това можете да научите от началника ни, ако искате да разговаряте с него.

В тона му се долавяше самодоволство, сякаш беше наясно, че тя няма да се обърне към началника му, защото това щеше да стигне до Ленард.

— Опитвам се да изясня положението, Рубел — ядоса се тя. — Не искам некоректни полицаи. Ние имаме нужда от вас, момчета. Но не трябва да унищожавате уликите на престъплението. Всяко дело може да се изгради и да се провали от това, което е станало на местопрестъплението. А какво би станало, ако се окаже, че Анди Фалън е бил убит? Не помислихте ли, че един адвокат на защитата може да ни изкара всички да изглеждаме като глупаци, когато чуе, че точно Огдън е бил там?

— Разбрах мисълта ви, сержант — каза спокойно Рубел. — Няма да се повтори.

Понечи да тръгне към колата си.

— Вашият партньор е бита карта, Рубел. Ако той наистина има проблемите, за които предполагам, ще бъде по-умно от ваша страна да се отървете от него.

Рубел ѝ хвърли поглед през рамо.

— Знам от какво имам нужда, сержант. — Посочи към колата ѝ и каза: — По-добре оправете този прозорец. Иначе ще трябва да ви глобя.

Лиска го проследи с поглед как се отдалечава и се качва в джипа си. Кожата по ръцете ѝ настръхна. Експлорърът стартира с тътен, от ауспуха излетя облак дим. Той се измъкна на заден ход и потегли, оставяйки я отново сама.

Не можа да реши кой я плаши повече: Огдън с хормонално напомпание си нрав или Рубел със злоещото си спокойствие. Ама че двойка.

Поемайки си дълбоко дъх за пръв път, откакто Рубел я бе стреснал, тя се отдалечи от сатурна и се застави да върви, като се надяваше по този начин да преодолее слабостта в крайниците си. Погледна към счупения си прозорец и се запита дали не става параноичка, търсейки подтекст в думите на Рубел да го оправи. Той

самият нямаше нужда да чупи стъклото, за да се добере до адреса ѝ. Ченгетата имаха хиляди по-лесни начини да получат тази информация.

Но някой все пак беше счупил прозореца ѝ. От гняв. За да я изплаши. За да отклони в друга посока подозренията, ако нещо се случи с нея, например към стария наркоман, който се опита да скочи в колата ѝ. Всичките възможности бяха лоши.

Докато гледаше прозореца, зърна нещо с периферното си зрение, нещо, което висеше от задницата на сатурна. Реши, че е лед. Още една причина да не обича зимата: отвратителни мръсни снежни буци, които се събираха отзад над гумите и ако не ги отстранеше бързо, можеха да станат твърди като гранит.

Но докато минаваше отзад, за да го ритне с крак, установи, че не е това, което си мисли. Нещото, което бе забелязала, не висеше зад гумата, а висеше от ауспуха.

Докато се навеждаше, усети как гаденето ѝ се засилва. Болката в слепоочията ѝ стана по-силна. Съвсем замаяна, тя приклезна зад колата, опряла ръка на багажника.

В ауспуха беше напъхан мръсен бял парцал.

Обля я студена пот.

По неизвестни причини някой току-що се беше опитал да я убие.

Клетъчният телефон в джоба ѝ започна да звъни. Разтрепераната Лиска се изправи, подпря се на колата и го извади.

— Лиска. Отдел. „Убийства“.

— Сержант Лиска, трябва да се срещнем.

Гласът изглеждаше познат. Този път успя да определи на кого принадлежи: Кен Ибсен.

— Къде и кога?

21

— Здравсти, Червенокоске, имам няколко въпроса за автоеротичната асфиксия.

Кейт Конлан го изгледа втренчено. В добрите си дни вероятно и Рене Русо бе изглеждала по този начин, помисли си той. Тя прибра непокорен кичур коса зад ухото си. Насмешлива усмивка изви сексапилните ѝ устни.

— Поласкана съм, че се обръщаш към мен, Сам. Влизай — каза и се отдръпна от вратата. — Дватама с Джон току-що обсъждахме на каква извратена сексуална игра да се отдадем.

— Няма нужда да ми казваш.

— Ти позвъни на вратата. Дай си палтото.

Той влезе в антрето и усърдно изтри краката си в изтривалката.

— Къщата изглежда чудесно.

— Благодаря. Започва да ми харесва в предградията. Просторно е — отвърна Кейт. — А има и допълнителната облага, че никой не се е опитал да ме убие или пък да умре от ужасяваща смърт в мазето.

Подхвърли го така, сякаш казваше, че е хубаво, че няма дървеници. О, ония досадни серийни убийци! Истината беше, че самата тя едва не се беше превърнала в жертва вместо в адвокат на жертва, каквато ѝ бе работата. Ковак се бе оказал на мястото заедно с Джон Куин. За Сам остана страстта му към цигарите, за Куин — момичето.

Историята на моя живот.

— Голяма работа си, Червенокоске.

— Последвай ме във вътрешния кабинет — каза тя и го поведе през просторния хол с полиран дървен под и червени ориенталски килими. Огромна котка седеше върху масата. Тя протегна лапа и перна Ковак, докато минаваше покрай нея.

— Здравсти, Тор.

Котката издаде звук като кукла с пищялка, скочи на пода и препусна пред тях с високо вирната голяма пухкава опашка.

Влязоха в кабинета със светла чамова ламперия и боядисани в тъмносиньо стени. Коледно дърво беше изправено близо до френските прозорци. В камината пращеше огън. Едро бебе лабрадор спеше на възглавница близо до каменната плоча пред огнището. Котката отиде до кученцето и го загледа с подозрение и презрение.

В единия край на стаята бяха поставени две бюра, напълно оборудвани с компютър, факс апарат и обичайните канцеларски пособия. Зад едното седеше Джон Куин, съсредоточен върху компютърния екран.

— Виж какво довлече котката — каза Кейт.

Куин погледна и се усмихна, сваляйки очилата си за четене.

— Сам! Радвам се да те видя.

— Не се радвай толкова — сухо отбеляза Кейт. — Иска да поговорим за сексуалния му живот. Радостите на автоеротичните приключения.

Ковак се изчерви.

— Не съм чак толкова закъсал.

Куин се приближи и разтърси ръката му. Силен и атлетичен, сега той му се видя по-млад, отколкото преди година, когато се бяха запознали и работили заедно по случая с Крематора. Куин излъчваше спокойствие, което не притежаваше тогава, изчезнало бе и напрегнатото изражение в тъмните му очи. Ето какво можеха да направят любовта и удовлетворението за един човек.

След Крематора Куин бе напуснал ФБР, където бе сред най-добрите. Твърде много случаи, твърде много смърт и напрежение, и всички те бяха взели своето. Федералното бюро си бе създадо слава да изтощава до смърт най-добрите си коне, което сториха и с Куин — разбира се, с доброволното му съдействие. Но това, че едва не изгуби Кейт, му поддейства отрезвяващо. Куин замени бюрото с консултантски услуги и преподаване — и със съвместен живот с Кейт. Във всяко едно отношение това беше сладка сделка.

— Сядай — посочи той към дълбоките кресла пред огъня. — Върху какво работиш, Сам?

— Несъмнено самоубийство, определено като нещастен случай, което може да е нещо друго.

— Момчето от вътрешния отдел ли? — попита Кейт и му подаде чаша с чисто уиски, после седна на креслото близо до Куин и подпря

крака си, обут в тънък чорап, на масичката за кафе.

— Точно това животно.

— Беше намерен обесен, нали? — попита Куин. — Гол ли беше?

— Да.

— Имаше ли следи от мастурбиране?

— Не.

— Някакви фантазии, вериги?

— Не, но имаше голямо огледало, в което е можел да види отражението си — каза Ковак. — Върху него някой бе написал с маркер „Съжалявам“.

Куин свъси вежди.

— Имаше ли някаква защитна подложка между врата му и въжето? — намеси се Кейт. Самата тя беше работила във ФБР в звеното за поведенчески науки — в предишния си живот, както обичаше да казва.

— Не.

Кейт се намръщи. Куин стана и отиде до няколкото рафта за книги отстрани на бюрото му.

— Повечето от практикуващите автоеротична асфиксиофилия — особено по-начетените и опитните — избягват риска да им остане трайна следа от въжето по врата — поясни Кейт. — Как биха я обяснили на колегите, близките, приятелите и всички останали.

Ковак посегна към вътрешния джоб на самото си.

— Имам няколко снимки.

Разпръсна ги върху малката масичка. Кейт ги разгледа, като отпиваше от чашата си с джин и тоник.

— Намери ли видеокасети със сексуално съдържание? — попита го Куин, връщайки се с няколко книги и една касета.

— „Бяла Коледа“ — отвърна Ковак. — Предполагам, че някои хора могат да твърдят, че в него има скрит хомосексуален подтекст.

— Не говорех за нещо чак толкова прикрито. — Куин отиде до телевизора и го включи, пусна видеото и зареди касетата.

— Никакво порно. Между другото жертвата беше гей, ако това има значение.

— Няма. Няма данни, които да говорят, че заниманието е предимно тяхно хоби — каза Куин. — Причината, за да попитам за видеокасети, е тази, че част от хората, които се отдават на подобни

занимания, се записват на видео, за да могат по-късно отново да преживеят удоволствието.

Той се върна до креслото, настани се до Кейт и натисна бутона за възпроизвеждане. Ковак се наведе напред, опрял ръце на бедрата си, старателно отбягвайки да поглежда към ръката на Кейт, която легна небрежно корема на мъжа ѝ.

Картината на екрана беше гадна, тъжна и жалка. Домашен видеозапис на собствената смърт на един мъж. Дундест, оплешивяващ мъж, доста окосмен, облечен в садомазохистични черни кожени доспехи. Той подготви внимателно сцената, провери сложното съоръжение за въжето, инсталирано в помещение, което можеше да бъде гараж или хангар. Беше направил фон с бели завеси и бе поставил на стратегически места два облечени женски манекена. Отне му три минути, за да закрепил в ръката на единия от безмълвните му свидетели малък камшик. И всичко това на фона на песента: „Ти си моят тип“.

Когато остана доволен от постановката, той се приближи до огледало в човешки ръст и изигра собствена малка пиеска, в която имаше и диалог. Осъди се на наказание, надяна черна маска върху главата си и уви дълг копринен шал около врата си. Отдалечи се с танцова стъпка от огледалото в посока към импровизираната си бесилка, като се галеше и се представяше на манекените. Качи се на ниския стол и надяна клупа. След това продължи да се възбужда, спусна единия си крак, после другия.

Върховете на пръстите му едва докосваха пода — положение, в което той нямаше да издържи дълго. Клупът се затегна. Мъжът все още не разбираше, че е в беда. Започна да се мъчи да запази равновесие. Опита се да стъпи отново на стола. Той се плъзна назад, а въжето се затегна, докато изпъваше крак да го стигне. Пусна пениса си, за да се хване за осигурителното въже, но в усилията си да върне стола, се беше завъртял и не можеше да достигне въжето.

А после стана твърде късно. Толкова бързо. Само след секунди танцът му се превърна в кадър от филм на ужасите.

— Виждаш ли колко бързо могат да се обърнат нещата? — отбеляза Куин. — Няколко секунди повече, малки грешки в сметката и всичко свършва.

— Господи — промълви Ковак. — Надявам се, че не възнамеряваш да го върнеш във видеотеката.

Ковак не знаеше, че записът е от видео библиотеката на Куин. Неговата специалност бяха сексуалните убийства.

Тримата седяха и гледаха как един мъж умира така, както хората си вземат касета за развлечение от кварталната видеотека. След последния спазъм на крайниците на мъжа Куин спря касетата. От началото до края бесенето бе продължило по-малко от четири минути.

— Невинаги го усложняват с толкова церемонии — добави той. — Но не е нещо необичайно. Не че изобщо тези работи са нещо обичайно. По груба преценка може да се приеме, че годишно в страната има хиляда случая на автоеротична смърт, но в действителност те са два-три пъти повече, като се вземат предвид онези, за които не е съобщено, определените като самоубийство или нещо друго.

— Но това са само хората, които са направили грешна преценка и са станали жертва на приспособленията, които са си изобретили — намеси се Кейт. — Кой знае още колко го практикуват, и то успешно. Откри ли негов роднина или приятел, който да намекне, че си е паднал по неща от този род?

— Брат му спомена, че като деца са играели на бесене. Нали знаете, както се играе на каубои, на война? Нищо извратено. Но какво ще ми отговорите за следното. Среца ли сте някога членове на семейство, които да го правят заедно?

Малко са нещата, с които не съм се сблъсквал, Сам — отвърна Куин. — Точно такава неща не съм срещал, което обаче не означава, че не се е случвало. Никога не казвам „никога“, защото точно когато реша, че повече нищо не може да ме изненада, се появява някой, извършил нещо, по-лошо от което не мига да си представя. Какво е мнението ти за брат му?

— Той е от избухливите. Не си го представям отдаден на извратен секс, но може и да греша. Натрупал е огромно негодувание срещу по-малкия си брат.

— А приятелите му?

— Най-добрият му приятел категорично отрича Фалън да се е занимавал с нещо извратено, но мисля, че крие нещо.

— Най-добрият приятел мъж ли е или жена?

— Мъж. Предполага се, че е нормален. Сгоден е за една известна дама. Както вече споменах, жертвата била гей. Съвсем наскоро го

обявил пред семейството си.

— Подозираш, че двамата може да са били партньори — вметна Куин.

— Нищо чудно. Това би обяснило изписаната на огледалото дума. Нещата са излезли от контрол, свършили са зле, приятелят се изплашил...

Кейт, която разглеждаше снимките, поклати глава.

— Не ми прилича на игра. Продължавам да твърдя, че е щял да вземе предпазни мерки за врата си. Прилича ми повече на самоубийство.

— Но за какво тогава е огледалото? — възрази Куин.

— Самоунижение.

Те продължиха да спорят върху подробностите, които Ковак многократно бе прехвърлял в главата си, а той прелисти книгите, които бе донесъл Куин. „Анормалната психология и съвременният живот“, „Ръководство по съдебна сексология“, „Автоеротични фантазии“. Леко и приятно четиво. Вече бе разгледал снимките в „Начин да умреш“, глава „Данни от разследвания на убийства“, в които бяха показани снимка след снимка на тъпи копелета, умрели, ползвайки някакво сложно изобретение от въжета и макари, маркучи на прахосмукачка или найлонови торби за боклук — все измишльотини, създадени за подобър и силен оргазъм. Хора, които плуват в дълбокия край на генното езеро. Хора, заобиколени от ексцентрични сексиграчки и перверзна порнография. Хора, обитаващи отвратителни приземни жилища без прозорци. Неудачници.

— Той сякаш не се вписва в тази тълпа — отбеляза Ковак.

— Никога няма да видиш снимки на семейства Кенеди или Рокфелер в тези книги — поясни Кейт. — Кое то не означава, че и те не са по-малко извратени, че дори повече. Означава само, че са богати.

Куин се съгласи.

— Проучванията показват, че това явление се среща на всички социално-икономически нива. Но ти също си прав, Сам. Обстановката не ми се струва характерна за автоеротичен секс. Твърде е чиста и подредена. А и липсата на сексуални играчки... Обстановката просто не пасва. Има ли причини да се съмняваш, че е самоубийство?

— Мотиви и заподозрени колкото щеш.

— Убийство чрез обесване е рядко срещано — каза Куин. — И доста трудно осъществимо, без да се оставят следи. Има ли наранявания от самоотбрана по ръцете?

— Никакви.

— Контузии по главата?

— Не. Не съм получил пълния доклад от аутопсията, но лекарят, който го е рязал, не е споменал пред Лиска за рани по главата — отвърна Ковак. — Дойде резултатът от токсикологията. Погълнал е алкохол и е взел предписано сънотворно — не свръхдоза, само няколко таблетки.

— Това ми прилича на самоубийство.

— Но в къщата му нямаше и следа от шишенце с предписано лекарство. Ако е имал рецепта, не я е изпълнил в обичайната аптека, нито му е била дадена от психиатъра му.

— Посещавал ли е психиатър?

— Имал е лека депресия. В аптечката му открих шишенце золофт. Днес следобед разговарях с лекаря му.

— А лекарят смята ли, че е бил склонен към самоубийство? — попита Кейт.

— Не, но и не беше много изненадан.

— Е, значи си се сдобил с истинска криминална история — подметна Куин.

— За нещастие никой не иска и да чуе за нея. Случаят е приключен. Заложил съм си задника за жертва, която всеки бърза да погребее. Вече щеше да лежи в земята, ако не бе свил такъв студ.

Той събра снимките и ги пхна в джоба на сакото си, после се усмихна:

— Но какво друго ми остава да правя през свободното си време? По-различно щеше да бъде, ако имах някакъв личен живот.

— Препоръчвам ти да започнеш такъв. — Куин намигна на Кейт, която му се усмихна с топлота и любов.

Ковак се изправи.

— Добре. Ще изчезвам, преди вие двамата да направите нещо, от което ще се почувствате неудобно.

— Май че ние те караме да се чувстваш неудобно, Сам — отвърна Кейт и стана от креслото.

— Има нещо такова.

Куин и Кейт заедно го изпратиха. Последната картина, която видя, преди вратата да се затвори, беше на двамата как се прибират прегърнати в прекрасния си дом. И проклет да е, ако от това не го заболя. Близо пет години той беше влюбен в Кейт Конлан и нищо не направи, за да я спечели. Защото не си позволи да опита. Нямаше риск, нямаше и загуба. Какво би могла да види една жена като нея в човек като него?

Никога нямаше да разбере. Изправяйки се пред реалността, усети в душата си празнота. От нея нямаше спасение. Както седеше в тъмнината, той се почувства по-самотен от всеки друг път.

Неочаквано си представи образа на Аманда Савард — красива, наранена, преследвана от нещо, за което нямаше и най-малка представа. Опита да си внуши, че интересът му към нея се дължи на това, че тя беше част от загадката. Но тази нощ нямаше повече да се самозалъгва. Истината беше, че я желаше.

Тук нощта сякаш загръщаше по-плътено земята, отколкото в града. Къщата на Кейт и Куин се намираше в Плимут, но всъщност беше извън предградията. До нея водеше уединен страничен път. До задния им двор се виждаше малко езеро. Наоколо имаше малко неща, които можеха да го разсеят от мислите, връхлетели го тази нощ в колата край страничния път.

Може би в крайна сметка беше предимство да имаш съсед, който е осветил двора си като евтин хотел в Лас Вегас.

22.

Кен Ибсен не можеше да се отърве от чувството, че някой го наблюдава, макар това да не беше нещо ново. От самото начало на тази бъркотия имаше усещането, че някакво огромно отмъстително око се е надвесило и следи всяка негова стъпка. А най-лошото беше, че от цялата история той самият нямаше да има никаква полза. Бе постъпил като съзнателен гражданин и добър приятел, а в замяна бе получил само подигравки и заплахи. А Ерик си остана все така мъртъв. В затвора не лежеше истинският му убиец, а никой не го беше грижа, включително и осъденият. Светът беше полудял.

Анди Фалън бе единственият, който бе проявил желание да стигне до истината за случилото се с Ерик, а сега и той беше мъртъв. Кен смяташе, че той самият е извадил късмет, задето е останал жив. Може би не беше толкова ужасно да те вземат за откачалка на тема големи конспирации.

Но Лиска, изглежда, искрено се интересуваше от истината.

Тогава къде, по дяволите, се губеше тя?

Беше се съгласила да се срещнат в десет и трийсет вечерта след първото му шоу. Следващото му излизане на сцената беше в единайсет и трийсет. Погледна мъничкия часовник върху бялата си детска ръкавица и изпусна тънка струйка цигарен дим. Беше десет и петдесет и пет. До клуба имаше пет минути пеш на студа, а трябваше да опресни и червилото на устните си...

Съжали, че не ѝ каза да се срещнат зад кулисите, но искаше да избегне случайни подслушвачи. А на паркинга зад „Бойс Уил би Гърлс“^[1] дори и на този студ се вихреше нелегална дейност. Не му се искаше Лиска да слуша как „духат“ на типа в съседната кола, докато Кен се опитва да ѝ разкаже за организираната ненавист срещу гейовете в минеаполското полицейско управление. Правдоподобността беше от голямо значение. Достатъчно беше, че щеше да го види в пълния му костюм.

Кен се надяваше тя да прозре какво стои зад грима, но нали това беше проблемът с повечето хора. В повечето случаи преценката се правеше въз основа на външността и стереотипа. Мнозинството от хората в това кафене, като го видеха облечен като жена, щяха да решат, че е травестит или транссексуален. Той не беше нито едното, нито другото. Те щяха да си имат списък от предварително създадени представи за начина, по който той се движи, говори, за това какво харесва, какво не харесва, какви са талантите му. Някои от предположенията щяха да са верни, но повечето — не.

Всъщност той беше само гей с невероятен глас и талант за имитиране. Беше един сериозен актьор, работещ абсурдна работа, защото плащаха добре. Обичаше да играе бiliarд и да носи дънки. Имаше куче порода ваймаранер, което никога не обличаше с дрешки. Предпочиташе пържола пред киш^[2] и не можеше да понася Бет Милър.

Голяма част от хората са нещо повече от стереотипа си.

Той отпи от кафето си, кръстоса крака и отвърна на погледа на възрастния мъж, който го гледаше от другия край на помещението. Правейки се на глупак, Кен издаде напред устни и изпрати на стария пръдльо въздушна целувка.

Облечен като Мерилин Монро, той нямаше чувството, че бие на очи, напротив, смяташе, че е в безопасност под платиненорусата перука и тежкия сценичен грим. Беше се промъкнал в кафенето през задната врата и беше седнал на крайна ъглова маса, за да избегне любопитството на останалите клиенти. Не че имаше много. Твърде студено беше, за да излиза човек навън в делнична вечер. Това беше идеално за плана на Кен — публично място без много публика.

Сега се нуждаеше единствено от Лиска.

Той отпиваше от кафето и гледаше към вратата.

Лиска изруга и спря на още един червен светофар. Беше закъсняла. Беше ядосана. Точно тази вечер от всички други не бе успяла да намери детегледачка, която да остане до късно. Беше прекарала час и половина на телефона, обаждайки се на всяка, за която се сетеше, а през това време Кайл се оплакваше, че му е обещала да му помогне по математика, а Ар Джей изрази недоволството си от нея,

като покри масата в трапезарията с фигурки за игра и започна да ги събаря на пода.

Накрая с нежелание беше повикала Спийд. За нея нямаше нещо по-лошо от това да му покаже, че разчита за каквото и да било на него. Особено ако се отнасяше до децата им. Предполагаше се, че тя е човекът, на когото може да се разчита, на когото трябва да се разчита. Но вместо това се чувстваше неадекватна, неудачница, лоша майка. Това я разстройваше, независимо че ако си разменяха местата, Спийд щеше да постъпи по същия начин, и то без да му мигне окото. Той дори нямаше да си направи труда да провежда безкрайни телефонни разговори в търсене на детегледачка, камо ли да изпита угризение.

Чувствата се събраха като гореща топка в гърлото ѝ и сълзи опариха очите ѝ. Беше го открила на клетъчния телефон в гимнастическия салон с останалата компания от управлението, а той веднага се оплака, че му прекъсвала работата. Лиска силно се усъмни, че по-скоро бе пропуснал да вземе душ. Беше му отнело адски дълго време да дойде у тях. Задник. А сега тя закъсняваше.

Светна зелено и тя форсира сатурна покрай един кадилак, пресече пътя му и бързо сви вдясно. Не знаеше колко дълго щеше да я чака Ибсен. Че той беше цар на драмата, беше, но се направи и на най-капризен информатор, като отказа да ѝ разкаже историята си по телефона и настоя за лична среща. Искаше ѝ се да вярва, че разполага с нещо солидно. Но в момента бе по-склонна да приеме, че ще се окаже такъв, какъвто ѝ го описа Дънген, а пък тя ще докаже, че е най-големият идиот, рискувайки кариерата си и подлагайки се на унижението от тази вечер.

Все пак Лиска вярваше, че е разбутала живо стършелово гнездо, а не мъртъв случай, и Кен Ибсен — чудак или не — бе част от него. Ако пожелаеше да я изчака само още пет минути, тя може и да узнае каква е неговата роля в тази драма.

Тя нямаше да дойде. На всеки две минути през последните десет той си повтаряше тези думи. Междувременно се разсейваше, като драскаше върху салфетката карикатури на себе си в костюма и пишеше бележки.

Може би не му беше повярвала. Може би беше разговаряла с усойницата Дейвид Дънген и той бе успял да отрови и настрои съзнанието ѝ срещу него. Дънген, предателят. Дънген, марионетката на началниците в управлението. Той не беше нищо повече от едно подставено лице, едно топло тяло на гей, готово да заеме символичната длъжност на свръзка. Минеаполското полицейско управление не проявяваше загриженост за своите гей полицаи.

Естествено, Кен не можеше да го потвърди от собствен опит, но въпреки това беше сигурен. Ерик му беше загатнал достатъчно. Длъжността „свръзка“ била създадена, за да се доносичи за спорните въпроси между Управлението и гей полицаите. Следователно Управлението в действителност не го беше грижа за неприятностите, които изтърпя Ерик. Следователно Управлението беше поощрило обстановката на омраза, довела до смъртта на Ерик. Следователно, написа Кен върху салфетката, подчертавайки думата, Управлението трябва да се държи отговорно за погрешно воден съдебен процес за убийство.

Стига съдът да признаеше правото му да заведе дело. Но той не беше кръвен роднина на Ерик. Те дори не бяха женени — бракът между два еднакви пола не беше (но не според неговия начин на мислене) законен. Следователно съдът нямаше да изслуша нито една дума, казана от Кен Ибсен.

Разбира се, нямаше нищо лошо полицаи неандерталци да пребивават със сопа хората заради интимните им предпочитания, но да позволят на индивидите да изразят любовта си... Не че двамата с Ерик бяха влюбени. Те бяха приятели. Е, добре... познати, с перспективата да станат приятели. Кой знае какви можеха да станат.

Звънчето над входната врата на кафенето издрънча и Кен с надежда вдигна поглед от драсканиците, но сърцето му се сви. Новодошлият беше мърляв тип, облечен в стара военна куртка. Тя нямаше да дойде.

Единайсет и осемнайсет.

Той остави тлеещата си цигара, напъха салфетката, върху която беше писал, в джоба на дългото си леопардово палто и излезе през задната врата.

Не че му допадаше да минава през тесните улички. Пияници, наркомани и скитници ползваха този лабиринт от заобиколни пътища,

за да избягват ченгетата. Това беше и неговият мотив. Неведнъж беше тормозен от полицията, че се движи в костюм по улицата. Сякаш всяка обикновена улична проститутка би могла да върши неговата работа. Идиоти. И естествено, те смятаха, че всяка жена с руса перука и рокля е проститутка. Не беше за пренебрегване и фактът, че като се опитваше да докаже истината за смъртта на Ерик, не бе успял да си създаде много приятели сред патрулните ченгета.

В тази алея беше ужасно тъмно и зловещо. Сградите образуваха страховит циментов каньон. Тук-там тъмнината се нарушаваше от светлината на слаби крушки над задните врати на офиси със съмнителни дейности. Във всяка кола или в празен кашон можеше да се спотайва нападател или любител на порнография.

Сякаш с мислите си бе призовал дявола и ето, че на около петнайсет метра по-нататък по алеята до кофа за боклук неочаквано се очерта фигура. Като зловещо око в тъмнината просветна запалена цигара.

Кен се поколеба. Подхлъзна се по неравния лед и се наложи да се подпре на близката сграда. Усети как се счупи един от изкуствените му нокти и изруга. Щеше да се наложи да излезе с ръкавиците на сцената. Нямаше да му стигне времето, за да закрепим нов. Проклетата Лиска.

Фигурата в края на алеята не се помръдваше. Беше застанала пред салон за татуировки. От ония места, в които благодарение на замърсените игли посетителите се сдобиваха със СПИН и хепатит.

Кен изрови от джоба си лютивия спрей и продължи да върви, като се придържаше възможно най-близо до отсрещната страна на алеята. Клубът му беше само след две пресечки.

Кен пристъпваше, затаил дъх. Всеки ден тичаше, за да е във форма и беше по-добър от повечето жени на високи токчета, но не изпитваше желание да спринтира с тях.

Усети, че човекът го наблюдава. Зачака очите му да светнат в червено.

Изравни се със задната врата на салона за татуировки, готов да побегне, стиснал флакона със спрея в запотената си дори в този студ ръка. Сърцето му се блъскаше в гърдите.

Господи, не искаше да умре в женски дрехи. В мислите си вече си представяше как си подават снимките от местопрестъплението.

Можеше да чуе смеха на ченгетата. Може би, ако не го убиеха тази вечер и той щеше да си направи татуировка: „Аз не съм травестит“.

Човекът захвърли цигарата, при което червеното въгленче очерта арка в мрака, и се втурна неочаквано напред. Кен побягна. Подхлъзна се и забуксува, а зад гърба му се разнесе дрезгав смях. Десният му глезен се подви и той падна. Сякаш го удариха с чукове по цялото тяло — в колената, в единия лакът, единия хълбок, брадичката. От устата му излезе слаб и безпомощен вик, който се загуби в заобикалящите го тухли и цимент.

Той бързо запълзя и се опита да се изправи на крака, като опипваше за някаква опора. Хвана края на един контейнер за боклук и с усилие се повдигна, като се пързеляше и се удряше в него. Чорапите му се разкъсаха. Чу как с пукане плъзват бримките. Опъна и издърпа надолу роклята си.

Завъртя глава и погледна зад себе си. Като продължаваше да се смее, сянката се обърна и влезе в салона за татуировки. Гадняр.

Проклетата Лиска. Почти реши, че ще ѝ изпрати сметката от химическото чистене.

Накуцвайки, той отново продължи по алеята. Едната му обувка беше останала без токче. Глезенът му беше навехнат. Докосна с ръка устата и брадичката си и я отдръпна — бялата, ръкавица беше изцапана с кръв. Проклятие. Ако се окажеше, че трябва да го шият, шефът му щеше да изпадне в истеричен припадък. Двете пресечки му се виждаха много по-далече сега, отколкото в началото на вечерта. Нямаше да успее да излезе за последния си номер.

Краят на алеята беше близо. По страничната улица нямаше движение. До близкия тротоар беше паркирана тъмна, самотна кола. Виждаше само багажника ѝ. Тя не събуди подозренията му, докато един едър мъж не препречи изхода на алеята. Обзе го ужасяващо предчувствие, че тази нощ ще умре.

Капакът на багажника се отвори и лампата освети лице в тъмна скиорска маска. Мъжът бръкна в багажника и извади гаечен ключ.

Кен Ибсен спря и застана неподвижен, моментът изглеждаше едновременно реален и сюрреалистичен. После той бавно се обърна, като си помисли, че все пак ще е по-добре да се върне. Така ще избере по-малката от двете злини. Но нямаше връщане назад. Още една тъмна

фигура без лице беше блокирала изхода зад него. И този мъж държеше нещо в ръката си.

Докато те се приближаваха към него, той усещаше как от тях се излъчва зло. Страхът го порази като светкавица. Той изпищя, измъкна от джоба си спрей и непохватно натисна дюзата. Нападателят с гаечния ключ направи бързо движение и ръката на Кен увисна непотребна и счупена. Флаконът издрънча на земята.

Той помисли да побегне, но желязото удари коляното му и костта се раздробила като стъкло.

Помисли си да извика за помощ, но в същия момент челюстта му изпращя и зъбите му се посипаха като мъниста от устата му.

Помисли си: „Не искам да умра в женски дрехи“ и пред очите му падна мрак.

Лиска спря сатурна до тротоара в забранена за паркиране зона на четвърт пресечка от кафенето, избрано от Ибсен за срещата им. Много беше закъсняла. Проклет да е Спийд, че толкова се забави!

Малкото посетители седяха на групички от двама или трима, възможно най-отдалечени едни от други, потънали в разговорите си. Никой не вдигна поглед, когато Лиска влезе. Тя се насочи направо към бара, където барманът се беше задълбочил в учебник, дебел колкото справочника „Жълти страници“.

— Какво учите? — попита Лиска, докато вадеше значката от чантата си.

Младежът я погледна през модерните си очила. Имаше сантиментални кафяви очи и изпито лице, с каквото художниците обикновено рисуваха Исус Христос.

— Уча това, за което баща ми харчи луди пари — да завърша медицински колеж, за да се науча да правя страхотно капучино. — Той хвърли поглед към значката ѝ. — Дошли сте да ме арестувате, защото се преструвам на студент по медицина ли?

— Не-е. Трябваше да се срещна тук с един човек. Нисък, слаб мъж с платиненоруса коса.

Студентът по медицина поклати глава.

— Не съм виждал такъв. Имаше един травестит, облечен като Мерилин Монро. Той като че ли чакаше някого, но си тръгна. Надявам

се, че не е било среща на непознати.

— Не. Кога си тръгна „Мерилин Монро“?

— Преди десетина-петнайсет минути. Мина през задната врата. Работи в „Бойс Уил би Гърлс“. Понякога идват тук между отделните номера. Иначе нямаше да знам нищо за тях — побърза да добави той.

— Травестит, значи — измърмори Лиска. — Тази нощ става все по-приятна.

Важният ѝ информатор се разхожда, облечен като Мерилин Монро. Проповедниците и bankerите рядко стават информатори за престъпления, напомни си тя. А когато решат да го направят, обикновено е защото те самите са тайни перверзници или крадци.

А пък майка ѝ се чудеше защо не ходи вече на срещи.

Прекоси помещението, мина покрай тоалетните и стигна до задната врата. Студентът по медицина я следваше като кученце.

— Познавате ли някого от окръжната морга? — попита той. — Щото както се развиват нещата, май ще бъде най-добре да се заема с патология.

— Разбира се, познавам хората — отвърна Лиска. — Работата не е лоша, стига да можеш да понасяш миризмата.

Тя бутна вратата и погледна навън. Алеята беше тъмна, влажна и мръсна. Сигурно бе пълно с плъхове и бездомни деца, помисли си тя и точно в този момент видя на около десет метра отпред един човек да се надвесва над нещо. Той се сепна и отскочи назад, като койот, хванат да рови в боклука хем иска да побегне, хем не желае да пусне плячката си. Отместването му позволи на бледата светлина да освети находката му и мозъкът на Лиска започна да регистрира подробности от сцената: женска обувка, гол крак, светла коса.

— Хей, ти! — извика тя, извади пистолета и се премести така, че да се прикрие зад контейнера за боклука. — Полиция! Отдръпни се от тялото!

— Обади се на 911 — обърна се тя към студента по медицина. — Поискай да пратят полицейска кола и линейка. Кажи им, че е имало нападение. Побързай.

„Койотът“ хукна да бяга. Лиска веднага го последва, като не спираше да вика, но същевременно се питаше дали оня има оръжие и дали ще се обърне и ще го използва. Мъжът се препъна и залитна, губейки ценни секунди. Тя се хвърли върху него и го повали на земята,

притисна коляно в гърба му, сграбчи с лявата ръка яката на палтото му и кичур мазна коса, а с дясната притисна пистолета до тялото му.

— Арестуван си, копеле! Не мърдай!

— Нищо не съм направил!

Около него като нездравословен облак се носеше миризма на евтин бърбън и диария. Той се опита да стане и Лиска яко го халоса с дръжката на пистолета по темето.

— Казах да не мърдаш!

— Но аз нищо не съм направил!

— Ако получавах по един долар от всеки говорещ задник, който изрича тези думи, сега щях да имам имение и момче на име Раул, което да ми поддържа басейна.

— Попитай Бено! Бяха онези, другите типове!

— Млъквай!

Другите типове.

Тя погледна към жертвата. Не можеше да види ясно чертите му, не можеше да каже дали човекът диша. Закопча с белезници ръцете на Койота.

— Остани точно тук! Няма да ставаш. Няма да мърдаш.

— Но аз не съм го направил — изви жално той.

— Кажи го още веднъж и ще ти забия един шибан куршум.
Млъквай!

Човекът се разплака, а тя му обърна гръб и се приближи до жертвата.

— Госпожо, добре ли сте? — попита тя. Глупав въпрос!

Тя клекна до тялото и бръкна под русата коса, опитвайки се да напипа пулса на врата. Първоначално помисли, че това, което вижда, е задната част на черепа — кървава каша. Но жертвата пое повърхностно, пресекливо въздух: ужасяващ, мокър, всмукващ звук; тогава видя кървавите мехури, които излизаха от там, където е била устата.

— О, Господи — прошепна тя и напипа с трепереци пръсти слабия пулс. С другата си ръка внимателно отметна косата назад. Оказа се, че е перука, която се отлепи с леко усилие и откри късо подстригана платиненоруса коса, покрита с кръвта, стичаща се от раната в черепа. Кен Ибсен.

Лежеше на земята като захвърлена парцалена кукла с извити под странни ъгли крайници. В едната си ръка стискаше парче хартия — салфетка. Лиска я измъкна от потрепващите му пръсти и я задържа така, че слабата светлина да падне върху нея. Драсканици. Направени вероятно, докато е чакал тя да се появи. Случайни думи и малки рисунки. Някои от тях привлякоха вниманието ѝ: Неоправдана смърт.

Студентът по медицина дотича запъхтян.

— Идват.

Още докато произнасяше думите, се чу воят на сирените.

— Донесох фенер — каза той и насочи лъча към лицето на жертвата.

Фенерът се изтъркаля на земята и отскочи. Студентът по медицина се обърна и повърна и започна да обмисля кариера, различна от лекарската.

[1] В превод „Момчетата ще станат момичета“ — Б.пр. ↑

[2] Quiche — смес от яйца с различен пълнеж — сирене, шунка, зеленчуци, морски деликатеси и др. — Б.пр. ↑

23.

Без да погледне, знаеше, че е зад нея. Усещането нарастваше като прилив, изкачвайки се в гърлото ѝ, заплашвайки да изригне от устата ѝ като вик. Мускулите на гърба ѝ се сковаха от страх и тя с усилие се обърна. Сякаш беше облечена в усмирителна риза.

Стоеше в сенките на дневната. Лунната светлина, проникваща през прозореца, очертаваше ясно фигурата му, но въпреки това тя не можеше да различи чертите на лицето му. Той мълчеше. Остана неподвижен, докато го наблюдаваше. Запита се дали пък си мисли, че ако не мърда, може да стане невидим за нея. Когато беше дете и тя си мислеше същото: „Ако не мърдам, те няма да ме видят.“

А дали ако тя се направи, че не го вижда, той няма да изчезне.

Тя се отдалечи, без да бърза и влезе в дневната. Не го чу да я последва. Иначе щеше да долови стъпките му върху твърдия под, но не чу нищо. Когато обаче хвърли поглед през рамо, той беше там. Стоеше в сенките на антрето и я гледаше.

Тя задържа дъха си толкова дълго, сякаш някой я душеше. И тогава, разтърсена от студена паника, разбра, че някой наистина я души. Огромните му ръце се бяха склени около врата ѝ, пръстите му натискаха малките, жизненоважни кости. Тя заби нокти в ръцете му и се опита да ги отдели. Той я дръпна към себе си и се опита да я повали на земята. С последни сили тя успя да се отскубне, поемайки си тежко въздух. Преди да побегне, погледна пак през рамо и го видя ясно: беше Анди Фалън, с мораво, подпухнало лице, празни очи, език, провиснал от устата.

И тогава се събуди. Беше скочила от креслото, но се събуди напълно едва когато краката ѝ се удариха в пода. Тя се препъна и се блъсна в старинния съд за готвене на пара, който ѝ служеше вместо масичка за кафе. Хвана се за врата и дори успя да се одраска, докато пръстите ѝ дърпаха ципа на високата яка на пуловера ѝ. Мекият, памучен пуловер, който бе облякла, защото в него се чувстваше удобно. И който в момента бе мокър от пот.

Когато осъзна какво е станало и се запита за кой ли път ѝ се случва, и дали някога щеше да му се види краят, сълзите ѝ рiekнаха. Тя се отпусна на колене на пода, понечи да покрие с ръце лицето си и изохка, забравила за пресните рани.

Беше толкова изморена. Физически, умствено, емоционално. Изтощена от безсънието, напрежението, нощните кошмари и от вината. Господи, от всичко!

За момент се запита какво ли би било, ако имаше някого до себе си, който да я подкрепя, когато се огъне под бремето на живота. Глупава фантазия. Предопределено ѝ бе да бъде сама, независимо дали това ѝ харесваше. Такава си беше съдбата — не те пита за мнението ти, не се съобразява с желанията и нуждите ти. И ето я седнала сама в нощта, потреперваща от преживяното. Опитваше се да не плаче, защото в това нямаше смисъл. Плачът беше само загуба на енергия, нещо, което не можеше да си позволи — един от малкото полезни уроци, научила от баща си.

Тя затвори очи и започна упражнение по дишане, с което да забави пулса си и да успокои нервите си. Макар и нежелан, изплува споменът за една силна ръка върху рамото ѝ, за солидна опора до нея. Виждаше тъмните очи на Сам Ковак, които наблюдаваха отражението ѝ в огледалото в дамската тоалетна. Усещаше загрижеността му, долавяше я в гласа му. Само за секунда си позволи да си представи какво щеше да стане, ако се беше обърнала към него, беше облегнала глава на гърдите му и му беше позволила да я прегърне.

Ковак беше като скала, като котва. Изглеждаше така твърдо стъпил на земята, че се съмняваше да съществува нещо, което би могло да го изкара от равновесие. Не че някога щеше да разбере. Той бе последният, на когото би позволила да надникне в душата ѝ и да укроти демоните в главата ѝ. Съдено ѝ бе да се бори сама с тях и така щеше да продължи. От дълго време го правеше. Просто тази нощ... тази нощ се чувстваше толкова уморена, толкова самотна.

Въздъхна дълбоко и се насили да се изправи. Извърши задължителното претърсване на стаите в долния етаж, обикаляйки притихналата къща като зомби, гледайки, без да вижда, съзнавайки, че търси нещо, което не може да се види. Завърши огледа отново в дневната, където остана дълго време нрава, загледана в стената със снимки, които бе правила сама през годините. Черно-бели пейзажи.

Красиви, празни, безрадостни, застинали. Една проекция на вътрешното аз на фотографа, би казал всеки психотерапевт.

Времето незабелязано минаваше. Не знаеше дали бе стояла там пет минути или час, когато се позвъни на входа. Звукът я стресна и за миг се зачуди дали току-що се е събудила, или пък това е част от нощен кошмар и тя все още спи.

Отново се позвъни. С разтуптяно сърце тя се приближи до вратата и надникна през шпионката. На предните стъпала стоеше Ковак. Отвори вратата, без да е сигурна, че съзнанието ѝ не си е измислило образа му.

— У вас светеше — каза той като обяснение защо бе позвънил.

Савард се взираше в него.

— Предположих, че сте будна — продължи. — Сбъркал ли съм?

Тя несъзнателно докосна косата си и понечи да прикрие раната покрай окото, но спря. После погледна надолу, за да се убеди, че е облечена.

— Аз... ъ-ъ... бях заспала на креслото.

— Тогава съжалявам, че ви събудих.

— Какво искате, сержант?

Той пристъпи от крак на крак, с ръце, напъхани в джобовете, и присвити рамене.

— Като начало няма да е зле да се махнем от този студ.

Савард се оттегли в преддверието, оставяйки го да я последва. Погледна отражението си в огледалото над масичката в антрето и се ужаси. Имаше тъмни кръгове под очите, кожата ѝ беше бледа, а косата — разрошена. Изглеждаше победена. Обладана от духове. Предпочете да я беше сварил гола, тогава поне нямаше да обърне достатъчно внимание на лицето ѝ и да се пита за психическото ѝ състояние.

— Нали не ви отделям от нещо важно? — без заобикалки попита той.

„Не, ако не се броят вътрешните демони“ — помисли тя.

— Какво ви води насам?

— Бях наблизно.

Тя улови отражението му в огледалото. Той я наблюдаваше изпитателно и тя рязко се отмести, като се намръщи от болката в рамото и врата ѝ.

— Плимут е извън юрисдикцията ви.

— Не съм на работа. Мои приятели живеят тук. Джон Куин. Познавате ли го?

— Познавам го.

— Искях да му задам няколко въпроса за вашето момче, Анди. Аз все още не съм убеден, че се е самоубил или е умрял случайно — призна той. — Но ако е било нещастен случай и не е бил сам, тогава някой си е тръгнал от дома му и аз искам да знам кой е бил, защото има за какво да отговаря, нали?

Савард приглади с една ръка блузата си. Едва възпираше другата си ръка да посегне отново към косата ѝ. Уязвима: думата пулсираше в мозъка ѝ подобно на нерв, докоснат с чук.

— И какво каза господин Куин? — Избягваше да го погледне директно в очите. Сякаш ако нямаха пряк контакт между погледите си, той нямаше да види в какво състояние се намира. *Ако стоя неподвижна, те няма да ме видят...*

— Изказа някои мисли — започна Ковак и се премести, за да застане пред нея. — Невинаги обръщам голямо внимание на материята, свързана с проучване на съзнанието. Нали знаете, понякога хората правят някои неща просто защото са морално пропаднали. А друг път миналото на човек може да преследва него или нея до такава степен, че ги кара да извършат някои неща.

— Изграждането на профил е средство за издирване на серийни убийци — забеляза Савард. — Вие нямате работа със сериен убиец. Вие дори нямате работа с престъпник.

— Семейство Фалън може и да не се съгласят, като се има предвид, че двама от тях умряха за една седмица — каза Ковак. — Както и да е, като си тръгнах от къщата на Куин, се сетих за вас, лейтенант.

— В каква връзка?

— На погребението забравих да ви попитам дали погледнахте в документите по оня случай — разследването на Фалън във връзка с Къртис-Огдън.

— Да не се опитвате да ми кажете, че Огдън е бил тайният любовник на Анди и че е потенциален сериен убиец? Май нещо не схващам.

— Просто се опитвам да взема предвид всички факти, за да получа ясна картина. Преди доста време разбрах, че ако един детектив

подходи ограничено към някой аспект от следствието, то той рискува да пропусне съдбоносни парченца при подреждане на мозайката. Как ще знаете кое на кое място да поставите, ако не можете да видите цялата картина? И така, прегледахте ли ги?

Тя погледна кабинета. Изпитваше желание да влезе там и да затвори вратата след себе си.

— Не, нямах възможност.

— Не може ли да поседнем? Без да се обиждате, но видът ви подсказва, че имате нужда.

— Да ви поканя да седнете би означавало, че нямам нищо против да останете — изтъкна Савард. — А аз имам.

Той не се засегна.

— Тогава вие седнете. Аз ще остана прав. Струва ми се, че едва се държите на крака.

За пореден път днес той я докосна и тя му позволи. Хванал я за раменете, той я насочи към малко канапе в стил „Уиндзор“ до стената. Чувстваше се като дете, слаба и безпомощна. Можеше просто да му каже да си върви, но една част от нея искаше той да остане. Гняв, безсилие и срам се смесиха с желанието, които много рядко си позволяваше да изпита.

— Знаете ли, потърсих ги в къщата на Анди — каза Ковак. — Мислех, че в кабинета му там ще намеря копие от делото „Къртис-Огдън“. Искях да видя какво е разследвал, как е възприемал нещата, дали не е бил заплашван или нещо подобно, изобщо каквото и да е, което да ми даде представа за живота му, за психическото му състояние. Но там нямаше папка, а компютърът му беше изчезнал. Лаптоп „Тинкпад“ на Ай Би Ем. Знаете ли нещо за него? Дали не го е оставил в кабинета си в отдела?

— Не знам. И не мисля, че го е оставил там. Може да е в колата му. Може да го е изгубил. Може да е на поправка. Може да е бил откраднат.

— Може да е бил откраднат от някого, който не желае нещо в него да бъде видяно от някой като мене. — Взе от масата малка дялана фигура на Дядо Коледа и я разгледа.

— Ще прегледам документите утре сутринта — въздъхна тя. — Това ли е всичко, сержант?

— Не.

Той остави фигурката, приближи се до нея и се наведе. Хвана брадичката ѝ.

— Как се чувствате?

Чуствам пулса си в гърлото си. Чуствам главата си олекнала. Чуствам се уязвима. Боже, ето я пак онази дума!

— Добре съм. Изморена съм. Бих искала да си легна.

Той бавно раздвижи показалец пред очите ѝ, както бе направил в кабинета ѝ тази сутрин. Напред-назад. Нагоре-надолу. Лявата му ръка все още бе обхванала брадичката ѝ.

— Без да се обиждате, Ел Ти — тихо продума той, — но за красива жена като вас изглеждате ужасно.

Савард изви вежда.

— Виж ти, че защо ли пък трябва да се обиждам?

Той не отговори. Оглеждаше ожуленото от килима място, изучаваше чертите на лицето ѝ... без да отдръпне ръката си. Погледът му се задържа върху устните ѝ. Тя затаи дъх.

— Вие знаете, че сте... — прошепна той — красива.

Тя извърна лице и издиша.

— Трябва да си тръгвате, сержант.

— Трябва — съгласи се той. — Преди да сте се погрижили да ме отстранят временно, защото съм ви направил комплимент. Но преди това искам едно нещо.

С огромни усилия на волята Савард успя да си надене надменната маска, която ежедневно беше върху лицето ѝ. Ковак не помръдна.

— Наричайте ме Сам. — Единият край на устните му се изви нагоре. — Само да чуя как звучи.

„Не мога да искам това — помисли си тя, а страхът се загнезди в душата ѝ. — Не мога да го желая. Не мога да имам нужда от него.“

— Трябва да си тръгвате... сержант Ковак.

За момент той остана неподвижен, а тя отново затаи дъх и се опита да прочете мислите му. Най-накрая ръката му пусна лицето ѝ. Той отстъпи и се изправи.

— Обадете ми се — рече, — ако откриете нещо в онези документи по случая.

Тя се изправи на крака. Почувства се нестабилна и скръсти ръце пред гърдите си. Ковак се спря до вратата.

— Лека нощ... Аманда. — Сви рамене, а леката усмивка не слизаше от устните му. — Какво е още едно наказание за стар кон като мен?

Той излезе и в антрето нахлу студен въздух. Савард заключи вратата и се облегна на нея. Още чувстваше топлината на пръстите му. Сълзи напълниха очите ѝ.

Бавно се изкачи по стълбите. Лампата на нощното шкафче вече светеше и щеше да остане така цялата нощ. Тя се преоблече в нощница, седна на леглото, отпи от чашата с вода и глътна хапче за сън. После легна внимателно на лявата си страна, прегърна възглавницата, затвори очи и зачака да дойде сънят. Чувстваше се толкова самотна, че чак изпитваше физическа болка.

Лека нощ... Сам...

24.

На Лиска ѝ се искаше случилото се да беше нощен кошмар. Всичко: че информаторът ѝ беше травестит и беше в кома, че бе прекарала половината нощ премръзнала до кости в мръсна алея, че колата на Спийд беше на алеята пред дома ѝ и той я чакаше.

Тя паркира до тротоара, като отчаяно се опитваше да си припомни правилата при снеговалеж. Беше убедена, че колата ѝ ще бъде пометена от градския снегорин и тя ще бъде глобена като добавка към останалите унижения. „Майната му — помисли си, като излезе от колата и тръгна към вратата. — Като взема застраховката, поне ще мога да си купя друга кола.“ Най-вероятно на старо, като се имаше предвид каква кариера я очакваше.

Светлината на лампата над масата бе намалена, а по телевизията показваха състезание по тае-бо. Били Бленкс^[1] коментираше и възвишено просвещаваше зрителите в особеностите на кикбокса. Спийд и Ар Джей бяха заспали един до друг на канапето. Видът им не оставяше никакво съмнение, че са баща и син. Дори и косата им стърчеше на едни и същи места. Ар Джей беше облечен в пижамата на Човека паяк. Под едната му ръка се подаваше куклата, подарена от баща му.

Лиска остана права, загледана в тях. Ненавиждаше се за чувствата, които гледката пробуди у нея. Копнеж, съжаление, желание. Колко нечестно беше да се справя и с това след всичко, което ѝ се беше случило тази нощ.

Притисна ръка до устата си с надежда, че жестът ще ѝ помогне да се пребори с чувствата си.

Проклет да си. Не знаеше дали беше изговорила думите, или си ги бе помислила, не знаеше дали проклинаше бившия си съпруг или себе си.

Спийд отвори едно око и я погледна, после се обърна към сина си. Бавно и внимателно се надигна и зави детето.

— Толкова ли е зле? — попита тихо той и се приближи към нея.

Той питаше за този момент, за начина, по който го беше наблюдавала, за чувствата ѝ, предизвикани от присъствието му тук. Но вземайки пример от него, Лиска реши да приеме въпроса му както на нея ѝ изнасяше, затова заговори за случая:

— Моят информатор, облечен в женски дрехи, лежи в интензивното отделение с лице, в което само Пикасо би се влюбил. Според двама свидетели — единият, от които се опитваше да открадне нещо ценно от жертвата — той бил нападател от двама ниндзи с оловни тръби.

— Нинджите не използват оловни тръби. Говеждата плешка е вероятното им оръжие.

— Моля те, не се прави на много умен, Спийд. Точно сега нямам настроение.

— Мислех, че точно такъв ти харесвам. Това е едно от най-добрите ми качества.

Лиска само погледна отегчено.

— Хайде, не може да е било толкова лошо. Все още си на крака.

— Много по-лошо е — прошепна тя.

— Искаш ли да ми разкажеш?

Това означаваше: „Искаш ли да се облегнеш на мен, да ми се довериш, да ми позволиш да споделим товара?“

Да, но няма да си го позволя.

— Ники — промълви той и пристъпи съвсем близо. Докосна с топлатата си ръка бузата ѝ, прекара пръсти през късата ѝ коса и я придърпа към себе си с другата си ръка. — Не можеш винаги да си най-твърдата.

— Трябва.

— Тази нощ не. — Устните му докоснаха слепоочието ѝ.

Тя потрепери от усилието да се пребори с копнежа да се притисне до него, да остане в прегръдките му.

— Коя беше най-лошата част? — попита той.

Да знам, че накрая пак ще ме зарежеш. Да се страхувам, че може би греша аз, а не ти, но няма да ти дам възможност да го докажеш, защото се уморих да ме нараняваш.

Тя преглътна сълзите си.

— Мисълта, че той свърши по този начин, защото аз закъснях.

— Човекът е доносник, Ники. Пребили са го заради това, а не заради теб.

— Но ако бях там...

— Щеше да му се случи някой друг път.

— Не знам дали ще оживее. Не знам дали ще иска да оживее — отвърна тя. — Трябваше да видиш как са го подредили, Спийд. Беше ужасно.

— Не си причинявай това, Ники. Знаеш, че не трябва. Едно ченге се научава да не си позволява подобни чувства. Пътят към лудницата е покрит с вина. Ковак й напомни за същото, когато му се обади с новини за нападението над Ибсен. Въпреки това тя не можеше да не се обвинява. Ибсен е бил там, защото я е чакал.

— Вероятно са натрошили всяка кост от лицето му. Счупили са му ръката, гръдната кост, ребра, едното коляно. Изнасилили са го анално с тръба.

— Господи!

Тя пое дълбоко въздух и призна това, което според нея беше основното в случая:

— А най-лошото от всичко е, че според мене са били ченгета...

Спийд застина. Усещаше как бие сърцето му под ръката й.

— Боже, Ники, в какво си се забъркала? Да се съмняваш в други ченгета...

— Не искам това да е истина — каза тя. — Не искам да участвам. От нас се очаква ние да сме добрите момчета. Не искам да съм тази, която ще докаже обратното.

Самата идея беше толкова отблъскваща, че се разтрепери. Спийд затегна прегръдката си. Тя му позволи, защото беше среднощ и се чувстваше самотна. Защото беше само за момента. Защото усещането и миризмата й бяха познати. Защото когато той си тръгнеше, тя щеше да понесе товара си сама.

— Мразя това — прошепна тя, като имаше предвид не само този случай. Мразеше да копнее, мразеше винаги тя да бъде силната, мразеше непоследователността, мразеше сълзите, изгарящи очите й, мразеше объркването си, докато лежеше в прегръдката на бившия си съпруг.

— А защо смяташ, че са били ченгета? — попита той нежно, като любовник, шепнещ ласкави слова.

— Защото той искаше да се срещнем, за да разговаряме за морално пропаднали ченгета.

— Може би е било случайно престъпление, породено от омраза. В някои среди травеститите не се ползват с голяма популярност.

Тя се отдръпна и го погледна.

— Да-а, и аз вярвам в подобен вид съвпадения, също както и в Дядо Коледа и във Великденския заек.

Отдалечи се, за да оправи одеялото, с което бе завит синът ѝ, после отиде до телевизора и го изключи.

— Това има ли все още нещо общо с мъртвия от вътрешния отдел? — попита Спийд.

— Отчасти — едва не се засмя. — Има общо с приключен случай за убийство и осъден убиец, както и с приключен случай на самоубийство. Малко странно, че заради тях са пребили някого почти до смърт, не мислиш ли?

— Кого са заподозрели?

— Униформен полицай. Не е човек, когото познаваш — отвърна тя, после се обърна и го погледна с изпитателния поглед на ченге. Той беше по чорапи, с джинси и тениска. — А може и да го знаеш. Напоследък ми приличаш на човек, който усилено вдига тежести. Оня тип изглежда също сериозно се занимава с това.

— Дали посещава салона на участъка в Сейнт Пол?

— Ти нали не работиш вече към този участък?

— Безплатно е. И без това ми правят достатъчно други удръжки.

— Не мога да си представя какви може да са — измърмори Лиска. — Аз поне не виждам никакви пари от тях.

Спийд понечи да възрази, но тя вдигна ръка да го спре. Ар Джей лежеше точно до тях. Спеше, но кой можеше да каже колко дълбоко. Винаги се опитваше да не спори със Спийд пред момчетата. Често се проваляше, но опитваше.

— Съжалявам — каза тя. — Не беше честно. Малко ми е къс фитилът тази нощ, нали знаеш? Това, което исках да кажа, е, че познавам много ченгета от двата участъка, които използват гимнастическия салон на „Юнивърсити Стийл“. Помислих, че може да си виждал този тип там.

За момент той остана неподвижен, борейки се с наранените си чувства. Можеше да отгатне по лицето му. И Ар Джей го правеше,

когато знаеше, че са го обвинили несправедливо. Виждаше го как премисля всяко оскърбление, всяка остра забележка.

— Казах, че съжалявам — напомни му тя.

— Знаеш, че правя всичко възможно, Ники — започна той, обиденият мъченик. — Опитвам се да помагам на децата, когато мога. Казах ти, че скоро ще ти дам и пари...

— Знаем.

— Но ти продължаваш да го повтаряш. Защо, Ники? Защото силно ме мразиш, или защото се страхуваш, че още изпитваш чувства към мен?

„Право в очите“ — помисли си тя.

— Просто навик.

— Отучи се — каза тихо той, без да откъсва очи от нейните. Приблужи се до Лиска, вдигна ръка и докосна бузата ѝ. — Не си ми безразлична, Ники. За разлика от теб аз не се страхувам да го призная.

Наведе глава и докосна с устни нейните — дълга нежна целувка, но без да настоява за повече. Сърцето на Лиска сякаш се качи в гърлото ѝ.

— Бъди внимателна, Ники — рече и се отдръпна.

„Със случая или с теб?“ — искаше ѝ се да попита. И с двете.

— Когато се обърнеш срещу своите, можеш да си създадеш сериозни врагове.

— Смятам, че този тип определено не е от „моите“.

Това беше начинът, по който трябваше да гледа на нещата, помисли си тя, докато Спийд си обуваше ботушите и слагаше палтото си при входната врата. Ако Огдън беше убиец, ако беше животното, което можеше да пребие човек, да го изнасили с тръба, тогава фактът, че носеше значка, беше най-голямото му престъпление.

— Имаш ли нещо срещу него, нещо солидно?

Тя поклати глава.

— Инстинкт, чувства. Предполагаше се, че травеститът щеше да ми даде нещо повече. Мисля, че оня тип се тъпче със стероиди. Ако не друго, мога да го предам на отдел „Наркотици“. — Тя кисело му се усмихна.

— Ако човекът взима стероиди, значи е непредсказуем — каза той. — Много опасен.

— Това не е нещо ново за мен. Както и да е, благодаря, че гледа момчетата. И благодаря за загрижеността.

— Не от благодарностите ти имам нужда.

Думите му я свариха неподготвена. Едва успя да забележи изражението в очите му, преди да усети ръцете му около себе си и устните му върху нейните. Този път не бяха нежни. Горещи, гладни, настойчиви. След отдръпването му нейните бяха наранени.

В следващия момент той си беше тръгнал. Изчака да чуе затръшването на вратата на колата му и ръмженето на двигателя. Едва тогава допря пръсти до устните си.

— Имам нужда от това колкото от чума — промълви тя.

Реши, че няма да буди Ар Джей, зави го с още едно одеяло, остави лампата да свети и си легна. Едва ли щеше да успее да заспи.

Електронният часовник показваше 3:19, когато телефонът иззвъня.

— Ало?

Тишината от другата страна говореше за някого, който сдържа дъха си. Или пък тя сдържаше своя.

А после се дочу шепот, от който косъмчетата по ръцете ѝ настръхнаха.

— Не разлайвай кучетата.

[1] Един от най-известните треньори по гимнастика в САЩ — Б.пр. ↑

25.

Снимките са разпръснати върху тясна работна маса и върху тях пада лъч светлина от настолната лампа. Останалата част на стаята е потънала в тъмнина. Тихо е.

Снимките са подредени. Експлозия. Струя кръв. Пръснати кости. Натюрморт. Безжизненост. Есе за разрухата. Едно доказателство колко крехко е човешкото тяло. Абстракция. Жестокост. Тъжно и патетично.

Твърде лесно.

Необходимо зло, но все пак... трябваше да бъде невъзможно. Представата щеше да накара съвестта да заговори и тогава екзекуцията щеше да бъде невъзможна.

Екзекуция.

Думата отприщва след себе си поток от чувства. Съжаление, отвращение, облекчение, вълнение. Страх. Страх от това, което е направено, страх от последвалото вълнение. Страх, че някога, много отдавна, нещо човешко, нещо цивилизовано, нещо уязвимо е могло да бъде заменено... или е било заменено.

Но ако беше вярно, сънят бързо щеше да дойде, а той изобщо не идваше.

26.

„Забележка: Аутопсията не е най-добрият начин да започнеш деня си.“

Мисълта се въртеше в главата на Ковак, докато се настаняваше на стола пред бюрото си с чаша кафе в едната ръка. Лиска никъде не се виждаше. В кабинета цареше тишина. Беше успял да се промъкне почти незабелязано, за което беше доволен. Нуждаеше се от няколко минути да събере мислите си. Извади снимките от смъртта на Майк Фалън и ги пръсна върху документите, които бе занемарил през последните дни.

Дразнещо безпокойство, прокрадващо се в съзнанието му, неопределено, едва оформено, една сянка. Можеше да обяви случая за самоубийство и всичко да приключи, щом пристигне докладът на съдебния лекар. Но онова чувство не изчезваше, както и фактът, че Нийл Фалън беше заприличал на прораснала глава лук — всеки пласт беше по-гнил от другия.

Взираше се в снимките, без да се съсредоточи, като се надяваше да забележи нещо, което е пропуснал. В същото време се надяваше, че нищо няма да забележи. Мисълта, че Железния Майк е решил сам да сложи край на живота си, определено изглеждаше по-привлекателна.

Разсъждавайки по този начин, той можеше да си позволи да възприеме снимките като нещо абстрактно, а не като снимки на човек, когото бе познавал от двайсет години. Със сигурност по-лесно беше да разглежда снимките, отколкото да присъства на аутопсията и да наблюдава как режат на парчета негов познат.

Маги Стоун, окръжният съдебен лекар на Хенипин, бе извършила аутопсията. Като се изключеше ексцентричността ѝ да носи тайно оръжие и да си сменя цвета на косата на всеки шест месеца, тя беше най-добрата. Когато кажеше, че нещо е така, то наистина беше така. Ковак я познаваше от години. Между тях съществуваше

разбирателство, което му позволяваше да поиска услуга като тази да присъства в ранни зори на аутопсията на стар приятел. Стоун дори не трепна. Трудно можеш да шокираш някого, който прекарва живота си, режейки мъртъвци и вадейки вътрешностите и тайните им.

И така Ковак остана там, облечен в престилка, застанал встрани, за да не пречи на Стоун и помощника ѝ Ларс, които се движеха около стоманената маса, вършейки работата си. Страхотен начин да прекарваш сутринта.

Лиска влезе в стаята, мрачна, без цвят на лицето, независимо че идваше отвън, където температурата беше около минус десет градуса. Мълчаливо съблече палтото си и прибра чантата в чекмеджето.

— Как е твоят доносник?

— Изглежда, че ще оживее. Почти. Идвам от болницата.

— В съзнание ли е?

— Не. Но не се е свил като ембрион, което дава надежди, че няма сериозни мозъчни увреждания. Счупените кости ще зараснат. Може дори да е доволен, че ще му сложат изкуствен анус — подметна саркастично тя. — И че ще изглежда като Човека слон. По-добре пред възможността да гушнеш букета.

— Не си виновна ти, Тинкс — каза спокойно Ковак.

Лиска отбягна погледа му.

— Знам. Опитвам се да се справя. Справям се. Но като го видях отново... — Тя пое дълбоко въздух и го изпусна. — Ако бях отишла навреме.

— Нищо няма да промениш, като се чувстваш виновна, дете. Той сам направи избора си, а ти пък направи най-доброто, което можеше.

Тя кимна.

— Знам. Просто съм обезсърчена, това е. Но ще се оправя.

— Знам, че ще успееш. А ти трябва да знаеш, че съм тук, когато имаш нужда.

Погледна го с обич и признателност.

— Благодаря.

— Нали за това са партньорите. Облягаме се един на друг.

— Не ме разплаквай, Ковак — каза тя, мръщейки се. — Мога да те нараня.

— Но внимавай — предупреди я той. — Може пък да ми хареса. Аз съм самотно момче. — След малко попита: — А какво казват за

случая? Ти ли го поемаш?

— Трябва да говоря с Ленард — отвърна тя и направи физиономия. — Ибсен беше мой информатор. Аз бях на местопрестъплението, аз получих предупреждение по телефона да не се занимавам повече.

— Това обаждане говори само по себе си. Ако беше случайно покушение, никой нямаше да ти се обади.

Лиска се съгласи:

— Абсолютен тъпизъм. Сега вече разполагам с нещо, което да използвам, и да поискам от вътрешния отдел достъп до документите по случая „Къртис“. Защо някой ще ме предупреждава да не се захващам с приключен случай, ако няма, дяволски добра причина той отново да бъде възобновен?

— Нещо за телефониста?

— Номерът се оказа на платен телефон. Което доказва, че човекът все пак притежава мозък. Остава да се надявам обаждането да има свидетели.

— Ами Огдън и Рубел — имат ли алиби?

Лиска издаде презрителен звук.

— Какво ти алиби? Играли билиард в мазето на Рубел. И познай кой е бил с тях? Кал Спринджър.

— Изглежда съмнително.

— Той вероятно би твърдял, че по същото време са били и на Луната, стига ония двамата да му наредят, такова страхливо лайно е. Сигурно имат негови снимки как взема подкуп — с отвращение изрече Лиска. — Както и да е, Касълтън ще поеме нападението върху Ибсен. Той и началникът му на смяна казаха, че съм добре дошла, стига Ленард да разреши.

— Ленард ще ти откъсне главата, дето си пъхаш носа във вътрешния отдел.

Тя сви рамене.

— Какво мога да направя, след като човекът сам пожела да разговаряме? Съдейки от това, което чух, останалите са гледали само да се отърват от него. Никой не е искал да слуша теориите му за СПИН.

— Кой има СПИН?

— Ерик Къртис е бил носител на вируса. Този факт дава друга насока, а? Кой е тоя хомофоб, дето ще пребие до смърт човека и ще се подложи на риска да е в контакт със заразена кръв?

Ковак се намръщи, спомняйки си посещението при престъпника, осъден за убийството на Къртис.

— Залагам двайсетачка, че Върма е болен.

— Но ако Върма го е извършил, кой тогава ме предупреди? Върма е в затвора.

Те се гледаха втренчено за известно време. Ковак завъртя стола си.

— Аз все още си харесвам Огдън — каза той.

— Аз също. Така и ще действам.

— Бъди внимателна.

— Как мина аутопсията на Майк?

— Засега без особен резултат. Под ноктите му — нищо, освен мръсотия. Върху горната част на ръцете му има леки ожулвания, но не може със сигурност да се каже, че са получени при самоотбрана. Кожата не изглежда прясно наранена, а знаем, че наскоро е падал, което би могло да обясни всякакви следи. Поради тази причина Стоун не може да се закълне, че потъмняването е непременно ожулено. В резултат на разположението на тялото по ръцете му имаше много синини.

— А нещо за барутни остатъци?

— И по двете ръце. Което не означава, че никой не го е принудил да пъкне пистолета в устата си, но не можем да докажем и обратното.

— Значи сме до никъде — заключи Лиска. — Стоун ще го определи като самоубийство.

— Тя нищо няма да направи, докато не дойдат всички заключения от лабораториите. Обеща ми, че всичко ще бъде дублирано. Да не говорим, че редовно се случва документи да бъдат забутани^[1] някъде, ако разбираш какво искам да кажа?

Лиска се ухили.

— Мисля, че доктор Стоун не би имала нищо против да бъде свалена от теб, ако разбираш какво искам да кажа?

Ковак се изчерви. Пред погледа му обаче изплува образа на Аманда Савард, не този на Маги Стоун. Припомни си очите ѝ, когато

бе обхванал брадичката ѝ. Изглеждаше толкова уязвима. Той се направи на засегнат.

— Нямам намерение да легна с никоя жена, чиято работа е да реже трупове. Както и да е, това ще ни даде малко време, но май повече имаме нужда от чудо. Помолих я също да прегледа резултатите от аутопсията на Анди Фалън. В случай, че Ъпшоу не си разбира от работата.

— От чудо ли се нуждаеш? — попита Елууд, влизайки в стаята им. Върху ризата с вратовръзка беше облякъл обемист мохерен пуловер и приличаше на космат мамонт.

— Бих продал душата си — отвърна Ковак.

— Тук има известно противоречие, тъй като чудесата се свързват с положителните висши сили — изтъкна Елууд. — Душата се продава на дявола.

— Ако не изплюеш веднага това, което си открил, ще те пратя да му занесеш поздравите ми.

— Един съсед е видял камиона на Нийл Фалън паркиран пред къщата на Майк в сряда през нощта. За да сме по-точни: в един часа и девет минути. Преглеждах докладите от разпитите на съседите. Полицаяте са ходили и в тази къща, но собственикът бил излязъл. Отворила им чистачката. Реших да се обадя пак и бинго!

Ковак скочи от стола.

— Господ да те благослови, Елууд!

— Така по ми харесва.

— Видели са камионът да паркира, но не са чули изстрела, така ли? — попита изпълнена със съмнение Лиска.

— Свидетелката страда от безсъние и е със слухов апарат — обясни Елууд. — На осемдесет и три е, но мозъкът ѝ реже като бръснач.

— А как е със зрението?

— Страхотно е, особено с помощта на бинокъла „Бош & Ломб“, който държи на малката си масичка.

— Имало ли е осветление?

— Лампа на ъгъла до нейната къща. Тя е командващият наблюдателите в квартала. Не е разпознала самия камион, но е записала номера му.

— Дали би дошла на моето място, след като Ленард ме уволни?

— Видяла ли го е да си тръгва?

— В един часа и трийсет и две минути.

— Това е малко по-рано от установеното време за настъпване на смъртта, но ще го приема.

Ковак напъха снимките на Майк Фалън в чекмеджето, нагласи връзката си, като се оглеждаше в монитора на компютъра си.

— Докарай Нийл Фалън за разпит — обърна се той към Елууд.
— Ще съобщя новините на Ленард.

— За какво, по дяволите, е всичко това? — запита настойчиво Нийл Фалън.

Двама униформени го бяха изкарали от магазина му и го бяха довели. Мръсният му гащеризон май беше същият, който бе носил, когато Ковак му събщи за смъртта на брат му. Ръцете му бяха потъмнели от мръсотия и смазка.

— Исусе Христе, баща ми и брат ми са мъртви, а вие ме довичате тук като някой шибан престъпник! — гръмко издекламира Фалън, щом се озова в стаята за разпит. Същата, в която Джамал Джексън беше пукнал главата на Ковак. — Без обяснения. Без извинение...

— Ти си шибан престъпник — сухо каза Ковак. — Знаем за обвинението в нападение, Нийл. Мислеше, че няма да проверим ли? А сега какво ще кажеш ти да ми дадеш обяснение и да се извиниш?

Той стоеше със скръстени ръце и гръб до стената, съседна на тази с двупосочното огледало. Лиска бе застанала до отсрещната стена. Елууд беше до вратата. Никой не се беше възползвал от столовете около приятелската кръгла маса. Червената лампа на видеокамерата светеше.

Фалън го изглежда злобно.

— Беше преди много време, освен това бяха глупости. Беше злополука.

— Значи случайно си пребил човек в бара и той изпаднал в кома — каза Лиска. — И как стават тези работи?

— Сбихме се. Той падна и си удари главата.

Ковак погледна към Елууд.

— Не беше ли казал същото и Каин за Авел?

— Мисля, че да.

— Какво ще кажеш да ми се извиниш, задето ме излъга вчера, Нийл? — попита Ковак. — Как ще ми обясниш какво си правил в къщата на баща си в един часа през нощта, в която той умря?

Гневът на Фалън бързо се изпари. Опита се да изглежда ядосан. Но под яда се изписаха смущение, после подозрителност и накрая страх.

— За какво говорите? Аз... аз не знам за какво говорите.

— Не се хаби — каза Лиска. — Съсед на баща ти е видял в един часа камиона ти на алеята.

— Вчера ти ми каза, че си говорил за последен път с него по телефона онази вечер — обади се Ковак.

Очите на Фалън се стрелкаха из стаята, сякаш там щеше да намери някакво обяснение.

— Защо ме излъга, Нийл? Срамуваше се, че не си успял да убедиш баща си да ти даде парите, за да платиш на бившата си ли? Ако, разбира се, това сте обсъждали през двацет и три минутния разговор, проведен в двацет и три часа и седем минути от бара.

Фалън започна да поема въздух като астматик пред криза. Разтри врата си.

Ковак лениво измести тежестта на тялото си.

— На лицето ти е изписано „О, мамка му“, Нийл. Какво ще кажеш, Тинкс?

— О, мамка му — отвърна Лиска. — Време е да изплюеш камъчето, Нийл.

— Не ти ли мина през ума, че ще поискам извлечение от разговорите, водени от твоя телефон? — попита Ковак. — Очевидно ме смяташ за твърде глупав, Нийл.

— А защо е трябвало да го правите? — нервно запита Фалън. — Не съм заподозрян в нищо. Господи, та баща ми се самоуби...

— А на мен вече ми се повръща да ми го повтаряш. Аз го намерих с наполовина липсваща глава. Мислиш ли, че трябва непрекъснато да ми го напомняш? Това не е най-правилната стратегия, Нийл.

— Когато някой умре от насилствена смърт като Майк, тя се разследва — продължи Ковак. — Знаеш ли кои са първите хора, които проверяваме? Семейството. Ти сам ми го каза: ти мразеше Майк.

Добави към това, че имаш нужда от пари, за да се разплатиш с предстоящата бивша съпруга и също, че Майк не би ти ги дал. На това му се вика мотив.

Страхът започна да излиза на повърхността. Движенията на Фалън станаха резки. По горната му устна изби пот. Той отстъпи към ъгъла с вградената, библиотека. Всички рафтове бяха извадени.

— Но той беше моят старец. Не бих му причинил това. Той ми беше баща.

— Който в продължение на трийсет и няколко години не е престанал да ти натяква, че не си добър като твоя брат педераст. Това наричаме гнойна рана.

— Той беше копеле — заяви Фалън. — Не мога да го нарека другояче, но не съм го убил. А колкото до оная кучка, Черил, не ѝ влиза в работата откъде ще намеря парите, щом ще ѝ се разплатя.

— Или ще си загубиш бизнеса, от който ти е излязла гърбица — каза Лиска. — По-лошо и от ада е да те преследва огорчена, отмъстителна жена. Знам го със сигурност, нали и аз съм жена. — Говорих с бившата ти — продължи тя. — Явно е започнала да губи търпение, вече се кани да те притисне. Поиска ли пари от брат си?

Той тръсна глава като че някой здраво го перна по ухото, изумен от неочаквания обрат на живота му.

— И него ли ще кажете, че съм убил?

— Не твърдим, че си убил когото и да било, Нийл. Просто ти задаваме въпроси, които се отнасят до случая ни, това е всичко. А така също, за да разбереш как изглеждат нещата от гледна точка на полицията.

— Наври си гледната точка в задника, Ковак. Анди не е твой случай. Приключен е. Мъртъв и заровен. Пепел при пепелта и прах при праха. Началниците са подписали.

Ковак вдигна вежда.

— И по каква причина се опитваш да ми натриеш носа с това?

— Просто казвам, че е приключен.

— Но тук ние имаме един установен модел на действие, Нийл. Единият член на семейството се самоубива, това го приемаме. Но двама за една седмица? Това е нещо по-различно. Ти ги мразеше и двамата. Имаш емоционални и финансови проблеми. Наричаме ги фактори, засилващи напрежението. Фактори, които могат да са

достатъчни, за да подтикнат човека да премине границата. Ти притежаваш досие за насилствено поведение...

— Не съм убил никого.

— Какво правеше в къщата на Майк по това време на нощта?

— Отидох да проверя как е — отвърна Фалън и погледна настрани. Докосна разсеяно натъртеното място върху бузата си. — Разговаряхме преди това по телефона. Не ми хареса как говореше.

— Начинът, по който говореше, или каквото ти каза? — попита Ковак. — Знаем, че не си престанал да пиеш. Ти ми го съобщи. Каза ми, че си бил готов да се сбиеш с клиент, оня дето ти заприличал на ченге. Да не би твоят старец да ти е казал нещо, което те е вбесило?

— Не беше така.

— А как беше? Или искаш да ми кажеш, че семейството ти е било като излязло от „Ози и Хариет“^[2]?

— Не, но...

— Ти ми каза, че Майк непрестанно ти е намирал кусури? Какво му е било по-различното този път? За какво разговаряхте?

— Казах ви вчера: в колко часа искаше да бъде в погребалното бюро.

— Да-а, каза ми го вчера. Защо обаче не спомена, че не ти харесало как говори? Нито пък, че си бил загрижен. В действителност, ако не ми изневерява паметта, ти го нарече дърт гадняр. Защо не ми каза, че си идвал в къщата да го видиш?

— Самоубил се е, след като си тръгнах — заяви Фалън, снишавайки глас. — Не можах да удовлетворя желанията му. Единственият му жив син...

— От какво е имал нужда? Какво ти каза?

Ковак изчакваше и наблюдаваше как Нийл Фалън бавно се движи в кръг. Бе привел едрите си рамене, сякаш го болеше стомах. Лицето му беше зачервено. Шумно вдишваше и издишваше. Пъхна ръка в джоба на гащеризона и измъкна пакет „Марлборо“.

— Съжалявам, господин, Фалън — обади се Елууд, — но тук не се пуши.

Той го изгледа злобно и изтръска една цигара.

— Тогава ме изхвърлете.

Ковак бавно се приближи към него.

— Не мисля, че сте разговаряли от какво е имал нужда Майк, Нийл — започна бавно той. — Мисля, че по-скоро е било за това от какво ти си имал нужда. Мисля, че когато си се обадил по телефона, си бил пиан и вбесен и сте се скарали за парите, които си поискал. А след този разговор все повече си се ядосвал, мислейки за онова, от което имаш нужда, и как старият не иска да ти го даде, как е превъзнасял Анди, а тебе е обиждал. И това те е подлудило, ти си се качил на камиона и си отишъл да му го кажеш в лицето.

— Той не беше съвсем на себе си от алкохол и хапчета — измърмори Фалън. — Все едно че си говорех с ряпа. Не му пукаше какво имах да му казвам. Никога не му е пукало.

— Отказа да ти даде парите.

Той поклати глава и се засмя.

— Дори не искаше да чуе въпроса. Единственото, което искаше, беше да говори за Анди. Колко обичал Анди. Как Анди го предал. Как Анди не го послушал да не разлайва кучетата.

Ковак погледна Лиска, която рязко се изправи.

— Точно тези думи ли използва? — попита тя. — Да не разлайва кучетата? Защо го е казал?

— Откъде да знам — заядливо отвърна той. — Предполагам, защото Анди е престанал да се крие. Ако беше запазил за себе си факта, че е обратен, старият нямаше да разбере. „След всичките тези години“ — все това повтаряше. Сякаш не беше честно, че му е казал сега. Сигурно е трябвало да му каже, като е бил на десет години, или да изчака старият да умре. Господи!

— Това вероятно те е изкарало извън кожата — отбеляза Ковак. — Бил си пиан. Скарал си се с онзи клиент. Анди е мъртъв, а баща ти не спира да повтаря: „Анди това, Анди онова.“

— Това му казах и аз: „Анди е мъртъв. Не можем ли да го заровим и да продължим?“

Той дръпна от цигарата и издуха дима. Лицето му бе станало тъмночервено. Опитваше се да възстанови картината в паметта си... или да задържи сълзите си. Втренчи се в двустранното огледало, без да го вижда.

— Изкрещях му в лицето: „Анди беше скапан педераст и аз съм щастлив, че е мъртъв!“

Той закри очите си с лявата си ръка, където между пръстите му димеше цигарата.

— А той какво направи?

Фалън плачеше, сълзите се стичаха под пръстите му, от устата му излизаха измъчени, пресекливи звуци.

— Какво направи Майк след твоите думи, Нийл?

— Т-той м-м е удари.

— А ти какво направи?

— О, Господи...

— Какво направи тогава, Нийл?

— Уд-дарих г-го. О, Боже! — Той се разрида и се приведе, като закри лицето си с двете си ръце. — А сега той е мъртъв. И двамата са мъртви! О, Господи!

Ковак издърпа цигарата от ръката му, вдиша дима и закопня да запали една. Със съжаление я сложи върху масата, където тя остави черен белег.

— Ти ли го уби, Нийл? — тихо попита. — Ти ли уби Майк?

Без да отдръпне ръцете си, Фалън поклати глава.

— Не.

— Можем да проверим ръцете ти за следи от барут — напомни му Лиска.

— Прави се така нареченият анализ с активни неутрони — обясни Ковак. — Няма значение колко пъти си си мил ръцете от тогава. Микроскопичните частички остават полепнали по кожата ти. Могат да се видят и след седмици.

Той блъфираше. Тестът щеше само да покаже дали човекът е бил в контакт с барий и антимон — съставни части на барута, както и още един милион други съединения, изкуствени или органични. На практика дори и положителният резултат щеше да има малка юридическа стойност и още по-малка валидност в съдебната зала. Твърде дълго време беше изминало между инцидента и теста. Адвокатите на защитата си вадеха хляба, оспорвайки такива доказателства. А платените свидетели — експерти можеха да прекарат цял ден в спор за резултатите. Но най-вероятно Нийл Фалън нямаше представа за това.

На вратата се почука и Елууд се отмести. В стаята надникна лейтенант Ленард.

— Сержант, можем ли да поговорим?

— Точно сега съм зает — малко нетърпеливо отвърна Ковак.

Без да продума, Ленард го погледна красноречиво. Ковак пък погледна към Нийл Фалън и сподави една въздишка. Ако смяташе да признае нещо, това беше моментът: докато е емоционално уязвим, преди да е имал възможност да вдигне защитата и да премисли, преди да е произнесъл думата „адвокат“.

Почувства се като питчър, който е изведен от играта тъкмо когато е загреял.

Той се обърна към Лиска.

— Май ти ще продължиш — измърмори.

Ковак излезе и премина в съседната стая, откъдето Ленард беше наблюдавал през двойното огледало. Помещението беше тъмно. Като киносалон с прозорец вместо екран. До прозореца стоеше Ейс Уайът и наблюдаваше Нийл Фалън. Няколко секунди той остави Ковак да се любува на профила му, след което обърна към него лицето си, което говореше: „Тежки мисли ме гнетят“. Същото онова изражение, разлепено на билбордовете, рекламиращи телевизионното, му шоу.

— Защо го правиш, Сам? — попита Уайът. — Нима семейството му не пострада достатъчно?

— Зависи. Ако се окаже, че този тук е убил останалите двама, то тогава отговорът е не.

— Нещо случи ли се по време на аутопсията, за което аз да не знам?

— А защо трябва да знаеш каквото и да е за нея? — предизвика го Ковак. — Стоун няма навика да разпространява подобна информация наляво и надясно.

Уайът не обърна внимание на въпроса, все едно че му го беше задал обикновен патрулен полицаи.

— Държиш се с него така, сякаш си сигурен, че Майк е бил убит.

— Имаме си редица причини — каза той, извади снимките от вътрешния джоб на сакото си и ги подреди по перваза на прозореца. — Първо го е направил в банята. Много хора го правят, но за него затруднението да влезе със стола, и то на заден ход, е било голямо. Лиска ми обърна внимание на това. Аз си мислех, че е искал да ни остави чисто мястото на престъплението, но май някой друг е искал то да е такава. Кога за последен път Майк е проявил някаква загриженост

за другите? Пистолетът е изваден от гардероба в спалнята му. Защо не го е направил там? Определено не се е притеснявал, че ще изцапа. Мястото и без това приличаше на свинарник. Освен това имаме досието на Нийл Фалън — продължи той, — историята за проблемите му със стария, фактът, че ни излъга, че не е бил в къщата.

— Но времето, по което е бил там, и времето на настъпване на смъртта не съвпадат — изтъкна Ленард.

— Други фактори може да са повлияли за определяне точното време за настъпване на смъртта — отвърна Ковак. — Стоун ще ви го обясни.

— Но от аутопсията не излезе нищо, което да посочи, че е било убийство, нали? — попита Уайът.

Ковак повдигна рамо и премести погледа си от снимките към стаята за разпити и обратно. Нийл Фалън седеше, подпрял лакти на масата и закрил с ръце лицето си. Лиска стоеше наблизо, наведена към него.

— Нийл — спокойно като приятел рече тя, — облекчи си товара. И без това много ти се насъбра.

Фалън поклати глава.

— Не съм го убил аз.

Гласът му звучеше плах и отдалечен, тъй като идваше от телевизора, монтиран със скоби към стената близо до прозореца. Насочената надолу камера в стаята за разпит правеше хората да изглеждат малки и разкривени.

— Ударих го — каза той. — Направих го. Ударих го по лицето. Собствения си баща. Както седеше на проклетия стол. А сега той е мъртъв.

— Ще проведем теста с неутрони — обърна се Ковак към Ленард и Уайът. — Ако се уплаши, може и да измъкнем нещо.

— А ако не успеете? — попита Ленард.

— Тогава ще се извиним за причиненото неудобство и ще опитам с нещо друго.

Уайът се намръщи.

— Защо не изчакате, докато не получите заключението на Стоун? Какъв е смисълът да измъчвате човека безпричинно. Майк беше един от нас...

— И той заслужава да направим нещо повече от обичайното — прекъсна го Ковак, усещайки как гневът му се засилва. — Просто да махна с ръка и да отмина, това ли искаш, Ейс? Искаш да отидеш при Стоун и да я накараш да подпише и този случай като нещастен? Да го запазиш скрито-покрито, за да не опетним легендата за Железния Майк? Ами ако той тук го е пречукал?

— Ковак! — рязко извика Ленард.

Той му хвърли злобен поглед.

— Какво? Това тук е отдел „Убийства“. Разследваме насилствена смърт. Майк Фалън умря от насилствена смърт и искаме да извърнем настрани очи, защото мислим, че се е самоубил, защото след пет години на снимките може да сме ние. Самоубийството ни се вижда естествено нещо, защото знаем какво може да направи работата с един човек, как може напълно да го ограби.

— А може би точно поради това, Сам, ти държиш да е нещо различно — отбеляза Уайът. — Защото, ако Майк Фалън не се е самоубил, и ти също няма да го направиш.

— Не. Не съм искал да го видя по-различно. Лиска ми обърна внимание. Но тя беше права, като се разрови, като го прие като всеки друг изстрел. В случая има твърде много нередности, за да не кажем само: какъв срам!

— Просто мисля, че трябва да окажем дължимото уважение на единствения останал от семейството — обясни Уайът. — Или поне докато съдебният лекар не се произнесе.

— Ами чудесно. И ако имаш да ми кажеш още нещо по въпроса, ще те изслушам. Освен ако не съм сънувал, но и аз бях на прощалното ти парти, Ейс. Това, което мислиш, е дали разследването ми няма да натрупа купчина миши изпражнения.

Лицето на Ейс Уайът доби пурпурночервен цвят.

Ленард се намеси:

— Ковак, ти премина границата.

— Коя граница по-точно? Където се целуват задници ли? — измърмори той, докато се отдалечаваше от двамата.

В дъното на стаята беше застанал Гейнс, мазникът на Уайът, и го наблюдаваше със самодоволната усмивка на училищен клюкар. Ковак го погледна с отвращение и му обърна гръб.

— Ако съм прекалил, съжалявам — каза неискрено. — Седмицата беше ужасна.

— Не — започна Уайът, — ти си прав, Сам. Аз нямам думата тук. Това си е твое разследване. Ако искаш да накажеш Нийл Фалън и да си изпросиш едно дело срещу управлението само защото си пропуснал часовете при психоаналитика, не ми е работа да се бъркам. Това е срамно и аз не искам да бъде по този начин.

— Да-а, ами аз пък искам мир в целия свят и „Викингите“^[3] да спечелят Суперкупата, преди да умра — каза Ковак. — Нали знаеш как е, Ейс? Убийството е гадна работа.

— Ако това е такава.

— Ако това е такава. И ако това е такава, ще закова гадината, дето го е направил. Независимо кой е.

Той се върна до прозореца и се загледа.

— Левак ли сте или десняк, господин Фалън? — попита Елууд.

— Левак.

Елууд нагласи малка колекция от кутийки и тампони с памук върху масата. Фалън се вторачи в комплекта за тест.

— Ще намокрим показалеца и палеца ви с петпроцентов разтвор азотна киселина — обясни Лиска. — Няма да боли.

Ковак рязко премести поглед към снимките от смъртта на Майк Фалън.

— Господи — прошепна и започна да взема една по една снимките, да ги разглежда и да ги оставя настрана. Една след друга. Пулсът му се ускори.

— Какво има? — настойчиво запита Уайът.

Онова, което знаеше, беше там, но не можеше да го види. Той погледна последната снимка.

— Моля, подайте лявата си ръка, господин Фалън — каза Елууд, подготвяйки тампона.

Нийл Фалън повдигна видимо треперещата си ръка.

Ковак поднесе снимката до стъклото. Странна картина на баща и син. Майк Фалън, мъртва черупка, окървавен, с половин глава; пистолетът, който го бе убил, лежи от дясната страна на стола, очевидно паднал там, когато животът го е напуснал.

— Господин Фалън?

Елууд най-после привлече вниманието на Ковак.

— Господин Фалън, трябва да ми подадете ръката си.

— Не.

Нийл Фалън бутна стола назад и се изправи.

— Не. Няма да го направя. Не съм длъжен да го направя. Няма.

— Нищо няма да ти стане, Нийл — каза Лиска, — щом не си го убил ти.

Той отстъпи назад и събори стола.

— Не съм убил никого. Щом мислите, че съм го убил, тогава ми повдигнете обвинение, иначе вървете на майната си. Аз си тръгвам.

Елууд се обърна към двойното огледало. Ковак не свали втренчения си поглед от снимката, докато Нийл Фалън излизаше с трясък от стаята за разпити.

— Майк Фалън беше левак — обърна се той към Уайът. — Майк Фалън е бил убит.

[1] Глаголът, който Ковак използва за „забутам“, има жаргонна употреба — свалям, сношавам се. — Б.пр. ↑

[2] Ози Нелсън и съпругата му Хариет, участници в американската програма „Приключенията на Ози и Хариет“, която показвала техния начин на живот и много хора ги приемали като идеалното американско семейство. — Б.пр. ↑

[3] Професионален футболен отбор на Минеаполис. — Б.пр. ↑

27.

— Майк Фалън беше левак — обясни Ковак. — Ако е искал да се самоубие, щял е да хване пистолета с лявата си ръка.

И той показа как на хората, събрани в кабинета на Ленард, където бяха самият Ленард, Лиска, Елууд и Крие Логън от кабинета на окръжния прокурор.

— Той подпира лявата си ръка с дясната, натиква дулото в устата си, дърпа спусъка. Банг! Това е. Той е мъртъв. От отката ръцете му отскачат от тялото. Има две възможности: или пистолетът полита настрани, или остава в ръката, която го е държала — лявата, която се отпуска отстрани. Но няма как иначе да падне откъм дясната му страна.

— Сигурен ли си, че е бил левак? — попита Логън. Прокурорът имаше вид, сякаш по пътя се бе борил с арктически ветрове: тъмната му коса беше разрошена, а бузите — яркочервени.

— Сигурен съм — отвърна Ковак. — Не знам защо не го забелязах още на място. Предполагам, защото ми се стори по-логично Майк да се е самоубил.

— Но синът му би трябвало да знае, че е бил левак.

— Нийл също е левак — възрази Ковак. — Помага на стария човек да се пренесе в отвъдното, отдръпва се, поставя пистолета с лявата си ръка. Което се пада от дясната страна на Майк.

Логън се намръщи още повече.

— Много са ти неубедителни уликите. Имаш ли нещо друго? Отпечатъци върху пистолета?

— Не. Върху пистолета са отпечатъците на Майк, но са размазани. Може би някой е държал с ръцете си неговата.

— „Може би“ не ми върши работа. Може би ръцете му са били потни и той се е опитвал да го хване по-здраво. Може би отпечатъците са се размазали, когато пистолетът се е изплъзнал от ръката му, след като е дръпнал спусъка.

— Имаме свидетел, че Нийл Фалън е бил там по това време на нощта — намеси се Елууд.

— А Фалън ни излъга, когато го попитахме — добави Ковак.

— Но е било два или три часа преди времето, определено за настъпване на смъртта, нали?

Лиска пое топката:

— Не се е разбирал с Майк. Дълго е трупал обида и ревност. Майк не е пожелал да му заеме парите, от които се е нуждаел. Фалън призна, че се е скарал с баща си. Призна, че го е ударил.

— Но не е признал, че го е убил.

Ковак изруга.

— И какво ще трябва да направим сега? Да ви поднесем цялото престъпление на тепсия? Като коледна пуйка с гарнитура и подписано признание върху човката ѝ.

— Трябва да ми дадете повече от това, с което разполагате в момента. Адвокатът му ще го измъкне за пет минути. Налице е мотив и това е всичко. Имате една вероятна възможност, но тя не се връзва със заключението на съдебния лекар за събитията. Няма доказателства, нито свидетел. А що се отнася до лъжите му, няма човек, който да не лъже ченгетата. Вие не разполагате с достатъчно силни обвинения, за да го задържите. Аз не разполагам с достатъчно, за да го изправа пред съда. Свържете го с момента на престъплението, когато някой е чул изстрела. Открийте кръвта на баща му върху обувките. Нещо... Каквото и да е.

— Ако Нийл е държал ръцете си върху тази на Майк с пистолета, то тогава е оставил отпечатъци върху кожата на стария мъж — изтъкна Лиска.

— Сега вече ще бъде трудно да се снемат — отбеляза Ковак. — Стоун и Ларс изрязаха ноктите, оглеждаха ги за нараняване от самоотбрана...

— Въпреки това си заслужава да опитаме — настоя тя. — Упражни обаянието си, Сам.

Той извъртя очи.

— Какво ще кажете за една заповед за обиск в къщата на Нийл Фалън? За да потърсим кървавите обувки.

— Напечатайте си клетвената декларация и вървете при съдия Лъндкуист с моята благословия — каза Логън и погледна часовника

си. — Аз съм изцяло „за“, да заковем мръсника, който е убил стареца. — Навлече палтото си. — Но доказателствата трябва да са непоклатими. Иначе ще се превърне в поредната шибана примамка за медиите и аз не смятам да съм тоя, дето ще се поти под прожекторите.

— Трябва да тръгвам — обяви той. — Налага се да посетя съдията. — И той излезе, преди някой да успее да възрази.

— Пример за портрет на прокурор с политически амбиции — каза Елууд. — Той би поел само добре пресметнат риск, ако знае, че ще спечели.

— Логън е умен — вметна Ленард. — Управлението не може да понесе още едно фиаско.

„Това означава, че ако ние се издъним, началниците ще погнат Ленард с противопожарен маркуч — помисли си Ковак. — И Ейс Уайът ще дирижира паството зад кулисите.“ А бурята ще помете само него и Лиска, Елууд може и да се измъкне, като се вземе предвид, че не е толкова вътре в случая.

— Ще напиша декларацията — каза Ковак.

Пейджърът на Лиска се включи и тя посегна към колана си.

— Не трябва ли да осигурим и хора от службата на шерифа? — попита Елууд. — Те ще искат да участват при обиска. В тяхната юрисдикция е.

Ленард понечи да каже нещо, но Ковак го изпревари, пренебрегвайки властта му като лейтенант, който би трябвало да води случая.

— Обади се на Типен. Виж какво може да направи за нас. Ако някой от службата на шерифа иска да присъства на партито, предпочитам да е той.

— Сам, трябва да тръгвам — обади се Лиска. — Ибсен е дошъл в съзнание. Имаш ли нужда от мен при обиска?

— Не, върви.

— Обади ми се началникът на нощната смяна — съобщи високо Ленард, което я накара да спре до вратата. — Съгласих се да бъдеш вторият човек при разследването на покушението върху Ибсен. В случай, че още се питаш кой ще бъде.

— Благодаря, лейтенант. — Тя не успя да скрие смущението си. — Смятах да ви кажа. Ибсен е мой информатор.

— Като се върнеш, може би ще успееш да отделиш пет минути да ми обясниш за какво точно те е информирал.

— Разбира се, по-късно. — Тя се обърна с гръб към него и се опули срещу Ковак.

— Късмет, Тинкс — каза ѝ той. — Надявам се човекът напълно да е възвърнал паметта си и да е видял нещо в тъмното.

— Опасявам се, че единственото, което ще излезе от устата му, ще са лиги.

Тъй нареченото „идване в съзнание“ се оказа малко преувеличено. Ибсен просто помръднал с единия клепах и изохкал, а лекарският екип от спешното отделение на Окръжния медицински център в Хенипин му поставил пълна доза морфин.

Изглеждаше малък, крехък и будещ съжаление, цял бинтован и свързан към един куп машинарии. Никой не седеше до леглото му, молейки се на Господ да го пощади. Казаха ѝ, че никой не му е идвал на посещение, независимо че били уведомили шефа му в „Бойс Уил би Гърлс“, надявайки се той да каже на приятелите му. Очевидно нямаше такива. А може би самата мисъл, че го бяха размазали като пихтия, беше достатъчна за познатите му да не търсят близост с него.

— Можете ли да ме чуете, господин Ибсен? — запита го тя за трети път.

Главата му беше обърната към нея, очите му бяха отворени, но нефокусирани. Някои хора твърдяха, че думите достигат до мозъка, независимо колко дълбока е комата. Коя бе тя, за да го отрече?

— Ще заловим хората, които са ви сторили това — обеща му тя.

Ченгета. Повдигаше ѝ се само като си го помислеше. Ченгета бяха сторили това зло. Ченгета бяха извършили това престъпление, това кощунство срещу униформата, която носеха. Злото не свършваше с Кен Ибсен. То компрометираще управлението, губеше се доверието, което се предполагаше, че обществото храни към институциите, на които плащаше, за да го пазят. Мразеше Рубел и Огдън за предателството им и затова, че бяха подкопали вярата ѝ в общността на ченгетата, които ѝ бяха като второ семейство през по-голяма част от живота ѝ.

Тя не беше наивна. Знаеше, че не всички ченгета са добри. Не малко задници се разхождаха със значки. Но да извършат убийство или опит за убийство? Все още не искаше да повярва в това. Кен Ибсен беше едно едва дишащо доказателство, така че се налагаше да повярва.

— Ще отговарят за много неща — прошепна тя и се извърна.

Пред вратата на стаята на Ибсен седеше униформен полицаи със списание за риболов в скута. На табелката с името му пишеше Хес. Дебел тип в очакване на пенсия или инфаркт, което дойде първо. Той дари Лиска със самодоволна глупава усмивка, с която искаше да каже: „О, това било само момиче.“ Тя изпита желание да ритне стола му. Искаше да изтръгне списанието от ръцете му и да го удари с него по главата. Но не можеше да си позволи нито едното, нито другото.

— От кой участък си, Хес?

— Трети.

— Знаеш ли защо са те изтеглили в центъра на града?

Той сви рамене.

— Бях свободен и ме пратиха да наблюдавам този тип.

Изглежда не проявяваше голям интерес да разбере защо не се е намерил някой от централния участък да свърши тази работа. Беше доволен, че има възможност да си припомни различните видове стръв и примамки. Лиска бе настоявала за външни хора, тъй като се опасяваше, че приятелският колектив униформени може да заплаши живота на Ибсен също както бяха компрометирали сцената на смъртта на Анди Фалън, допускайки Рубел и Огдън в къщата. Обаче не беше съвсем убедена, че присъствието на този тъпак пред вратата нямаше да се окаже съвсем неподходящо.

— Касълтън идвал ли е? — попита тя.

— Не.

— А някой друг от управлението?

— Не.

— Искам да бъда уведомена веднага, ако някой друг, освен лекарите и сестрите влезе в тази стая.

— Тъхъ.

— Ако някой влезе вътре, надигаш си задника от този стол и наблюдаваш през стъклото. Можех да го убия поне пет пъти, докато ти тук се чудеше с кукичка ли да ловиш лещанка.

Хес се намръщи, не му хареса никаква жена да му казва как да си върши работата, при това почти на годините на дъщеря му.

— И няма да е зле да ти направят малко мозъчна трансплантация, докато висиш тук — измърмори под нос Лиска, отдалечавайки се.

Тя се спусна с асансьора до нивото на улицата, като си мислеше за Огдън и Рубел и колко далеч биха могли да стигнат, дали биха посмели да извършат нещо тук в болницата. Рискът изглеждаше голям, но ако двамата имаха нещо общо със смъртта на Ерик Къртис или със смъртта на Анди Фалън, ако горяха от желание да сторят и на друго човешко същество това, което бяха направили с Кен Ибсен, нямаше да се поколебаят.

А може би не искаха Ибсен да умре. Ако целта им беше да изпратят предупреждение на другите да не си играят с тях, то живият Ибсен беше един ужасяващ символ. Запита се защо бяха чакали досега. Защо не е станало, когато разследването е било все още горещо? Може би не Ибсен ги е разтревожил, а нейният опит за възобновяване на случая. Всъщност до този момент никой не бе приел Ибсен насериозно.

Страхотно. Ако случилото се с Ибсен е било предупреждение, щеше да се окаже, че заради нея той сега лежи в болничното легло.

За да го спипат в онази алея, значи със сигурност са го следили. Най-вероятно са следили и нея. Тази двойка изглеждаше твърде всезнаеща. Но те не бяха една проста двойка, напомни си тя. Спринджър им беше осигурил алиби. Дънген, полицаят гей, работещ като свръзка, ѝ бе споменал, че в управлението не преливат от симпатия към гейовете. Но колко ченгета биха стигнали до убийство и физическо насилие? Или пък биха си извърнали главите на другата страна? Не изпитваше никакво желание да разбере.

Излезе с наведена глава от асансьора, потънала в мисли, като се опитваше да подреди по важност всичко, което трябваше да свърши. Искаше да се обади на последния партньор на Ерик Къртис. Как му беше името? Енгъл. Освен това Касълтън ѝ беше възложил да отиде във вътрешния отдел и да вземе от там сведенията за разговорите им с Кен Ибсен. Искаше също да се обади и на Ковак, да го осведоми за Ибсен и да разбере последните новини от обиска у Нийл Фалън. Вероятно в момента Ковак беше в кабинета на съдия Лъндкуист.

Тя измъкна клетъчния си телефон и се огледа за някое по-закътано място настрани от шума. Само на десетина крачки по-нататък във фоайето стоеше Рубел, без униформа, вперил поглед в нея с безизразно лице. Тя забеляза, че той държи нещо в едната си ръка. В този момент някой я блъсна отзад, Рубел се раздвижи и тръгна към нея, като с едната си ръка сложи очилата си с огледални стъкла, а с другата бръкна в джоба на палтото си.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — изтърси Лиска, препречвайки му пътя.

— Ваксина против грип.

— Ибсен е под охрана.

— А защо това трябва да ме интересува? Той няма нищо общо с мен.

— Да бе, предполагам, че си прав — каза тя. — Сигурно е случайност, че Ибсен искаше да разкаже някои неща за партньора ти.

Рубел сви рамене.

— Огдън е чист. Според мен никой от вътрешния отдел не сметна, че това, което имаше да им казва, заслужава внимание.

— Очевидно някой не е мислил по този начин. Ще разберем след няколко месеца, като проговори през няколкото зъба, които са му останали.

— Както вече казах на Касълтън, нищо не знам за това. С Огдън и Спринджър играхме бiliarд в моето мазе.

— Това ми звучи също като обяснението: „Кучето ми изяде домашното“.

— Невинните хора не живеят с мисълта, че трябва да си осигуряват алиби — каза той, хвърляйки поглед назад. — Ако ме извините, сержант...

— Да-а, ти и Огдън, и останалите ви приятелчета хомофоби сте като една групичка хористки. — Лиска съжали, че не беше достатъчно висока, за да може наистина да му го каже в лицето. А сега той я гледаше отгоре.

— Знаеш ли, не Ерик Къртис и Анди Фалън са срам и позор за управлението — продължи тя. — А такива безврати типове като теб и компанията ти, които мислят, че имат правото да смажат всеки, който не отговаря на техния идеал за съвършенство. Вие сте тези, от които

трябва да се отърве управлението. И ако успея да намеря и една нишка, която да води към вас, ще подпаля задниците ви като факли.

— Това ми звучи като заплаха, сержант.

— Така ли? Тогава се обади във вътрешния отдел — отвърна тя и се отдалечи по пътя, по който бе дошъл Рубел. Усещаше погледа му върху гърба си, докато зави зад ъгъла.

— Мога ли да ви помогна, госпожице? — попита я една служителка.

Лиска се огледа. Беше попаднала в малка чакалня със столове, в които седяха хора с унили физиономии. Надписът над бюрото гласеше: ЛАБ.

— Тук мога ли да се ваксинирам против грип?

— Не, госпожо. Тук се правят изследвания на кръв. Ваксини поставят в другото отделение. Върнете се обратно във фоайето по същия път, по който дойдохте...

Лиска промърмори едно „благодаря“ и се отдалечи.

28.

— Ще съдя полицейското управление! — гръмогласно декламираше Нийл Фалън, докато маршируваше напред-назад по замръзналия сняг от лявата страна на Ковак. Беше гологлав и виещият вятър от езерото беше разрошил косата му. С подивели очи и изпъкнали вени на врата той приличаше на луд.

Ковак запали цигара, пое дълбоко и издиша тънка струйка дим, който бързо се разнесе. Температурата вероятно вече беше петнайсет под нулата.

— Направи го, Нийл — каза той. — Ще бъде само една загуба на пари, които ти така или иначе нямаш, но хей, кой го е грижа?

— Фалшив арест...

— Ти не си арестуван.

— Безпокоите ме...

— Имаме заповед за обиск. От всички страни си прецакан, Нийл — прекъсна го детективът.

Слънцето изпращаше бледа жълтеникава светлина през пелена от сняг. Къщичките за ловене на риба в леда, накацали по края на езерото, сякаш се бяха сгушили една в друга, за да се стоплят.

Като дишаше тежко и пухтеше, Фалън спря и започна да наблюдава как ченгетата претърсват работилницата му. В къщата не бяха намерили никакво друго доказателство, освен че в нея не живее жена.

— Никого не съм убил — заяви категорично Фалън. Ковак го наблюдаваше с крайчеца на окоето си.

— Тогава няма за какво да се безпокоиш, приятел. Върви си пийни една бира.

Типен, детективът от службата на шерифа, стоеше от дясната страна на Ковак, пушеше и гледаше напрегнато в зейналата паст на хангара. Яката на анорака му беше вдигната, а на главата му бе кацнала плетена островърха шапка на червени и бели ивици.

— Мислех, че отказа пушенето — обърна се той към Ковак.

— Отказах го.

— Ама и ти си един, Сам.

— Да-а, ами... Някой казвал ли ти е, че с тая шибана шапка приличаш на герой, излязъл от книжка на д-р Зеус^[1]?

— Аз обаче не обичам зелени яйца с шунка — отвърна със съвсем сериозно изражение Типен. — Къде е Лиска?

— Ти май си и навит.

— Позволявам си да не съм на същото мнение. Само се поинтересувах за наш колега.

— „Позволявам си“. На Тинкс ще ѝ хареса. В момента е на по-топло място, работи по едно ново развитие на случая.

— Сигурно на нос Бероу в Аляска е по-топло.

— Какво ново развитие? — намеси се настоятелно Фалън.

— Това не те засяга, Нийл. Тя си има и други случаи.

— Не съм убил баща си.

— Това вече го каза. — Ковак не отклони вниманието си от хангара. Оттам излезе Елууд, който държеше два чифта гащеризони от кафяв плат.

Фалън рязко трепна, сякаш бе получил токов удар.

— Не е това, което си мислите.

— А какво трябва да си мисля, Нийл?

— Мога да ви обясня.

— Какво мислиш, Сам? — попита Елууд. — На мен ми прилича на кръв.

Гащеризоните бяха мръсни. По тях имаше петна, които приличаха на засъхнала кръв и човешка тъкан.

Ковак се обърна към Нийл Фалън:

— Ето какво мисля аз, Нийл: мисля, че си арестуван. Имаш право да мълчиш...

Кал Спринджър се беше обадил, че е болен. Лиска спря на алеята пред къщата му и се загледа към нея, без да изключва двигателя. Кал и жена му живееха на една от множеството глухи улици в предградията Идън Преъри. Къщата беше в стил, който един посредник на недвижими имоти би нарекъл „мек модернизъм“, което ще рече без стил. Всеки един от живеещите в този квартал, прибирайки се у дома

посред нощ след продължителна обиколка из баровете, бе изложен на риска да влезе в къщата на съседа си, без да долови разликата и да разбере какво е станало едва на сутринта, като звънне будилникът.

Въпреки всичко мястото беше хубаво и Лиска нямаше нищо против да притежава нещо подобно. Не ѝ беше ясно как Кал е могъл да си го позволи. Парите, които получаваше, бяха добри, но не чак толкова. А знаеше със сигурност, че има дъщеря, която учи в „Сейнт Олаф“, един доста скъп частен колеж в Нортфийлд. Може пък госпожа Кал да печелеше големите пари. Ето ти хубава мисъл: Кал, издържаният от жена мъж.

Тя се приближи до входната врата и натисна звънеца, като постави пръста си върху шпионката.

— Кой е? — разнесе се гласът на Спринджър зад вратата. Звучеше така, сякаш очакваше, че ще дойдат данъчните и ще го отведат окован във вериги, защото живее по-нашироко от възможностите си.

— Елана от „Елитни ескорти“ — извика силно Лиска. — Дошла съм за сеанса с пошляпване за четири часа, господин Спринджър.

— По дяволите, Лиска! — Вратата рязко се отвори. — Не можеш ли малко да се съобразяваш? Та аз живея тук.

— Ами, хм. Да не би да предпочиташ да те злепоставям пред непознати?

Тя се шмугна покрай него и влезе във фоайето, едно място с безцветна ламперия, безцветна боя и безцветен дървен парапет, който се виеше покрай стълбите към горния етаж.

— Нима не знаеш, че не трябва да имаш стълбище, което да води директно към входната врата? — попита го. — Твоето фън шу отива по дяволите. Цялото ти положително чи излиза направо през вратата.

— Аз съм болен — обяви тържествено Спринджър.

— Вероятно е заради недостиг на чи. Казват, че това може би е причината за смъртта на Брус Лий. Четох го в списание „Ин Стайл“. — Тя го огледа с проникателния поглед на ченге и веднага забеляза разрошената коса, сивия цвят на кожата, торбичките под кървясалите очи. Изглеждаше ужасно. — Или пък, защото си се сдушил с типове като Рубел и Огдън. Малко странна компания за теб, Кал, не мислиш ли?

— Моите приятели не са твоя работа.

— Вече са, след като съм убедена, че са пребили почти до смърт един човек по същото време, когато ти уж си играл бiliarд с тях.

— Те не са го извършили — каза той, но без да я гледа. — Бяхме в дома на Рубел.

— Когато попитам госпожа Кал, и тя ли ще ми каже същото?

— Тя не е вкъщи.

— Все някога ще се прибере.

Лиска се опита да застане пред него. Спринджър продължи да извърща глава. Беше облечен в торбести кафяви панталони от костюм, които бяха видели и по-добри дни, и тениска на „Сейнт Олаф“, която не му бе по мярка. Не знаеше как да носи дори и най-всекидневни дрехи.

— Но какво общо има това с теб? — сприхаво запитва той.

— Дватамата с Касълтън се занимаваме със случая. Жертвата трябваше да се срещне с мен. Имаше да ми казва интересни неща за смъртта на Ерик Къртис. И трябва да знаеш, че след като някой си направи труда да му запуши устата, сега съм още по-нетърпелива да разбера какво е имал да каже. Нали ме познаваш каква ставам в такива случаи, Кал. Приличам на териер, надушил плъх. Не се отказвам, докато не го докопам.

Спринджър издаде глух стон и притисна ръка към корема си. Погледът му се закова върху отворената врата на банята в края на коридора.

— Какво те е прихванало да се мотаеш с униформени, Кал? За Бога, та ти си детектив. Освен това си с колко — петнайсет години по-възрастен от тях? Без да се обиждаш, но за какво си им притрябвал?

— Виж, казах ти... не се чувствам добре, Лиска — каза той и пак погледна към банята. — Не може ли да проведем този разговор друг път?

— След като пропътувах целия път! — засегна се тя. — Ама и ти си един домакин. Между другото, хубава къща.

Тя се разходи до края на антрето и надникна в дневната с камина от камък и тапицирани канапета. Високото коледно дърво беше отрупано с украса, претендираща за художествена стойност, и с прекалено много гирлянди.

— Данъците тук сигурно са убийствени, а?

— Теб какво те е грижа? — попита раздражено Спринджър.

— Не съм се загрижила. Не бих могла да си позволя да имам такава къща. А ти как го правиш?

Тя го погледна право в очите, при което го хвана неподготвен, и за секунда мерна нещо безрадостно и мрачно в погледа му. В този момент ѝ стана ясно, че Кал Спринджър вероятно винаги се опитва да догони останалите и вероятно никога не получава очакваното.

Вниманието му бе привлечено от звука на отваряща се гаражна врата и видът му стана по-болнав отпреди.

— Това е жена ми. Връща се от работа.

— Да-а. А с какво се занимава? С мозъчна хирургия ли? О, ама че съм глупава. Ако беше мозъчен хирург, досега щеше да е направила нещо относно липсата ти на здрав разум.

— Учителка е — отвърна Спринджър.

— О, е това обяснява начина на живот. Учителите направо са заринати в пари.

— Двамата се справяме добре — отбранително изрече той.

„Достатъчно добре, за да си затънал до ушите в дългове“ — помисли си Лиска.

— Но едно повишение няма да ти навреди, а? Макар че след издънката със случая „Къртис“ ми се вижда малко съмнително. И сега ще кандидатстваш за делегат, за да покажеш на началниците, че си кадърен ръководител. Права ли съм?

— Калвин? Прибрах се — приятният и мек глас долетя откъм кухнята. — Донесла съм имодиум^[2].

— Ние сме тук, Патси.

— Ние ли?

Разнесе се шумолене на пазарски пликове и секунди след това във фойето се появи и самата госпожа Кал. Изглеждаше като типична учителка на средна възраст. Беше леко закръглена, старомодно облечена, с големи очила и прошарена коса.

— Ники Лиска, госпожо Спринджър. — Лиска ѝ протегна ръка.

— От службата — поясни Кал.

— Мисля, че сме се срещали веднъж — добави детективката.

Госпожа Кал изглеждаше разстроена. Или пък беше загрижена.

— Сигурно сте дошли да видите как е Калвин? Стомахът му създава големи проблеми.

— Да, но всъщност трябваше и да му задам няколко въпроса.

Спринджър беше минал зад жена си. Лицето му приличаше на излято от восък. Сякаш се бе пренесъл в друго измерение, където животът му не се трошеше като старо сирене.

Госпожа Кал свъси вежди.

— Какви въпроси?

— Знаете ли къде е бил Кал миналата нощ около двајсет и три — двајсет и три и половина часа?

Зад големите очила очите на госпожа Кал се напълниха със сълзи. Тя погледна над рамото си към мъжа си.

— За какво е това?

— Просто ѝ отговори, Патси — подтикна я с нетърпелив тон той. — Не е нещо важно.

Лиска чакаше. С тъга си спомни за собствената си майка, когато в дома им дойдоха от вътрешния отдел, за да ѝ задават въпроси. Познато ѝ бе това чувство на уязвимост, усещането, че си предаден от своите.

— Калвин беше излязъл — тихо отвърна Патси Спринджър — с приятели.

Зад нея Спринджър прекара ръка през лицето си и се опита да сподави една въздишка.

— Не — каза Лиска, без да откъсва от него очи. — Онези хора, с които Кал твърди, че е бил, не са му приятели, госпожо Спринджър. Заради неговото собствено добро се надявам, че току-що ме излъгахте.

— Достатъчно, Лиска — каза Спринджър и застана между двете. — Не можеш да идваш в дома ми и да наричаш жена ми лъжец.

Тя не се помръдна, а извади от джоба на палтото си ръкавиците и си ги сложи.

— Очевидно не си ме слушал, Кал — изрече спокойно тя. — Отдръпни се, преди да бъдеш разкъсан. Нищо от това, с което те държат, не е по-лошо от стореното от тях.

— За какво говори тя, Калвин? — уплашено попита госпожа Кал. Той злобно изгледа детективката.

— Напусни къщата ми.

Лиска кимна и хвърли последен поглед на твърде хубавата къща, също и на Кал Спринджър, който очевидно сам щеше да се унищожи.

— Помисли върху това, Калвин — каза тя. — Знаеш какво са му сторили. Сигурно знаеш и повече. Те носят същите значки, каквито

имаме двамата с теб, а това не е редно. Бъди мъж и ги спри.

Спринджър отвърна поглед. Не каза нищо, само притисна ръка към корема си, а по посивялото му лице избиха капчици пот.

Лиска излезе на студа, влезе в колата и потегли на изток към Минеаполис. Не желаше нищо друго, освен да бъде в скромния си дом със синовете си.

[1] Теодор Зеус Гейзел пише книги за деца, повечето от които илюстрира сам. Героите му носят странни, смешни шапки с пискюли. „Зелени яйца и шунка“ е публикувана през 1960 година. — Б.пр. ↑

[2] Лекарство против разстройство — Б.пр. ↑

29.

— Каква е вероятността кръвта да е на Железния Майк? — попита Типен, когато седнаха на чаша бира.

Бяха в „Патрик“ с компанията, която се събираше след края на първа смяна, както и с онези, за които петък вечер бе единствената, в която излизаха да се забавляват.

— Почти равен на нула — отвърна Ковак. Той взе една шепа ядки от купата върху масата и отдели фъстъците.

— Логично е да е стоял пред стареца, когато пистолетът е гръмнал. Кръвта на Майк беше върху завесата от другата страна. Затова смятам, че кръвта върху гащеризоните е точно от това, което каза Нийл Фалън — от вътрешности на риба. Кое не означава, че не е убил баща си. Нека се поизпоти, докато е на топло в затвора, да поразмисли и току-виж реши да каже истината.

— И тъй като идват почивните дни, няма да получим резултатите от лабораторията по-рано от вторник или сряда — вметна Елууд. — Ако има нещо да казва, мисля, че ще го направи до неделя вечерта.

— Изповед в шабат^[1] — кимна Типен с мъдрост, придобита от опит. — Много символично.

— По-скоро твърде католически — поправи го колегата му. — Така е бил възпитан. Нийл Фалън не е закоравял убиец. Ако е претрепал стария, няма да може дълго да живее с вината.

— Не знам, Сам — каза Типен. — Нима всеки от нас не таи някаква вина? Носим я с нас през целия си живот като баласт. Нещо, което да ни дърпа надолу и да ни пречи да протегнем ръка към истинското щастие. Тя ни напомня, че не сме достойни, дава ни извинение, когато се провалим.

— Обаче повечето от нас не пречукват бащите си. Такава вина може да те смаже — забеляза Ковак. — Рано или късно.

С голямо нежелание той се измъкна от сепарето.

— Къде отиваш? — възмути се Типен. — Днес е твой ред да плащаш.

Ковак извади портфейла си и остави няколко банкноти на масата.
— Да видя дали не мога да ускоря този процес с чувството за вина у един човек.

Една пресечка по-надолу от дома на Стив Пиърс някой беше организиран коледно тържество. Докато посрещаха новата тълпа гости, от къщата изригна шум от музика, смях и глъч. Облегнат на колата си, Ковак ги погледа известно време, докато изпуши цигарата си, после хвърли угарката в канавката и се запъти към къщата на Стив.

Прозорците й светеха. Лексусът на Пиърс беше паркиран на алеята. Може и да беше отишъл пеша на тържеството у съседите, но Ковак се съмняваше. Тази година Стив Пиърс едва ли щеше да се присъедини към коледното веселие. Непосилно е човек да бъде весел и неотразим, когато изпитва мъка и вина. Ковак се надяваше, че годеницата ще отсъства, което означаваше да намери Пиърс сам и уязвим.

— Ритай ги, докато са паднали на земята — измърмори той и натисна звънеца.

Мина известно време и той отново го натисна. Междувременно на тържеството пристигнаха нови гости. Един от тях прегърна снежния човек и започна да пее:

— Свята, весела Коледа.

— Господи, пак ли ти — измърмори Пиърс, отваряйки в този момент вратата. — Никога ли не си чувал за телефон?

— Предпочитам личния контакт, Стив. Показва колко съм загрижен.

Пиърс изглеждаше по-зле от нощта, в която бе намерил тялото на Анди Фалън. Беше облечен в същите дрехи. От него се разнасяше миризма на скоч, цигари и пот — пот в резултат от емоционално притеснение. Миризмата й бе по-различна от тази след физическа работа, по-остра, по-кисела. В едната си ръка държеше чаша, наполовина пълна със скоч, между устните му висеше цигара. След погребението не се беше бръснал.

— Единствената ти загриженост е да вкараш задника ми в затвора — каза той.

— Само ако си извършил престъпление.

Пиърс се изсмя. Не беше пиян и едва ли щеше да си позволи да се напие, за да притъпи напълно болката. Ковак подозираше, че искаше да я усеща и скочът му помага тя да бъде по-поносима.

— Нийл Фалън е в затвора — съобщи му Ковак. — Може да се окаже, че той е убил баща си. Бих искал да чуя какво е твоето мнение.

Пиърс вдигна чашата си.

— Новината заслужава да вдигнем тост. Влизай, сержант — покани го той и се дръпна от вратата.

Ковак го последва.

— Кое заслужава тост, че Нийл е в затвора или че Майк е мъртъв.

— И двете. Дватамата си бяха лика-прилика.

Влязоха в кабинета с тъмносини стени. Ковак затвори след себе си вратата, за да има на разположение няколко минути, ако се появи приятелката на Стив.

— Добре ли познаваше Нийл?

Пиърс взе още една чаша от малко шкафче над бара и наля в нея от уискито. После допълни своята.

— Достатъчно добре, за да знам, че е убиец. Гневен, ревнив, дребнав, посредствен. Парче от старата канара — подаде чашата на Ковак. — Често казвах на Анди, че от родилния дом са го изпратили в друго семейство. Никога не успях да разбера какво общо имаше с тази глутница питбули. Беше толкова скромен, толкова добър, толкова мил.

Очите му се насълзиха, той отиде до прозореца и погледна навън. Съседната къща беше тъмна.

— Беше много по-добър от тях — продължи с тих глас, в който се долавяше безсилието и възмущението му от тази несправедливост. — Но въпреки това непрекъснато се стремеше да ги спечели.

Ковак отпи от скоча и установи, че си имаше причини бутилката да струва петдесет долара. Все едно, че пиеше разтопено злато.

— Дълго време е бил любимецът на баща си — отбеляза той, без да сваля очи от Пиърс. Подпря се на едното кресло, за да го вижда по-добре. — Предполагам, че за него е бил голям удар старият да го отхвърли.

— Анди се опитваше да го компенсира. Искаше старият да разбере неща, които човек като него няма да проумее и след милион

години. Казах на Анди да го зареже, че никога няма да успее да промени начина му на мислене, но той не искаше да ме чуе.

— А как щеше да го компенсира? Какво смяташе да му предложи в замяна?

Пиърс сви рамене.

— Нищо. Анди си беше наумил, че двамата с баща си могат да напишат спомените на стария или нещо подобно. Понякога ми казваше, че ако знаел повече за баща си, би го разбирал по-добре, би намерил повече общи неща помежду им. Искаше да научи подробности за стрелбата, довела Майк до инвалидния стол, оказала се повратна точка в живота му. Но старият не оцени усилията му. Не искаше да говори за случилото се. Не желаше да говори за чувствата си. Съмнявам се, че изобщо притежаваше достатъчно богат речник, за да го направи. Образоваността не е от значение за хора като Майк Фалън или Нийл.

— А какво ще кажеш за Нийл? — попита Ковак. — Той не спомена двамата да са имали противоречия.

Пиърс се засмя.

— Сигурно. Самодоволен гадняр. Той мразеше Анди. Смяташе, че щом не е обратен, старият ще предпочете него пред Анди. Че няма вече да е черната овца. Според начина му на мислене хомосексуалността е углавно престъпление.

— Анди често ли се виждаше с него?

От време на време се насилваше да ходят заедно на лов, риболов, неща от този род. Това беше пълна загуба на време. Нийл не желаше да разбере Анди или другите като него. Единственото, което искаше, бяха парите му.

— Искал ли е пари от Анди?

— Разбира се. Първо му го предложи като възможност за инвестиране. Казах на Анди изобщо да не си го помисля. Ако не го е грижа, че повече няма да си види парите, тогава да ги даде на Нийл. Инвестиции? Ама, че мошеник. Със същия успех можеше да ги хвърли в тоалетната чиния и да пусне казанчето.

— Какво направи Анди?

— Отговаряше му уклончиво, като се надяваше, че Нийл ще схване намека. — Отпи от уискито и промърмори: — Възможности за инвестиции.

— Знаеш ли дали са се карали за нещо?

Пиърс поклати глава. Изпуши цигарата до филтъра и остави угарката върху перваза на прозореца.

— Не. Анди не би се карал с него. Изпитваше вина, че самият той е над нивото на Фалънови. Защо?

— Да не мислиш, че Нийл го е убил?

— Тази вратичка все още е отворена.

— Не ми се вярва. Нийл не е толкова умен. Досега щяхте да сте го хванали.

— Хванахме го — напомни му Ковак.

— Въпреки това... знаеш какво искам да кажа. — Той се върна до бара и доля за пореден път чашата си. Нийл е от хората, които създават неразбория, не мислиш ли? Стрелба, наръгване, кръв, унищожаване на уликите, отпечатъци навсякъде.

— Може и така да е.

— И съм абсолютно сигурен, че не би съжалявал. Господи, вероятно той дори не знае как се пише думата съжалявам — изрече с горчивина Пиърс и отпи от уискито, очевидно по този начин поддържаше гнева си, наливайки масло в огъня. — Извинение без никаква стойност. Какъв беше смисълът, че някой толкова добър като Анди...

Сълзите бликнаха като ненадеен потоп, той се задави, опита се да ги спре, но се предаде. Изруга и захвърли чашата си. Тя се разби в плота на бара.

— Господи! — изплака Пиърс и покри главата си с ръце, сякаш за да се предпази от ударите на по-висша сила, дошла да го накаже за греховете му. Започна да се поклаща, ридаейки със сухи, дрезгави звуци, разкъсващи гърлото му. — О, Боже!

Ковак изчака, остави го да почувства болката, даде му време да погледне демона в лицето.

След известно време изрече:

— Бил си влюбен в него.

Малко странно звучеше да го каже на мъж. Станал свидетел на силната болка на Пиърс, той си помисли, че би бил късметлия, ако си имаше някого, мъж или жена, който да го обича толкова силно. А може би всичко, което виждаше тук, беше просто вина.

— Да — призна Пиърс с измъчен шепот.

Детективът сложи ръка на рамото му и той се сви.

— Имахте ли връзка?

— Искаше от мен да го приема, да го обявя официално. Но аз не можех. Хората не разбират. Изобщо не разбират. Дори и когато казват, че те разбират, пак не могат. Виждам съм го. Знам какво се говори зад гърба. Шегите, които си подхвърлят, липсата на уважение. Знаех какво ще стане. Кариерата ми, всичко, за което съм работил... аз... аз... — Той се задави. Изглежда, че аргументите, които привеждаше, не звучаха убедително и в неговите уши. — Той не разбираше. Аз не можех...

Ковак остави чашата си.

— Беше ли там, Стив? В нощта, когато Анди умря?

Той поклати глава, после я тръсна неколкнократно, сякаш това щеше да му помогне да възвърне самообладанието си.

— Не — проговори накрая. — Казах ти. Видях го в петък вечерта. Приятелките на Джослин искаха да ѝ покажат какви подаръци са ѝ избрали за сватбата. Не го бях виждал от един месец. Бяхме се скарали заради неговото публично признаване и... Не се бяхме срещали от дълго време. Дори не бяхме разговаряли.

— Анди срещаше ли с някой друг?

— Не зная. Може би. Веднъж го видях в един бар с мъж, но не знам дали между тях имаше нещо.

— Познаваш ли го? Оня другия човек?

— Не.

— Как изглеждаше?

— Като артист. Имаше тъмна коса и страхотна усмивка. Не знам дали наистина са били заедно.

— Какво се случи, когато отиде да го видиш в петък вечер?

— Отново се скарахме. Той настояваше да кажа истината на Джос.

— Ти се ядоса.

— Разстроих се.

— Колко дълго продължи връзката ви с Анди?

Той махна с ръка.

— С някои прекъсвания още от колежа. Първо си мислех, че беше само... да опитам... от любопитство. Но продължавах да имам нужда... и да живея онзи друг живот... Не можех да се откъсна от

него. За Бога, та аз съм сгоден за дъщерята на Дъглас Деъринг. След месец ще се женим. Как бих могъл...

— Вие не за пръв път сте спорили.

— Поне петдесет пъти. Карахме се, скъсвахме за кратко, пак се събирахме, без да повдигаме въпроса за депресията му...

Той не довърши, остана прегърбен като стар човек с помръкнало от болка и съжаление лице.

— Той би ли казал на Джослин? — попита Ковак.

— Не. Не беше такъв човек. Това беше моя работа, мое задължение. А аз не се съгласих.

— Беше ли ядосан?

— Беше обиден — отвърна Пиърс, после замълча за момент. — Не искам да повярвам, че може да се е самоубил, защото това би означавало да повярвам, че причината съм аз.

Очите му отново се напълниха със сълзи, той ги затвори и сълзите се процедиха през здраво стиснатите му клепачи.

— Но се страхувам, че това е истината — прошепна той. — Нямах сили да приема какъв съм в действителност и сега човекът, когото обичах най-силно на този свят, вероятно е мъртъв заради това. Тогава наистина аз съм го убил. Обичах го и го убих.

В стаята се възцари тишина. Ковак въздъхна и се замисли какви да бъдат следващите му действия. Май никакви. Не виждаше повече смисъл да притиска Пиърс. Това си беше негова тайна и тежестта ѝ висеше на врата му. Наказанието му щеше да бъде да я носи със себе си, докато е жив.

— Ще кажеш ли на Джослин? — попита детективът.

— Не.

— Това е твърде голяма лъжа, с която ще трябва да живееш, Стив.

— Няма значение.

— Може би не и за тебе, но не мислиш ли, че тя заслужава нещо по-добро?

— Аз ще бъда добър съпруг и дори добър баща. Ние сме зашеметяваща двойка, не мислиш ли? Точно това иска Джослин — голяма кукла с човешки размер, която да облича и извежда, и да се преструва, че е жива. Много съм добър в преструвките. Правил съм го цял живот.

— И ще станеш съдружник в „Деъринг-Лендис“, и всички ще заживеете от нещастно по-нещастно.

— Едва ли някой ще забележи.

— Това е американският начин на живот.

— Женен ли си, Ковак?

— Бил съм два пъти.

— Значи си експерт.

— Специалист съм откъм нещастната страна на въпроса. Най-после открих, че ми е по-лесно и евтино да съм нещастен сам.

Те отново замълчаха.

— Би трябвало да й кажеш, Стив. Заради двамата.

— Не.

Ковак видя как вратата към салона бавно се отваря и се ужаси. На прага застана Джослин Деъринг, все още облечена с палто. Не знаеше колко дълго бе стояла там, но от израза на лицето ѝ прецени, че е било достатъчно. По бузите ѝ се стичаха сълзи и грим. Лицето ѝ беше загубило цвета си. Пиърс я погледна, но не каза нищо. Устните ѝ бавно се отдръпнаха, оголвайки зъбите ѝ.

— Глупав кучи син! — изплю думите като куршуми, после се втурна през стаята, пищейки като банши с изпълнени с ярост очи.

Джослин се нахвърли върху Пиърс и Ковак я хвана за кръста. Тя крещеше и удряше, размахваше юмруци във всички посоки. Улучи челото му и раната, която бе започнала да заздравява, се отвори. Ритна го, извъртя се, измъкна се от ръцете му и грабна един калаен свещник от масата.

— Глупав кучи син! — изкрещя отново, замахна и удари Пиърс, който не бе помръднал. — Казах ти да не говориш с него! Казах ти! Казах ти!

Ковак отново я хвана отзад и с усилие я отдръпна. Тялото ѝ беше жилаво и здраво, освен това бе висока, а яростта ѝ придаваше нечовешка сила.

Пиърс не направи нищо, за да се защити. По главата му се стекоха ярки струйки кръв. Той я изтри с пръсти и размаза част от нея по бузата си.

— Аз те обичах! Обичах те! — Джослин крещеше почти несвързано. — Защо трябваше да го казваш? Аз щях да оправя нещата.

Яростта ѝ премина и тя се отпусна, ридаейки. Ковак я прихвана и я отведе до един стол, като ѝ помогна да седне. Но тя се свлече на пода, сви се и заудря с юмрук по стола.

— Щях да оправя нещата. Бих могла...

Детективът се наведе и измъкна от пръстите ѝ свещника. От раната му върху пуловера ѝ от небесносин кашмир покапа кръв.

— Мисля, че си прав, сержант — глухо изрече Пиърс, загледан в окървавените си ръце. — Вероятно е по-лесно да си нещастен сам.

Съседът му беше успял да намери в двора си още половин свободен квадратен метър и беше добавил нова измишльотина към аранжимента: светлинно табло, отброяващо часовете и минутите до пристигането на Дядо Коледа.

Ковак се загледа в него, хипнотизиран от сменящите се цифри и се запита за какъв период щяха да го отстранят от работа, ако го арестуват за унищожаване на частна собственост. Колко ли на брой ярко светещи икони трябваше да унищожи, за да премине от дребните престъпления към нещо по-сериозно? Можеше ли да бъде съден за углавно престъпление и пак да запази значката си?

От много мислене не му останаха сили за действие и той просто влезе в къщата си. Беше все така празна. Веднага усети миризмата от боклука, който беше забравил да изнесе сутринта на тротоара.

Дом, мой любим дом.

Той метна сакото си върху облегалката на креслото и отиде в банята, да се измие и да огледа пораженията. Цепнатината над лявата му вежда пак се бе отворила и бе покрита със засъхнала кръв. Трябваше да отиде в „Бърза помощ“ да я оправят, но не го направи. Докосна я с пешкира, намръщи се и я заряза. После се изми и глътна три тиленола.

Отвори хладилника в кухнята, извади половин сандвич с кюфте и го подуши. Миришеше по-добре от боклука...

Отпусна се на канапето със сандвича в едната ръка и си представи случилото се в дома на Пиърс. Джослин Деъринг, обезумяла от ярост, болка и ревност.

Казах ти да не говориш с него... Защо трябваше да го казваш?... Обичах те. Обичах те.

Защо трябваше да го казваш? „Странен начин на изразяване“ — помисли си той. Сякаш хомосексуалността на Пиърс беше тайна, която вече ѝ бе известна, макар че Пиърс не ѝ бе казал, а и нямаше намерение да ѝ съобщи.

Припомни си нощта, когато я срещна за пръв път, за начина, по който се държеше с Пиърс — властно, покровителствено, добре изиграното неразгадаемо изражение в очите, когато я попита дали познава Анди Фалън.

Това е, което Джос иска — кукла в човешки размер, да я облича, да я извежда, да си играе и измисля...

Тя се оказа изненадващо силна. Дори и сега Ковак усещаше болката в мускулите на ръцете си от усилията му да я задържи.

Замислен, той поднесе разсеяно сандвича към устата си, канейки се да отхапе. Пейджърът му иззвъня, преди да е успял да се зарази със салмонела. На екрана бе изписан номерът на клетъчния телефон на Лиска. Той го набра и зачака.

Тя отговори:

— Дом на болката. Доставки по домовете.

— Да-а. Бих поръчал още един удар по главата, а за десерт — един в зъбите.

— Съжалявам. Нямам време за забава. Но това ще ти оправи настроението за целия ден. Дийн Комб си е показал рогата. Едно от децата на Чамика Джоунс е мъртво.

[1] Събота у евреите — Б.пр. ↑

30.

— Какво ти се е случило? — намръщи се Лиска, като погледна Ковак, който излизаше от колата си.

— Жената ми отказа.

— Ти нямаш жена.

— Защо този факт трябва да намали шансовете ми да пострадам?
— Ковак се огледа.

Кварталът на Чамика Джоунс беше западнал, къщите — стари, килнати чудовища, бяха строени през началото на века, а по-късно преустроени и разделени на апартаменти. Но в никакъв случай не бяха бедняшки. Семействата, които живееха тук, бяха бедни, но правеха всичко възможно, за да се грижат едни за други. Бандите и наркодилърите бяха за тях по-големи врагове, отколкото за белите в предградията.

И беше ясно защо, помисли си Ковак, докато се приближаваха към групата от полицаи и служители на техническия екип.

На улицата близо до купчина сняг лежеше малко тяло. Беше покрито. Мръсният сняг беше оплискан с кръв. Отстрани беше застанала Чамика Джоунс, която виеше, пищеше и отблъскваше приятелите и съседите, които се опитваха да я успокоят.

— Децата си играели на снега — разказа му Лиска. — Според едно от тях кола с трима или четирима гангстери спряла, единият си подал главата през прозореца и извикал името Джоунс. Когато видял кое от децата реагира, той я застрелял. Веднъж в главата и два пъти в тялото.

— О-о, да му се не види.

— Съобщението определено не е много деликатно.

— Кой е поел случая?

— Том Майкълс.

Щом чу името си, Майкълс прекъсна разговора си с един от униформените полицаи и веднага дойде при тях. Беше нисък и набит, кипящ от енергия, носеше косата си гладко сресана назад, пригладена с

един тон гел, като по този начин се опитваше да заличи вида си на седемнайсетгодишен. Беше добро ченге.

— Сам, знаех, че двамата с Лиска сте поели случая с нападението над Никсън — каза той. — Предположих, че ще искате да хвърлите едно око.

— Вероятно трябва да ти благодаря — отвърна Ковак. — Идентифицирахте ли стрелеца?

Майкълс направи физиономия.

И едва ли щяха да го направят. Момичето на Джоунс беше мъртво, защото майка му бе помолена да свидетелства срещу главореза на Дийн Комб. Кварталните водачи щяха да организират гневен протест, щяха да настояват за справедливост и да призоват за отпор, но никой нямаше да ги послуша. Не и след тази случка. И кой, по дяволите, би могъл да ги обвини?

— Нали ти казах!

Викът ги накара да обърнат глави. Към тях се носеше Чамика Джоунс, чиито очи, пълни със сълзи, болка и гняв, бяха насочени към Ковак.

— Казах ти, че ще ги накараш да ме убият! Виж какво направиха! Виж какво направиха! Убиха детето ми! Убиха моята Шантал! А ти, какво ще направиш сега за мен, Ковак?

— Съжалявам, Чамика — промълви Ковак, макар да съзнаваше колко неподходящо звучеше извинението му.

Тя го изгледа злобно.

— Ти ли съжаляваш? Моето дете е мъртво! Казах ти да ме оставиш на мира, но ти трябваше да продължиш. Свидетелствай, Чамика, каза ми ти. Кажи какво си видяла, иначе ще сложим черния ти задник в затвора. Казах ти какво ще стане. Казах ти!

Тя с всичка сила блъсна Ковак в гърдите. Той не ѝ попречи. Отстъпи назад и го погледна свирепо, очевидно не ѝ беше помогнало.

— Мразя те! — изкрещя.

Ковак мълчеше. Чамика Джоунс едва ли щеше да пожелае да чуе колко отвратително се чувства, или как му се иска това да не се е случвало. Тя нямаше да забрави и да му прости, защото си е вършил работата или е изпълнявал чужди заповеди. Нямаше да я впечатли и фактът, че е станал полицай, защото искаше да помага на хората, искаше да даде своя малък принос, за да стане светът едно по-добро и

сигурно място. На Чамика Джоунс не ѝ пукаше за него, тя щеше само да го мрази.

— Госпожо Джоунс, ако можем да направим нещо... — започна Лиска.

— Вече направихте достатъчно — с горчивина отвърна жената. — Имате ли деца, детектив?

— Имам две момчета.

— Тогава се молете на Бога да не ви се налага да изпитате това, което преживявам. Ето това можете да направите.

Тя се обърна и се приближи до мястото, където лежеше дъщеря ѝ. Никой не се опита да я спре.

— Гледката е отвратителна — промълви тихо Майкълс, като наблюдаваше как Джоунс дърпа покривалото и докосва окървавената глава на детето. — Ако хората се противопоставяха твърдо и предаваха на полицията такива главорези като Комб, това нямаше да се случи. Но точно защото такива неща се случват, никой не желае да се опълчи.

— Опитвахме се убедим Ленард да се откаже — каза Ковак. — Предложихме да потърсим друг начин да пийнем Комб. Но Сабин е решил, че ако спипаме човека, нападнал Никсън, той би го довел до Комб.

Майкълс изсумтя.

— Дивотии. Няма бияч, който след като пребие с верига за гума жертвата си, ще отиде да издаде шефа си.

— Ти го знаеш и аз го знам.

— А Чамика Джоунс плаща за това — допълни Лиска, която не можеше да откъсне очи от нещастната майка.

— Ако имаш нужда от нещо, свързано със случая Никсън, само се обади — каза Ковак.

— Обратното също е в сила — отвърна младият му колега.

Майкълс се върна отново към задълженията си, а Ковак постави ръка върху рамото на Лиска.

— Животът е измамен, а нощта е още далеч. Хайде, Тинкс. Ще те черпя едно кафе. Можем да изплачем един на друг болките си.

— Не, благодаря — разсеяно отвърна тя и продължи да гледа към Джоунс, докато се отдалечаваха. — Имам нужда да съм си у дома при момчетата.

Ковак я настани в колата ѝ, загледа се след нея и тайно пожела и той да има при кого да се прибере вкъщи.

Нещо като че подтикваше Лиска да бърза към дома си. Мисълта, че докато е изказвала съболезнования на майката на мъртвото дете, нещо ужасно се е случило с нейните деца, я преследваше непрестанно. Караше бързо, пренебрегвайки пътните знаци и ограниченията за скорост. Струваше ѝ се, че думите на Чамика Джоунс звучат като проклятие. Беше глупаво и тя го знаеше, но това не променяше нещата.

Беше детектив от отдел „Убийства“ и възприемаше смъртта като нещо обикновено. Като повечето ченгета и тя отдавна бе закоравяла. Това бе единственият начин да запази здравия си разум. Но нямаше имунитет срещу гледката на убито дете. Нямаше как да избяга от чувствата — гневът и тъгата за краткия млад живот, за нещата, които детето никога няма да изпита; тежката вина, че по някакъв начин смъртта е можела да бъде избегната. Възрастните могат да се грижат за себе си. Често самият живот на възрастната жертва води до ситуация, в която тя намира смъртта си. Но децата не трябва да се подлагат на риск. Децата разчитат на възрастните да пазят живота им.

Лиска усещаше цялото това бреме, докато завиваше по Гранд Авеню към къщата си. Поне тя беше на мястото си. Това беше добро начало. Не беше изгоряла до основи по време на отсъствието ѝ. Нямаше значение, че жената, която гледаше децата, ѝ го беше казала само преди десет минути, когато ѝ се обади от клетъчния си телефон.

Тя спря на алеята, заряза колата и хукна към дома си, като в същото време ровеше в чантата за ключовете си.

Момчетата, облечени в пижами, лежаха по корем пред телевизора, хипнотизирани от видеоиграта, която си бяха пуснали. Лиска захвърли чантата си, изу обувките си и бързо прекоси стаята, без да отговори на поздрава на жената. Отпусна се на колене между тях и ги прегърна. Те недоволно се развикаха.

— Хей!

— Провали ми победата!

— Аз печелех!

— Не си!

— Печелех пък!

Лиска ги притисна здраво и дълбоко вдиша миризмата на чисти коси и пуканки.

— Обичам ви момчета. Много ви обичам!

— Колко си студена! — възкликна Ар Джей.

Кайл я изгледа.

— Обичаш ли ме толкова много, че да ме пуснеш у Джейсън тази вечер? Той се обади и ме покани.

— Тази вечер ли? — Лиска го прегърна още по-силно. Затвори очи, за да спре глупавите, неочаквани сълзи на облекчение и радост. — Нямах шанс, приятел. Може би утре. Не тази вечер. Не тази вечер.

Детегледачката си тръгна. Лиска си игра с момчетата. После ги съпроводи до леглата им и се задържа по-дълго на вратата на стаята им, за да ги погледа как спят.

Успокоена, че са на сигурно място и са здрави, тя провери всички ключалки и си направи вана с мехурчета — удоволствие, което си позволяваше не много често. Топлината проникна в мускулите ѝ и премахна напрежението, безпокойството и усещането, че е дишала отровен въздух, което винаги изпитваше, след като се сблъскаше с убийство. Тя затвори очи и намести главата си върху навита на руло хавлиена кърпа. Отстрани на ваната димеше чаша чай. Насили се да освободи съзнанието си и да се остави на течението, дори и само за няколко минути. Какъв лукс.

Когато успя напълно да се отпусне, отвори очи, подсуши ръцете си и посегна към купчината с пощата, която бе оставила на края на тоалетната масичка. Нямахте сметки. Нямахте и разни глупави съобщения. Всичко останало май бяха честитки за Коледа. Кой знае кога щеше да започне и тя да изпраща картички.

Имаше една от леля ѝ Сиси от Милуоки. Картичка — снимка на братовчед ѝ Фил — производителя на мляко и семейството му, всички в еднакви тениски. Друга носеше адреса на приятелка от колежа, с която отдавна не се бяха виждали, след като тя бе адресирала плика до госпожа и господин. Защо ли хората си правят този труд? Защо ли не си актуализират базата с данни?

Последният от пликовете беше адресиран само до нея. Още един компютърен етикет без обратен адрес. Странно. Очевидно беше картичка. Пликът беше червен. Тя го отвори. Най-обикновена картичка с поздрав за празника. Когато я разгърна, от нея изпадна нещо. Лиска изруга и грабна тъмния правоъгълник точно когато се удари в повърхността на водата.

Снимка. Не. Три снимки, залепени заедно.

Снимки на децата ѝ.

Кръвта ѝ замръзна. Цялото ѝ тяло настръхна. Едната снимка беше направена, когато момчетата са чакали училищния автобус. Втората ги показваше как си играят с приятел, а автобусът се отдалечава от спирката. На третата вървяха по алеята към къщи. На всяка една от снимките някой бе оградил главите им с черен маркер.

На вътрешната страна на картичката имаше едно съобщение: напечатан с черно телефонен номер.

Лиска остави картичката и снимките, излезе от ваната, уви се с хавлиена кърпа и грабна телефона. Толкова силно трепереше, че набра два пъти погрешно номера. Третия път успя и зачака. След четвъртото позвъняване се включи телефонен секретар и записаният глас я поразил като гръм.

— Здравейте. Тук е Кен. Сега съм навън и се занимавам с нещо много вълнуващо. В момента не мога да ви отговоря...

Да-а. Защото лежи в интензивното хирургично отделение. Кен Ибсен.

31.

Последни думи за поколенията: *Тогава идеята ми се видя добра.*

Ковак натисна звънеца, преди да е променил решението си. Успя да определи точния момент, когато тя надникна през шпионката на входната врата. Усети присъствието ѝ, почувства критичния ѝ поглед, колебанието ѝ. Най-после вратата се отвори и тя се изправи пред него.

— Да. Имам телефон — каза той. — Дори няколко и знам как да ги използвам.

— Тогава защо не го направихте? — попита Савард.

— Защото можехте да кажете, че не желаете да идвам в дома ви.

— Точно това щях да ви отговоря.

— Видяхте ли?

Тя не го покани. Погледна към челото му и присви очи.

— Да не сте се били?

Ковак докосна с пръсти мястото и се сети, че така и не изми кръвта.

— Невинна жертва в нечия чужда война.

— Не ви разбрах.

— Нито пък аз — отвърна той, припомняйки си сцената в дома на Стив Пиърс. — Няма значение.

— Защо сте дошли?

— Майк Фалън е бил убит.

Очите ѝ се разшириха.

— Какво?

— Някой го е убил. Прибрах сина му Нийл на топло. Сега седи в килия и разсъждава върху пречистващата сила на изповедта.

— Господи — промълви Савард и отвори вратата още малко, — какви улики имате срещу него?

— Всъщност никакви. Само предположения. Ако не бяха почивните дни и ако той си имаше добър адвокат, сега щеше да си седи на бара у тях — призна той. — От друга страна, имал е възможност и мотив.

— Вие смятате, че го е извършил той?

— По-скоро мисля, че Нийл е едно доказателство, че трябва да се оказва по-строг контрол върху човешките гени. Той е дребна, злобна, гневна личност, обиден от факта, че хората не го обичат. Син на баща си — добави с иронична усмивка.

— Мислех, че Майк Фалън е ваш приятел.

— Уважавах Майк заради професионализма му. Беше от едновременните ченгета.

Той погледна към улицата, където бавно се движеше кола. Може би проверяваха номерата на къщите. Нормални хора, запътили се към поредно коледно тържество. Едва ли са дошли в квартала за оглед на смъртен случай.

— Може би изпитвах по-топли чувства към него, защото тайно се надявах, когато остарее и стана докачлив като него, да се намери някой, който да държи малко на мен.

— Това ли дойдохте да търсите тук? — попита Савард. — Съчувствие?

Той сви рамене.

— Тази вечер бих се задоволил и с малко съжаление.

— Нямам много.

„Тя май ще си позволи една усмивка“ — помисли си той. В очите ѝ имаше мекота, която не бе забелязал по-рано.

— Какво ще кажете за малко скоч?

— И с него не разполагам.

— Нито пък аз. Аз го пия.

— Да, вярно, вие сте стереотип. Трагичният герой.

— Два пъти разведен, пушещ и пиещ работохолик. Не знам дали в това има нещо героично. Ако питате мен, по ми звучи като провал, но може би стандартите ми са нереалистични.

— Защо дойдохте тук, сержант? Не смятам, че новините за Майк Фалън могат да имат нещо общо с мен.

— Както изглежда, за да ви дам възможност да ме държите на студа, докато бавно, но сигурно унищожите последните остатъци от самоуважението ми с вашето непреклонно равнодушие.

— Падате си по директния подход, нали? — леко се усмихна тя.

— Установих, че да се правя на изтънчен си е чиста загуба на време. Особено след като съм пил. Вече си позволих да изпия онова

уиски, за което говорихме.

— Пиете и шофирате. Може и да направя услуга на обществото, ако ви поканя на една чаша кафе.

— Ще направите услуга на мен. Единственото нещо, което прегрява в колата ми, е радиаторът ѝ.

Савард въздъхна и отвори по-широко вратата.

Ковак побърза да се възползва от възможността, преди тя да е променила решението си. Беше спечелил първата битка. Къщата беше топла и ухаеше на дърва и кафе. Уютна. Неговата беше студена и миришеше на боклук.

— Струва ми се, че започвате да изпитвате слабост към мен, лейтенант.

— М-м... само така ви се струва.

Ковак свали обувките си и я последва през малката трапезария за гости в кухнята, обзаведена в битов стил. Савард беше облечена в свободно падаща домашна дреха с цвят на чай. Вероятно подобно нещо би носила някоя едновременна холивудска звезда, помисли си Ковак. Косата ѝ се спускаше на меки сребристури вълни. Изключително очарователна гледка, като се изключи, че болката в гърба и врата ѝ сковаваха движенията ѝ. За кой ли път се запита за достоверността на историята с падането. Очевидно живееше сама, наоколо не се виждаше приятел, дошъл за петъчната вечер.

— Как се чувствате? — попита той.

— Добре съм.

Тя извади керамична чаша от шкафа и я напълни от каната на кафеарката. Светлината в помещението беше мека и идваше от малки жълти лампи, монтирани под шкафовете и върху тавана.

— Предполагам, че Нийл Фалън няма алиби.

— Не и такова, което би издържало в съдебната зала — отвърна Ковак, облягайки се на плота. — Хората трудно вярват, че някой може да е бил сам в леглото си вкъщи. Те винаги подозират, че всички, освен тях правят секс или извършват престъпления.

— Мляко? Захар?

— Черно, благодаря.

— Някакви физически доказателства?

— Не вярвам, че ще издържат лабораторните тестове.

— Не е ли оставил отпечатъци върху пистолета?

— Не.

— Тогава какво ви накара да решите, че е било убийство? Някакво заключение на съдебния лекар ли?

— Самата сцена. Положението на пистолета. Не би трябвало да е паднал там, където го намерихме. Не и ако Майк сам е дръпнал спусъка.

Тя му подаде кафето и отпи от своето.

— Колко тъжно, че животът му трябваше да свърши по този начин. Собственият му син... представяте ли си... — промълви, загледана в пода. — Съжалявам.

— Да-а. Знаете ли, той е имал възможност да изглади нещата с Анди, но не се е възползвал — опита кафето и се изненада, че не усети никакъв допълнителен екзотичен вкус. Беше си просто кафе. — Както изглежда, Анди е изявил желание да направи нещо за Майк във връзка с убийството на Торн. Да опише спомените на Майк или нещо подобно.

— Наистина ли? Майк ли ви го каза?

— Не. Спомена го един приятел на Анди. Майк отказал. Предполагам, че да предъвкваш всекидневни собствени спомени е едно, но да ги споделиш с чужди хора, съвсем друго. Анди споменава ли е някога пред вас за тези си намерения?

Савард остави чашата си, скръсти ръце пред гърдите си и се облегна на плота.

— Доколкото си спомням, не. А защо да го прави?

— Без определена причина. Помислих, че може да го е споменал просто така, между другото, нали сте приятелка с Ейс Уайът. Това е.

— Ние не сме приятели. Той е само познат. Имаме също общи познати.

— Както и да е. Предположих, че може да е споделил. Няма значение — каза Ковак. — В кабинета му не намерих нищо, което да е свързано с тези му намерения. Никаква папка, никакви изрезки или нещо подобно. Освен ако и тези материали не са се озовали на същото място, където е и копието от разследването на „Огдън-Къртис“, както и лаптопът му. Където и да се намира това място.

— Вие как мислите, какво се е надявал да спечели, ровейки се в миналото на баща си?

Ковак сви рамене.

— Предполагам, че е искал да разбере какъв е бил Майк през тези двайсет години, започнали в нощта на онази стрелба. Или е смятал да спечели благоразположението на стареца, преструвайки се, че се интересува от живота му. Вие бихте могли да прецените по-добре от мен. Анди беше ли подмазвач?

Тя се замисли за момент.

— Изпитваше необходимост да угоди. Да спечели. Затова и го взе толкова навътре, когато случаят „Къртис-Огдън“ беше приключен. Искаше той да бъде този, който да каже, че е приключен, а не това да стане само защото Върма се призна за виновен.

— Това чувство ми е познато — изрече с глуповата усмивка Ковак. — Предполага се, че не би трябвало да си губя времето, задавайки въпроси за смъртта на Анди Фалън — или за живота му, както в случая, — но аз искам да разбера. Да съм удовлетворен. И няма да приключа, докато самият аз не реша. Такъв съм си.

— Това ви прави добро ченге.

— Прави ме таралеж в гащите. Веднъж един капитан ми каза, че ми плащат да разследвам престъпленията, не да ги разплитам.

— А вие какво му отговорихте?

Ковак се засмя.

— В лицето ли? „Да, сър“. Банковата ми сметка нямаше да понесе едно отстраняване. А зад гърба му? Изрекох по негов адрес нещо, което не би трябвало да казвам пред една дама.

Савард отново взе чашата си, отпи и го погледна през дългите си мигли. Изглеждаше леко развеселена и малко несигурна. „Секси — помисли си той — за жена с насинено око. Красива, със или без ожулванията.“

Тя извърна поглед.

— Между другото, прегледах документите по случая. По време на разследването Огдън е оскърбил неколкократно Анди, но това не е нещо необичайно. Отправил е няколко заплахи — също не е необичайно. После Върма сключи сделката си и всичко свърши. След приключването на случая към делото не е добавено нищо ново. Огдън не е имал причини да продължи контакта си.

— А има ли нещо за партньора на Огдън? Рубел.

— Нищо за него. Но не мисля, че това е името на партньора му по време на инцидента. Бил е Потър. Лари Потър.

— Ако това има някакво значение — добави тя, — аз лично мисля, че Огдън не е чист. Вярвам, че той е сложил часовника на Къртис в апартамента на Върма. Просто нямаше как да го докажем. Не успяхме да направим повече с това, което разполагахме.

— А и след като Върма си е признал, сте щели да си навлечете гнева на профсъюза, задето преследвате Огдън. Както и на началниците си, защото сте намесили профсъюза — отбеляза Ковак. — Плащат ви да разследвате, не да разплитате.

— А сега трябва да живея с мисълта, че Анди се е самоубил отчасти и заради това — тихо изрече тя.

— Може би. Или пък се е самоубил, защото любовникът му е отказвал да признае връзката им. Или защото е решил, че баща му никога повече няма да го обича. Или пък той изобщо не се е самоубил. Виждате ли — продължи той, — това може да не се окаже ваша грешка. Но независимо от това вие ще продължавате да се измъчвате от тази мисъл. Ще се наказвате и ще премислите десетки начини, по които сте могли да предотвратите случилото се — само ако сте били достатъчно бърза, достатъчно съобразителна, ако сте знаели как да предсказвате бъдещето на чаени листа.

— Май съм лесна за разгадаване.

— Не, не сте — каза спокойно Ковак, като си мислеше, че потруден за разгадаване човек от нея едва ли бе срещал. А това я правеше още по-интригуваща. Искаше да узнае коя е тя в действителност и какво я е накарало да се превърне в такава личност. Искаше да бъде допуснат зад стените.

— Аз самият бих постъпил по същия начин — добави. — Моят партньор също. Повтарям си, че това е доказателството, че все още сме приобщени към човешката раса. Въпреки, че понякога не съм убеден, че е по-доброто.

Усети как го притиска тежестта на изминалата вечер, а чувствата напиреха да излязат на повърхността. За известно време бе успял да ги държи на разстояние: улицата, пълна с линейки и полицейски коли, трупът на детето и снегът, опръскан с кръв.

Той се приближи до френския прозорец. Лампите на охранителната система осветяваха задния двор. Зад него лунната светлина се отразяваше в снега и придаваше на пейзажа синкав

оттенък. Като съновидение. Дървета обграждаха двора, пазейки го от съседско любопитство.

— Тази вечер изгубих човек — сподели той. — Детето на една свидетелка на покушение, върху което работех. Малко момиче, простреляно смъртоносно като предупреждение за останалите.

— Ваша грешка ли беше?

Забеляза, че се бе приближила. Светлината отвън падаше върху лицето ѝ подобно на було от паяжина, от което кожата ѝ изглеждаше като седефена. „Колко е нежна — помисли той. — Каква мека кожа, мека коса на меки вълни, устни, които изглеждат меки като атлаз.“ Опитваше се да не забелязва стените и острите ръбове, предпочиташе да мисли, че те не съществуват.

Той поклати глава.

— Не. Не в буквалния смисъл. Да вземем тази ситуация — едно дете е застреляно на улицата. Стрелецът най-вероятно е четиринайсетгодишен и е получил работата, защото е малолетен, а я е приел, защото убийството ще го направи равноправен в бандата. Застрелват момичето, за да изплашат хора, които вече са стигнали до заключението, че животът е твърде труден, за да се грижат за нещо друго, освен за собствената си кожа. Извършват го, за да сплашат майката, която така или иначе нямаше да свидетелства срещу наркодилъра, защото най-важната ѝ грижа е да остане жива достатъчно дълго, за да отгледа децата си и да не ги остави на улицата. Ако се погледне по този начин, съзнавам, че има много фактори за станалото. Но аз също съм част от тази картина. Предполага се, че трябва да защитавам хората, а не да ги оставям да бъдат убити. Вместо това стоях тази вечер там, гледах жената в лицето и ѝ се извинявах, като че ли това щеше да оправи нещата.

— Да обвинявате себе си също няма да ги оправи — отбеляза Савард.

Беше застанала от дясната му страна. Можеше да вземе ръката му в своята. Той стаи дъха си, сякаш тя беше някакво диво създание, което щеше да побегне при най-малкото му движение.

— Правим най-доброто, което можем — тихо каза тя. — А после сами се наказваме за това. Опитвам се да правя своя избор с мисълта, че с това ще допринеса за общото добро. Понякога в хода на това

действие някой ще пострада, но аз знам, че съм взела правилното решение. Това би трябвало да означава нещо, нали?

Гласът ѝ едва доловимо трепна. Ковак бавно се обърна, за да я погледне. Все още се страхуваше, че тя може да избяга. В очите ѝ видя такъв копнеж да бъде успокоена, че сърцето му се сви. Беше успял да хвърли бегъл поглед зад стените, които беше издигнала.

— Би трябвало — потвърди той. — Какво е онова нещо у нас, което не го допуска?

— Страхувам се да разбера — призна тя, а в очите ѝ блестяха сълзи.

— Мисля, че аз също.

За момент го погледна втренчено, после прошепна:

— Вие сте добър човек, Сам Ковак.

Той леко се усмихна.

— Бихте ли го повторили?

— Вие сте...

Докосна с показалец устните ѝ. Бяха точно такива, каквито си ги беше представял.

— Не. Името ми. Кажи го отново. Само за да чуя как звучи.

Той обхвана с длан лицето ѝ. Самотна сълза, блестяща като сребро, се търкулна по страните ѝ. Думата се изплъзна от устните ѝ заедно с трепетния ѝ дъх:

— Сам...

Ковак наведе глава и погълна думата, докосвайки с устни нейните. Колебливо. Умолително. Не смееше да диша, макар желанието му да нахлу като горещ прилив във вените му.

Ръцете ѝ бавно се вдигнаха и се отпуснаха върху неговите, но не за да го отблъсне, а за да го докосне. Устните ѝ трепереха под неговите, но не от страх, а от копнеж. Приемаше го. Желаше го. Езикът ѝ докосна неговия.

Целувката продължи безкрайно. Времето спря. Той откъсна за миг устните си от нейните, за да прошепне името ѝ. Пое я в ръцете си съвсем внимателно, сякаш беше от стъкло. Когато вдигна отново глава и я погледна в очите, тя произнесе само една дума:

— Остани.

Като се изключеше блъскащото се в гърдите му сърце, Ковак остана напълно неподвижен.

— Сигурна ли си?

Тя се наведе и отново допря устни до неговите.

— Остани... Сам... Моля те...

Повече не я попита. Може би и нейният живот беше празен като неговия. Може би душите им разпознаха една и съща болка в тях. Може би тя имаше нужда някой да я прегърне, а той — да прегръща, да обича. Може би нямаше значение защо.

Тя го поведе нагоре по стълбите към спалнята, където въздухът и чаршафите пазеха аромата на парфюма ѝ. Върху тоалетката бяха пръснати нейни вещи: обици, часовник, черна кадифена панделка за коса. Лампата на нощното шкафче пръскаше кехлибарена светлина, обливаща тялото ѝ, докато я събличаше. Не бе виждал толкова изящна фигура, никоя друга жена не го бе вълнувала толкова силно.

Тя извади от чекмеджето на нощното шкафче презерватив и му го подаде. Той разкъса обвивката и ѝ го върна. Не говореха. Всичко бе казано с докосване, с поглед, с пресекливо дихание и трепереща въздишка. Тя го насочи към себе си. Той проникна в нея и сърцето му сякаш спря. Задвижиха се в синхрон и то заби като барабан.

Нужда. Жар. Страст. Излизане. Отмала. Зажаднялост. И отново същото. Вкус на сол по кожата, на кафе по езиците. Усещане за топлина и влага, на твърдост и мекота. Тя свърши с кресчендо от задъхано дишане и отчаяни звуци на зажаднялост. За него освобождаването дойде като ослепителна светкавица. Тялото му се разтърси и подскочи, счу му се, че извика, но не беше сигурен.

През цялото време я целуваше. Дори и след това. Дори и когато заспа в ръцете му, устните му докосваха нейните, лицето ѝ, косата ѝ. Страхуваше се, че няма да има друга такава възможност и трябва да ѝ се насити сега, тази нощ. Накрая изтощението го обви като одеяло, той затвори очи и заспа.

Когато Ковак дойде на себе си, помисли, че всичко е било сън. После отвори очи.

Аманда.

Лежеше на една страна, сгушена до него и кротко спеше. Той дръпна завивката върху голите ѝ рамене и тя въздъхна. Светлината от лампата падаше върху лицето ѝ и вниманието му бе привлечено от синините около окото и по скулата ѝ. Стомахът му се сви при мисълта, че докато се любеха, е докоснал тези места и ѝ бе причинил болка. Ако

някога разбереше, че тези белези са оставени от мъж, той щеше да го открие и да го пребие.

Господи, беше спал с лейтенант.

Беше се влюбил в лейтенант.

Определено знаеш как да ги избираш, Ковак.

Какво ли щеше да си помисли тя, когато отвореше очи? Че е направила грешка? Че си е изгубила ума? Дали щеше да бъде засрамена, или пък разгневена? Не знаеше. Но беше сигурен, че това, което бяха споделили, беше нещо твърде специално и той нямаше да съжалява.

Внимателно се измъкна от леглото, obu панталоните си и излезе да потърси друга баня, за да не събуди Аманда с шума на течаща вода. Откри банята за гости с луксозни хавлиени кърпи и декоративни сапуни, които вероятно не бяха предназначени за употреба. Въпреки това ги използва. Лицето, което го гледаше от огледалото, беше сурово, уморено, личаха си годините и пораженията от един живот, изпълнен повече с разочарования, отколкото с удовлетворение. Какво, по дяволите, би могла да види една жена в него и още повече да го пожелае?

Изми се и се върна в коридора, където долови силна миризма на кафе. Бяха забравили да изключат кафеварката.

Слезе долу и отиде в кухнята, изключи я и си наля това, което беше останало. С чашата в ръка тръгна из къщата, като гасеше лампите в стаите, през които минаваше.

Аманда Савард си бе създала уютно убежище. Мебелите изглеждаха удобни и приканващи. Цветовете бяха успокояващи и убити. Странно, не забеляза нищо лично — нямаше семейни снимки, нито пък на приятели или нейни. За сметка на това видя доста черно-бели снимки на пуси пейзажи. Спомни си, че подобни имаше и в кабинета ѝ, и се запита какво ли означаваха за нея. Искаше да открие нещо, което да подсказва какъв е животът ѝ. А може би беше точно това, което виждаше. Нима в неговата къща имаше доказателства що за човек е самият той? Един непознат би разбрал много повече за него от служебния му кабинет.

Взе ръжена и разрови тлеещата жарава, разбутвайки настрани въглените. После затвори стъклените врати и отиде да загаси

червеникавожълтата лампа върху масичката до дивана. На нея лежеше книга. „Как да преодолеем стреса“.

До дневната имаше друго помещение с включено осветление и стереоуредба, от която се разнасяше тиха музика. Ковак влезе, за да я изключи. Кабинетът ѝ. Още един прелестен оазис с мебели от черешово дърво. Толкова подредено бюро бе видял само веднъж в един магазин, където продаваха мебели. Такъв вид взискателност говореше за необходимост от ред и контрол. И тук не го очакваха големи изненади. Преградките за писма на полиците над бюрото ѝ съдържаха няколко спомена, които предизвикаха усмивката му. Дървена фигурка на тигър — майка и бебето ѝ. Колекция от тежести за хартия от цветно стъкло, които бяха по-скоро произведения на изкуството, отколкото средство за работа. Играчка за разтоварване, която представляваше малко гумено създание, чиито очи изскачаха, когато го натиснеш. Полицейска значка.

Той я взе и я огледа с любопитство. Беше стара. Подобна на тази, която бе носил и той, когато постъпи в полицията преди милион години. Определено преди времето на Аманда, което означаваше, че тя принадлежи на някого, който означава нещо за нея.

Град Минеаполис. Номер на значката 1428.

Първият предмет в дома ѝ, който загатваше за миналото ѝ и пак свързан с работата ѝ. Може би животът ѝ наистина беше толкова празен, колкото и неговият.

Остави значката на мястото ѝ, загаси лампата и изключи стереоуредбата, после излезе от стаята, и се върна обратно, воден от светлината, идваща от горния етаж. Тръгна по стълбата, като си мислеше как ще се пъхне отново под завивките до нея, ще почувства топлото ѝ меко тяло до своето. Отдавна не се бе чувствал толкова приятно и бе забравил това усещане.

— Не!

Викът го свари по средата на стълбите. Ковак взе на бегом останалите стъпала и се втурна към спалнята.

— Не! Не!

— Аманда!

Тя седеше в средата на леглото с широко отворени очи, размахваше ръце във въздуха и се бореше с нещо, което само тя виждаше в съзнанието си.

— Не! Не! Престани!

— Аманда?

Ковак стоеше до леглото, без да знае какво да направи. Гледката беше зловеща. Изглеждаше будна, но очевидно не го виждаше. Бавно, внимателно, той протегна ръка и докосна рамото ѝ.

— Аманда? Скъпа, събуди се.

При неговия допир тя подскочи и се отдръпна към другия край на легло, все още с широко отворени очи. Ковак хвана съвсем нежно едната ѝ ръка и я задържа.

— Аманда, това съм аз, Сам. Будна ли си?

Тя примига, разкъсвайки ужасната магия, която я владееше. Докосна леко с пръсти лицето си, погледна го и го видя. На лицето ѝ се изписа смущение.

— Всичко е наред, скъпа — каза тихо той, присядайки на края на леглото. — Всичко е наред, любима, ти имаше лош сън. Сега си добре. Всичко е наред.

Той я притегли към себе си и тя се сгуши до него като малко дете. Трепереше с цялото си тяло. Ковак я задържа с едната си ръка, а с другата придърпа одеялото и я зави с него.

— Съжалявам — прошепна тя. — Съжалявам.

— Шшшт... Няма за какво да съжаляваш. Имаше лош сън. Сега си добре. Няма да позволя нищо да те нарани.

— О, Господи! — шепнеше тя нещастна, объркана.

Ковак продължи да я прегръща.

— Всичко е наред.

— Не — каза тя и се отдръпна. Наведе глава, без да го поглежда. — Не, не е. Съжалявам.

Тя стана от леглото, намери копринения пеньоар сред завивките, облече го и се загърна в него, сякаш се срамуваше, че той е там и я гледа.

— Много съжалявам — повтори тя отново, без да го поглежда.

Ковак мълчаливо наблюдаваше как тя бързо прекоси стаята и изчезна в банята. И пак се появи онова чувство: че нямаше да има друг случай да бъде с нея, тази нощ щеше да бъде единствената. Беше видял нейната уязвимост. Аманда Савард трудно щеше да го преживее.

Въздъхна тежко, изправи се, намери ризата си и я облече. Съзнавайки, че от това няма да излезе нищо добро, той се приближи до

вратата на банята и почука.

— Аманда? Добре ли си?

— Да, благодаря ти. Добре съм.

Официалният ѝ тон го накара да трепне, разпозна в него любимата ѝ защита, начинът, по който държеше хората на една ръка разстояние. Умишлено реши да се направи, че не го забелязва.

— Скъпа, това не трябва да те смущава. От работата, която вършим, всички ние имам лоши сънища. Само ако знаеш какви са моите.

Вътре течеше вода, после спря. Не се чу друг шум. Можеше да си я представи как стои и се визира в огледалото, също като него преди малко. Нямах да ѝ хареса онова, което виждаше: белезите върху лицето ѝ, бледността на кожата ѝ, изражението в очите ѝ.

Той се отдръпна, щом дръжката на вратата се завъртя. Тя излезе и се спря, обвиня ръце около себе си, погледът ѝ отбягна неговия.

— Това наистина не беше добра идея...

— Не го казвай — прекъсна я Ковак.

Тя затвори очи.

— Мисля, че тази вечер и двамата имаме нужда от нещо, и това беше чудесно, но сега...

— Беше чудесно. — Той се измести така, че да я накара да го погледне. Но тя не пожела.

— Сега искам да си отидеш.

— Не.

— Моля те, не прави нещата по-сложни, отколкото са.

— Изобщо не трябва да е неловко.

— Не се срещам с хора от работата.

— О, така ли? И с кого се срещаш?

— Това не те засяга.

— Ъ-ъ... мисля, че ме — възрази той.

Тя въздъхна и погледна настрани.

— Не искам връзка. По-добре да го кажа сега, за да не говорим повече за това, за да забравим и да продължим.

— Аз не искам да забравя — каза Ковак и нежно я хвана за раменете. — Аманда, не прави това.

Тя извърна лице и погледна към пода.

— Моля те, върви си.

Не успя да скрие чувствата си. Ковак ясно ги долови: болка, тъга. Той изпитваше същото към нея.

Моля те... Сам... — прошепна тя.

Ковак наклони глава и докосна с устни бузата ѝ. Посегна и погали с ръка косата ѝ.

— Съжалявам.

Тя стисна здраво очи, за да възпре сълзите.

— Моля те...

— Добре — промълви той. — Добре.

Отдръпна се от нея и потърси останалите си дрехи. Тя не помръдна. Когато беше готов, отново се върна при нея и допря дланта си до страната ѝ.

— Ела и заключи след мен. Искам да знам, че си в безопасност.

Тя кимна и го последва.

В антрето Ковак се обу, облече палтото си и потърси ръкавиците си в джоба. Тя повече не го погледна. Опита се да я предизвика, задържайки се до вратата като глупак, но тя не пожела да го погледна или да каже нещо. Искаше му се да я разтърси, да я вземе в прегръдките си и да я целуне. Но на мъжете вече не им беше разрешено да правят такива неща, а и едва ли това беше начинът да спечели Аманда. Тя се нуждаеше от обич и от време, от достатъчно пространство, в което да не се чувства застрашена, но и да не е много голямо, че да може да се отдръпне.

Сякаш би могъл да се справи с това.

— Каквото и да решиш — промълви накрая той, — това не беше грешка, Аманда.

Тя нищо не отвърна и Ковак излезе навън, студът го зашлеви право в лицето.

„Ето я твоята реалност, Ковак — помисли си, докато тя затвори и заключи след него вратата. — Навън на студа, сам.“

Не беше по-малко от това, което бе имал и преди, но сега бе станало по-лошо, защото бе усетил вкуса на онова, което би могъл да има...

Потегли към града по пустите пътища, прибра се в празната къща и в празното легло и лежа буден до сутринта, замислен за това, което липсваше в живота му.

32.

Лиска паркира на алеята и хвърли бегъл поглед към часовника на таблото. В тяхната къща събота сутрин означаваше хоккей за момчетата. За Кайл и Ар Джей денят започваше в шест часа на леда. Тя ги остави под бдителния надзор на един приятел, който се занимаваше със сексуалните престъпления в полицейското управление в Сейнт Пол и също имаше две момчета, които играеха в този отбор. Докато Мило ги наблюдаваше, никой възрастен нямаше да посмее да се приближи до децата на повече от десет крачки.

Беше едва седем и половина, слънцето тъкмо изгряваше. Повечето от хората още спяха след снощния запой на петъчните коледни тържества. На Лиска не ѝ пукаше. През четирийсет и петте минути, които ѝ бе отнел пътят дотук, бе подклаждала гнева си подобно на огън във висока пещ. Ако се наложеше, щеше да избие с ритници вратата и да измъкне косматия му задник от леглото. Щеше да разговаря с Кал Спринджър и той щеше да я изслуша.

Тя връхлетя върху вратата на твърде хубавата къща и се облегна върху звънеца, после продължи да го натиска отново и отново. Чуваше го как звъни вътре, но не долови друг шум. Задънената улица беше тиха. Прозорците на колите, паркирани по алеите, бяха покрити със скреж. Тънките като клечки за зъби малки дръвчета в двора бяха побелели от сняг. Толкова беше студено, че бе болезнено да се диша.

Вратата се отвори и госпожа Кал, облечена в памучна нощница, се ококори срещу нея и зяпна от изненада.

— Къде е той? — настойчиво запитва Лиска и се втурна вътре.

Патси Спринджър отстъпи назад.

— Калвин ли? Какво? Какво искате в този час? Аз не...

Лиска я погледна с изражение, от което обикновено и най-закоравелите престъпници си признаваха.

— Къде е той?

Откъм кухнята долетя гласът на Кал:

— Кой е, Пате?

Детективката мина покрай жената и докато се приближаваше към целта си, бръкна с едната си ръка в чантата. Кал седеше на дъбова маса, сервирана за закуска. Пред него имаше рохко сварено яйце и чиния с овесени ядки. Когато я видя, отвори уста като риба.

— Какво правиш тук? — поиска да узнае той. — Това е моята къща, Лиска...

Тя извади снимките от чантата си и ги хвърли върху масата до чинията му. Спринджър се опита да отмести стола си. Тя го сграбчи за мазната коса и го задържа на място.

— А това са моите деца, Кал — каза тя, като с труд се въздържаше да не се разкрещи в лицето му. — Виждаш ли ги? Погледна ли тези снимки?

— Какво ти става?

— Ядосана съм. Това са моите момчета. Знаеш ли кой ми изпрати тези снимки, Кал? Давам ти право на два опита.

— Не знам какво правиш тук! — Той отново се опита да се изправи.

Лиска дръпна силно косата му. Госпожа Кал бе застанала под свода на входното антре и размахваше ръцете си като криле пред гърдите.

— Тя е луда, Кал! Тя е луда!

— Рубел и Огдън ми ги изпратиха — каза Лиска и грабна една от снимките. Навря я в лицето на Кал Спринджър. — Не мога да го докажа, но са те. Това са хората, с които си имаш вземане-даване, Кал. Виж какви нищожества са. Ще заплашват деца. А ти ги прикриваш. Според мен това те прави същия като тях.

— Калвин? — изпищя жената. — Да се обадя ли на 911?

— Млъкни, Патси! — извика той.

— Ако някой от тях причини нещо на синовете ми — продължи Лиска, — ще го убия. Говоря сериозно, Кал. Ще го убия и няма да успеят да съберат всичките му части. Разбираш ли ме?

Той се опита да се отскубне от нея. Лиска пак го дръпна за косата и го удари по челото с кокалчетата на пръстите си.

— О-уу!

— Глупав кучи син! — изкрещя тя и отново го удари. — Какво ти става? Как можеш да си лягаш в едно легло с тях?

Блъсна го, той падна от стола и залази назад по пода.

— Ти си жалко същество — извика Лиска.

Грабна чашката с рохко сварено яйце и я метна по него. Спринджър вдигна ръце, за да се защити, и падна назад, удряйки си главата в един шкаф. Ударът прозвуча като изстрел. Госпожа Спринджър изпищя.

— Върви при Касълтън, безгръбначен червей — нареди му Лиска. — Кажи му къде не си бил четвъртък вечерта. После иди във вътрешния отдел. Те много обичат такива хленчеци, безполезни нищожества като тебе. Предай тези животни, иначе ще превърна остатъка от кариерата ти в мъчение! Никой, никой не може да заплашва децата ми и да му се размине.

За да подчертае последните си думи, тя хвърли по него и чинията с овесените ядки, после събра снимките и ги напъха обратно в чантата си. Спринджър си остана там, където беше, а по бузата му се стичаше кашата от овесени ядки.

За да се успокои, Лиска вдиша няколко пъти бързо и дълбоко, после погледна към Патси Спринджър.

— Съжалявам, че прекъснах закуската ви. — Гласът ѝ все още трепереше от ярост.

Госпожа Кал леко извика и изтича към единия ъгъл на стаята.

— Сама ще си изляза — каза Лиска и напусна къщата, треперейки толкова силно, сякаш бе получила апоплектичен удар.

Позволи си да въздъхне чак като влезе в сатурна.

— Е, добре — изрече, запалвайки двигателя. — Чувствам се по-добре.

Защо трябваше да го казваш? Аз щях да оправя нещата...

Какво, по дяволите, искаше да каже с това Джослин Деъринг?

Ковак седеше в спалнята на Анди Фалън. Припомняше си влизането на Деъринг в кабинета на Пиърс. Изражението ѝ. Лудостта в очите ѝ. Ако не се беше оказал там, за да я спре, какво ли щеше да причини на Пиърс?

Навярно трябваше да я арестува. Законите в Минесота не допускаха никаква толерантност към домашно малтретиране. Дори и ако жертвата не желаше да повдигне обвинения, щатът го правеше. Но той не бе предприел тази мярка. Смекчаващи вината обстоятелства,

така би ги определил всеки адвокат: „Горката Джослин. Чувайки признанието на годеника си за хомосексуална връзка, тя загубва за момент самообладание и го удря. Защо да добавяме и обида към душевната рана?“

Защото може да реши да довърши започнатото дело.

Беше напуснала доброволно къщата, мълчаливо бе завлякла препълнен куфар до колата на шаферката си, която я чакаше. Стив Пиърс бе отишъл с такси до най-близкия пункт на „Бърза помощ“, където бе обяснил, че се е подхлъзнал на леда и си е пукнал главата.

Любов по американски.

Любов...

Ковак се опита да отпъди тази мисъл и да се съсредоточи върху сцената със смъртта на Анди Фалън. Това бе и част от причината да дойде тук: да ангажира съзнанието си с нещо друго, освен с мисълта, че си бе паднал твърде силно по една дама с нашивки на лейтенант и с тъмно и дълбоко безпокойство в душата. Опитваше се да не гадае за причината на нощния ѝ кошмар. Не желаше да допусне, че това, което се бе случило, не е единичен инцидент и точно поради това тя го бе помолила да си тръгне — защото се страхуваше, че ще се случи отново и той ще пожелае да разбере причините. С идването си тук искаше да избегне точно тези мисли. Те се въртяха непрекъснато в главата му, а той си напомняше да ги забрави.

Не желаше също да си спомня как се бе почувствал, докато се любеха с нея, нито пък за невероятно силния копнеж да я защити след кошмара. Трябваше да насочи съзнанието си към работата, която бе единственото нещо, в което наистина бе добър, и която никога не му беше казвала да си върви.

В стаята все още се усещаше миризмата от трупа. Ковак наведе глава над димящата чаша с тъмно карибско кафе и дълбоко вдиша.

Може и да направя услуга на обществото, като ви покана за чаша кафе...

Прогони образа на Аманда, застанала до входната врата. Трябваше да се съсредоточи върху друга блондинка.

Запита се дали е възможно Джослин Деъринг да е убила любовника на годеника си. Имала ли е благоприятна възможност? Не знаеше и нямаше как да я попита. Официално случаят бе приключен, нямаше право да разпитва когото и да било. Беше ли споменал Пиърс,

че е бил с нея в нощта на смъртта на Анди Фалън? Ако приемеше, че е имала удобен случай и тя се е възползвала от него, то как се бе справила по-нататък? Как е завела Фалън в леглото? Никой не беше споменал, че Анди Фалън си е падал и по двата пола. Всички се бяха изказали твърде положително за него, за да предположи, че би легнал с гаджето на своя любовник. Ето ти сериозен проблем.

Спомни си хапчетата за сън, измитите чаши за вино в съдомиялната машина.

Продължи да разсъждава...

Ако е успяла да го упои, би ли могла да се справи с обесването му? Способна ли е да вдигне отпуснато мъжко тяло?

Загледа се в леглото, после в гредата, от която бе висяло въжето. Стана, приближи се до леглото и седна на края, после се изправи и застана приблизително на същото място, където бе висяло тялото. Голямото огледало стоеше точно там, където го бяха намерили. Думата *съжалявам* си стоеше там. Огледалото бе проверено за отпечатъци, но не бе конфискувано, защото нямаше извършено престъпление. Ковак пак го погледна и се опита да си представи Джослин Деъринг на леглото зад него.

Вероятно беше възможно да постави жертвата в седнало положение на ръба на леглото, да надене примката върху врата му, после да го издърпа нагоре с въжето, да прехвърли въжето над гредата и да го завърже. Може би. Колко ли тежеше Анди Фалън? Седемдесет и девет килограма? Осемдесет и два? Осемдесет и два килограма тежест на човек в безсъзнание. Джослин беше силна, но все пак...

Една жена трябваше доста да се напругне, за да се справи със сценария, който току-що си беше представил, но за един мъж щеше да бъде по-лесно.

Би ли могъл Нийл да реализира подобен план? Да убие брат си, защото е отказал да му даде пари, или защото не е бил такъв неудачник като него, или защото го е ревнувал, или защото е искал да накаже баща им, преди да убие и него.

Ковак се върна до стола и седна. Огледа подредената стая, припомни си как идеално бе оправено леглото. Беше му се видяло странно, че Анди не е приседнал, на ръба на леглото, преди да пристъпи към действието. А и чаршафите в пералнята.

Кой човек първо си изпира прането, а после се самоубива?

Представи си как изглеждаше къщата на Нийл Фалън, когато бяха отишли със заповедта за обиск. Там цареше оня вид мръсотия и безредие, които създават лоша слава на самотните мъже. Пиърс правилно каза: „Нийл е от хората, които създават безпорядък, нанасят поражения, оставят отпечатьци от пръсти навсякъде.“

Нийл Фалън не беше сменил и един чаршаф през живота си. В дома му не бе забелязал доказателства, че има представа как се работи със съдомиялна машина.

Кой тогава? Кой друг има мотив? Вътрешният отдел е бил приключил с Огдън. Освен пък Фалън да е попаднал на нещо ново. И те може никога да не го узнаят, ако не намерят личните бележки на Фалън по делото. А как би могло говедо като Огдън да извърши нещо с такъв финес? Не отговаря на характера му. Да пребие някого с оловна тръба, това вече отговаря. Как изобщо Огдън би влязъл в къщата? Фалън не би го пуснал. Освен с насочен в него пистолет.

Без съмнение с интереса си към проблема Огдън — Къртис Лиска си бе създала големи неприятели...

А що се отнася до Стив Пиърс, Ковак беше убеден, че той бе признал всичко. Не можеше да си представи Пиърс да убие хладнокръвно любовника си по начина, по който бе умрял Фалън. Изглежда, че наистина бе обичал Анди и сигурно не би го унижил по този начин. А и според Кейт Конлан вариантът със сексиграта също не се връзваше.

Ковак въздъхна.

— Говори ми, Анди.

Повечето убийства се разкриваха и без помощта на някой като Шерлок Холмс. Истинските криминални загадки бяха по-скоро изключение, отколкото правило. По-голяма част от хората бяха убивани от някого, когото са познавали, и поради някаква елементарна причина.

Разговорът с приятелите, чиито адреси бяха в тефтерчето на Анди, не бе дало никакъв резултат. Бил е близък с твърде малко хора. Това бе резултат от дълги години таен живот. Само Пиърс беше споменал, че го е виждал напоследък с друг мъж. Друг любовник ли?

Повечето хора бяха убивани от някого, когото са познавали и заради някоя елементарна причина.

Личен живот: семейство, приятели, любовници, бивши любовници.

Професионален живот: колеги, врагове, създадени в работата или заради работата.

Не знаеше с какви други случаи е бил натоварен Анди. Савард отказваше да даде тази информация, особено след като смъртта му бе определена като нещастен случай. Очевидно тя не смяташе, че от някой от останалите случаи може да е пръкнал убиец. И така, Ковак отново се върна към единствения случай, за който знаеше нещо: „Къртис-Огдън“.

Не. Това не беше съвсем вярно. Според Пиърс, Анди може би е преглеждал и делото с убийството на Торн. Но какво би могло да изскочи от един случай, приключен преди двайсет години — като се изключи възмущението от страна на баща му?

Което връщаше Ковак отново към самоубийството. Може би човек като Анди, който изяснява всичко най-подробно, човек, който търси одобрение, власт... Може би такъв човек би сменил чаршафите си, преди да се самоубие.

Повечето хора бяха убивани от някого, когото са познавали и заради някоя елементарна причина. Самоубийство. Депресия.

От това смъртта не става по-проста.

Много лошо, че и самият той не я смята за такава.

В събота в отдел „Убийства“ беше спокойно. Ленард никога не идваше на работа през почивните дни. Детективите, които бяха на смяна, обикновено бяха някъде на повиквания. Някои от хората идваха, за да наваксат с писането. Ковак прекарваше повечето от съботите си тук, защото нямаше какво друго да прави.

Закачи палтото си и се запита какво ли прави Аманда. Дали мисли за него и за това, което се беше случило? Преживяваше ли отново момента, когато той бе излязъл през вратата, пренаписвайки го в главата си, молейки го да остане?

Отпусна се на стола си и се загледа в телефона.

Не. Не, няма да се обади. Но все пак взе слушалката, за да провери гласовата си поща. Имаше малък шанс... Нямаше нищо. Въздъхна, прелисти указателя и набра един номер.

— Архив, Търви. — Гласът на другия край беше стържещ и дрезгав.

— Ръсел, ти старо магаре. Нямах ли какво друго да правиш с шибания си живот?

— Ха! Та за какво ми е, по дяволите? Господи Боже! Ако трябва да контактувам с нормалните хора... — Старият мъж изхриптя, сякаш правеше гаргара. — Гърр. По-скоро ще го направя с маймунка.

— Да, това ще бъде интересна гледка — Ръсел Търви: шейсет и няколко годишен, с лице като на Попай^[1], с провиснала от устата му цигара, с корем като баскетболна топка го прави с маймунка.

Търви се засмя и се разкашля. Дробовете му звучаха като две найлонови торби, пълни наполовина с желатин.

Ковак взе пакета „Салем“, който беше купил сутринта, и го хвърли в кошчето за боклук.

— От какво имаш нужда, Сам? Законно ли е?

— Разбира се.

— О, по дяволите. Никак не си интересен. На стари години ставаш скучен. Ей, онова с Железния Майк беше много лошо, нали? Чух, че ти си го намерил. Винаги най-коравите момчета налапват дулото.

— Да-а, ами той може и да не го е направил. С това се занимавам.

— Мили Боже! Майтапиш ли се с мен? Кой ще си хаби куршумите за старо лайно като него?

— Ще те държа в течение — обеща Ковак. — Слушай, Ръс. Онзи ден в някакъв вехтошарски магазин попаднах на една значка. Любопитен съм на кого ли е била. Можеш ли да намериш такава информация?

— Разбира се. И аз да не мога, знам кой може. И без това нямам какво да правя тук, освен да седя с палец заврян в задника.

— Направо ме убиваш с тази картина, Ръсел.

— Гърр. Ела тук долу и си направи снимка за спомен. Какъв е номерът на значката?

— 1428. Изглежда е издадена през седемдесетте. Просто съм любопитен.

— Ще я изровя.

— Благодаря. Задължен съм ти.

— Хвани копелето, дето е пречукало Майк. Така ще си разплатим сметките.

— Ще направя каквото мога.

— Познавам те, Сам. Ще направиш девет пъти повече от това, а после някой блюдолизец ще обере славата.

— Такъв е светът, Ръс.

— Гърр. Майната им. — Той се изкашля в телефона и затвори.

Ковак измъкна пакета цигари от кошчето, прегъна го на две и го хвърли обратно.

Включи компютъра и прекара следващия час, опознавайки Джослин Деъринг. От единия от източниците научи, че е завършила с пълно отличие колежа, където се проявила като забележителен играч на хоккей на трева. Атлетична. Силна — това вече го знаеше. Агресивна — и в това се бе убедил сам. Била четвърта в курса във факултета по право в университета в Минесота. Амбициозна. Трудолюбива. От сведенията на пътнотранспортната служба откри, че кара бавно и невинаги пуска пари в автоматите за паркиране. Това би могло да говори за известно незачитане на наредби... или поне така би заявил Джон Куин и неговите хора, дето създават профилите.

Но не намери криминално досие, нито статия за скандално поведение в ресторант или нещо подобно. Не беше и очаквал, че ще намери. Дори и да се беше забъркала в скандали, семейството ѝ разполагаше с достатъчно долари, за да го потули.

Не така стояха нещата със семейство Фалън, установи Ковак, след като прегледа файла с данни, които Елууд бе събрал за Нийл. Прегрешенията на Нийл бяха обществено достояние. Обвинение за нападение, няколко съобщения за превишена скорост, проблеми с данъчните, нарушения на изискванията за хигиена в бара, спорове със служителите от щатската служба за защита на природните богатства, задето нарушава официалния си лимит и забраните за лов и риболов.

Моделът беше един и същ: да иска повече от това, на което има право. Човек, обиден на властта. Коренно противоположен на брат си — нещо, за което без съмнение Нийл е обвинявал Анди, но вероятно се бе случило точно обратното. Анди бе виждал как Нийл се проваля и създава неприятности и бе направил всичко възможно, за да достави радост на баща си. И го бе правил с успех почти до самия си край, с изключение на непростимото — да признае пред баща си истината за сексуалните си наклонности.

Горкото момче. Да стигне дори дотам, че да се опита да разбере Майк чрез преживяното от него. Какво имаше толкова за разбиране? Хора като Майк Фалън не криеха същността си под многобройни пластове. В това отношение Нийл имаше преднина пред Анди: той бе разбирал чудесно Майк.

— Нищо нямам да ти казвам, Ковак. Не и без да присъства адвокатът ми.

Нийл Фалън го изгледа злобно и се запъти към вратата на стаята за разпити. Изглеждаше съвсем естествено в оранжевия затворнически гащеризон, само дето по него нямаше мръсотия и смазка. Беше се наложило да навие крачолите на панталона, за да не се спъне в тях.

— Това не се отнася за теб, Нийл — каза Ковак и седна върху пластмасовия стол, опирайки единия си глезен върху коляното. Канеше се да изиграе ролята „Господин Намаляване на наказанието“.

— Тогава защо си тук? Нямам какво да ти казвам.

— Това вече го каза. Значи да разбирам, че нямаш желание да се възползваш от възможността да си помогнеш по-бързо да излезеш.

— Как мога да си помогна, след като не се отнася до мен?

— Приеми, че имам добри намерения.

— Добри намерения ли? Заври си ги в задника.

— За човек, който твърди, че не е обратен, твърде често искаш да си навра нещо в задника — забеляза Ковак.

— Върви се шибай! — озъби се Фалън, усещайки се късно какво бе казал. Той изръмжа и продължи да крачи. — Ще те съдя, Ковак. Ще съдя и гадното полицейско управление.

Детективът въздъхна отегчено.

— Виж, Нийл, казваш ми, че си невинен. Казваш ми, че не си убил стареца си.

— Не съм.

— Тогава ми помогни да разбере някои неща. Само за това те моля. Разбирането е ключът към просветлението. Трябва да знаеш, че полицаят е твой приятел — обясняваше той, сякаш говореше на четиригодишно дете. — А ако не е, тогава ти е спукана работата. Направи ме свой приятел, Нийл.

Фалън се облегна на стената до вратата, скръсти ръце и се замисли.

— Адвокатът ми каза да не разговарям с теб в негово отсъствие.

— След като веднъж си наел адвокат, нищо, казано в негово отсъствие, не може да се използва срещу теб. Няма да си навредиш. Можеш само да си помогнеш. Никога не съм искал да ставаме врагове, Нийл. По дяволите, та ние си поделихме една бутилка. Ти си скромен работяга. Аз също.

Задържаният изчакаше, издал напред долната си устна.

— Донесох ти малко цигари. — Ковак му подаде един пакет.

Фалън се приближи, взе го и направи гримаса.

— Та те са прегънати!

— Е, пак могат да се пушат.

— Господи — измърмори той, но все пак взе една и се опита да я изправи.

Ковак му подаде запалка.

— Любопитен съм за някои неща, отнасящи се до Анди — не се тревожи, не мисля, че ти си го убил. Не знам изобщо дали някой го е убил. Всички казват, че бил депресиран. Просто искам да си изясня картината, това е.

Зад облака дим Фалън присви очи.

— Виж, аз съм ченге от отдел „Убийства“ — продължи Ковак. — Когато някой умре, подозирам всички. В това няма нищо лично. Ако умре моят старец, първо ще заподозра майка си, за Бога. Но възникна нещо ново. Да кажем, че Анди е искал отново да се сближи с баща ви. Търсил е възможност да го спечели пак. Тогава се опитва да върши и други неща за Майк, да разговаря с него, да прекарва повече време с него. Може би му е купил оня грамаден телевизор в дневната...

— Уайът му го купи — прекъсна го сухо Фалън. Той седна и огледа кривата цигара.

— Какво?

— Ейс Уайът. Ангел пазителят на стареца — отвърна саркастично Фалън. — Така беше още след стрелбата. Уайът помагаше за сметките в болницата, носеше разни неща за къщата, за Анди и за мен. Майк винаги твърдеше, че било нормално — ченгета да се грижат за ченгета. Това било като задължение, казваше той. И така си и беше. Уайът не желаше да прекара и една минута със стария или с някой от нас. Идваше у дома и се държеше така, сякаш щеше да се напълни с бълхи. Невероятен задник.

— Да-а, звучи доста гадно да ви купува разни неща.

— Винаги съм смятал, че се чувстваше виновен, задето Майк е получил оня куршум. Като се има предвид, че Уайът е живеел срещу семейство Торн. И на него Торн се е обадил за помощ. Можеше той да седи в инвалидния стол. Но в случая Майк го беше изпреварил.

Ковак прецени тази теория и реши, че вероятно Фалън има право. Майк беше получил оня куршум вместо Ейс Уайът и никога не го остави да забрави този факт. Избледнелият образ на благородната легенда бе отмит от киселинния дъжд на реалността.

— Ако Майк имаше нужда от нещо, той се обаждаше на Уайът — продължи Нийл, пушейки цигарата, извита под прав ъгъл. — И не си мисли, че не ми го натякваше всеки път, когато му се удадеше възможност. Аз трябвало да се грижа за него. По-големият син и всички останали дивотии. Като че ли беше направил нещо за мен.

— Колко голям беше Анди по време на стрелбата?

— Предполагам, че е бил седем или осемгодишен. Защо?

— Някой ми спомена, че искал да седнат двамата с Майк и да поговорят за това, което се е случило. Да се опита да разбере баща ви по-добре.

Фалън се засмя, закашля се и продължи да пуши кривата цигара.

— Да-а, такъв си беше Анди. Господин Чувствителност. Какво има за разбиране? Майк беше ожесточен, стар кучи син, това е всичко.

— Предполагам, че Майк не е искал да говори за станалото. Споменавал ли е Анди нещо пред теб?

Той се замисли за момент, изглежда се опитваше да си спомни.

— Май ми каза нещо. Спомена го във връзка с това, че Майк не искал да отваря стари рани. Не му обърнах много внимание. Какъв беше смисълът да се разравя това отново? — Той изгледа изпитателно Ковак. — А теб защо те е грижа?

Ковак прецени информацията, прибави и това, което вече знаеше, и се опита да си спомни нещо, което Майк бе казал през един от последните дни от живота си.

— Просто си мисля — започна, — Анди е имал някакви проблеми с депресия. Ако за него сдобряването с баща му е означавало много, а Майк му е отказал, тогава вероятно наистина е стигнал до дъното и се е самоубил. А Майк пък е обвинил себе си...

— Е, това ще му е било за пръв път. — Фалън допуши цигарата и угаси фасата в подметката на обувката си. — Никога не обвинявай себе си, ако можеш да обвиниш някой друг. Такъв си беше Майк.

Ковак погледна часовника си.

— Така, след като отново се върна на варианта със самоубийството, още колко ми остава тук?

— Това не зависи от мен, Нийл — отвърна Ковак, изправяйки се на крака. Отиде до вратата и натисна звънеца за пазача. — Не е моя вината. Всичко е заради ония гадни адвокати. Бих ти помогнал, ако можеш. Запази цигарите. Това поне мога да направя.

[1] Попай — популярен американски анимационен герой. — Б.пр. ↑

Всеки четвъртък вестник „Минеаполис Стар Трибюн“ публикуваше програмата за снимките на „Време за престъпление“. Част от ефектните трикове за привличане на внимание към шоуто беше взаимодействието между Уайът и публиката. Като някаква шибана информационна реклама, си беше помислил Ковак, след като го бе гледал няколко пъти. Или като нещо излязло от телевизионния канал, в който рекламират храни, Ейс Уайът: рецепти за прилагане на закона.

Този ден престъплението се разиграваше на закрыта пързалка за хоккей в предградието на Сейнт Луис Парк. Убийство с плочка за кърлинг — една история като предупреждение за лошо спортменство. Ковак показва значката си на охранителя с вид на професионален боксьор, застанал до оградените с въже скамейки за зрители, след което навлезе в най-оживената част на Ейс манията.

Квадратен червен килим покриваше част от леда. В единия му край имаше камера с отегчен оператор, който приличаше на Ганди, облечен в костюм. Друг оператор, но на кънки и с ръчна камера, се беше облегал върху рамката на мрежата на вратаря. Четирима късметливи фенове бяха избрани да седят на скамейката за наказаните. Още сто седяха зад тях — едри жени и възрастни мъже в червени рекламни тениски.

— Запазете тишина, хора! — извика със слаб глас кокалеста жена с очила с черни рамки и маслинозелено палто. Тя плесна три пъти с ръце и тълпата послушно замълча.

Режисьорът, дебел мъж, който похапваше блокче „Отслабни бързо“, извика на двамата актьори.

— По местата! Хайде този път да го направим както трябва!

Единият от актьорите, около петдесетгодишен мъж, облечен с пуловер с типични скандинавски шарки и нещо, приличащо на син чорапогащник, се запързала по леда, размахвайки ръце като перка на самолет.

— Това ме притеснява, Доналд — оплака се той. — Как мога да мисля като кърлист, когато пред себе си виждам врата за хокей?

— По-къси удари, Кейт. Никой няма да види мрежата. Не мисли много. Ако изобщо трябва да мислиш.

Актьорът отиде да си търси белега. Режисьорът поклати глава, все едно че казваше: „Господ да ме пази от актьори.“

Ковак забеляза Уайът, седнал настрани от публиката, в момента му освежаваха грима. Прегърбени от студа, на арената зад него се бяха изправили две личности с вид на холивудски актьори, които весело се усмихваха, докато Гейнс ги снимаше. Това бяха млада жена с анорексичен вид и яркочервена коса, оформена като плет на върха на главата ѝ, и около двайсетгодишен тип в черно кожено палто и малки правоъгълни очила.

— Още една за албума — обяви Гейнс. Проблесна светкавица.

— Студът, изглежда, че не пречи на публиката — забеляза мъжът. Гейнс му отправи очарователната си усмивка.

— Те обожават капитан Уайът. Всеки път се налага да отпращаме по няколко човека. Толкова са възбудени. Какво е за тях малко студ?

Момичето подскачаше и разтъркваше ръцете си.

— Никога не ми е било толкова студено! Откакто слязох от самолета, не съм имала една минута, в която да ми е било топло. Вие хора, как живеете тук?

— И вие мислите, че това е студ? — попита презрително Ковак. — Елате пак през януари. Ще си помислите, че сте умрели и сте се пренесли в Сибир. По-студено от задника на гробокопач.

Момичето го погледна, сякаш виждаше някакво странно създание в зоологическа градина. Усмивката на Гейнс се стопи.

— Сержант Ковак, какво удоволствие — сухо изрече.

— За мене също — отвърна той, оглеждайки отново сцената с презрителен поглед. — За съжаление не мога да ходя всеки ден на цирк. Налага ми се да върша и някаква работа.

— Ивет Халстън — представи се червенокосата. — Вицепрезидент, завеждащ творчески разработки, телевизия „Уорнър Брадърс“.

Мъжът също подаде ръка.

— Келси Вромън, вицепрезидент, програми, отразяващи реалността.

Програми, отразяващи реалността.

— Ковак, сержант. Отдел „Убийства“.

— Сам. — Уайът се надигна от стола, отправяйки гримьорката. Той дръпна хартиеното лигавниче, увито около яката на двуредния морскосин италиански костюм, и го захвърли. — Какво те води насам? Получи ли резултатите от лабораторията с доказателствата за Фалън?

При тази размяна на реплики между истински ченгета вицепрезидентите от телевизия „Уорнър Брадърс“ наостриха уши.

— Все още не.

— Обадох се на няколко места. Ще бъдат готови днес.

— Да-а, благодаря, Ейс — отвърна той без капка признателност. — Всъщност дойдох, за да те попитам за нещо друго. Имаш ли една минута?

Гейнс застава от едната страна на Уайът с клипборд в ръката и се опита да му покаже програмата.

— Капитане, Доналд иска да минем тази част преди един часа. Останалата група от състезателите по кърлинг ще дойдат не по-късно от един и половина, за да участват в частта с интервюта. При това положение сме съкратили обедната почивка с трийсет минути. Хората от профсъюза ще получат удар.

— Тогава обяви обедната почивка сега — нареди му Уайът.

— Но те са готови за снимки.

— Значи ще бъдат готови и след почивката, нали?

— Да, но...

— Какъв е проблемът, Гейвин?

— Да, Гейвин — предизвика го Ковак. — Какъв е проблемът?

Гейнс го изглежда студено.

— Мисля, че вие бяхте този, който намекна на капитан Уайът, че вече е напуснал полицията — каза той. — Той не е длъжен да решава случаите ви вместо вас, но е достатъчно скромнен, за да ви каже да си вървите.

— Гейвин... — сгълча го Уайът. — Нямам други задължения по-важни от разследване на убийство.

Като чуха това, двамата вицепрезиденти почти се подмокриха.

— Ейс — измърка червенокосата, — ти си консултант по случай? Не си ни казал! Това може да бъде ужасно вълнуващо! Не мислиш ли така, Келси?

— Можем да организираме всяка седмица нещо като състезание между представители на различните агенции за поддържане на реда. Полицията, Агенцията за борба с наркотиците, ФБР. Ще оставим консултацията за края на шоуто. Пет минути, детектив с детектив. Накрая Ейс добавя своята проникателност. Харесва ми. Създава се едно усещане за непосредственост и живост. Как мислиш, Гейвин?

— Би могло да стане доста добро — дипломатично отвърна той. — Просто съм загрижен за днешната ни програма.

— Ще се справим с нея, Гейвин — отпрати го Уайът и отново се обърна към Ковак. — Хайде да се качим горе, Сам. Докато разговаряме, можеш да хапнеш нещо. Доставчикът ни е страхотен. Гейвин го откри. Приготвя най-добрите малки киш.

Уайът го поведе нагоре по циментовите стъпала, водещи до едно помещение, чийто дълъг прозорец гледаше към площадката. Върху голяма маса, драпирана в червено, с албума на „Време за престъпление“, поставен на централно място, артистично бе подредена храна. Уайът не се приближи до изложението, а само покани с жест Ковак.

— Не обичам да ям, докато снимаме — обясни той, отваряйки си бутилка с минерална вода. — Така умът ми става по-остър.

— За тази работа трябва да си винаги нащрек. — „И да внимаваш, да не ти се спраска корсетът“ — помисли си Ковак. Уайът имаше вид на човек, който не си е поемал дълбоко въздух през последните пет часа.

— Знам, че нямаш високо мнение за това, Сам — каза той, — но тук сме си поставили реална цел. Помагаме за разрешаване на престъпления, помагаме на хората да се противопоставят и да предотвратят престъплението.

— Правите пари.

— Това не е престъпление.

— Не. Не ми обръщай внимание — каза Ковак, разгръщайки албума. Спря се по-дълго на страниците с тържеството по случай пенсионирането на Уайът. Нагласени и импровизирани — ако имаше такова понятие като импровизирана снимка на Ейс — цветни снимки

на великия мъж на върха на славата му. Снимка на Уайът, разтърсващ енергично ръката на Ковак, Ковак с изражение на човек, току-що хванал в ръка змиорка. Снимка, на която позира с репортерката от Пети канал. Импровизирана снимка на Уайът, докато говори с Аманда Савард. Погледът му се задържа по-дълго върху тази.

— Освен това, не ми допадат предавания, направени като игра — каза Ковак и се опита да си спомни дали я бе видял онази вечер. Едва ли, тогава беше зает да се самосъжالياва. — Казаха ми, че на стари години съм станал твърде opak, но това са глупости. Винаги съм бил такъв.

— Не си стар, Сам — подчерта Уайът. — Ти си по-млад от мен, а виж къде съм сега. Страхотна втора кариера. На върха на света.

— Вероятно ще си остана само с първата, докато някой не ме застреля — отбеляза Ковак. — Което ми напомни защо съм тук.

— Майк — кимна Уайът, — откри ли нещо повече за сина, за Нийл?

— Всъщност тук съм повече заради Анди.

— Анди ли? Не разбирам.

— Проявявам любопитство към всичко в тази история. Разбрах, че е проверявал убийството на Торн, като се е надявал, че Майк ще пожелае да разкаже спомените си, че тази съвместна дейност отново би ги сближила.

— А-а...

— Говорил е с теб — заяви го така, сякаш това беше официален факт, все едно, че беше видял бележките, което не бе вярно, но по този начин не му позволи да отрича.

— Да — потвърди Уайът. — Спомена го пред мен. Знаем, че Майк не желаете да участва. Болезнени спомени.

— За тебе също.

Той кимна.

— Беше ужасна нощ. Завинаги промени живота на всички, които участваха в нея.

— Свърза те с Фалънови, след нея сте станали като едно семейство.

— В известен смисъл, да. Не можеш да преживееш нещо подобно с друг полицаи и да не се създаде връзка.

— Особено при тези обстоятелства.

— Какво имаш предвид?

— Нали ти живееше точно на отсрещната страна на улицата? Семейство Торн ти се е обадило за помощ, но Майк е бил там преди теб. В известен смисъл сигурно се чувстваш така, сякаш Майк е получил куршума вместо теб, а? Вероятно и той се е чувствал по същия начин.

— Превратностите на съдбата — с драматична въздишка отвърна Уайът. — Моят номер не е бил изтеглен още. Този на Майк е бил.

— Все пак е имало и известна вина. С помощта, която си оказвал на Майк през всичките тези години, си преминал отвъд обичайното задължение.

Уайът мълчеше. Ковак изчакваше, чудейки се какво скрива гримът. Изненада? Гняв?

— Какво целиш с това, Сам?

Ковак сви леко рамене и си взе мъничко морковче от поднос върху масата.

— Знам, че през тези години Майк се е възползвал от това, Ейс — каза, счупвайки моркова на две. — Просто се питам... С големия удар — заминаването ти за Холивуд... Парите, които изкарваш... Мисля си дали не се е опитал да те произстиска още малко.

Кръвта нахлу в лицето на Уайът.

— Не ми допада посоката на мислите ти — тихо изрече. — Опитвах се да правя добро на Майк и семейството му. И вероятно той се възползваше и си играеше с чувството ми за вина, че не аз съм в инвалидния стол. Но това беше между Майк и мен и така ще си остане. И двамата заслужаваме повече, отколкото си мислиш.

— Аз нищо не мисля, Ейс. Не ми плащат, за да мисля. Просто се питам, това е всичко. Познаваш ме, винаги се опитвам да разглобя нещата, за да разбера как работят.

— Работата те е направила твърде циничен, Сам. Може би е време да я напуснеш.

Ковак присви очи, погледна изпитателно Уайът и се опита да отгатне дали това е заплаха. Уайът като нищо щеше да проведе няколко от прословутите си телефонни обаждания и толкоз. — Прощална целувка за сбогом на кариерата или пък още една вечност долу в „Архиви“, слушайки как Ръсел Гърви си изкашля дробовете. И за какво? За да разбуди ужасната истина, че Ейс Уайът е изпитвал

вина, че е жив и цял? Дори и ако Майк се е опитал да измъкне нещо допълнително, мисълта, че Уайът би го убил заради това, беше просто нелепа.

Освен ако причината да плаща на Майк през всичките тези години е била предизвикана от съвсем друго чувство за вина.

— Колко добре познаваше семейство Торн?

Гейнс почука на отворената врата, влезе в стаята и погледна въпросително към Уайът.

— Извинете, капитане. Келси и Ивет отидоха да си купят шуби. Всички се пръснаха за обяд. Ще се присъедините ли към публиката, или това ще отнеме още време? — попита той, като наблегна на думата „това“ и хвърли бегъл поглед към Ковак. После измъкна от джоба на сакото си малка четка и бързо я прекара по реверите на Уайът.

— Не — отвърна Уайът. — Тук привършихме.

Ковак пъкна моркова в устата си и замислено го захрупа, докато Уайът се отдалечаваше. Той ги последва от разстояние и наблюдава известно време как Уайът омайва тълпата, която очевидно нямаше какво по-добро да прави в неделя, щом като бе дошла да гледа тези глупости.

„Като мен“ — помисли си той с крива усмивка и си тръгна.

Онлайн архивът на „Минеаполис Стар Трибюн“ стигаше само до 1990 година. Ковак прекара следобеда в една от стаите на окръжната библиотека на Хенипин, четейки и препрочитайки статиите, написани за убийството на Торн и нараняването на Майк Фалън. Те излагаха историята така, както си я спомняше и той.

Кенет Уигъл, скитник и момче за всичко, извършвал услуги за жената на полицай Бил Торн и очевидно я харесал. Онази нощ отишъл в къщата, знаейки, че Бил Торн е дежурен. Бил прекарал в квартала достатъчно време, за да научи кой кога се прибира и излиза. Нападнал Ивлин Торн в спалнята ѝ, изнасилвил я, пребил я, а после започнал да обира къщата. По някаква случайност Бил Торн се прибрал у дома и без да подозира нищо, влязъл вътре. Уигъл го застрелял с пистолета на Торн, който намерил в къщата. В същото време госпожа Торн се обадила по телефона на Ейс Уайът, който живеел отсреща. Но преди той да дойде, пристигнал Майк Фалън.

Бил Торн бил погребан като герой с всички почести. Към статията имаше и снимки. Дълга колона от полицейски коли. Снимка

на вдовицата с черни очила, утешавана от приятели и роднини.

„Прилича малко на Грейс Кели“ — реши Ковак. Запита се дали тя продължава да живее в този район и дали някой от старите приятели на Торн би могъл да знае. По време на инцидента Ивлин Торн е била относително млада. Възможно бе да се е омъжила повторно. Сега сигурно бе на петдесет и осем.

Ако в желанието си да разбере по-добре баща си, Анди Фалън е преровил случая „Торн“, най-вероятно бе успял да събере тази информация. Ковак се замисли как да убеди Аманда да му разреши да огледа кабинета на Фалън и да провери служебния му компютър. Убийството на Торн не беше случай на вътрешния отдел. Имаше надежда да се съгласи.

„Ти дори не знаеш дали тя ще пожелае да разговаря някога с теб, Ковак.“

Така и беше.

— Господине? — Гласът на библиотекарката го стресна. Той рязко се обърна и едва сега забеляза, че се е приближила до него.

— Затваряме библиотеката — извинително каза тя. — Налага се да си тръгнете.

Ковак събра копията на статиите, които си бе направил, и излезе отново на студа. Следобедът се бе предал на вечерта, макар да бе едва пет часът. Заедно с него бяха изгонили и бездомниците, прекарали деня на топло в библиотеката. Те се защураха по тротоара, като инстинктивно се държаха настрана от Ковак, подушвайки ченгето. Библиотекарката вероятно си беше помислила, че е един от тях. Не се беше бръснал, целия следобед беше дърпал косата си и разтривал очите си. Застанал на сред студената улица в тази мрачна сива част на града, той наистина се почувства като един от тях. Самотен, откъснат от другите хора.

Обади се на Лиска от клетъчния си телефон, но попадна на гласовата ѝ поща. Поколеба се дали да ѝ остави съобщение, после се отказа. Потегли към дома си, където пак щеше да бъде самотен и откъснат, но поне на топло.

Към изложението върху поляната съседът му беше добавил и един изрязан от боядисан шперплат Дядо Коледа. Голяма веселба. Беше разположен точно срещу прозореца на дневната на Ковак. Страхотна класа.

Той обмисли идеята да извади пистолета си и да стреля в задника на Дядо Коледа. *Нали ще бъде смешно, приятел?*

Къщата продължаваше да мирише на боклук, въпреки че го беше изхвърлил. Също като миризмата на труп в къщата на Анди Фалън. Пусна копията от статиите за убийството на Торн върху масичката за кафе и отиде в кухнята. За да се отърве от неприятната миризма, изгори няколко зърна кафе върху котлона — една хитрост, която беше научил от работата си с трупове. Елоиз би трябвало да я включи в колоната си с полезни съвети. *Как да постъпите в случай, че в дома ви има разлагащ се труп.*

Качи се горе, изкъпа се, обу някакви джинси и вълнени чорапи и облече стара тениска, после слезе долу да потърси нещо за вечеря, макар да нямаше апетит. Нуждаеше се от калориите, за да поддържа ума си буден. Обаче не беше сигурен, че тази вечер иска точно това.

Единственото нещо, което ставаше за ядене, беше кутия замразен корнфлейкс. Изяде една шепя, без да ги накисва, и си наля от уискито, което беше купил на връщане. „Маккалън“. Какво пък толкова!

Намери на уредбата станция за джазова музика, на която наистина свиреха джаз, после се изправи до прозореца, заслушан в музиката. Отпи от уискито и се залюбува на задника на Дядо Коледа.

Това е моят живот.

Не знаеше колко време е стоял там, когато на вратата се позвъни. Звукът бе толкова непознат, че посетителят трябваше да звънне три пъти, докато той отвори.

На предното стъпало бе застанала Аманда Савард, черният кадифен шал отново увиваше главата ѝ, прикривайки раните ѝ. Или поне някои от тях.

— Браво — каза Ковак. — Бива те за детектив. Адресът ми не е регистриран.

— Мога ли да вляза?

Той се отдръпна и посочи навътре с ръката, в която държеше чашата си.

— Недей да очакваш много. Непрекъснато ми хрумват идеи от телевизионното предаване „Домове и градини“, но все не ми остава време...

Тя остана права в средата на дневната, смъкна шала, но не свали ръкавиците и дългото черно палто.

— Дойдох да се извиня — започна и погледна някъде покрай него. Ковак се запита дали вижда задните части на Дядо Коледа, но дори и да беше така, тя не реагира.

— За какво? — попита той. — Защото спа с мен? Или защото ме изхвърли?

Видът ѝ подсказваше, че би искала да бъде, където и да било другаде, но не и тук.

— Аз... не бях... аз не смятах... — замълча, стисна здраво устни и затвори за момент очи. — Аз не съм... Аз не мога лесно... да споделям живота си... с други хора. И съжалявам, ако...

Ковак остави чашата на масичката за кафе и се приближи. Докосна с ръка бузата ѝ, прекара палеца си точно под раната. Лицето ѝ беше студено, изглежда бе стояла дълго отпред, преди да се престраши да застане пред вратата.

— Няма защо да съжаляваш, Аманда — нежно каза той. — Не изпитвай съжаление към мен, нито заради мен.

Тя срещна погледа му. Долната ѝ устна лекичко потрепери.

— Не ме бива за това.

— Тихо. — Той наклони глава и докосна устните ѝ със своите. Нейните бяха топли и меки и се разтвориха.

— Не мога да остана — прошепна напрегнато тя.

Ковак отново я целуна. Шалът се свлече на пода. Започна да целува врата ѝ и съблече палтото ѝ.

— Сам...

— Аманда... — Устните му погалиха ухото ѝ. — Желая те.

Тялото ѝ потрепери. Той го усети под ръцете си, които бе плъзнал отзад към кръста ѝ. Тя обърна глава и устните ѝ намериха неговите. Една потрепваща целувка. Колеблива, но нетърпелива. Копнееща, но уплашена. Отвори очи и го погледна през сълзи.

— Не знам какво бихме могли да имаме — каза тя. — Не знам какво мога да ти дам.

— Това няма значение — отвърна той, което беше истина в момента. — Можем да имаме това... Можем да го имаме сега.

Усети как бие сърцето ѝ, отмервайки изминаващото време. Дори и сега не успя да я разгадае, не знаеше какви въпроси си задава и как им отговаря вътре в себе си. Но затова пък усети тъгата ѝ, празнотата,

самотата, сблъсъка. Той ги разпозна, откликна им и се изгуби в тях, докато се отпуснаха на дивана.

Можеха да имат това. Можеха да го имат сега. Дори и да бе единственото, което някога щяха да имат, той нямаше нищо друго, което да се сравни с него.

— Не мога да остана — каза тихо Савард.

Беше се отпуснала в ръцете на Ковак, двамата лежаха на дивана, покрити с палтото ѝ. Усещаше топлата му кожа до своята. Харесваше ѝ да чувства тялото му, притиснато до нейното, краката ѝ преплетени с неговите, усещането, че е обгърната от него, представата, че са неразделни. Но това бе една представа, която не можеше да стане реалност. Тази мисъл я накара да се почувства празна, фалшива, изолирана.

Той докосна косата ѝ и притисна устни до челото ѝ.

— Не си длъжна, но можеш... стига да искаш. Бих могъл да намеря дори и чисти чаршафи.

— Не — отвърна тя, раздвижи се с усилие на волята и седна. Събра дрехите си и се покри. — Не мога.

Ковак се подпря на една ръка и нежно разреса с пръсти разрешената ѝ коса.

— Аманда, не ме интересува откъде са се появили онези кошмари. Разбираш ли какво искам да ти кажа? За мен това няма значение. Не ме плаши фактът, че ги има.

„Но за мен има значение, мен ме плаши“ — поиска да му каже тя, но не го направи.

— Би могла да ги споделиш с мен, щом изпиташ нужда — продължи той. — Повярвай ми, едва ли има нещо, което да не съм чул.

Разбира се, това не беше вярно, но тя не искаше да му го доказва. Отдавна се беше научила кога има смисъл да спори и кога да остане мълчалива.

Ковак въздъхна зад гърба ѝ.

— Банята е нататък по коридора вдясно.

Ковак я проследи с поглед как излиза от стаята. Ако това бе всичко, което можеше да му даде, пак беше повече от онова, за което не се бе осмелявал да мечтае. Ще я остави да запази тайните си. Не му вървеше със сериозните връзки, защо му е да опитва пак? Но знаеше, че ще го направи отново. Аманда беше загадка. Нямаше да се спре,

докато не стигнеше до същността ѝ. Тя бе твърде предпазлива и нахлуването му в нейна територия щеше да я възмути, а с това в края на краищата той щеше да унищожи и малкото, което имаха.

Навлече дрехите си, прокара пръсти през косата си и седна върху облегалката на едно кресло, отпивайки от уискито си, докато я чакаше да излезе. Тя се върна в стаята в същия вид, в който се бе появила пред вратата му. Красива, сдържана, дегизирана.

— Не знам какво да ти кажа — обърна се тя се към празния аквариум.

— Не казвай нищо тогава. Вие, началниците — той направи физиономия, — винаги имате нужда от генерален план.

Тя продължаваше да изглежда обезпокоена.

Той се приближи и докосна лицето ѝ.

— Понякога е нужно просто да следваме пътя и да видим къде ще ни отведе — каза той. Сам Ковак, всезнаещият. — Послушай ме. Знаем какво говорим. Два пъти съм бил в отбора на губещите. Всеки път, който поема, ме отвежда в тъмен тунел, а насреща ми идва влак. Трябва да си остана просто едно ченге. В това поне съм добър.

Тя го дари с лека усмивка, която изчезна, щом погледът ѝ попадна върху масичката за кафе. Сви вежди.

— Какво е това?

— Убийството на Торн. Стрелбата по Майк Фалън. Анди го е преглеждал. Аз само преобръщам камъните, за да видя какво ще изпълзи под тях.

— Следвай пътя и виж къде ще те отведе — повтори разсеяно тя. Разпръсна няколко страници, но не ги вдигна, само ги погледна.

— Тъжна история. Ти си твърде млада, за да си спомняш.

— Тъжна — промълви тя, вглеждайки се в лошото копие на снимката на жената на Бил Торн, утешавана от близките.

— Понякога животът не струва пукната пара — каза Ковак.

— Да, не струва.

Тя оправи дрехите си, нагласи кадифения шал, пое си дълбоко въздух и погледна отново покрай рамото му.

— Кажете само „ще се видим, Сам“. Звучи къде по-добре от едно „сбогом“.

Тя направи безуспешен опит да се усмихне, после се надигна на пръсти и го целуна по бузата, притискайки с ръце раменете му.

— Съжалявам — прошепна.

После го напусна и единственото, което му остана да го топли, беше една петдесетдоларова бутилка уиски.

— Едва ли съжаляваш колкото мене — промълви той, докато я наблюдаваше как се отдалечава с колата, застанал до отворената врата.

В съседния двор часовникът отброяваше минутите до Коледа.

Телефонът извънтя и той побърза да го вдигне, макар да нямаше значение кой се обажда.

— Клубът на самотните сърца — каза. — Присъединете се сега. Страданието обича да си има компания.

— Приемате ли мазохисти? — попита Лиска.

— Ако доведете и садист, ще приемем двамата на цената на един.

— Какво правиш, Коджак? Седиш си вкъщи и се самосъжаляваш ли?

— Нямам кого друго да съжалявам. Животът ми е като празна черупка.

— Вземи си куче — отвърна тя без капка съчувствие. — Познай кой е бил партньор на Ерик Къртис около година преди да бъде убит?

Ковак отпи глътка уиски.

— Ако ми кажеш, че е бил Брус Огдън, напускам този филм, Джоди.

— Дерек Рубел — продължи тя. — И познай кой беше вчера в болницата да си прави изследвания на кръвта, за които ме излъга?

— Дерек Рубел.

— Дайте на този мъж една цигара за награда.

— Проклет да съм — измърмори Ковак.

— Не ти — отбеляза партньорката му. — Но имам предчувствието, че Дерек Рубел ще бъде.

34.

„Стийл“ беше гимнастически салон, където потенето и грухтенето беше нещо задължително. Нямаше часове по танци, аеробика, нито пък йога. Всичко беше като от желязо, твърди тела, твърди задници, хевиметъл музика, гърмяща от уредбата. Притежаваше атмосфера на механична работилница, а смрадта на хора, от които прелива тестостерон, можеше да предизвика сълзене в очите на един нормален човек.

Лиска показва значката си на отегчения, облечен като мотоциклетист пазач на пропуска и влезе в централната зала за вдигане на тежести. Спря за момент на края, за да огледа малката група, обзета от тайно страхопочитание пред мъжките тела. Като се замислиш, беше направо изумително в какво може да се превърне едно обикновено човешко създание, обладано от маниакална идея и в някои случаи подпомогната от чудесата на модерната химия. Всеки трети в залата имаше конструкцията на Невероятния Хълк^[1].

Рубел стоеше в единия ъгъл и наблюдаваше някого, който лежеше върху скамейката. Носеше черна тениска с изрязани ръкави, разкриващи бицепсите му, едри като бутове шунка от Вирджиния. Мускулите му бяха така идеално оформени, че спокойно можеше да служи за модел по анатомия.

Лиска си проправи път между мъжете, вдигащи тежести, и веднага усети кога я забеляза Рубел, макар да не погледна към нея. Усети промяната на енергията във въздуха. Тя се приближи до скамейката и сведе поглед към грозното лице на Брус Огдън. Силно зачервен и грухтейки, той се напрягаше под един лост, натоварен с железни дискове, дебели колкото гума на камион.

Хвърли поглед към Рубел.

— И в леглото ли е толкова шумен?

— Откъде да зная.

— Бих попитала приятелката му, но доколкото знам, никога не е имал такава. — Тя се наведе над Огдън. — Курвите не се броят.

Съжалявам.

Той изрева и вдигна нагоре лоста.

— Какво искате, сержант? — попита Рубел. — В момента сме заети с нещо.

— Наистина сте заети — произнесе Лиска, показвайки част от ненавистта си към двамата мъже. — До шията сте затънали в него. И отбележете, че съм дошла тук лично да ви го кажа. Не се обаждам анонимно по телефона. Нито пък изпращам снимки по пощата. Имам по-големи топки от вас двамата взети заедно.

Огдън закрепил лоста и седнал със сумтене, потта по лицето му се стичаше като дъждовна вода.

— Така ли? И ние чухме нещо подобно.

Тя извъртя очи.

— Сега пък преминахме към лесбийски инсинуации. Голяма работа си, говедо. Може би ако престанеш да се правиш на голямо, лошо, хетеросексуално мъжко животно, а вместо това упражниш малко мозъка си, ще се измъкнеш от тази каша. Но вече е твърде късно за теб да ставаш умен. Преминахте границата, когато решихте да намесите децата ми. От това няма връщане назад. И тъй като по закон нямам право да изтръгна сърцата ви и да ги държа пред вас, докато умрете, ще се постарая да ви вкарам и двамата в затвора.

— Не знам за какво говорите — изрече безизразно Рубел.

Лиска прикова поглед в лицето му и помълча известно време.

— Разполагам с Кал Спринджър. Той е мой. Накарах го да ви предаде — произнесе със злобно удоволствие тя. — Първият от вас, който съдейства на прокурора, получава възможност за сделка. Утре следобед двамата с Кал ще бъдем в кабинета на Сабин.

Огдън се намръщи.

— Ти не разполагаш с нищо, Лиска. Не разполагаш с нищо, иначе да си ни надянала белезниците.

— Няма с какво да разполага — все така студено се обади Рубел. — Няма никакъв случай.

Тя му се усмихна.

— Продължавай да смяташ така, сладурче. Но не е зле да отделиш малко време, за да помислиш какво се случва в затвора на такива хубави момчета като теб. Чувала съм, че там играта загрубявала. Но пък кой знае, на теб може би точно така ти харесва.

Протегна ръка и го потупа по бузата.

— Колко жалко, че Ерик не е вече жив, за да ни осветли.

Бенг! Точно между очите. Рубел не трепна, не промени изражението си, но ударът го улучи все едно, че бе куршум. Лиска усети ударната вълна, която се понесе от него, и той разбра, че тя знае. Тя се наслади на момента. Може би още хиляди подобни моменти щяха да компенсират онова, което бе почувствала при вида на снимките на Кайл и Ар Джей.

А може би нямаше да са достатъчни.

Тя се обърна, за да си тръгне и замря. Рубел и Огдън вероятно дори не забелязаха. Съмняваше се, че колебанието ѝ бе продължило повече от част от секундата. Но и тази част от секундата бе достатъчна да се установи контакт. Само на десет крачки встрани стоеше Спийд, прекъснал за кратка почивка упражненията си.

— Сигурен ли си, че гласовото устройство за активиране работи?
— изхленчи Спринджър. — Ами какво ще стане, ако не се включи?

Бари Касълтън коленичи на пода пред него и закрепил с лепенка микрокасетофона към отпуснатия кръст на Спринджър. Като водещ в разследването на случая с Ибсен Касълтън беше получил одобрението на шефовете, когато Спринджър се пречупил. Лиска също бе пожелала славата — повече по лични причини, отколкото заради евентуалното повишение, — но не ѝ даде сърце да го пренебрегне. Касълтън, около четирийсетгодишен афроамериканец, който се обличаше като английски професор, беше добро ченге и свестен мъж. Щом се налагаше да дели постиженията си с някого, нямаше нищо против да е с него.

— Не се безпокой затова — увери той Спринджър. — То е съвсем просто.

Ковак презрително изсумтя.

— Нищо не е достатъчно просто за един глупак.

Бяха окупирали кухнята на Спринджър. Спринджър, Касълтън, Типен от службата на шерифа — защото бяха извън юрисдикцията си и искаха да си осигурят гърба, — Ковак и Лиска. Госпожа Спринджър бе отишла при сестра си. Лиска се чудеше дали щеше да се върне, когато всичко приключеше. Вероятно. Освен това все още не беше

ясно дали Кал ще се размине със затвора и ще се прибере тук да чака завръщането на госпожа Кал.

Първата част от участието на Спринджър в драмата била, когато се направил, че не вижда как Огдън поставя уликите в дома на Реналдо Върма. Тази му постъпка е била достатъчна за Огдън да го хване на куката си. Едно беше някой униформен да извърши глупост, но водещият детектив на разследване на убийство беше много по-голяма мишена, а и имаше повече за губене. Кал Спринджър със своя стандарт на живот не е могъл да си позволи да загуби.

— Не се чувствам добре — оплака се той.

— Да-а, и ние можем да го помиришем, Кал — изръмжа Касълтън, изправяйки се на крака.

Лиска престана да снове насам-натам, отиде до Спринджър и го ритна.

— О-о! — Той се наведе и се хвана за крака.

— Един човек може да умре заради теб, а ти се оплакваш, че не се чувстваш добре — скастри го тя. — Заплашиха децата ми, защото ти не си се изправил като мъж и не си се възпротивил на Брус Огдън.

— Това можеше да ми струва работата — оправда се Спринджър.

— А сега ще отидеш в затвора. Няма що, голям избор, Кал.

— Ти не разбираш.

Тя го погледна изумена.

— Не. Не разбирам. Й никога няма да разбере. Позволил си на Огдън да постави лъжлива улика, за да приключиш един случай и да получиш голяма червена точка.

— Какво значение имаше това за Върма? — продължи да спори той. — Човекът си беше убиец. Знаехме, че го е направил. И... и... жертвата беше един от нас. Не можехме да го оставим да се отърве безнаказано!

— Как смееш да имаш претенции, че разбираш нещо от справедливост? Това не е мотивировка, а намиране на благовидна, причина. Мотивировката ти да гледаш на Върма по този начин е била само заради повишението ти.

— О, ти пък никога не си правила нищо заради повишение — подигра й се Спринджър.

— Никога не съм проваляла разследване. Не ти ли мина през ума, че Върма може да не е убил Къртис — един гей полицай,

серопозитивен, сменил през последните пет години трима партньори и подал оплакване за заплахата.

— След като бях пипнал Върма за убийството на Франц? Не.

— Ей, майната ти, Спринджър — подскочи Касълтън. — Боби Кърун пипна Върма. Ти дори не участваше в картинката.

Спринджър стисна зъби.

— Просто начин на изразяване. Върма напълно отговаряше на идентичните убийства и на не знам още колко грабежа. Защо да не го пипна?

— Фактът, че не си разполагал с никакви физически доказателства, вероятно е щял да натези — предположи Типен.

Спринджър се обърна към него.

— За Бога, защо ще подозирам друго ченге? Разговаряхме с всички партньори на Къртис. Никъде не се развя червено флагче. Никой не събуди и най-малко подозрение.

— Очевидно не си ги слушал — каза Лиска. — Последният партньор на Къртис, Енгъл, ми каза, че между Къртис и Рубел е имало нещо. Нима не ти го е споменал, докато си разследвал убийството на Къртис?

— От това не излезе нищо — отвърна Спринджър. — Ами погледни Рубел. Той не е обратен. И... и защо му е да убива Къртис? Те от дълго време не са били партньори.

— Заради СПИН-а, тъпако. Ако Къртис е заразил Рубел с нелечима, смъртоносна болест, аз бих го нарекла мотив, не мислиш ли?

Той тежко въздъхна.

— А не ти ли се видя странно, че само няколко месеца след убийството на Къртис Дерек Рубел, който е бил един от партньорите на Къртис, неочаквано става партньор с типа, дето е объркал доказателствата по случая? — запита го тя.

— Хората непрекъснато се местят. Освен това случаят вече бе приключен.

— О, да бе, случаят бил приключен. Какво от това, че си го лепнал на някого, който не го е направил. Наистина, извършил е нещо също толкова лошо. А що се отнася до Огдън, ти вече си висял на ченгела за месо. Щял е да те продаде на вътрешния само с едно мигване — каза Лиска. — Вярно, и на него щяло да му коства нещо.

Но на тебе много повече. Така че, когато Огдън и Рубел са се нуждаели от алиби за четвъртък вечер, единственото, което е трябвало да направи Огдън, е било да вдигне телефона.

— Огдън щеше да ме съсипе.

— Лошите ченгета сами се съсипват — тихо изрече Лиска, припомняйки си думите на Савард, когато посети вътрешния отдел, след като откриха тялото на Анди Фалън. Сякаш беше преди една година. — Нищо ли не означава за теб това, което причиниха на Кен Ибсен? — попита го тя.

Спринджър извърна засрамено лице. Не се беше осмелил да се възпротиви и някой едва не бе заплатил за това с живота си.

— Иска ми се да завлека съжаляващия ти задник в болницата и да те накарам да останеш до леглото на Кен Ибсен, когато дойдат лекарите да го прегледат — продължи детективката. — Искам да мога да взема спомените му за онова, което тези две животни са му сторили в онази алея и да ги имплантирам за постоянно в мозъка ти, така че всеки ден от нещастния си живот да си спомняш за това нападение.

— Съжалявам! — изкрещя Спринджър.

— Да, съжаляваш.

Ковак застана между двамата и хвана Лиска за ръката.

— Хайде, Тинкс. Те скоро ще се появят. Да вървим да се подготвим за приема с изненади.

Той я поведе към килера на Спринджър — тясно помещение, а по стените му имаше рафтове, пълни с консервирана храна и порцеланови сервизи. Лиска се облегна на едната редица с рафтове, Ковак — на другата.

— Пипна ги, Тинкс — каза спокойно той.

— Закачили са се на куката, но още не са в мрежата. Искам да ги наложа с тояга.

— Тогава не трябва да тормозиш човека, който ще ти ги поднесе на тепсия.

— Заслужава и по-лошо.

— Заслужава точно това, което ти каза — всеки ден да си спомня нападението над Кен Ибсен. Но ще трябва да се задоволим със съсипаната му кариера и нещастния му задник зад решетките.

— Те заплашиха синовете ми, Сам. — Отново потрепери от тази мисъл. — Знаеш ли, цяла седмица си мислех: що за хомофоб би

пребил до смърт човек, рискувайки да се зарази от кръвта му. Не се връзваше. Всеки, когото познавам, изпитва ужас от СПИН. Мислят, че могат да го прихванат от седалките на тоалетни, от ръкостискане, от въздуха. Трябва да е бил или някой напълно невежа за риска, или някой, който вече е заразен. Тогава видях Рубел в болницата...

— Рубел не е мразел Къртис за това, че е бил гей — забеляза Ковак. — Убил го е, защото го е заразил.

— А Огдън е поставил фалшивата улика, за да спаси Рубел, тъй като са любовници.

— Те са лоши хора, Тинкс. И ти ги пипна. — Той протегна ръка и докосна рамото й. — Гордея се с теб, детенце.

— Благодаря. — Тя извърна поглед и задъвка устната си. — Мислиш ли, че Спринджър може да ги накара да си признаят за Анди Фалън?

— Може би. Ако са го извършили.

Типен надникна през вратата.

— Гостите пристигат. Всички по местата.

Лиска измъкна оръжието си и го провери. Ковак направи същото. Налагаше се да чакат, докато Кал Спринджър принуди Огдън и Рубел да признаят вината си. Щом чуеха достатъчно, капанът щеше да щракне и да хване Огдън и Рубел в кухнята. А междувременно от службата на шерифа щяха да изпратят патрулни коли за подкрепление.

На входната врата се позвъни. Чуха се гласове, но Лиска не успя да различи думите. Представяше си как Спринджър посреща гостите си и ги кани, уверявайки ги, че е на тяхна страна. Но внезапно тонът на гласовете се промени и Кал Спринджър започна да крещи „Не!“. Думата бе прекъсната от изстрел.

— По дяволите! — извика Ковак и изхвърча от килера.

Лиска го последва.

— Не мърдай, полиция! — изкрещя Касълтън.

Последваха още три изстрела.

Ковак се наведе и се втурна в дневната.

Лиска излезе през вратата към гаража и от там през тази, която извеждаше на алеята.

На десетина крачки от нея с извадени пистолети, Рубел и Огдън тичаха към джипа на Рубел.

— Рубел! — извика Лиска, изпразни пистолета си и се прикри зад вратата.

Отговориха ѝ два бързи изстрела, единият куршум се заби в касата на вратата. Отнякъде се разнесоха още три изстрела и се чу вик на мъж.

Двигателят на джипа изрева и колата излезе на заден ход от алеята на Спринджър. Лиска откряна вратата и успя да види Рубел, протегнал ръка през прозореца. От дулото на пистолета му изскочиха пламъчета.

Наоколо святкаха лампи и виеха сирени. Две патрулни коли удариха рязко спирачки пред края на задънената улица. Рубел обаче не намали и се промуши между двете коли. Едната отнесе задната врата на джипа. Той обаче не спря и се отдалечи с голяма скорост, докато другата полицейска кола зави, за да го подгони.

На алеята лежеше и се търкаляше като тюлен ридаещият Огдън.

Насочила пистолета си, Лиска изтича към него и ритна надалече неговия. Ковак се появи тичешком, ругаейки.

— Спринджър е мъртъв!

— Помогнете ми! Помогнете ми! — квичеше Огдън. Под него върху снега се образува тъмно петно. Лиска го погледна и си помисли за Кен Ибсен.

В този момент пристигна патрулна кола на полицейския участък Идън Преъри. От нея изскочиха двама полицаи и се приближиха тичешком.

— Не го докосвайте без ръкавици! — нареди им Лиска и отстъпи крачка назад. — Той е опасен.

— Чия гениална идея беше това? — попита Ленард, гледайки право в Ковак.

— Трябваше да действаме бързо, лейтенант — обясни Лиска. — Искахме да запишем признанията на Огдън и Рубел, преди да се обърнат към адвокат.

Стояха в дневната на Кал Спринджър с угасналата камина и тъмната коледна елха. В този момент поставяха самия Кал в чувала с цип, за да бъде доставен в моргата. Изстрелът го бе улучил в средата на гърдите.

— И за миг не сме си помислили, че може да се случи точно това — каза Ковак.

— Видях как Рубел и Огдън се опитват да го издърпат от вратата — намеси се и Касълтън. — Вероятно, за да го отведат някъде и да го убият. Спринджър разбра. Опита се да се отскубне. Преди да успее да направи нещо, Рубел го застреля в упор.

— Господи Боже! — Ленард загледа с отвращение торбата с трупа върху количката, която хората от медицинския екип подкараха към изхода. — За пресата ще настане голям празник.

„И, о, да-а, госпожо Спринджър, съжаляваме за загубата ви“ — помисли си Лиска.

— Всички полицаи в околността имат описанието на Рубел — каза Касълтън.

— Той най-вероятно ще зареже джипа си и ще открадне някоя кола — предположи Ковак. — Повече няма какво да губи. Ако го хванем, ще му лепнем две убийства и едно нападение с утежняващи вината обстоятелства. Няма да види повече дневна светлина.

В това време се появи началникът на участъка на Идън Преъри.

— Лейтенант Ленард? Представителите на пресата чакат.

Той изруга и излезе.

Лиска отиде в кухнята на Спринджър и измъкна телефона си, за да се обади на синовете си. Спийд влезе през вратата откъм пералното помещение, спря на прага и се загледа в нея.

— Добре ли си? — попита.

— Не.

Тя наведе глава и набра номера на Мило Формън. Спийд изчака, докато Лиска обясни набързо положението и попита дали момчетата могат да останат и в неделя. После затвори телефона и го пусна в джоба на палтото си.

— Бих те попитала какво търсиш тук — започна тя, — но...

— Чух го на скенера.

— Наистина ли? А да не би случайно да си проследил Огдън и Рубел на излизане от гимнастическия салон, в който не членуваш?

Той потърка наболата си брада и извърна поглед.

— Какво правеше там, Спийд?

Последва добре известната й много дълбока въздишка.

— Временно работех към отдела за наркотици в Минеаполис. Имаха проблем със стероиди в самото управление. Нуждаеха се от непознато лице.

— От колко време? — попита тя и усети как в гърдите ѝ се надигат гняв, обида и безсилие.

Той се поколеба отново, преди да признае.

— Последните два месеца.

Лиска се изсмя и поклати глава. „Защо ли ме заболя толкова?“ — запита се сама. Постъпката му не бе изненада. Но трябваше да си признае, че бе трепнала тънката нишка на надеждата, онази мъничка искра... Не бе успял да я унищожи дори и след всичките тези години. Не ѝ беше ясно защо досега искрата не бе угаснала.

— Ето откъде се появи интересът ти към живота ми и момчетата...

— Това беше истинско, Ники.

— О, моля те.

Той пристъпи към нея.

— Знаех, че си попаднала на Рубел и Огдън. Двамата бяха в салона онзи следобед, когато ти се захвана със случая на Фалън.

— И поради каква причина ме наблюдаваше как се оправям с него? — попита тя. — И не ми каза и една проклетата дума...

— Не мога да говоря за случая, Ники. Знаеш това.

— О, но за теб беше добре дошло да измъкваш информация за моя случай. — Припомни си всеки въпрос, който ѝ бе задал през тази седмица. — Ти си такъв задник.

Той направи още няколко крачки към нея, като я принуди да отстъпи към бюфета, и се опита да придаде на лицето си едновременно тъжно, загрижено и обидено изражение от лошото ѝ мнение за него. Лиска се измъкна, отбягвайки всякакъв контакт с него.

— Ники, аз само се грижех за теб, за момчетата...

— И как точно се грижеше за нас? — настоя да узнае тя. — Като те ме предупреди? Като не ми каза защо идваш?

— Признай, че и ти самата не поиска от мен да не се отделям от нас.

— Недей да прехвърляш вината върху мен!

Той отстъпи една крачка.

— Мислех, че мога да се грижа за вас, без да преча на моето разследване.

— Значи да не проваля твоето, ако от моето не излезе нищо — каза Лиска. — И може би смяташе да се появиш ненадейно като Супермен и да спасиш всички? Това би било добра награда за теб. Залавяш лошите момчета и получаващ момичето.

Спийд започна да губи търпение, както ставаше обикновено, когато чарът му и фалшивата искреност преставаха да действат.

— Ако наистина мислиш така, Ники...

Лиска си пое дълбоко дъх.

— Мисля, че трябва да си вървиш. Чака ме работа.

Той отново въздъхна и реши да излезе с номера на загрижения приятел.

— Виж, знам, че не му е мястото и времето, но исках само да се уверя, че си добре. Може да мина през къщи по-късно...

— Не го прави.

— Ако искаш, мога да взема момчетата утре следобед.

— Това, което искам — започна Лиска и насочи погледа си към вратата на пералното помещение, — е да не те виждам за известно време, Спийд.

Най-после той разбра, че този път няма да спечели. Чарът и външният му вид му помагаша в ежедневието, но пред нея беше изиграл всичките си роли. Поне до следващия път, когато успееше да я хване в момент на уязвимост и отново му повярваше.

— Ако искаш да си с момчетата, вземи ги утре. Но не го прави, за да ме омайват.

Той се поколеба за миг, сякаш искаше да каже още нещо, но се отказа. Върна се по същия път, по който бе дошъл.

Лиска остана неподвижна, загледана в пода. Опита се да насочи вниманието си към работата си, да се върне обратно, в работния си режим, да бъде силна. Отново. Забеляза Ковак, застанал под арката, водеща към основната част на къщата.

— Защо не мога да се науча?

— Защото си твърдоглава.

— Благодаря.

— Себеподобните се познават. — Той се приближи и я прегърна през раменете. — Хайде, Тинкс, работата ни тук свърши, освен ако не

искаш да пуснеш един куршум в главата на оня мошеник. Върви си вкъщи. Ще изпратя патрулна кола да пази пред къщата ти.

Тя направи физиономия.

— Нямам нужда...

— Имаш нужда. Ти разкри Рубел, дечко, а той знае къде живееш.

По гърба ѝ премина студена тръпка.

— Знаеш ли — промълви тя и отпусна глава на рамото му, — има дни, в които ми се иска да съм сервитьорка.

[1] Герой на комикси и приключенски книжки, в които е най-силният мъж на Земята. — Б.пр. ↑

35.

До шест часа сутринта новината за преследването на полицай Дерек Рубел бе привлякла репортери от всички по-големи телевизионни мрежи. В Минеаполис се струпяха телевизионни екипи. На Ковак, Лиска, Типен и Касълтън беше наредено да не разговарят с никого за убийството на Кал Спринджър. С интервютата се занимаваха Ленард, шерифът на област Хенипин и началникът на полицейския участък в Идън Преъри.

На помощ бяха повикани хора от ФБР, също и от бюро за криминални разследвания в Минесота. Хеликоптерите на пътната полиция в щатовете Минесота и Уисконсин кръстосваха небето в търсене на следи от черния експлорър на Рубел, една скучна работа, постоянно прекъсвана от фалшиви аларми. Минесота беше пълна с черни експлоръри. Никой от спрените и претърсени не принадлежеше на Рубел.

Негови съседи и познати бяха разпитани за навиците му с надеждата да се открият най-вероятните места, където би могъл да се скрие. Помощник-шерифи обиколиха сто и шейсет декара пустееща земя за ловуване, която бе съвместно притежание на група полицаи. В ловната хижа не откриха и следа от Рубел. Огдън, който бе получил два куршума по време на престрелката, бе откаран с хеликоптер в окръжния медицински център в Хенипин и след тричасова операция бе обявено, че няма опасност за живота му. Предстоеше да бъде разпитан и от профсъюза вече му бяха изпратили адвокат, който бдеше неотлъчно до вратата на болничната му стая.

Ковак остана цяла нощ на смяна, обикаляйки, за да разпитва. Беше предпочел да прекара нощта, чукайки на вратите на абсолютно непознати хора, вместо да остане сам в празната си къща. На сутринта предаде щафетата на Елууд и се прибра в дома си.

Съседът му беше навън и ровеше снега с лопата.

— Проклети кучета — чу го да мърмори Ковак, докато слизаше от колата си. При звука от затваряне на вратата възрастният мъж

вдигна глава и погледна към съседа си през кръглите си очила.

— Хей, чухме за онова преследване! — подвижна той. Очевидно любопитството беше по-силно от неприязънта, която изпитваше към Ковак. — Убиец на ченге, а? И вие ли сте вътре?

— Аз съм оня, дето го търсят — отвърна той. — Доведен до лудост от липса на сън, причинена от ослепителното светлинно шоу на съседа ми.

Възрастният човек се поколеба дали да се обиди, или да демонстрира чувство за хумор.

— Бива си я историята — продължи. — Непрекъснато я предават по телевизията. Дори ще излъчат извънредно предаване „Време за престъпление“.

— Още една добра причина да почета — измърмори Ковак.

Съседът не му обърна внимание.

— Най-доброто предаване по телевизията.

— Програмиране на реалността.

— Познавате ли оня човек? Ейс? Голяма работа е. Той е истинско ченге.

— Някога беше жена — отвърна Ковак и отключи вратата си.

Съседът подскочи от изненада и присви мънистените си очи.

— Вие сте болен! — обяви той и се отдалечи към отсрещната страна на двора.

Ковак влезе в къщата. Погледът му веднага се насочи към дивана. Остана за момент неподвижен и едва тогава му стана ясно.

Някой беше влизал.

Статиите, които бе донесъл от библиотеката, бяха разпръснати по масичката. Куфарчето му зееше отворено на пода, пъхнато под един стол. Телевизорът беше съборен.

Въздухът в стаята сякаш се уплътни и насити с електричество. Можеше да го усети върху кожата си. Пулсът му се ускори. Той разкопча палтото си, бавно бръкна под него и извади пистолета от кобура си. С другата си ръка измъкна от джоба клетъчния телефон и набра 911.

Ковак докладва за взлома, а през това време обиколи къщата, като оглеждаше щетите и проверяваше дали извършителят все още не е в къщата. Чекмеджетата на бюрото му бяха извадени. Гардеробът му беше претърсен. Парите, които беше оставил върху бюрото, бяха

изчезнали заедно с един скъп часовник, който бе спечелил на томбола по време на конференция за прилагане на полицейските наредби. Това говореше за крадец. Вероятно някой наркоман, търсил ценни предмети, които да заложим.

Провери и дрешника в спалнята си и с облекчение установи, че старият му 38-калибров пистолет е все още в кутията за обувки.

Когато се върна на долния етаж, откри, че неканеният гост е влязъл през вратата на кухнята. Това очевидно изобщо не го бе затруднило.

Щяха да му се присмиват, задето не поддържа къщата си, помисли си Ковак, докато се обръщаше, и тогава забеляза, че вратата към мазето зее отворена.

Натисна ключа за осветлението и се ослуша. Нищо. Спусна се няколко стъпала надолу, после се приведе и надникна все още сравнително добре прикрит от стената.

Мазето не беше никакво специално оформено помещение. Беше инсталирал устройство за отнемане на влагата. Вътре нямаше стари мебели и нещо, което би представлявало интерес за един крадец. Имаше само полупразни кутии от боя и кашони с папки от стари случаи.

Кашони, които бяха издърпани от рафтовете и разпилени по целия под.

Клетъчният му телефон в джоба извъня.

— Ковак.

— Лиска е. Намериха джипа на Рубел в езерото Минетонка. Излязъл от пътя, минал през насипа и право в леда.

— Значи е мъртъв?

— Казах, че са намерили джипа. Рубел не е бил в него.

Атмосферата на брега на езерото Минетонка доста напомняше първия ден от откриването на риболовния сезон. По тесния път се движеха коли и нови товарни автомобили. Наоколо се мотаеха хора в очакване нещо да се случи. Помощник-шерифите бяха оградили един периметър, зад който се допускаха само служители на полицията. Веднага зад тази линия започваше територията на представителите на медиите. Най-голямо място заемаше екипът на „Време за престъпление“. Същият екип, който бе работил на хокейната площадка, сега се бе разположил възможно най-близо до жълтата лента, ограждаща мястото на престъплението.

Ковак ги огледа втренчено. Стъпил върху червения килим, неговата търговска марка, опакован в дебела шуба, Ейс Уайът се беше изправил пред тълпа зяпачи. Зад него, зад жълтата лента, експлорърът на Дерек Рубел, който бе издърпан на брега от един влекач, сега стоеше с широко отворени врати и екипът по оглед на местопрестъплението от бюро за криминални арести в Минесота го претърсваше сантиметър по сантиметър. Първо щяха да огледат колата тук на място, после щяха да я откарат в гаража им в Сейнт Пол, където всеки косъм или мъх щеше да бъде описан и разгледан под микроскоп.

На Ковак му беше необходимо само една минута, за да огледа сцената, опитвайки се да си я представи без тълпата. Намираха се на тесен ръкав на езерото, който се бе образувал благодарение на усилията на човека. Наоколо се виждаха малки къщички, достатъчно близо, за да стигнеш до тях в студена нощ, но не и да се намерят свидетели, видели мъж да скача от колата, докато тя пада във водата.

Приблужи се Типен. Той беше със своята шапка ала д-р Зеус, напъхал ръце дълбоко в джобовете на пухкавата си шуба.

— Провериха къщите. В едната никой не живее. Другата е обитавана, но няма никого и наоколо не се виждат коли. Опитват се да намерят човек, който да знае къде може да е собственикът или по-скоро, къде се предполага, че може да е. Засега нямаме късмет.

— Най-вероятно Рубел е отпрашил с тялото на собственика, напъхано в багажника на буика му — отбеляза Ковак. — Ама че кошмар.

— Така е. Минесота не е събуждала подобен интерес от времето на Ендрю Кънанън^[1].

— Ендрю Кънанън не беше ченге. А тук отгоре до долу с големи букви е изписано Холивуд.

Ковак мерна двамата вицепрезиденти от „Уорнър Брадърс“, застанали в края на килима на Уайът, точно зад режисьора на предаването — Фет Доналд. Червенокосата си беше купила шуба, която като че ли беше направена от алуминиево фолио. Към тях се приближи Гейнс и очевидно нещо им обясняваше, сочейки с една ръка към езерото, където в далечината като черни точки върху снега се виждаха колиби за риболов в леда.

Ковак се огледа и направи опит да се ориентира — малко трудно за едно градско чедо, захвърлено в лабиринта около езеро Минетонка. Независимо от това прецени, че се намират недалече от жилището на Нийл Фалън. Вероятно Гейнс сочеше натам, макар че според Ковак всички колиби изглеждаха напълно еднакви.

В момента коригираха отново грима на Уайът, като един от подмазвачите държеше близо до главата му светломер и извикваше някакви числа.

— Имаш ли вяра на този човек? — попита Ковак.

— Хората му буквално бяха очертали мястото преди нас — отвърна Типен. — Полезно е да имаш приятели по върховете дори и за такава чудато шоу като неговото.

— Особено пък за ненормално шоу като това. „Програмиране на реалността.“

От езерото задуха силен вятър, който усука червения шал на Уайът около лицето му. Режисьорът изруга, обърна се и наруга жената в палто от козях, после обяви десет минути почивка за всички и се запъти към официалния дом на колела на „Време за престъпление“.

Операторите налапах цигари. Жената с козето палто прекоси килима, за да нагласи шала на Уайът, а вицепрезидентите я следваха по петите. Гейнс се спря пътъм, за да вземе чаша с горещо кафе от друг раболепен слуга.

Ковак се присъедини към кадъра, поглеждайки предупредително към огромния охранител, който пристъпи към него до ръба на килима. Охранителят се отдръпна.

— Винаги първи, нали, Ейс? — поздрави го Ковак.

— Жалко, че не мога да кажа същото за тебе, Сам. — Уайът стоеше напълно неподвижен, докато жената нагласяваше непослушния шал по един артистичен и интелигентен начин. — Разбрах, че двамата с партньора ти сте били участници в снощното фиаско.

— Ами да, аз съм истинско ченге, не се правя на такова по телевизията. Както сам знаеш в един истински свят с истински лоши момчета се случват и такива лайна.

— И вие стъпихте право в тях — подсказа Гейнс, докато поставяше чашата с кафе в ръката на Уайът.

— Плувам в тях, Хубавецо. Ако се налага, го правя, ако трябва, за да достигна онова, което преследвам. Би трябвало да ти е познат вкусът им, след като по професия целуваш задници. Да не би в колежа да са почнали да раздават научни степени и за това?

— В момента сме доста заети, сержант — каза напрегнато Гейнс.

— Разбирам и на секундата ще ви оставя да се върнете към опитите да откриете лечение на рака. Имам само един въпрос към капитан Америка.

Уайът сподави една въздишка.

— Започваш да ми лазиш по нервите, Сам.

— Да-а, имам талант за това. Нашият разговор вчера възбуди любопитството ми и прочетох отново статиите за убийството на Торн. Изключително драматична история, Ейс. Бях забравил. Трябва да направиш специално предаване за нея. Може дори да стане филм на седмицата. Телевизията ще го излъчи и новото шоу ще стигне висините.

— Предаването ще успее благодарение на собствените си достойнства — заяви сухо Уайът. — Нямам намерение да правя капитал от онази нощ.

Ковак се засмя.

— Та ти правеше това през цялата си кариера. Защо ще спреш точно сега?

— Не! — извика Уайът. — Никога не съм го целял. Това, което се случи с кариерата ми по онова време, не беше по мое желание.

Той се обърна и се сопна на жената, която още се суетеше около дрехите му.

— Оставете проклетия шал на мира!

Вицепрезидентите погледнаха Уайът, после се спогледаха и се обърнаха към Гейнс, изпаднали в паника, че са изпуснали нишката.

— Това е една трагична история — обясни им Ковак.

— И точно по тази причина капитанът не желае да я замесва — обади се Гейнс, заставайки между Ковак и Уайът. После се обърна към вицепрезидентите. — Един приятел на капитана бе убит, друг остана парализиран за цял живот. Разбирате защо капитанът не желае да говори за тази трагедия.

— Не, не разбират — възрази Ковак. — Онази нощ направи от Ейс герой. Той спаси живота на друго ченге. Една история точно в стила на Холивуд. Ейс прави удара със своето шоу и всеки в Америка ще иска да го чуе. Чудя се, Ейс — добави той, — продължи ли да поддържаш връзка с вдовицата на Торн през тези години? След всичко, което сте преживели двамата.

— Заради онова, което сме преживели — измърмори Уайът.

— Когато разговаряхте с Анди Фалън за случая, той спомена ли, че се е свързал с нея?

— Не си спомням.

— Е, аз съм сигурен, че го е отбелязал — каза Ковак. — Още не съм намерил бележките му. Ще те уведомя, когато разбере. В случай, че искаш да протегнеш отново ръка.

— Трябва да разчистим сцената, сержант — започна да го отпраща Гейнс. — Тази вечер ще излъчваме записа. Ще се опитаме вместо вас да доведем докрай тази бъркотия.

— Браво на тебе, младежо — похвали го детективът. — Това ще ме освободи да се заема с нещо друго. Благодаря.

Ковак се отдалечи, като пътъом подхвърли към охранителя:

— Би трябвало да се ориентираш към състезания по борба. Класата на хората там е определено по-добра.

— Още веднъж повтарям, граждани, това е снимката на убиеца, който е обект на преследване. Характерен за него е така нареченият

„орлов поглед“. Стоманени очи. Твърда челюст. Едно лице, което вдъхва едновременно страх и доверие.

Това е лицето на полицай Дерек Рубел. Известен с това, че е убил свой колега полицай. Подозирани в извършването на още няколко жестоки престъпления. Тази нощ той е на свобода и ще е необходима цялата смелост и усърдие на гражданите, за да бъде предадено това животно на правосъдието.

Ако видите Дерек Рубел, при никакви обстоятелства не се приближавайте до него. Този мъж е изключително опасен. Какво трябва да направите, гражданинко Джейн?

— Трябва да отида до най-близкия телефон и да се обадя на полицията — каза жената.

Още един зрител е извикан на сцената.

— Запишете си един номер.

На екрана се появяват номера на горещата линия и уеб адрес.

Екранът на телевизора потъмнява.

Възхитително.

Един завет към силите на изкупление и покаяние.

Служба на обществото. Власт в ръцете на безсилните.

Възбудата се връща.

В стомаха гори огънят на страха и излъчва топлина до повърхността.

Страх от разкриване.

Страх от смърт.

Страх от познанието за собствените възможности пред лицето на заплахата.

Едно чувство, че светът се преобръща все по-бързо, става все по-малък, правейки неизбежно разкриването.

Въпрос на време е.

Мисълта се повтаря безспир, докато погледът обхожда снимките на смъртта.

Въпрос на време е.

Ковак трябва да умре.

[1] Човекът, за когото се твърди, че е убивал за забавление гейове, вкл. Джани Версаче. Преследването му от ФБР предизвикало медийна лудост и паника във всички щати. — Б.пр. ↑

37.

— Обожавам това шоу — заяви Лиска, докато оставяше слушалката на телефона.

Ковак и се намръщи. Той седеше пред включения си компютър, затиснал телефонната слушалка между рамото и ухото си.

— След предаването снощи телефоните на горещата линия направо се побъркаха.

— И с колко верни следи?

— С една. Какъв ти е проблемът? — попита тя.

— Мразя...

— Освен че мразиш Ейс Уайът.

Той още повече се намръщи.

— Това е достатъчно.

— Погледни какво постигна предаването. Учи хората, които нямат власт, да се опълчат и с намесата си да допринесат нещо да се случи. Ако Кал Спринджър беше обърнал внимание на това послание, сега Дерек Рубел нямаше да е на свобода.

— Не ми допада тая работа с програмиране на реалността.

— Предпочиташ „Най-търсените престъпници на Америка“.

— Онова е различно. Предаването на Уайът е игра. Какво ще последва? Да участваме по мрежата в съдебни процеси? Хората ще могат да се включват и да гласуват виновен или невинен.

— Вече го правят в някои телевизионни канали.

— Страхотно. Следващия сезон ще могат да излъчат по телевизията екзекуция от Тексас. Може да убедят Риджис Филбин^[1] да го води — подразни се той.

— С кого си се свързал? — попита Лиска, която едва сега забеляза, че той не говори с никого.

— С Франк Синатра.

— Коджак, той умря.

— Включен съм на изчакване. Търся Дона, от телефонната компания. Както и да е, а какво ще стане, ако това предаване внуши на

някого лъжливо усещане за сила и го накара да направи нещо глупаво, в резултат на което човекът умре?

— А какво ще стане, ако някой умре, защото е безгръбначно и глупаво същество и не гледа предаването?

— Мразя Ейс Уайът.

— „Уорнър Брадърс“ го издигна до капитан Америка.

— Брей да му се не види, ония шибани вицета. Откраднаха ми идеята!

— Обади се на агента си, Холивуд.

— Ти си тази, която иска тези неща, Тинкърбел, не аз.

— Само така бих добила слава със залавянето на Рубел, а не след като бъда убита от него.

Ковак си пое въздух, за да я попита как се справя, когато от другата страна на линията се обади човешко същество.

— Съжалявам, че те оставих на изчакване, Сам. Какво мога да направя за теб?

— Здравсти, Дона. Нуждая се от извлечение на един минеаполски телефонен номер.

— Имаш ли документ?

— Не точно.

— Тогавя отговорът е не.

— Ами... Но човекът е мъртъв. Кой ще го е грижа?

— А семейството му?

— Единият е мъртъв, другият — в затвора.

— А окръжният прокурор?

— Искам само да проверя някои мои съмнения, Дона. Не търся доказателство, което да издържи в съда.

— Ммм... Не си го получил от мен.

— Никога, но ще живея с надежда.

Дона се развесели. Жена от класа. Ковак ѝ даде телефонния номер на Анди Фалън и затвори.

— Какво си надушил? — попита Лиска.

— И аз не съм сигурен — призна той. — Реших, че не е зле да прегледам извлеченията от телефонните обаждания на Анди и да видя дали няма да изскочи нещо. Анди се е ровел в убийството на Торн, правейки опити да се сближи с Майк посредством преживяното от

него. Когато и аз поразрових, най-неочаквано предизвиках гнева на Уайът. Ще ми се да разбере...

— Вманиачил си се, Сам — прекъсна го Лиска. — Не ти ли харесва Рубел като виновен за убийството на Анди? Ако е било убийство, разбира се.

— Не. Не пасва. Обстановката у Анди беше твърде подредена. Вече знаем как постъпва Рубел: пребива един човек до смърт с бейзболна бухалка, пребива друг почти до смърт с оловна тръба, застрелва трети в упор. Къде му е финесът?

— Но ти самият ми каза, че Пиърс видял Анди с друг мъж. Ами ако е бил Рубел? Това може да е следа. Анди е бил по петите на Огдън. Никой не знае, че двамата с Рубел са комбина. Посредством връзката си с Къртис — били са партньори преди време, — Рубел се сближава с Анди, за да държи под око развитието на разследването, така да се каже. Анди се приближава до разкриването на някои истини... Какво ще кажеш?

— Не става. Рубел беше партньор на Огдън...

— Не и в началото на разследването. По онова време връзката между двамата не е била известна на никого. Рубел е бил партньор на Къртис, но той се кълнял, че никой от предишните му партньори не го заплашвал.

— Докато не заразил един от тях.

— И ако Анди е разбрал по някакъв начин, че Рубел е носител на вируса на СПИН... — Тя остави Ковак да довърши сам мисълта ѝ, после добави: — Ще сложа снимката на Рубел заедно с още няколко и ще ги покажа на Пиърс.

— Направи го — съгласи се той. — А междувременно, кой според теб е влизал в къщата ми? Защо трябва да е Рубел? Не ми се вярва, че у дома имам дори едно мъничко доказателство срещу него.

— Може да е бил всеки, по всякаква причина. Най-вероятно някой наркоман, който е търсил скривалището ти със скътаните ти пари. Или някой мошеник, на когото си по следите. Не е наложително да има нещо общо с Фалън.

Тази възможност бе хрумнала и на Ковак. Имаше и други случаи, с които се занимаваше... Той грабна слушалката на третото позвъняване.

— Отдел „Убийства“. Ковак.

— Ковак, Маги Стоун е. Прегледах онзи случай — Фалън, Анди.
— И?
— Погребан ли е вече?
— Не мисля. Защо?
— Бих искала да ми го върнат обратно за още една визита. Съществува известна възможност да е бил убит.

Кабинетът на Маги Стоун в окръжната морга на Хенипин винаги напомняше на Ковак онези истории за възрастни хора, чиито тела са били намерени мумифицирани сред купища вестници, списания и боклук, който не бил изхвърлян през последните девет години. В помещението бяха разпилени документи, научни списания, книги по съдебна медицина и списания за мотоциклетизъм. При хубаво време Стоун караше един „Харли Хог“.

Тя махна с едната си ръка, за да покани Ковак, а в другата държеше подсладена с желе поничка. От средата на поничката сълзеше нещо червено и тя твърде силно приличаше на обектите върху снимките, разпръснати върху бюрото.

— Успяваш ли да прочетеш нещо от тия неща? — попита я детективът.

Тя носеше обикновени очила за четене и се взираше през тях и през една лупа с лампа в една от снимките.

— Кои неща?

Този месец косата ѝ, подстригана така, че тя приличаше на малък пакостник, имаше особен нюанс на карамел и прилепваше към главата ѝ, намазана обилно с гел. През повечето дни изглеждаше така, сякаш не се беше сещала да се среши още от осемдесетте.

— Какво откри?

— Ето. — Тя завъртя лупата на подвижното ѝ рамо, за да може Ковак да погледне през нея от другата страна на бюрото. — Това, което търся по врата на един обесен, е V-образно натъртване или ожулване, следващо очевидно ъглите на примката — обясни му и посочи следите. — А ти си го намерил обесен. Ние знаем, че е бил обесен. Обаче виждам още нещо, което прилича също на следа от ожулване около врата ето тук, но не под ъгъл, а като права линия.

— Смяташ, че първо е бил удушен, а след това обесен.

— Следите не са много ясни. Всеки, който е гледал на случая със споменатото по-горе заключение, не би ги забелязал. Но аз съм почти сигурна, че ги има. Ако съм права, подозирам, че убиецът е поставил защитна подложка между врата и превръзката. А ако извадим късмет и ако в погребалното бюро не са си свършили добре работата по подготвянето на тялото, може да успее да открие влакна около врата му. И ако и натъртеното го има, мога да се обзаложа, че ще бъде още по-силно върху тила.

Тя се облегна назад и сви ръце в юмруци, за да му демонстрира предположенията си.

— Ако убиецът затяга превръзката с ръце, кокалчетата му натискат врата отзад, като оставят няколко места с натъртвания. Ако говорим за гарота, тогава натискът на въжето е върху мястото, където то се кръстосва и затяга, при което оставя само едно-единствено натъртване.

— Няма ли снимки на тила му?

— Не. Трябва да призная, че това не е била най-съвестно извършената аутопсия. Имаме известно извинение: било е определено като несъмнено самоубийство и както изглежда, от твоя страна е имало обаждания за бързо придвижване на нещата заради семейството му.

— Не са дошли от моя страна — поправи я Ковак и намръщено погледна снимките. Замислено се загледа в едва видимите следи върху врата на Анди Фалън, точно под ярките белези, които бе оставил клупът. — Лично аз се занимавам с мръсните неща. Натискът дойде от горната част на веригата.

Натискът бе дошъл от Ейс Уайът.

Ковак се облегна на гишето и завари Ръсел Търви да разгръща страниците на „Хъстлър“^[2].

— Божичко, Ръсел, направи ми услуга и не ми предлагай да се ръкуваме.

Търви силно се изкашля и изръмжа, гърдите му прозвучаха като тътнеж на гръмотевица в далечината.

— Коджак! Господи! Само да ти се удаде случай и пак ще се върнеш тук.

— Не и с теб.

Търви се засмя и хвърли списанието под стола.

Хвана се с две ръце за гишето и придърпа стола на колелца към него, но без да става.

— Чух, че Спринджър го е отнесъл — каза той и впери кривогледото си око в Ковак. Другото гледаше някъде наляво. — Никога не съм го харесвал.

Сякаш това беше достатъчно, за да стане смъртта на Кал Спринджър неизбежна.

— И ти си бил там — продължи Търви.

— Кълна се, че не съм дръпнал аз спусъка. Лиска може да свидетелства.

— Ха! Гърр... Лиска — изхриптя той, а изражението му беше като за картичка, изобразяваща думата похотливост. — Гадже ли ти е?

— Не!

— Ама вие никога ли...

— Не! — твърдо каза Ковак. — Може ли сега да продължим, моля те? Дошъл съм тук с определена цел.

Търви махна с ръка.

— Каква?

— Искам да погледна в една стара папка. Убийството на Торн. Нямам номера на делото, но имам датите...

— Това няма значение — прекъсна го той. — Тя не е тук.

— Сигурен ли си?

— Тук съм всеки проклет ден. Да не мислиш, че не познавам мястото?

— Но...

— Знам, че я няма, защото преди няколко месеца дойде човек от вътрешния отдел и я поиска. Беше момчето на Майк Фалън. И тогава я нямаше. Няма я и сега.

— А не знаеш ли къде е?

— Не.

Ковак въздъхна и се обърна, чудейки се у кого ли би могла да бъде.

— Странно, че и ти попита за нея.

— Защо да е странно?

— Щото намерих на кого е значката, за която ме попита оня ден. Била е на Бил Торн.

[1] Водещ на популярно сутрешно токшоу, което се излъчва вече трети пореден сезон, автор на бестселъра „Аз съм само един мъж“. — Б.пр. ↑

[2] Списания с порнографски снимки, издавано от Лари Флинт. — Б.пр. ↑

38.

Аманда Савард държеше значката на Бил Торн върху бюрото си вкъщи.

Ковак остана за момент напълно неподвижен, като се опитваше да осмисли тази новина.

— Спомням си Бил Торн — продължи Търви, потривайки брадата си. — Тогава работех като патрул към Трети участък. Той беше най-долният кучи син, когото съм срещал.

— Сигурен ли си? — попита Ковак.

— Дали съм сигурен ли? Веднъж го видях как изби зъбите на една проститутка, защото го била излъгала.

— Сигурен ли си, че това е била значката на Торн?

— Да. Сигурен съм.

Ковак си тръгна, а в главата му останаха да звучат думите на Ръсел Търви.

Аманда Савард държеше значката на Бил Торн върху бюрото си. Как така? Защо?

Отиде в мъжката тоалетна, пусна студената вода и наплиска лицето си, после остана с ръце, подпрени върху умивалника, загледан в огледалото.

Припомни си изминалите дни и случилото се с Аманда. Замисли се за съботната вечер. Бяха правили любов на неговия диван и когато беше готова да си тръгне, бе погледнала към масичката за кафе и бе забелязала статиите, които бе събрал в библиотеката.

— Какво е това?

— Убийството на Торн. Стрелбата по Майк Фалън. Анди е преглеждал случая. Аз само преобръщам камъните да видя какво ще изпъзми под тях. Понякога животът не струва пукната пара — беше казал той.

И ти връща ресто.

Той се качи отново на първия етаж, където имаше куп ченгета и репортери, които се опитваха да научат нещичко за преследването на

Рубел. Изглежда, че никой не го забеляза. Спря се накрая на помещението, поглеждайки през тълпата към стая 126.

Тя най-вероятно беше в кабинета си. Във вътрешния отдел сигурно са заети с изравянето на цялата мръсотия за Рубел и Огдън, сигурно преглеждат всички предишни доклади за двамата. Най-вероятно капитанът ще извика Савард и ще поиска обяснения защо е прекратено разследването срещу Огдън и убийството на Къртис. Защо по време на същото разследване никой не е споменал Рубел?

Ако прекосеше залата, може би щеше да я хване между две повиквания. И... какво? Ще я изобличи като някой измамен съпруг? Представи си сцената и отхвърли идеята.

Един от репортерите го зърна и животът отново се върна в забързания си ритъм.

— Хей, Ковак — каза човекът и се приближи, като се стараше да не повишава глас, за да не привлече вниманието на конкуренцията. — Чух, че сте присъствали на местопрестъплението в събота през нощта? Какво се случи?

Ковак вдигна ръка и се извърна.

— Без коментар.

Той се шмугна в приемната, проправи си път през събралите се хора, които се опитваха да надхитрят служителя на „Пропуски“, и завърши пътя си в техния отдел. Лиска не беше там. Дона от телефонната компания му беше изпратила записите от телефона на Анди Фалън за последните три месеца. С това щеше да отвлече за малко вниманието си. Щеше да ги прегледа, докато мислеше за Аманда. Включи компютъра си, активира един телефонен указател и започна.

Голяма част от номерата не бяха регистрирани. В наши дни всеки търси анонимност, за да избегне търговските оферти. Онези, крито бяха регистрирани, не представляваха интерес. Майк Нийл, ресторанти, доставящи храна по домовете. Имаше няколко обаждания до абонат, който се наричаше „Хейзълуд Хоум“. Ковак провери в „Жълти страници“ и установи, че обектът бе описан дискретно като „място, предлагащо подходящи условия и грижи“. Може би е търсел дом за Майк? Макар че Майк не изглеждаше да има нужда от подобни грижи. От домашна помощничка, да. Но от частна клиника? Не.

Когато прекара целия списък през указателя, той се захвана да набира номерата, които не бяха регистрирани, като в повечето случаи попадеше на телефонни секретари.

Един от тях принадлежеше на Аманда Савард. Фалън ѝ се беше обаждал вкъщи неколккратно през последните дни от живота си. Странно.

Анди Фалън се беше интересувал от убийството на Торн. Аманда Савард държеше върху бюрото си значката на Бил Торн.

Съвсем хладнокръвно тя беше отрекла Анди да е споменавал пред нея за интереса си към случая „Торн“.

Проклятие! Как се нуждаеше от записките на Фалън. Някъде трябваше да има файлове... както и лаптопът на Фалън...

Или пък да прекоси фоайето, да влезе в кабинета на Аманда и направо да я запита за значката на Торн.

Стомахът му подсказваше да не я пита. Колебанието не му беше познато. Беше от хората, които първо удрят стената с главата си, а после обясняват какво са имали предвид. Може би причината изобщо не беше в стомаха му. Може би беше най-обикновен страх, че ще чуе нещо, което не би искал да научи.

Тя притежаваше значката на Бил Торн. Беше се виждала с Анди Фалън вечерта, преди той да умре. Била е в дома му. Преди да умре, Анди ѝ се е обаждал често по телефона.

„Обичам загадките“ — помисли той, а през тялото му като удар с камшик, премина яростно чувство.

Аманда Савард беше спала с него. Той разследваше смъртта на Анди Фалън. Анди Фалън разследваше убийството на Бил Торн. Аманда притежаваше значката на Бил Торн.

Хвана телефона и набра номера на „Хейзълуд Хоум“.

„Хейзълуд Хоум“ се оказа частна психиатрична клиника.

Той грабна палтото си и изхвърча от стаята.

Вятърът вдигаше ситни снежинки във въздуха над алеята и създаваше впечатлението, че над „Хейзълуд Хоум“ е паднала мъгла. Бивша частна резиденция, домът беше една малко пресилена имитация на стила на Франк Лойд Райт. Дългите, ниски, хоризонтални линии създаваха илюзия, че сградата се е прилепила до земята. Огромни стари дървета ограждаха поляната, покрита със сняг. Пейзажът зад

парка изглеждаше просторен и блатист, което беше характерно за местата на запад от Минеаполис.

Ковак паркира под навеса за коли при входа и мина покрай разнообразни празнични украси. От едната страна на фойето беше Коледа, от другата — Ханука.^[1] Първото силно впечатление от приемната беше тъмнината.

Дървеният таван изглеждаше надвиснал над самата му глава.

Той потърси най-младата и неопитна на вид служителка и се насочи към нея. Беше кръглолико момиче с естествено руси къдрици, прибрани като на пудел. На табелата с името ѝ пишеше: Амбър. Очите на Амбър широко се отвориха, когато Ковак ѝ показа значката си и я използва, за да я отдалечи от по-възрастната жена, която отговаряше на телефона.

— Той някъде наблизил ли е? — попита обезпокоеното момиче.

— Моля?

— Оня тип — поясни шепнешком тя, — убиецът. Дошли сте да го търсите тук, нали?

Ковак се наведе към нея.

— Не ми е позволено да казвам — прошепна ѝ в отговор той.

— О, Боже мой!

— Трябва да ви задам няколко въпроса, Амбър — каза Ковак и извади снимка на Анди Фалън, която беше взел от къщата на Майк. — Виждали ли сте този мъж тук?

Тя изглеждаше разочарована, че снимката не беше на Рубел, но бързо възвърна веселото си настроение.

— Да, виждала съм го. Идва няколко пъти.

— Наскоро ли?

— През последните няколко седмици. Той също е полицай — каза тя, присвивайки очи. — Или поне така твърдеше.

— И какво правеше тук? С кого разговаря? — Ковак не изпускаше от погледа си и по-възрастната жена. В място като „Хейзълуд Хоум“ дискретността е основно правило. Амбър изглеждаше още съвсем невинна, за да осъзнава напълно смисъла на тази дума.

— Дойде да посети госпожа Торн — отвърна тя и примигна.

— Трябва да знаете, сержант, че Ивлин живее в свой собствен свят — осведоми го лекарката, докато вървяха по дългия коридор към стаята на Ивлин Торн. — Тя ще откликне на присъствието ви. Ще осъществи контакт. Но разговорът ще си бъде само неин.

Психиатърката беше едра, спокойна на вид жена, с гъста дълга руса коса.

— Искам само да ѝ задам един-два въпроса за полицаая, който я е посетил няколко пъти — обясни ѝ Ковак. — Сержант Фалън. Той разговаря ли с вас?

Лекарката изглеждаше обезпокоена.

— Говорихме веднъж за кратко. Не знаех, че идва тук по полицейски въпрос. Каза ми, че бил племенник на Ивлин. Попита ме дали тя някога споменава убийството на мъжа си.

— Тя споменава ли го?

— Не. Никога. Получила е това заболяване скоро след случилото се.

— И оттогава ли е все в това състояние?

— Да. Има дни, когато е по-добре, но повечето време се крие в собственото си съзнание. Там се чувства на сигурно място.

Лекарката надникна през стъкленото прозорче във вратата към стаята на Ивлин Торн и почука рязко два пъти, преди да влезе.

— Ивлин, имаш посетител. Това е господин Ковак.

Той прекрачи прага на стаята и се почувства така, сякаш бе получил удар с юмрук в корема. Облечена в син костюм, Ивлин Торн седеше в тапицирано кресло и гледеше през прозореца. Беше слаба — нещо характерно за нервнболни. Косата ѝ бе започнала да се прошарва. Носеше я опъната назад и придържана от кадифена панделка за глава. На снимката във вестника му се бе сторило, че прилича на Грейс Кели. В действителност приличаше много на някоя друга.

Тя погледна към него, очите ѝ бяха малко празни, но устните ѝ се извиха в приятна усмивка.

— Аз ви познавам!

— Не, госпожо, не ме познавате — каза той и се приближи към нея.

— Ивлин, господин Ковак иска да те пита нещо за младия мъж, който идва да те види — намеси се лекарката.

Тя не ѝ обърна внимание.

— Вие бяхте приятел на съпруга ми — каза тя на Ковак.

Лекарката го погледна така, сякаш искаше да му каже „нали ви казах“ и ги остави сами.

Стаята беше просторна, обзаведена с нормално изглеждащи мебели, с изключение на болничното легло, застлано с покривка на красиви цветя. „Не е лошо за място, в което прекарваш неусетно часове, затворен в собствената си реалност — помисли си Ковак. — Вероятно струва доста пари.“ Дали Уайът покриваше и тази сметка? Не беше за чудене, че драпаше да стигне до Холивуд.

— Толкова мило от ваша страна, че дойдохте — каза съвсем официално Ивлин Торн. — Заповядайте, седнете.

Той седна на стола срещу нея и ѝ показа същата снимка, която видя и Амбър.

— Госпожо Торн, спомняте ли си Анди Фалън? Той е идвал наскоро при вас.

Усмивайки се, тя взе снимката.

— О, не е ли красавец? Вашето момче ли е?

— Не, госпожо. Това е синът на Майк Фалън. Спомняте ли си Майк Фалън? Той е полицаи. Дошъл е в дома ви през нощта, когато е умрял съпругът ви.

Не знаеше дали е чула и една негова дума.

— Толкова бързо порастват. — Жената се изправи се и се приближи до малката библиотека, в която имаше купчина списания и една Библия.

— И аз имам снимка. — Измъкна най-отдолу едно списание. — Тя си мисли, че е отнесла всичките. Не обича изложени снимки, особено семейни. Но аз трябваше да задържа поне някои.

Извади от списанието плик за писма, а от него няколко снимки.

— Дъщеря ми — заяви с гордост и ги подаде на Ковак. Той не искаше да ги докосва, струваше му се, че ако не ги пипне, ако не ги погледне, те щяха да запазят тайната си. Но Ивлин Торн ги тикна в ръцете му.

На снимките тя беше по-млада. По-слаба. Косата ѝ беше различна. Но нямаше никакво съмнение, че това беше дъщерята на Ивлин и Бил Торн: Аманда Савард.

[1] Еврейски празник. — Б.пр. ↑

39.

Аманда Савард беше дъщеря на Бил Торн.

Спомни си единственото загатване за това в статиите от вестниците: „Торн остави съпруга и една дъщеря.“ Само това. Без имена, без снимки.

Савард беше моминското име на Ивлин. Това поне бе успял да узнае от нея. Вероятно след убийството Аманда бе решила да го използва като свое. В противен случай не би могла да получи тази работа, без хората да не задават въпроси.

Анди Фалън беше работил за Аманда Савард, дъщерята на Бил Торн. Беше преглеждал делото за убийството на Бил Торн за нощта, когато Майк Фалън беше прострелян, нощта, в която Ейс Уайът стана герой. Ейс Уайът беше плащал години наред на Майк Фалън. Анди Фалън беше мъртъв. Майк Фалън беше мъртъв...

Ковак седеше в колата си на тъмния паркинг пред сградата, където се заснемаше предаването на Уайът. След три цигари и два часа усещаше как главата му пулсира. Какъв отвратителен ден. Чувстваше се победен. Чувстваше се остарял. Чувстваше се празен. Смешно, винаги бе смятал, че е твърде циничен, за да се окаже в един момент с разбити илюзии, разочарован. „Ти излезе глупавият, Ковак.“

Сградата беше безлична. Двуетажна тухлена постройка, подобна на хиляди други в западните предградия. С приключването на работния ден през последния час паркингът се беше изпразнил. Адвокатите и зъболекарят, които имаха кабинети в сградата, се качиха в студентите си коли и се отдалечиха по улицата сред облаци изгорели газове.

Уайът го очакваше. Очакваше го вече от десет минути. Ковак го остави да чака. Искаше всички от персонала да си тръгнат. Линкълнът беше паркиран на запазено място близо до входа на къщата. Ковак беше паркирал три реда по-надолу. Пейджърът му избръмча и той погледна екранчето. Ленард. Майната им на всички.

Изгаси двигателя, прекоси паркинга и влезе вътре, като захвърли цигарата през отворената врата, без да го е грижа къде ще падне. Овалното бюро в приемната беше празно, телефонът звънеше. От указателното табло на стената се виждаше, че шоуто на Уайът се намира на втория етаж.

Ковак мина покрай асансьора, качи се нагоре по стълбите и се вмъкна незабелязано във външния кабинет. Както и останалата част на сградата и тук всичко беше в сиво — килимът, стените, тапицерията на мебелите. По стените бяха наредени предимно снимки на великия мъж — как получава похвали за този или онзи изключителен подвиг, честван за безкористната си служба на обществото. Снимки с местни величия, с легенди от службите за опазване на реда, с филмови звезди.

Този човек не пропускаше да обърне по-фотогеничния си профил към всеки насочен към него фотоапарат.

Ковак изсумтя и поклати глава.

Дръжката на вратата на кабинета на Уайът се завъртя и отвътре долетяха откъслечни гласове, като силата им ту се усилваше, ту отслабваше.

— ... такъв вид публичност... неприемливо, Гейвин — казваше Уайът.

— ... ситуацията може да се уталожил... опровержения... — отговаряше Гейнс.

— По дяволите, ти трябва... представи си... публиката ми е предимно от средната класа, за Бога.

— Съжалявам...

Вратата отново се затвори. Ковак се приближи плътно до нея, напругайки се да чуе нещо. В същия момент излезе Гейнс — ядосан и зачервен.

— Какво става, Хубавецо? — попита Ковак. — Труден ден на колене, а?

— Разбирам, че не можете да оцените какво върша аз, сержант — каза той. — Няма нужда всеки път да го изтъквате.

— Но на мен харесва начинът, по който потръпват ноздрите ти, Гейвин.

Гейнс изглеждаше готов да огъне желязна греда със зъбите си.

— Капитан Уайът ви очаква.

— Добре. Аз съм зает човек. — Ковак влезе и погледна назад към дясната ръка на Уайът. — Можеш да си тръгваш, Гейнс. Капитанът няма да има нужда от теб. С него ще си поговорим за отминали времена.

Уайът се беше изправил до прозореца и наблюдаваше отражението на Ковак върху стъклото.

— Все още нито дума за Рубел — каза той, като потвърждение на факт.

— Ще го чуеш преди мен.

— Не трябва ли и ти да участваш в търсенето?

— При всички твои граждани, дето преравят храстите? Ще ти го поднесат вързан и на тепсия. Може да бъде твой специален гост на следващото ти предаване.

— Може би. Харесва ми идеята да правя случайни интервюта с някое от лошите момчета. Нека публиката да види как работи едно изкривено съзнание.

Очевидно прекарваше твърде дълго време в компанията на вицетата.

— Имам и други случаи — каза Ковак. — Убийството на Майк. Убийството на Анди...

Едва тогава Уайът погледна право в него.

— Никой ли не ти се е обадил? — престори се на изненадан Ковак. — Стоун смята, че Анди е бил удушен, преди да бъде обесен.

Лицето му загуби цвета си.

— Какво?

— Белезите по врата. — Той прекара пръст по врата си, за да покаже. — Леки, но ги има. Лекарят, който извърши аутопсията, ги е пропуснал. Помолих доктор Стоун лично да погледне резултатите, в случай че новото момче е изпуснало нещо — като се има предвид натискът отгоре. Добро хрумване, а? Иначе щяха да го погребат с тази малка тайна.

— Защо... — Уайът се опита да възвърне самообладание, да говори едновременно интелигентно и незаинтересовано. — Мислиш ли, че има нещо общо с Рубел?

— Лично аз не мисля така — отвърна Ковак. — Смятам обаче за много странно, че първо умира Анди и изглежда като самоубийство, а

после баща му и отново изглежда като самоубийство. Не го ли намираш и ти за странно?

Уайът смръщи вежди.

— Значи предпочиташ Нийл като евентуален извършител и на двете?

Детективът не отговори на въпроса. Чувстваше се съвсем изцеден емоционално, за да танцува този танц.

— Открих Ивлин Торн. Анди също я е намерил. Как мислиш, ще свърша ли и аз като Анди или като Майк?

— Не знам за какво говориш.

— Господи, Ейс! — възкликна Ковак. — Нямам време за тези глупости! Всичко започва от Торн! Анди е открил нещо, което се е случило през онази нощ, нещо, което никой друг не е видял, защото не е пожелал да види или пък е било погребано и останало в семейството. Всички сте били ченгета. Торн, ти, Майк. Единственият мъртвец, който не е бил ченге, е онова нещастно копеле Уигъл.

— Уигъл нападна Ивлин! — възмути се Уайът. — Той я преби, изнасили я. Застреля Торн. Уби го. Стреля по Майк.

— Наистина ли? — попита Ковак. — А на мен, Ейс, започва да ми се вижда чудно защо хора, свързани с този случай, ненадейно умират по начина, за който вече говорихме.

Уайът се отдалечи и мина зад бюрото си. Или се оттегляше, или търсеше прикритие... Ковак не сваляше очи от мъжа, напрегнал всеки мускул от тялото си, готов да реагира. Застана така, че да може да вижда едновременно Уайът и вратата.

— Какво ти каза Ивлин? — попита Уайът. — Тя не е добре. Предполагам, че лекарите са ти обяснили, че често има халюцинации.

— Ти ми каза, че си загубил връзка с нея. Каза ми, че не знаеш къде се намира.

— Опитвах се да я предпазя. Ивлин така и не успя да се възстанови след случилото се. Винаги е била... крехка. Онази нощ нещо в нея се пречупи. Докторите опитаха, но не успяха да ѝ помогнат. Тя се оттегли на сигурно място, в собствения си свят. Повечето време изглежда щастлива там.

— Показа ми снимки — каза Ковак. — Снимки на стария квартал, барбекюта, приятели. Знаеш ли, няма нито една снимка на Бил. Нито една снимка на съпруга ѝ.

— Болезнени спомени.

— Колко болезнени? — запита Ковак.

Уайът затвори очи и прокара длани по косата си.

— Какъв е смисълът на всичко това, Сам? Случило се е преди двайсет години.

Ковак го изгледа втренчено, огледа плюшения кабинет, помисли за кариерата на Ейс Уайът след нощта, в която някой стреля и уби Бил Торн. Ами ако всичко е било лъжа? Къщичка от карти. Легенда, родена от кръв. Ами ако Анди Фалън е намерил отговора на този въпрос точно преди да започне излъчването на шоуто на Уайът в националния ефир?

— Имаме няколко трупа, Ейс — отвърна Ковак. — И ако не виждаш смисъл в това, значи си попаднал на грешно място.

Уайът надяна театралната си маска — твърдо изражение.

— Ти не си ми показал нито едно доказателство, че тези смъртни случаи са свързани помежду си или към миналото. Не ти вярвам.

— Признавам, че тук си прав, аз все още търся. Вероятно същото, което е търсил и Анди. Но мисля, че той е намерил нещо — затова е мъртъв — и мисля, че знам къде го е оставил. Ако все още е там, Ейс, то ще бъде мое. По-добре всеки да си признае, преди това да стане. Мисля, че си наясно какво искам да кажа.

— Казваш ми, че според теб аз съм извършил нещо нередно — отвърна равнодушно Уайът. — Не съм. Нищо няма да спечелиш, като раздуваш стария прах, Сам. Могат да пострадат хора, кариери, репутации. За нищо.

— Смятам, че двама души са мъртви заради твоето нищо — каза Ковак. — За мен това е нещо, Ейс. А за останалото изобщо не ми пука.

Той отиде до вратата, сложи ръка върху дръжката и погледна към легендата. Един мъж, когото никога не бе харесвал и въпреки това дълбоко в себе си усещаше съжаление към него.

— Ивлин, сърдечни поздравии — каза тихо той и излезе.

Беше толкова уморена...

Работният ден беше дошъл и отминал. Савард остана уединена в кабинета си. Криеше се. Избягваше пресата, избягваше да се прибере у дома. Беше загасила всички лампи, освен тази върху бюрото си и просто седеше, оставяйки се на тишината да я обгърне. „Какво

облекчение да си неподвижна“ — помисли тя, вглеждайки се в снимките, които сама бе направила, проявила и поставила в рамки преди много години. Зимен пейзаж.

Това бе една от причините да предпочита да снима пейзажи пред хора: заради спокойствието. Ако можеше да намери спокойствие около себе си, можеше да се надява, че ще го намери и в себе си... макар й само за малко. Дори и само докато съзерцаваше скованата красота на картината. През тези няколко минути обикновено успяваше да отхвърли напрежението, което вибрираше в нея.

Тази нощ не можа да постигне спокойствието. В главата й нахлу какофония от звуци: гневни въпроси, безцеремонни отговори, заповеди, указания. Всичко това, както и едно съобщение от „Хейзълуд“ на гласовата й поща.

Ковак знаеше.

Беше само въпрос на време. Някъде в подсъзнанието си винаги го бе знаела. Беше се надявала на нещо повече: едно пропадане във времето, където събитията да останат впримчени в капан, съхранени, изолирани. Каква прекрасна идея. Само ако... Но миналото беше отровно и беше трудно да го задържи, то се просмукваше по краищата на преградите, които бе издигнала.

Тя затвори очи и призова една картина, бегъл спомен, когато се бе почувствала защитена и обичана. Толкова силно бе желала да го приеме. Не искаше да носи повече това бремене. Така бе изморена...

Когато отново отвори очи, той се бе изправил там. Паниката се сви като юмрук в гърдите й и тя се запита дали това бе истина или халюцинация. Напоследък кошмарите я връхлитаха толкова често, че й ставаше все по-трудно да прецени.

Стоеше изправен в сенките, безмълвен, яката на палтото му беше вдигната. Дълбоко в нея започва да нараства чувството на ужас.

— Ти си дъщерята на Бил Торн — каза той и насочи пистолет към нея.

40.

Ковак караше бавно, като премисляше всичко и се опитваше да подреди по хронологичен ред информацията, която беше получил днес, запълвайки празнотите със свои предположения. Опитваше се да не влага чувства в нито едно от тях. Опитваше се да не мисли, че е бил измамен. Опитваше се да забрави, че през цялото време е бил прав: по-добре никога не пожелавай нещо повече.

Барът на Нийл Фалън беше затворен и имаше вид на изоставен. Мястото приличаше на моряшки град, напуснат дори и от безделниците — недодяланите кабинни, колибите за ловене на риба в леда, хангара, където Фалън държеше лодките — всички те бяха тъмни и без никакъв признак на живот, с изключение на плъховете. Единствената светлина идваше от две лампи на стълбове и от малката реклама за бира, която жужеше върху мъничкия прозорец на бара.

Ковак паркира под светлината и излезе от колата. Измъкна полицейския си фенер изпод купчина боклуци на пода зад седалката на шофьора, после отиде до багажника и след дълго ровене сред книжни торби и комплекти за събиране на доказателства измъкна гаечен ключ.

Вятърът изобщо не беше утихнал. Температурата беше паднала. Нощта не беше подходяща за разходки на лунна светлина. Ковак обаче направи още една до хангара за лодки. Изострените му сетива го правеха свръхчувствителен към студа, към начина, по който проникваше в носа и дробовете му, свръхчувствителен към звука от стъпките му върху утъпкания сняг. Той спря близо до хангара и погледна към бреговата линия.

На лунната светлина не можеше да види мястото, където джипът на Рубел бе паднал в езерото, но едва ли бе далече. Застанал до празните къщи в това незнайно място, му мина през ума, че то бе напълно подходящо за човек да се пренесе от едно измерение в друго и да изчезне безследно.

Това бе тайна, която заслужаваше да се знае. Запази я за бъдещето. Глождеше го едно чувство, че след като всичко приключи,

бягството би било добра възможност.

Пистолетът гръмна с оглушителен трясък.

Аманда се дръпна рязко назад, размаха ръце и скочи от стола.

И тогава напълно се събуди.

Кабинетът беше празен.

Стоеше зад бюрото си, а сърцето ѝ бясно препускаше. Задъхваше се, сякаш бе пробягала километър. Подуши собствената си пот. Дрехите ѝ бяха мокри. Чувствата ставаха все по-силни и я задавиха. Премазаха я. От гърлото ѝ се откъсна дрезгаво ридание, тя се хвърли към бюрото, събори лампата и запрати предметите на всички страни. Заудря с юмруци по повърхността на бюрото, побесняла, ужасена.

Когато адреналинът се отдръпна и гневът ѝ утихна, тя се отпусна отново на стола и се замисли.

Независимо с какво се бе самозалъгвала през всичките тези години, винаги всичко бе само въпрос на време.

Времето беше дошло.

Тя отвори чекмеджето на бюрото и извади пистолет.

С помощта на ключа Ковак изкърти ключалката на старата врата. Тя увисна на една страна заедно с катинара. Той влезе в хангара. Запали фенера, за да потърси ключа за осветлението.

Вътре бяха прибрани за зимата половин дузина лодки, различни по големина и модели. Ковак ги обиколи, четейки имената им. „Хенг Тайм“, „Мис Пийч“, „Азур II“. Избра си една, наречена „Уайли Траут“, и се изкачи по стълбата. Когато се върна, носеше голяма, тежка раница.

— Остави я на пода, Ковак.

Той отдалечи от себе си раницата и дълбоко въздъхна.

— Остави я или какво?

— Или ще те убия.

— Вместо да ме убиеш по-късно и да го направиш да изглежда като самоубийство ли? Значи не се шегуваше, когато каза, че вършиш всичко, от което се нуждае капитанът.

— Не, не се шегувах — отвърна Гейнс. — Остави раницата.

— Вероятно мислиш, че в нея има нещо, което заслужава да го притежаваш.

— Няма значение какво има в нея. Остави я на пода.

— А-а — проточи Ковак и обърна глава, опитвайки се да види какво бе насочил в гърба му Гейнс. — В нея има само един топ стара хартия. Но ти първо ще ме убиеш, а после ще се погрижиш за доказателствата. Знам, че ще ти прозвучи като клише, но няма да се измъкнеш този път, Гейнс. Твърде късно е. Прекалено много хора знаят прекалено много неща.

— Не мисля така — заяви уверено помощникът на Уайът. — Ти само подозираш, но не знаеш нищо. Само търсиш, и то съвсем сам. Нямах разрешение за официално разследване. Не си разговарял с Ленард относно подозренията си. Досега не си намерил и едно доказателство. Единствените хора, които знаят какво е търсил Анди Фалън, нямат намерение да загубят. Днес са обвинили Нийл Фалън за смъртта на баща му. Заключение на съдебния лекар за смъртта на Анди Фалън няма да бъде променено.

— Говориш прекалено убедително — отбеляза Ковак. — Уайът ли ти каза, че е уредил всичко това?

— Уайът нищо не знае.

— Не знае ли, че си убивал заради него, че си се отървал от хората, които биха разрушили образа му пред американската публика? Много безкористно от твоя страна, Гейвин. Той би могъл да те възнагради. Или това ще дойде по-късно? Когато се установи, когато шоуто му стане хит и големите пари заваят? Тогава ли ще му покажеш снимките или видеозаписа, или каквото друго доказателство си скрил? Ще му покажеш колко силно го обичаш.

— Млъкни.

— А как ще обясниш моята смърт? — попита детективът и премести краката си, като леко промени положението на тялото си. Все още не успяваше да види какво държи в ръцете си Гейнс. — Още отсега ще ти кажа, Хубавецо: няма да допусна да изглежда като самоубийство. Ако ще падам, ще падам, ритайки.

— Имам някои идеи. Остави раницата долу.

— С Анди беше лесно, нали? — каза Ковак. — Идва при Уайът, за да зададе няколко невинни въпроса. Ти виждаш, че това изнервя Уайът. Вероятно си решил да се поразровиш сам, да разбереш какво е

открил Анди. Той самият може и да не е разбрал какво е открил и изобщо не те е подозирал. Ти изглеждаш добре, той също. Излезли сте няколко пъти. Не се е изненадал, когато си се отбил с бутилка вино...

— Не исках да го убивам — прекъсна го Гейнс и той долови чувствата в гласа му, странна смесица от съжаление и наслада. — Аз не съм убиец.

— Напротив, убиец си. Помислил си, че той притежава нещо, което би унищожило бъдещето ти. Планирал си го. Упоил си го. Докато е бил в безсъзнание, си го удушил. После си го провесил от гредата и си оставил въжето да довърши работата ти.

— Не исках да го правя.

— И съм готов да се обзаложа, че си стоял там и си го гледал как подритва и се гърчи. Удивително е колко бързо става, нали?

— Казах му, че съжалявам — заяви Гейнс. — Съжалявах. Но той щеше да разруши всичко. Щеше да унищожи капитан Уайът. Работих извънредно старателно за успеха му. Получи се — шоуто, договорът с националната телевизия. Анди щеше да ми го отнеме заради нещо, което е станало преди двайсет години. За нещо, което не може да се промени. Не можех да го допусна.

— Знаеш ли какво се е случило през онази нощ? — попита Ковак.

— Знам само, че Майк Фалън знаеше. Държал е устатата си затворена, защото Уайът му е плащал. Анди се е досетил. Ако беше накарал баща си да проговори... Не можех да го допусна.

— Уайът не може да не те подозира, Гейвин. Мислиш ли, че ще те остави край себе си, ако знае, че си убиец? Та той беше ченге, за Бога. Това е предаване за прилагане на законите. Ако е умен, сам ще те издаде и ще спаси собствения си задник. Помисли си само каква реклама ще стане за телевизията.

— Пусни проклетата раница!

— Ти си убиец — повтори Ковак. — Ако разбере...

— Такъв е и той! — изкрещя Гейнс. — Пусни проклетата раница!

Детективът нямаше време да обмисли разкритието. С периферното си зрение долови движението на ръката на Гейнс и се хвърли напред. Тежкият чука се плъзна по главата му и рамото му пое

цялата сила на удара. Дори и през дебелилото му палто болката беше силна и гореща.

Гейнс замахна отново като луд към главата му, Ковак се претърколи по гръб и чукут се удари в мръсния под.

— Пусни го, Гейнс! — извика Лиска. — Арестуван си!

— Има пистолет! — изкрещя Ковак, когато убиецът бръкна под горното си палто и побягна.

Ковак се прикри под лодката. Но целта на Гейнс беше бягството и той вече тичаше, стиснал раницата в лявата си ръка, а в дясната пистолета. Извъртя назад ръката си и стреля. Лиска му отвърна. Той продължи да тича, насочвайки се към вратата, която водеше към езерото.

Ковак се надигна и извади оръжието си, а Лиска мина покрай него. Гейнс се прикри зад последната лодка и стреля още два пъти. Лиска се хвърли надясно, вторият изстрел отчупи парченца от корпуса на лодката, зад която се криеше тя и куршумът мина на четири сантиметра от главата ѝ. След това Гейнс изхвърча през вратата навън.

Ковак излезе през странична врата и се приведе зад няколко варела за бензин, опитвайки се да се ориентира в коя посока побягна Гейнс. Не чу нищо, освен вятъра.

— Елууд откара колата му — каза задъханата Лиска и приклепна до него. — Типен вероятно вече е повикал радиоколите.

Бяха организирали плана си в движение. Не остана време да уведомяват Ленард, а и не изпитваха такова желание. Ковак им призна, че не разполага с нещо сигурно, което да използва за примамка, но беше чул достатъчно, за да има предчувствие. Ако запазеха плана само помежду си и никой не се уловеше на въдицата, нищо не бе загубено. Ако се бяха обърнали към Ленард, и той им беше забранил, нищо нямаше да спечелят.

Ковак махна ръкавицата си и докосна тила си. По пръстите му имаше кръв. Той изруга.

— Накъде отиде? Ако се измъкне, ще си имаме още един Рубел за преследване, а двамата с теб ще бъдем пратени да събираме боклука на окръга.

— По-скоро ще ни натикат в боклука. Ленард ще ни убие.

Той се промъкна до последния от варелите и огледа двора. Нямаше и следа от Гейнс, което означаваше, че той може да се намира

в която и да е къща наоколо, и ситуацията щеше излезе от контрол. В този миг най-неочаквано въздухът бе раздран от гневно бръмчене на малък мотор и повече нямаше време за мислене.

Снегомобилът разби крайната врата на работилницата на Нийл Фалън и с ръмжене се насочи право към Ковак. Той стъпи здраво и стреля, целийки се в машината, после се хвърли настрани, изтърколи се, изправи се и побягна.

Гейнс бе натиснал до краен предел газта и се насочваше към езерото на изток от риболовните колиби. Машината подскочаше. Ковак се затича след нея, стараейки се да не изгуби от погледа си Гейвин. Стреля два пъти, но без надежда, че може да улучи.

Снегомобилът се удари силно в насипа и полетя, Гейнс за малко да се изтърси от седалката. Машината под него се завъртя и падна обърната обратно. Гейнс не беше изпуснал ръкохватките за управление.

Ковак затича по-бързо. Забеляза Лиска, която го приближаваше отляво.

Снегомобилът се удари в края на леда и навлезе в него. Звукът от счепения лед прозвуча като гръм. Гейнс се приземи до машината и за момент остана неподвижен.

— Внимавай с леда! Внимавай с леда! — изкрещя Лиска към Ковак, който се затича по стария пристанищен кей.

Гейвин вече се опитваше да се изправи на крака с раницата, надяната на гърба му. Снегомобилът потъваше, а в мястото на удара ледът се пукаше и водата бълбукаше. Още едно бълбукане и машината изчезна.

— Предай се, Гейнс! — извика Ковак. — Няма къде да отидеш!

Гейнс извади пистолета и стреля. Детективът се просна по корем върху кея. Писькът на Гейнс го накара да вдигне глава.

— Той е във водата! — изкрещя Лиска.

Гейвин сподавено извика, размахвайки ръка. Ковак слезе от кея и провери леда.

— Дръж се, Гейнс! Не мърдай!

Той обаче изпадна в паника, потъна във водата, после отново се показа, но в опитите си да се измъкне от дупката само чупеше леда и пак потъваше.

Ковак застана на четири крака, за да разпредели теглото си върху по-голяма повърхност, и започна да напредва едва-едва.

— Гейнс! Престани да се бориш!

Чуваше задъханото, хрипливо дишане на Гейнс. Температурата на водата щеше да причини шок на тялото и да блокира жизнените му системи. Мокрите дрехи щяха да го дърпат надолу като железни доспехи. Раницата върху гърба му сигурно щеше да натези като наковалня. Мускулите му ще се свият и паниката ще нарасне.

— Подай ми ръка! — изрева Ковак, посягайки към него. Чуваше как под тялото му ледът се пропуква.

Вместо да позволи на детектива да го хване, Гейнс замахна към него необуздано, без да успее да го достигне. Още няколко сантиметра лед поддадоха и от гърлото му се изтръгна страховит животински звук.

— Не мърдай! По дяволите! Не мърдай! — изкрещя Ковак.

Той се съсредоточи върху ръката на Гейнс, протегна се напред и я хвана. Ледът под гърдите му се пропука и горната част на тялото му се потопа във водата.

Студът беше толкова силен, че го усети като сблъсък в стена с пълна скорост. Съвсем инстинктивно удари с ръце във водата, сякаш тя беше нещо твърдо и той би могъл да се отблъсне от нея. Усети ръцете на Гейнс, които го бутеха, дърпаха и повличаха. Друга сила го държеше отзад, застопорила краката му, теглейки го назад.

Ковак рязко дръпна нагоре главата си, пое си въздух, като кашляше и се задавяше, после зарита с крака и се опита да пролази назад.

— Сам! — извика Лиска.

Тя беше зад него и държеше здраво единия му крак. Ковак застина неподвижно. От студа пръстите на ръцете му бяха станали безчувствени. Без да спира да кашля и плюе вода, той се взря в дупката в леда.

Гейнс бе изчезнал. Под лунната светлина водата изглеждаше тъмна и неподвижна.

За миг си помисли какво ли е да се удавиш: този кратък момент под водата, ослепял, опитваш се да изплуваш, но над теб има само лед.

После затвори вратата към тази част от съзнанието си и залази назад към кея.

41.

— А ти смяташ, че аз съм амбициозна — каза Лиска. — Досега не съм убила никого заради напредък в кариерата.

Двамата седяха в колата на Ковак. От службата на шерифа заграждаха мястото и Типен ги изведе. Един помощник-шериф му подаде сух пуловер, а Ковак отмъкна мръсно ловджийско палто от работилницата на Нийл Фалън и го навлече. Ръкавите стигаха до лактите му и миришеше на умряло куче.

— Говорили сме за това — отвърна Ковак. Някой беше донесъл кафе. Той го изпи, без да усети вкуса му, както и на уискито, което му бе дал Типен.

— То не се брои.

Замълча за момент.

— Как мислиш, колко от това е било известно на Уайът? — попита Лиска.

Ковак поклати глава.

— Не зная. Би трябвало вече да подозира. Всичко е свързано с Торн. Той със сигурност знае подробностите за онази нощ.

— И през всичките години то е било тайна.

— Докато Анди Фалън не е започнал да рови. Вероятно точно това имаше предвид Майк, когато каза, че не може да прости на Анди за онова, което е направил. „Анди разруши всичко, казах му да престане.“ Тогава мислех, че говори за Анди и неговото признание... Господи, толкова години.

— Мислиш ли, че Уайът е убил Торн?

— Така предполагам. Ивлин Торн е била влюбена в него.

— Но откъде е разбрал Гейнс?

— Не знам. Може би и Анди е направил тази връзка и е споменал пред Гейнс. Може да е видял записките на Анди. Не зная.

— А къде се вписва човекът, на когото са лепнали убийството?

— Не знам.

Каква ли бе драмата, разиграла се в онази нощ преди толкова години? Освен Ейс Уайът имаше още един жив свидетел, който можеше да разкаже. Аманда.

— Сам ли предпочиташ да разговаряш с Уайът? — попита Лиска. — Ще дойда с теб, ако имаш нужда...

— Не — промълви той. — Трябва да го направя. Заради Майк. Какъвто и да е бил, някога олицетворяваше нещо добро.

Лиска кимна.

— Ще се върна в службата и ще отхвърля малко документи за това приключение.

— Защо не се прибереш вкъщи, Тинкс? Късно е.

— Заради Рубел изпратих момчетата при майка ми. В къщи никой не ме очаква, освен една патрулна кола на алеята с двама тъпанари в нея.

— Все още ли няма новини за Рубел?

— Има доста сведения. Доста фалшиви тревоги. Надявам се нещо да го накара да се покаже, а може вече да е отпрашил за Флорида.

— Страхуваш ли се? — погледна я Ковак.

Тя срещна погледа му и кимна.

— Да. За себе си. За синовете ми. Трябва непрестанно да си повтарям, че ние първи ще го пипнем.

Отново замълчаха.

— Наистина се чувствам стар, Тинкс — продума накрая той. — Изморен.

— Не мисли за това, Сам — посъветва го тя. — Ако спреш да се движиш и се оставиш само на тази мисъл, после няма да можеш да тръгнеш.

— Много ободряващо.

— Хей, та аз изгубих единствената си възможност за кариера в Холивуд — намръщи се престорено тя. — Какво искаш от мен? Да се правя на шибаната Мери Съншайн ли?

Той намери достатъчно сили да се изхили, но се закашля. От студената вода дробовете продължаваха да го болят.

— Ей — Лиска протегна ръка и го потупа по бузата, — наистина съм щастлива, че Гейнс не те уби, партньоре.

— Благодаря. Благодаря, че ми спаси живота, партньоре. Сега можех да съм под леда заедно с него.

— Нали за това са приятелите — скромно изрече тя и излезе от колата.

Макар и по средата на нощта, всички разрешени места за паркиране на улицата изглеждаха заети. Лиска паркира колата в една зона за аварийно спиране и я остави там. И дяволът не можеше да я накара да я остави на рампата.

Тайничко се радваше, че има възможност да се върне в кабинета си. Винаги ѝ беше харесвало да бъде тук през нощта, когато повечето жители на града спят. А тази нощ повече от друг път. Ако се прибереше вкъщи, щеше да има на разположение твърде много време за размисъл над тъжната история на личния ѝ живот.

Коридорите бяха спокойни. Федералните бяха организирали щаба си в своето здание на Вашингтон Авеню.

Спря се за малко пред вратата, водеща към кабинетите на вътрешния отдел, и си помисли колко странни можеха да бъдат понякога превратностите на съдбата. Само преди седмица щеше да се изплюе на земята при споменаване на вътрешния отдел. А през следващите дни се бе сблъскала с толкова много лоши ченгета, че щяха да ѝ стигнат за цял живот.

Никой не я забеляза, когато влезе в отдела за криминални разследвания. Май нямаше да е зле да остане цялата нощ, каза си тя, докато прибираше чантата си в чекмеджето. Ще легне под бюрото подобно на бездомниците, които търсят заслон под небето.

Включи компютъра, обърна се да закачи палтото си... и се озова срещу Дерек Рубел, застанал в другия край на стаята с пистолет в ръка.

* * *

— Разкажи историята. От самото начало.

Стаята беше удивително тиха и Савард усещаше как тишината притиска тъпанчетата ѝ.

Уайът седеше зад бюрото, гледайки втренчено ту нея, ту пистолета ѝ. Върху бюрото му, пред него тя бе поставила малък касетофон. Намираха се в неговия дом. Само двамата. Уайът се бе

женил веднъж след убийството на Бил Торн, но бракът не бе продължил дълго.

— Разкажи историята — настоя тя. — Не ми хаби лентата.

Изражението му бе наранено.

— Аманда... защо правиш това?

— Анди Фалън е мъртъв. Майк Фалън е мъртъв.

— Не съм ги убил аз.

— Всичките тези години — прошепна тя. — През всичките тези години не можех да говоря заради майка ми. Заради това, което направи в онази нощ. Онзи мъж вече беше мъртъв. Не можех да го спася. Мислех, че ще мога да компенсирам по друг начин...

Дълго време бе вярвала, че по този начин изкупува греховете си: като пречи на други лоши ченгета да нараняват хората. Запазвайки мръсните тайни вътре в семейството, както и мръсните тайни на голямото семейство от ченгета, към което бе принадлежал и баща ѝ. В същото време бе посветила живота си на разкриване тайните на други хора от полицейското управление, без да позволи подчинените ѝ в отдела да извършат нещо подобно на онова, което бяха сторили Бил Торн и Ейс Уайът.

Уайът също бе изкупил греха си. Но това нямаше значение. Баща ѝ беше мъртъв... освен в кошмарите ѝ. Уигъл беше мъртъв... освен в нейните кошмари... Сега Анди... И Майк Фалън...

— Не мога да живея с всички тези трупове — каза тя, гласът ѝ потрепери. Посочи с пистолета си. — Разкажи историята. Разкажи я сега.

— Аманда...

Тонът му: снизходителен, покровителствен, я вбеси. Измести пистолета с шест сантиметра надясно и заби един куршум в стената над главата му.

— Казах ти да разкажеш историята! — изкреця тя.

Уайът първо пребледня, после почервения. По лицето му течеше пот. Във въздуха се разнесе остра миризма на урина.

— Аз... не мога... повече... да издържам... — изрече тя през стиснати зъби. С една част от съзнанието си разбираше, че държанието ѝ е неразумно. Но нали точно в това се състоеше и проблемът? Твърде дълго бе практична, разумна, потискайки ужаса, страха, мисълта, че случилото се бе нещо лошо и тя би могла да го спре.

— Ще започна вместо теб — предложи му тя, после се представи и каза датата и мястото, слагайки начало на записа по начина, по който водеше разпит. Съобщи предмета на разговора, както и датата на инцидента. Уайът не преставаше да я гледа.

— Обичах майка ти — заговори той. — Това, което извърших, беше заради нея. За да я защитя. Ти знаеш това, Аманда.

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Тя сама се защити. Никой вече не може да я нарани. Няма да позволя да умрат още хора. Това е лошо. Станах полицай, за да предотвратя подобни неща. Разбираш ли? Аз съм това, което съм, заради онази нощ. Станах полицай на полицаите, за да не може това, което се случи онази нощ, да не се случи и на друг. Но ето, че се случи.

— Не съм ги убил, Аманда. Анди, Майк. Не съм...

— Не, ти ги уби. Не разбираш ли? Разкажи историята.

— Те се самоубиха — настоя той, но не успя да излъже дори и себе си.

По страните му потекоха сълзи. Трепереше, гледаше към касетофона и вероятно се питаше дали ще го убие, след като запише разказа му.

— Бил Торн беше най-жестокият човек, когото познавах — започна с треперещ глас той. — Измъчваше майка ти, Аманда. Знаеш го. Нищо от това, което тя правеше, не беше добро за него. Изкарваше върху нея гнева си. Биеше я. Но теб не те нараняваше, нали, Аманда?

— Не — прошепна тя, също разтреперана. — Никога не ме е удрял. Но аз знаех. Виждах. Мразех го заради това. Искрах някой да го спре, но никой не се опита... защото той беше ченге. Ти също виждаше какво ѝ причинява — насинените очи, белезите. Виждаше. Останалите ченгета също. Но всички бездействията. Никога не разбирах защо. Другите, да, може би... но ти. Тя те обичаше. Как можеше да позволиш това да продължава?

— Майка ти не искаше...

— Недей. Недей да продължаваш с това извинение. Че не желаела срама. Че не искала да създава неприятности. Тя бе една победена жена.

Засрамен, той извърна очи.

— Защото той беше ченге — каза тя. — Ти допусна да се стигне до онази нощ, защото не можеше да предадеш такъв гаден кучи син

като Бил Торн.

Уайът не отговори. Нямаше какво да отговори.

— Във въпросната нощ... — подкани го тя.

— Тя ми се обади. Беше изпаднала в истерия. Торн се прибрал неочаквано. Бил пиян. Той си го позволяваше — да пие, докато е на работа. Нямаше уважение към никакви правила, освен към своите. Той... — гласът му секна, емоциите от онази нощ отново го връхлетяха, после продължи: — Той я изнасилил. Пребил я.

— Ивлин не издържала — продължи той, без да откъсва поглед от бюрото. — Взела пистолета му и стреляла два пъти в гърдите на Бил. После ми се обади.

Не можех да я оставя да бъде наказана за това, което Бил ѝ беше причинил. Не можех да съм напълно сигурен, че съдът ще вземе нейната страна. Ами ако излезеше наяве, че двамата с нея сме имали връзка? Един прокурор би видял в този факт мотив. Ивлин можеше да отиде в затвора.

— И ти намери Уигъл...

— Той беше там. Наблизо. Стоеше на улицата, когато идвах към вас. Не знаех какво може да е видял или чул.

Уайът отпусна глава върху ръцете си и се разрида.

— Накарах го да влезе в къщата и го застрелях... с пистолета на Бил. О, Господи... Тогава влезе Майк... и аз бях там с тялото. Уплаших се...

— Мили Боже — каза Ковак, отваряйки вратата на кабинета. Той впи поглед в Уайът, който ридаше, даваше се и не вдигаше глава. — Ти си стрелял по Майк Фалън.

Лиска замръзна на мястото си. За части от секундата през главата ѝ минаха хиляди неща. Да скочи към него, да изкрещи, да хвърли нещо, да се прикрие. Слава Богу, че се бе обадила преди това на синовете си и им беше казала, че ги обича.

— Свали пистолета, Рубел — каза тя с глас, който беше абсурдно спокоен.

— Кучка!

Беше с очилата с огледални стъкла. Не можеше да види очите му. Лошо.

— Ти си умен и ще спреш дотук. Никой няма да те нарани. Тук си сред свои.

— Това не ти влизаше в работата.

— Убил си човек. Това ми влиза в работата.

Лиска видя как зад него бавно, широко отворил очи, се промъква Бари Касълтън с пистолет в ръка.

— Остави пистолета — повтори Лиска. — Няма да можеш да се измъкнеш от тази сграда.

— Не ми пука — каза той. Знаех го още като влизах. Аз съм един крачещ мъртвец. По-добре да умра сега, но бързо. И за награда ще те взема с мене, кучко.

— Ти си настанил Майк Фалън в оня инвалиден стол — продължи Ковак и влезе в стаята. — И през цялото това време позволи на всички да те мислят за голям герой. Ти си го пратил в оня шибан стол.

Уайът още по-силно заплака и изрече:

— Не го исках! Изплаших се. Когато разбрах... направих всичко възможно, за да не умре. Като през цялото време си мислех, че с кариерата ми е свършено, че той ще каже. Но въпреки това поддържах живота му...

— Заради което стана герой.

— Какво можех да направя? Опитах се да компенсирам.

— Да бе, сигурен съм, че един телевизор с голям екран може да оправи всичко каза Ковак. — Той знаеше ли, че ти си стрелял по него?

— Твърдеше, че нищо не си спомня. Но понякога... коментарите, които правеше... мислех си, че може би...

— И нито един не е настоял за балистична експертиза, защото всички куршуми са били 38-ми калибър — прекъсна го Ковак. — Защото всички сте били ченгета, с изключение на мъртвия глупак, който се оказа с досие. Освен това си имал свидетел — Ивлин. Или може би са били двама? — попита той и погледна към Савард.

Тя не сваляше поглед от Уайът.

— Наредиха ми да остана в стаята си и да казвам, че нищо не съм видяла. Направих го заради майка си, защото върху нея щяха да паднат обвиненията.

— Господи — въздъхна Ковак и усети, че му призлява.

— Майк беше героят — настоя Уайът. — Майк беше героят.

— Майк е мъртъв. Гейнс го е убил. Заради тебе. И е убил Анди. Ти знаеше, че Анди е разпитвал за онази нощ. Идвам е при теб. После изведнъж се оказва мъртъв. Знаел си...

— Не! Мислех, че се е самоубил — настоя Уайът. — Наистина...

— Ти можеше да сложиш край на всичко това — изрече Савард, а по лицето ѝ се стичаха сълзи. — Аз можех да сложа край. Когато намери майка ми, Анди идва и при мен. Аз съм ченге. Можех да сложа край — повтори тя. Пистолетът беше в ръката ѝ, която силно трепереше. — Съжалявам, толкова съжалявам, Анди...

— Ти не си го убил, Аманда — нежно каза Ковак. Докато наблюдаваше как се е втреничила в оръжието в ръката си, гневът му премина в страх. — Нека взема пистолета. Достатъчно за тази нощ. Дай да ти помогна.

— Твърде късно — промълви тя сякаш на себе си. — Съжалявам, толкова съжалявам.

— Дай ми пистолета, Аманда.

Тя погледна към пистолета си, вдигна го и обърна дулото към себе си.

— Хвърли пистолета, Рубел — извика Касълтън. — Държа те на прицел.

Рубел насочи оръжието си към гърдите на Лиска и нададе животински рев, а жилите по дебелия му врат се опънаха като въжета.

— Дай ми пистолета, Аманда — повтори Ковак и пристъпи към нея. Всичко в него трепереше. — Свърши се, скъпа.

— Можех да го спра — каза тя.

Той направи още една крачка.

— Аманда, моля те...

Тя го погледна в очите.

— Ти не разбираш.

— Аманда.

— Моя е вината.

— Не — прошепна Ковак, протягайки леко ръката си, която трепереше.

— Да — каза меко тя и кимна с глава. Пръстът ѝ гладеше леко спусъка. — Всички те са мъртви заради мен.

В отговор Касълтън извика и се придвижи към Рубел.

Лиска пхна ръката си в джоба на палтото си.

Само за секунда Рубел извърна глава. На нея ѝ трябваше точно тази секунда.

Палката изплющя. Лиска замахна настрани, засили се и я стовари с пълна сила. Костта на ръката на Рубел изпращя едновременно с изстрела. Куршумът се заби в стената. Рубел се свлече на пода, като пицеше и се гърчеше.

Лиска пусна палката и излезе от стаята.

— Аманда — прошепна Ковак. По-късно щеше да се върне към този миг и щеше да разбере, че онова, което бе видял в очите ѝ, беше отражение на неговата умираща надежда.

— Аманда... дай ми пистолета.

— Не — тихо каза тя. — Не, Сам. Не виждаш ли? Можех да го спра още преди двайсет години. Майка ми не застреля Бил Торн. Аз го направих.

Ковак не помнеше изстрела, нито пък виковете — на Ейс Уайът и неговите. Спомените му щяха да останат само като беззвучни картини.

Кръв, кости и мозък.

Изненадата в очите на Аманда, преди да угаснат. Самият той, седнал на пода, обхванал с ръце тялото ѝ, сякаш собственото му съзнание се бе отделило и се опитваше да избяга от ужаса.

Но нямаше къде да избяга. Никога нямаше да има къде да избяга.

42.

— Типен се обади — съобщи Лиска.

Видът ѝ беше ужасен. Тинкърбел на хероин. Бледа, с тъмни сенки под очите, с разрошена коса. Знаеше ли някой кога за последен път беше спала. Ковак не можеше да си спомни кога той бе спал за последен път. Но въпреки изтощението не желаше да се прибере къщи. Работата бе неговото убежище. Също и на Лиска.

Затова бяха продължили. Новият ден бе настъпил, ясен и студен. Стояха на стъпалата пред вилата на Гейвин Гейнс, за да изпълнят заповедта за обиск, за да открият някакво доказателство, което да го свърже с убийствата на Анди и Майк Фалън, за да открият нещо, което би подсказало, че Ейс Уайът е знаел за тези убийства.

Ковак погледна към слънцето, бледа оранжева топка върху още по-бледо небе. Около него имаше ореол. Което означаваше, че е студено.

Определено беше студено.

— Каза ми, че са открили папките на Анди. В лодката му. Чудесно хрумване.

— Нийл ми каза, че Анди бил там в неделя следобед — отвърна Ковак. — Папките бяха изчезнали. Не са били и у Гейнс, иначе нямаше да ме проследи миналата нощ. Макар да съм готов да се обзаложа, че е откъмнал лаптопа на Анди и се е отървал от него още в нощта, когато го е убил.

— Защо Анди е скрил папките, а после го е пуснал в къщата си?

— Не знам. Може би не е искал Гейнс да ги види. Убеден съм, че не му е минало през ума, че той може да го убие заради тях.

— Какво ще стане с Уайът?

Ковак сви рамене.

— Засега няма заповед за задържане. Разполагаме със записа с признанието му за убийството на Уигъл и стрелбата срещу Майк.

— А адвокатът му ще твърди, че е направено под натиск и не са му прочетени правата и разните там дрънканици.

— Да-а. Може да се каже, че няма справедливост — изрече той. — Всъщност има, но понякога трябва повече време. А понякога, след като това стане, не е точно онова, което сме си мислили.

За момент и двамата замълчаха, просто стояха и гледаха към улицата.

— Съжалявам за Савард — каза Лиска.

Ковак не беше споделил с нея за чувствата си. Какъв беше смисълът някой да ги узнае? Достатъчно беше, че самият той трябваше да живее с тези мисли. Щеше да е още по-зле, ако някой му съчувстваше или го съжаляваше. Но ѝ беше разказал историята за онова, което се бе случило в къщата на Уайът. Каза ѝ всичко, което знаеше, за което се беше досетил и което Уайът му разказа по-късно.

Лесно можеше да си представи седемнайсетгодишната Аманда, уязвима и изплашена, търсеца справедливост, без да я получи от хората, на които е разчитала. Беше извършила единственото нещо, което е мислила, че ще спаси майка ѝ: застреляла баща си. Ивлин Торн пък беше направила единственото нещо, което е вярвала, че ще спаси дъщеря ѝ: беше поела вината. Тогава на сцената се появил Уайът и трагедията се развила като спирала.

Спомни си сега какво му беше казала Аманда, когато стояха в кухнята в петък вечерта. „Опитах се да направя избора си с мисълта, че съм го сторила заради общото добро. Понякога в този процес някой бива наранен, но аз съм взела правилното решение. Това би трябвало да означава нещо, нали?“

— И аз съжалявам — промълви накрая той, благодарен за тъмните очила, които скриваха очите му и чувствата в тях. — Нищо не остана за Уайът. — Ковак измъкна една цигара от джоба си и я поднесе към устата си. — Свършен е. Нищо не остана...

„За мен“ — помисли си той, но не го каза.

Имаше работата си, единственото нещо, в което винаги бе добър.

Но сега това не му изглеждаше достатъчно. Не смяташе, че ще запълни празнотата вътре в него. Вероятно никога нищо нямаше да я запълни.

— Ти как се справяш? — попита той.

Лиска вдигна рамене и сложи слънчевите си очила.

— Предполагам, че добре, като се има предвид, че гледах смъртта в лицето. Не бих искала да го правя всеки ден. — Тя се ухили.

— Виждаш ли? Онази работа в Холивуд щеше да бъде начин да се измъкна. Много пари за нищо.

Отново замълчаха, после тя каза:

— Бях изплашена. И все още съм изплашена. Не искам да си помислям, че синовете ми могат да израснат без мен. Някой насочи пистолет към мене, а аз си правя майтап. Но не беше смешно.

— Няма да ме изоставаш, нали, Тинкс?

Тя не му отговори веднага, а когато го направи, не беше точно отговор:

— Мисля да си взема почивка. Да заведа някъде децата.

Елууд отвори вратата и подаде глава.

— Сигурно ще искате да видите това.

Те влязоха във вилата и го последваха по стълбите, в спалнята и в дрешника, който бе като стая.

Гейнс е бил маниак на тема дрехи. Вътре висяха безкрайни редици с костюми и ризи. Рафтовете бяха пълни с обувки и пуловери. Някой беше дръпнал дрехите, които висяха на крайната редица до стената, и беше открил тайно произведение на изкуството.

— Господи! — бе единственото, което успя да изрече Ковак.

Гейнс беше покрил стената със снимки и изрезки от вестници за Уайът. Статии за човека, за шоуто, за договора с телевизионния канал на „Уорнър Брос“. Снимки на Уайът в петдесет различни пози — как стиска ръце, позира с длъжностни лица и фенове. Снимки на тях двамата на различни места. В центъра имаше голяма лъскава снимка на Уайът.

Олтар.

— Пфу! — смръщи се Лиска. — Дали и някой друг, освен мен иска да вземе един душ?

— Намерих това в един плик върху рафта — Елууд подаде на Ковак купчина снимки.

Анди Фалън, висящ от гредата в спалнята си. Снимка на цялото тяло. Голо. Току-що умрял. Близък план на лицето. Майк Фалън, седнал в стола си, мъртъв.

— Нещо за албума — каза Ковак, повтаряйки думите на Гейнс, докато правеше снимки на тържеството на Уайът и после на хокейната площадка.

— Мислиш ли, че е смятал да изнудва Уайът с тях? — попита Елууд.

Той премести погледа си от снимките към колажа и обратно.

— Не. — Подаде му снимките. — Не мисля.

ЕПИЛОГ

Погребението на Аманда Савард беше в четвъртък, а една седмица след това и на Анди Фалън. Заедно с още двајсетина човека Ковак присъства на службата в малкия параклис до дома на покойниците. Тя бе водила затворен живот зад стените, с които се бе оградилa. Ковак подозираше, че той е един от малкото хора, които бяха проникнали през тях.

Ивлин Торн също беше там заедно с лекарката си. Никой не можеше да каже със сигурност дали разбира какво става. Седя спокойно по време на цялата служба, като не сваляше поглед от снимката, която си бе донесла. Аманда на пет години. На нея тя беше много сериозна. Косата ѝ беше вързана на конска опашка със синя панделка. Ивлин три пъти я показа на Ковак. Искаше му се да я помоли да му я даде, но той не го направи.

Службата бе скромна, основните думи, с които приключва един житейски път. Пепел при пепелта и прах при праха. Толкова незадоволително описание на живота: раждаш се, живееш, умираш. Без възхвали. Тя нямаше да бъде погребана до баща си.

Подробностите за участието на Аманда Савард в смъртта на Бил Торн не бяха изнесени пред пресата. Погребението ѝ не беше новина за медиите. Но на погребението на Майк Фалън дойдоха хиляда служители на полицията от целия Среден Запад. То заемаше първата страница на „Стар Трибюн“. Ковак не отиде.

След края на службата и след като останалите опечалени си тръгнаха, Ковак се върна в параклиса. Дълго остана там, загледан в затворения ковчег на Аманда, като си забраняваше да мисли какво би могло да бъде. Собственикът на погребалното бюро се появи и го погледна с оня поглед, с който барманите гледат, когато искат да затварят.

— Не бързайте — каза с любезна усмивка човекът и се оттегли към саксиите с палми покрай стената.

Ковак се изправи и бръкна в джоба си.

— Мога ли да оставя нещо при нея? Или е твърде късно?

— Разбира се. — Приблѳжи се, очите му го погледнаха с разбиране. — Мога да се погрижа за това.

Ковак извади значката, която беше носил като патрул, постъпвайки в полицията преди много, много години. Погледна я, прекара палеца си по повърхността ѝ и я подаде на директора.

— Бих искал да ѝ я оставя.

Мъжът я взе, кимна и се усмихна учтиво.

— Ще се погрижа да я получи.

— Благодаря.

На паркинга бяха останали само две коли: неговата и на Лиска. Тя стоеше със скръстени ръце, облегнала се върху шофьорската врата на колата му.

— Добре ли си? — попита го и присви очи.

Ковак погледна назад.

— Не-е, всъщност не съм... Наруших едно от правилата. Очаквах твърде много.

Лиска кимна.

— И аз наруших точно това... Значи, можем заедно да се ядосваме на себе си.

Ковак пхна дълбоко ръце в джобовете и се прегърби срещу студа. Единият край на устните му се изви нагоре.

— Аз не съм ядосан. Огорчен съм.

Тя го погледна за момент, но не с очите на ченге, а като приятел. После се отдръпна от колата, отиде до него и го прегърна, Ковак също я прегърна и силно стисна очи, за да възпре напиралците сълзи. Останаха прегърнати така една минута, а може би и две.

Когато се отдръпна, Лиска го побутна с лакът и се опита да се усмихне.

— Хей, нали сме заедно, а? Хайде, партньоре, ще те почерпя една чаша радост.

Ковак нежно ѝ се усмихна.

— Дадено. Аз ще карам.

Издание:

Тами Хоуг. Прах в прахта

ИК „Бард“, София, 2001

Редактор: Лилия Анастасова

ISBN: 954-585-258-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.